

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"You'll only need one reason to
fall in love with K.A. Tucker."

—JENNIFER L. ARMENTROUT,
#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

FIVE WAYS TO FALL

ADVANCE UNCORRECTED PROOFS—NOT FOR SALE

a novel

K.A. TUCKER

AUTHOR OF TEN TINY BREATHS

Düşmenin Beş Yolu

Önsöz

Sadece bana mı öyle geliyor?

Yoksa herkesin hayatında bir "delilik" anı var mıdır - ham duygular sağduyunuzun üzerinden on sekiz tekerlekli bir araba gibi geçtiğinde, sizi başkalarının şok içinde bakmasına ve neden bu kadar aptalca davrandığınızı, neden bırakmadığınızı, neden gerçeği göremediğinizi merak ederek başlarını sallamasına neden olan şeyler yapmaya ve söylemeye zorladığında.

Sadece, ne düşündükleri ya da söyledikleri umurunuzda değil çünkü bu

Bu senin hayatın ve bu da yutulan kalbin.

Jared'ın yaptığı buydu.

Kalbimi bütünüyle yuttu ve sonra istenmeyen kalıntılarımdan düşmesine izin verdi.

Belki de biraz melodramatik davranıyorum. Belki de kendimi tekrar nasıl toparlayacağımı bulduğumda tüm bunlara güleceğim.

O zamana kadar kalıntılarımda burada, bir reddedilme yığınının içinde yatıyor olacak.

Tekrar.

~Reese

Bölüm 1

REESE

Babamın yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

Ankesörlü telefondan döndüğünden beri bu durumdaydı. "Hadi, şimdi," diye ısrar ediyor, sert sesi çatlıyor. "İçeri gir."

"Ama ... neden?" Sızlanıyorum, kıllı Noel Baba sakallı bir adam dışında boş olan sessiz kamyon durağı lokantasına dikkatli gözlerle bakıyorum.

Babam elini direksiyona koyuyor ve yüzünü bana dönüyor. "Reesie, bebeğim." Ses tonundan hoşlanmıyorum. Alt dudağımın titremesine neden olan o ciddi ses tonu. "İçeri geri dönmeni, standımıza tekrar oturmanı ve o güzel garsondan çok sevdiğin cevizli turtadan bir parça daha istemeni istiyorum," diyor yavaşça, eşit bir şekilde.

Gözyaşlarımı yutuyorum. "Yalnız mı?"

Yüzü gerginleşiyor, sanki kızmış gibi. "Sadece kısa bir süre için." "Sonra içeri girecek misin?"

Gözlerini sıkıca kapattı ve korkarım onu gerçekten kızdırdım, ama ... Hiçbir yere yalnız gitmedim. Sadece beş yaşındayım. "Babanın seni sevdiğini unutma, bebeğim. Şimdi git bakalım."

Hiçkırıklarımı bastırarak eski koltukta kaydım ve ağır, eski Ford kamyonetin kapısını iterek açtım.

Kırmızı ayakkabılarım kaldırıma çıkarken babam "Reesie," diye sesleniyor.

Döndüğümde, bana göz kırpıp gülümsemeden önce eliyle yanağındaki bir şeyi sildiğini görüyorum. Kamyonun kapısını sıkıca salladığımda yüksek bir ses çıkıyor. Nefesimi tutarak basamakları tırmanıyorum ve lokantanın kapısını olabildiğince sert bir şekilde itiyorum, zilin sesi kulaklarımda çınlıyor. Siyah-beyaz kareli zeminde hızla ilerleyip babam annemi aramadan önce oturduğumuz masaya tırmanıyorum; masada hâlâ tabaklarımız var; tam zamanında babamın kamyonunun arka lambalarının kaybolduğunu görüyorum.

Uzun saçlı güzel garson geldiğinde ona babamın birazdan burada olacağını söylüyorum ve bir parça çikolatalı cevizli turtayı lütfen ve teşekkür ederim diyerek sipariş ediyorum. O kabine oturuyorum ve bir gecede iki parça alabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek yalayıp yutuyorum.

Ve bekliyorum.

Çenemi avucuma dayamış, kabinin köşesine sıkışmış bir halde pencereden dışarı bakıyor, tanıdık mavi kamyonun yeniden ortaya çıkmasını bekliyor, zil her çaldığında kapıyı kontrol ediyorum. Kibar polis memuru karşıma oturup babamın nerede olduğunu sorduğunda, ona yakında burada olacağını söylüyorum.

Artık beni teselli edecek nazik bir polis yok. Ağzımdaki ekşilikle mücadele etmem için bana bir parça çikolatalı cevizli turta getiren hoş bir bayan da yok. Ama en azından bu sefer terk edilmedim.

Kapıdaki küçük cam pencereden üvey babamın yüzünü gördüğüm anda bunu hatırlıyorum.

Tuzlu biberli saçları biberden çok tuzlu ve onu son gördüğümünden beri -dokuz yıl önce- beli en az on kilo almış ama Jack Warner'ı tanımamak mümkün değil. Yine de beni tanıdığını sanmıyorum. Çelik mavisi gözleri menekşe rengi saçlarımda gezinirken... piercinglerimde... sağ omzumun etrafını saran devasa "Jared" dövmesinde... Sanırım polis memurunun onu yanlış odaya yönlendirip yönlendirmediğini merak ediyor.

Bu sefer bir odada olduğum için bile şanslıyım. Normalde sizi bir nezarethaneye atarlar ya da malt viski ve vücut kokusu kokan Seth adında bir sarhoşun yanında rahatsız bir sandalyeye oturturlar. Kadın tutuklama memurunun benim için üzüldüğüne eminim. Lina'nın dairesinden çıkarılıp apartman kapısının önünden geçerek arabaya doğru götürülürken Jared ve Caroline'a attığı öldürücü bakışlardan, memurun durumla ilgili duyduklarından etkilenmediği anlaşıyordu.

Benden duymadı tabii ki. Avukatlar arasında büyüdüğüm için, avukatlar olmadan polise tek kelime etmemeyi öğrendim. En iyi arkadaşım ve kapı komşum Lina, bugün erken saatlerde darmadağın ettiğim dairenin teknik olarak hâlâ benim olduğunu -kira kontratında adım olmasa bile- ve kocamı çalan hırsız, kalpsiz sürtüğü tutuklamaları gerektiğini söyledi.

Ne yazık ki, şu anda burada oturan tek kişi benim.

Jack'in oturuşunu izlerken nefesimi tutuyorum, sert plastik sandalyede rahat etmeye çalışırken hafif buruşuk takım elbise ceketini iri gövdesi üzerinde ayarlıyor. Bu ironik bir durum - şu anda, hem çocukluğumun ayrılmaz bir parçası hem de tamamen yabancı biri gibi hissediyorum.

Onu aradığıma inanamıyorum.

Gerçekten geldiğine inanamıyorum.

Ağır bir iç çekişle sonunda "Reese's Pieces" diye mırıldandı. Bana, bir Baptist kilisesi tabelasının harflerini dokuz yaşındaki bir kızın -ya da yirmi yaşındaki bir kızın- kelime dağarcığında olmaması gereken bir şeyi okuyacak şekilde yeniden düzenlerken yakalandığım zamanki gibi bakıyor. Şiddetine rağmen zorlanma içinde bizim bir kez yakın ilişki, Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bu lakabı yıllardır duymamıştım. "Yani ... özel mülke zarar vermek mi?" Sanırım polisler onu bilgilendirdi. "Ben buna sanatsal ifade demeyi tercih ediyorum." Tuval, Caroline'ın sık kıyafetlerini ve Gösterişçi atmak Minderler, ve o lanet pornografik resim . onlar asılı üzerinde bizim Yatak.

"Ayrıca," diyorum kıpkırmızı ellerimi kaldırarak ve soğuk bir ses tonuyla, "benim yaptığımı kanıtlayamazlar." Lina beni son iki haftadır kaldığım dairenin loş mutfak ışığında sessizce otururken bulduğunda, cinayete meyilli bir manyağa dönüşmediğimi ve aslında kırmızı boyayla kaplı olduğumu fark etmeden önce tek bir çığlık attı. Muhtemelen polislerin işini zorlaştırmalı ve onlar gelmeden önce düş almalıydım.

Yüzünde küçük, hüzünlü bir gülümseme beliriyor. Acaba mizah girişimim, kocamın lise aşkıyla ilişkisi olduğunu öğrendikten sonra içinde boğulduğum kalp kırıklığını ve reddedilmeyi yeterince gizleyebiliyor mu?

"Buraya gelirken Barry'yi aradım. Görünüşe göre son birkaç yıldır onu meşgul etmişsin." Çenesini sıkmasından anladığım kadarıyla, dokuz yıl sonra bile Jack için bu kararı vermek kolay olmamış. Şaşırmadım. Yürümeye başladıklarından beri arkadaş olan Jack ve Barry, bir zamanlar Jack'in hukuk firmasının ortaklarıydı. Ta ki Barry, Jack'in karısıyla ilişki yaşayana kadar.

Annem.

Tüm ilişkiler, belli ki henüz tam olarak boşalmamış bir acı banyosunda anında çözüldü. Eline bakarken alyansının olmadığını fark ediyorum. Sanırım yeniden evlenmemiş. Annemin ona yaşattıklarından sonra, onu suçlamıyorum.

"Ve şimdi beni neden aradığını anlıyorum. Başka seçeneğin yoktu, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, masanın soğuk, metal yüzeyine parmaklarımla çizdiğim yıldızlara ve dairelere odaklanarak. Barry, asi üvey kızını birden fazla fiyaskodan kurtarmış, yüksek fiyatlı, başarılı bir ceza avukatı. Son olay, on sekizinci yaş günümde retroya dönüp ay arabaları yapmanın komik olacağına karar verdiğim zamandı.

O arabalardan biri bir polis aracıydı.

Polis gergin bir pislikti.

Ve sarhoştum.

Barry, uygunsuz teşhir ve reşit olmayanların önünde sarhoşluk suçlamalarından kurtulmama yardım ettikten sonra, çocukluk sicilimin mühürlendiğini, artık bir yetişkin olduğumu ve resmen ellerini benden temizlediğini açıkladı. Üç ay sonra, annem onu dört numaralı kocası için terk ettiğinde, her şey resmiyet kazandı.

"Annabelle'in yeni kocasının bunu hemen halının altına süpürmek istememesine şaşırdım."

"Annabelle'e telefon etmedim. Bunu bilmesini istemiyorum." Sekiz yaşındayken ona "anne" demeyi bırakmıştım. İkimiz de bunun gerçek tutkuları seçkin kulüp statüsü ve kirli martiniler olan bir kadın için uygun olmadığı konusunda hemfikirdik.

Karalama yapan parmağım aniden dondu. "Ona telefon etmedin, değil mi?" Bu, etkili bir hakaret hava saldırısı için torpidolarını ona vermek gibi bir şey olurdu. Ne de olsa o aramıştı. "Mavi yakalı güzel çocuk" kocamı uzun süre mutlu etmek için gerekenlere sahip olmadığımı söylemişti.

Jack hafifçe kıkırdıyor ama içinde neşe yok. "Hayır, ona kesinlikle telefon etmedim. Ona ne söyleyebilirdim ki zaten? Telefonda pek de bilgilendirici konuşmadın. Yine de başın belada gibi görünüyor."

Rahat bir nefes alıyorum ve karalamaya geri dönüyorum. "Bana söyledikleri bu." Polisler "hırsızlık" ve "bedensel zarar verme tehdidi" gibi kulağa aşırı ve uygunsuz gelen, ancak yapışmaları halinde yeni ve temiz yetişkin sicilime kalıcı olarak zarar veren kelimeler atmaya başladığında, bu sefer konuşarak kurtulamayacağımı biliyordum. Öfkem sırasında Caroline'in resmini hedef tahtası olarak kullanmam ve gözlerine stratejik olarak yerleştirilmiş bir makas bırakmam da işe yaramadı. "Hâlâ aynı hukuk bürosuna sahip olman iyi bir şey. Seni bulmak kolaydı."

Jack kollarını göğsünde kavuşturuyor ve okunamayan bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. Küçük bir parçam -içimde bir yerlerde kaybolmuş öfkeli küçük kız- patlamaya, "Beni nasıl terk edebildin?" diye sormaya hazır. Annemi neden terk ettiğini biliyorum ama

Beni nasıl bu kadar kolay hayatından çıkarabildin? Ben seni aldatmadım!" ama alt dudağımı ısıyorum. Şu anda bana yardım edebilecek tek kişiyi kızdırmak akıllıca olmazdı. Akıllı olmam gerek.

Sonunda Jack sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Tamam Reese. En baştan başla ve bunu nasıl çözebileceğimizi görelim."

Gülmemek için kendimi dudaklarımı birbirine bastırırken buluyorum. Eğlenceli olduğu için değil. Buraya daha önce de gelmiştik. Annabelle uyuduktan sonra, Jack nihayet işten eve döndüğünde, gece yarısı mutfakta buluşup bir kase dondurma eşliğinde son yaramazlıklarımı düşündüğümüz günler çoktan geride kalmış gibi hissettirmeye başlıyor. Hatta öğretmenlerim, rehberlik danışmanım ya da herhangi biri konuşamadığında beni konuşturan o hipnotik ses tonunu bile benimsedi. Bunu tüm müşterileri üzerinde kullandığına eminim.

Yirmi dakika sonra, ona durumumu özetledikten sonra, hayal kırıklığına uğramış iç çekişini duyuyorum. "Evcil hayvan dükkanında mı çalışıyorsun, Reese?"

"Artık değil." Grip yüzünden işten erken çıkıp eve döndükten sonra Jared ve onun duştaki büyük keşfi -ne gariptir ki, zihnimde tekrarlandıkça Scarface filmindeki duş sahnesine daha çok benzemeye başlıyor

-Bir haftamı Lina'nın yatağında Jim Beam ve Nyquil ile sakinleştirilerek geçirdim. Patronum beni telefonda kovdu.

Umurumda değil.

"Ve Vegas'ta bir erkekle kaçmak? On dokuz yaşındayken?

Onu altı haftadır tanıdıktan sonra mı?" Odayı dolduran kıkırdamanın bana yönelik olmadığını biliyorum, sözleri bunu doğrulamadan önce bile; Jack tüm bunların ironisine gülüyor. "Ve sen her zaman asla evlenmeyeceğin konusunda çok kararlıydın."

Boğazımda acı dolu bir düğüm oluşurken, hıçkırıklarımın içimden kopup gitmesine karşı koyarken, buna sessiz bir "Onu sevdim" dışında bir cevabım yok. Seviyordum. Jared beni ne kadar incitmiş olsa da sanırım hâlâ seviyorum. Altı ay önceki o günden beri.

En iyi arkadaşım Lina'nın dairesinden dışarı adımımı attığımda ve tam anlamıyla nane gözlü bir Yunan yarı tanrısının reenkarnasyonu olan komşusuyla karşılaştığımda, ruh eşimle tanıştığımı biliyordum. Havai fişekler patladı, şimşekler çaktı, elektrik aktı. İnanmadığım tüm o ilk görüşte aşk saçmalıkları bir anda poster çocuğu haline gelmişti. Sağduyu, ayak bileğine bağlı bir beton blokla birlikte pencereden uçup gitti.

Jared da hissettiğini söyledi.

Ve şimdi, neredeyse beş aylık evlilik saadetinden sonra, tek bir uyarı işareti olmadan, onunla geri döndü.

İçimi kemiren o çürümüş hastalık bu düşünceyle alevleniyor, aşağılayıcı gerçeklik dinmek bilmeyen bir yanık gibi.

"Bak, Reese. Küçük bir kızken bile içinde her zaman vahşi bir çizgi olduğunu biliyorum. Seni son gördüğümünden beri yaptığın bu seçimler," kafası titriyor, "marihuana bulundurmak . . . izinsiz girmek . . . reşit olmadan içki içmek . . . yumruk yumruğa kavga etmek?"

"O kadar da büyütülecek bir şey değil. Lisede pek çok insan içki ve esrar içer," diyorum ve ekliyorum: "Ben sadece sürekli yakalanan biriyim."

"Drag yarışı mı?" Bana sorgulayan gözlerle bakıyor.

"Onlar derbi arabalarıydı ve olay tamamen abartıldı," diye açıklık getiriyorum.

Jack gözlüklerini çıkarıp yüzünü sertçe ovuyor, bitkin görünüyor. Miami'den Jacksonville'e arabayla dört saat sürüyor ve ben aradıktan beş saat sonra buraya geldi, yani gelmek için her şeyi bırakmış sayılır. Bunu neden yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"En azından hamile kalmadım," diye şaka yapıyorum.

Bana attığı öfke dolu bakışa bakılırsa, bunu hiç de komik bulmuyor. "Bu tür bir belaya bulaşmayacak kadar akıllı olduğunu umuyordum."

"Sanırım zeki kızlar bile hayatlarını berbat edebiliyor, değil mi?" Sözleri acıtsa da mırıldanıyorum.

Çünkü bunlar doğru.

Uzun bir duraklama oluyor ve Jack'in ağız düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Şimdi kendinle ne yapacaksın Reese? Bunu nasıl telafi edeceksin?" Küçükken, Jack her zaman çeşitli çocukça kabahatlerim için nasıl cezalandırılmam gerektiğine dair önerilerimi sorardı. Sanırım bu, sert bir üvey baba gibi görünmeden sonuca razı olmamı sağlamanın bir yoluydu. Uygun cezalar bulma konusunda oldukça iyiydim ve annem onun için ne kadar utanç verici olduğumu haykırırken bir sandalyede oturmak, çılgın el hareketleriyle martini bardağından cin akıtmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Ama artık küçük bir çocuk değilim ve Jack benden uygun bir ceza bulmamı istemiyor. Bana hayatımı nasıl düzelteceğimi soruyor.

Onun için tek söyleyebileceğim mağlup bir omuz silkme.

Çünkü şu anda öyle hissediyorum. Yenilmiş. "Bilmiyorum. Başka bir iş bul, sanırım."

"Peki ya üniversite?"

Ben kendimi durduramadan göz devirmem gerçekleşiyor. Jack göz devirmelerimden hep nefret etmiştir. "Transkriptlerim idari ofislerin pek hoşuna gitmeyecek." Bir öğretmenin odasına girip vize sınavını çaldığımda aldığım özel okuldan atılma cezası da öyle.

"İşi yapamadığın için mi?" Kemerli kaşlarım ona cevap veriyor. "Çünkü işi yapmadın," diye kendi kendine cevap veriyor, başını sallıyor, yüzü büyük bir hayal kırıklığı maskesi. "Hayatını böyle mi yaşamak istiyorsun? Polis arabalarının içinde ve dışında? Asgari ücretli işlerde çalışarak mı? İstikrarsız ilişkiler içinde?"

"Bunu gerçekten isteyen biri var mı?"

Jack haklıydı. Ben zeki idim. Bazıları hala zeki olduğumu söyleyebilir. Ama yol boyunca o kadar çok yanlış dönüş yaptım ki, rotayı düzeltmek için kaç tane doğru dönüş yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum.

Sessizce oturuyor, yukarıdaki duvar saatinin saniye ibresinin monoton tik-taklarını dinliyor, Jack'in bileğindeki altın Rolex'le oynayarak geçirdiği fahiş zamanı, derin ve düzensiz nefes alışını izliyorum. Ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Yani, bir keresinde beni unutmuştu. Bir zamanlar tanıdığı kişinin yirmi yaşındaki haline baktığında, muhtemelen alnıma "kayıp dava" damgasını vurmaya hazırdır.

Sonra o nazik gri gözlerini üzerime dikti. "Açıkçası geldiğimde ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama düşünmek için uzun bir araba yolculuğum oldu." Ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirirken yüzüne sert bir ifade yerleşiyor. "Bir teklifim var. Ama bazı şartları var."

Ağzımın içini çiğnerken küçük bir nefes kaçıyor, rahatlama ve temkinlilik birlikte dans ediyor. "Tamam. Sanırım?"

"Artık yok, Reese. Zararsız şeyler bile."

"Yıllardır buraya ilk kez geliyorum Jack." İronik bir şekilde, Jared'le tanışmamın hayatımda bir dönüm noktası olduğuna ve beni evde takılmaktan ve beladan uzak durmaktan mutlu olan doygun ve gülümseyen bir eş olarak bıraktığına kendimi ikna ettim.

"Evet..." Gözleri karakol odasının duvarlarını tarıyor. "Ve yine buradasın."

Anlamıyor. Beni duymamış olmalı. "Bu farklıydı, Jack! O taşındı! Ben daha taşınmadım bile! Bütün eşyalarım hala o dairede!"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Arkanı dönüp gitmeliydin. Yapılacak en olgun ve sorumlu şey bu olurdu. Bunun yerine, duygularının seni ele geçirmesine izin verdin."

Başka bir aşinalık dalgası üzerime çökerken sırtıtıyorum. "Her zaman kendi iyiliğim için fazla duygusal olduğumu söyledin."

"Öyle demiştim," diye kabul ediyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ve hâlâ haklıyım. Artık yok, Reese."

Sanki konu kalbimi kesmiyormuş gibi kolumdaki gevşek ipliği çekiştirerek, "Bir daha evlenmeyeceğime kesinlikle söz verebilirim. Asla."

Bu yumuşak bir kıkırdama kazandırır. "Sen ve ben, evlat." Bir duraklama. "Mason'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Zamanının yarısını bana kaşlarını çatarak, diğer yarısını da sanki başım omuzlarımın üzerinde dönecekmiş gibi bakarak geçiren inek üvey kardeşim. Taşındığımız gün, beni annemin izinden gitmeye mahkûm ederek acı bir gülümsemeyle izlediğini hatırlıyorum.

Annemle tanıştığı ilk günden beri ondan nefret ediyordu.

Bu ismi duyunca dudaklarımı büzmem Jack'i gülümsetti. "Ah, evet. Nasıl unutabilirim ki? Düşmanın. Bu bahar hukuk fakültesini bitiriyor." Jack derin bir nefes alıyor ve sonra sanki tereddüt ediyormuş gibi tutuyor. "Neden ayaklarının üzerinde durana kadar gelip bizimle yaşamıyorsun?"

Ne?

Jack yüzümde beliren şaşkınlığa aldırmadan devam ediyor. "Seni Miami Üniversitesi'nde stajyer avukatlık programına sokabilirim. Orayı bitirirsen benim için çalışabilirsin. Sonsuza kadar çalışmak zorunda değilsin ama en azından özgeçmişine koyabileceğin sağlam bir şey olur. Bu yeni bir başlangıç."

"Ben ... uh ... " Bütün bunları doğru mu duydum?

Gözleri yine saçlarımın üzerinde geziniyor. "Ofis ortamı için daha doğal bir renk düşünmelisin ve ..." Odak noktası burnumdaki küçük elmas kaplı septum halkasına yerleşiyor ve yüzünü buruşturuyor. "Belki daha az piercing taktırmalısın."

Ama . . . Zihnim bu teklifle boğuşurken dilim bir şekilde ağzımın içinde işe yaramaz bir top haline geldi. Beklediğimden çok uzaktı. "Bunu neden yapıyorsun, Jack? Yani, bu harika bir şey ama neden?" Bana gerçekten hiçbir şey borçlu değil. Beni kurtarmak için buraya kadar gelmiş olması yeterli.

"Çünkü sana sırtımı dönmemeliydim, Reese. İzin verdim-" Bir acı parıltısı sakın tavrına ihanet ediyor. "Telafi ediyorum diyelim." Duraksıyor. "Ne diyorsun? Bu kasabadan gitmem gerek. Annabelle'in gölgesinin yaklaştığını hissedebiliyorum." Etkili olması için titriyor, bu da benim homurdanmama neden oluyor.

"Şey ..." İçinde bulunduğum durumu -bir karakol odasını- bir kez daha gözden geçirirken parmaklarım masaya vuruyor. İşim yok, evim yok, paramparça bir kalbim ve bekleyen bir sabıka kaydım var. Muhtemelen uzun zamandır yaptığım ilk akıllıca seçimi yapmalıyım. Ama . . . "Polislerin buna izin vereceğinden emin değilim, Jack."

"Onu bana bırak."

Bir duraklama daha. "Bisikletimle aşağı iniyorum."

Ağız hoşnutsuzlukla buruşuyor. "Pedallı bir bisikletten bahsetmediğinizi varsayıyorum."

"Pedal yok," diye onaylıyorum küçük bir gülümsemeyle. On sekiz yaşıma bastığımda motosiklet ehliyetimi aldım ve birkaç ay sonra bir bisiklet satın aldım. Jared'in sevdiği "belalı" kişiliğimin bir başka unsuru.

Çok sevdim.

Jack iç geçirir. "Bu beni şaşırtmamalı. Anneni hep bir tane almakla tehdit ederdin. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Ben pasaklının tekiyim," diye uyarıyorum onu. "Ve sabahları tam bir kaltağım."

"Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor." Boynunu yavaşça kaşımak için uzanırken, "Mason çok heyecanlanacak," diye mırıldanıyor.

Altı ay sonra

"Daha ticari bir yer seçemez miydik?" Dördüncü margaritamı rekor sürede bitirirken, bakışlarım gölgelikler, Temmuz ayında parıldayan Noel ışıkları ve çok fazla mutlulukla tamamlanmış sahil kenarındaki barda gezinirken kuru bir şekilde soruyorum,

Gülen insanlar. Güneş batarken ve hafif okyanus esintisi geçerken bile ensemi hafif bir ter tabakası kaplıyor. Meksika'nın Cancún kentinde tipik bir yaz gecesi, cehennem sıcağı.

Lina kendine özgü düz ses tonuyla "Ticaret güvenli," diye cevap veriyor. Sesi her zaman çok sıkılmış gibi çıkar.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu ülkede kendi ulusumuzun başkentinde olduğunuzdan daha güvendesiniz, bunun farkındasınız değil mi? Bunların hepsi medya aldatmacası."

"Bunu bir ay önce kafaları koparılan Amerikalı çifte anlatın."

"Onlara bir şey söyleyecek olsaydım, kartel için uyuşturucu kaçakçılığı yapmamalarını söyledim," diye karşılık veriyorum.

Üzerinde şemsiye olan köpüklü, kalori yüklü pembe bir şeyi yudumlarken tembel bir omuz silkmeye bunu kabul ediyor.

"Neden bir yığın elmas takıp rastgele bir taksiye atlamıyoruz ve adamın bizi Mexico City'nin sessiz, karanlık arka sokaklarına götürmesini sağlamıyoruz?"

Lina'nın ince dudakları bana bakarken sıkıca birbirine yapışıyor. "En iyi arkadaşının ölmek istediğini keşfetmek hiç eğlenceli değil."

Homurdanarak, başka bir içki için servis elemanına el sallıyorum. "Ama birinin Nicki'yi alt etmeye çalışmasını izlemek eğlenceli olurdu."

Annabelle ve Barry ayrıldıktan ve Annabelle bana taşınma zamanımın geldiğini söyledikten sonra gazetedeki bir "ev arkadaşı aranıyor" ilanına cevap verdiğimde tanıştığım ve "Reese yirmi bir yaşına giriyor ve hala çok acı çekiyor, hadi Cancún'a gidelim" maiyetimizin üçüncü üyesi olan Nicki-sanki salonun öbür ucundan adını duymuş gibi, barın yanındaki salıncakta oturduğu yerden bakışlarımızı yakalamak için başını çeviriyor. Bir kadeh daha tekila içerken göz kırpmıyor.

"Bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyor?" Lina biraz da kıskançlıkla mırıldanıyor. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Etrafımızda pastel renkte daracık elbiseler giymiş, güneşte öpüşmüş cilveli kızlar

Deri. Ama Nicki öyle değil. Daracık leopar desenli elbisesi ve iki santimlik siyah topuklu ayakkabılarıyla, Gwen Stefani'ninki gibi taranmış platin sarısı saçları, solgun tenine karşı parlayan kırmızı dudakları ve kulaklarından sarkan ışıltılı avize küpeleriyle bir femme fatale gibi barın yanında oturuyor. Üzerinden sızan tüm bu kadınsılık, bir kol dolusu mürekkep ve son tutkusu olan ağırlık kaldırma sayesinde geliştirdiği kaslı fiziğiyle dengeleniyor. Şu anda onunla konuşan uzun boylu adam var ya? Onun iki yüz küsur kilosunu hiç terlemeden kaldırabilirdi. Bu, hobilerini değiştirmeden önce üç yıl boyunca kafes dövüşü yapmasıyla birleştğinde, onu yirmi beş yaşında belalı bir kadın yapıyor.

"Çok işe yarıyor çünkü o güzel ve gizemli biri ve koridorda tanıştığı, eski sevgilisine hâlâ aşık olan bir adamla evlenecek kadar aptal değil," diye mırıldanırken Lina'nın yüzünde beliren irkilmeyi yakalıyorum. Miami'ye gittiğimden beri Jared'den ilk kez açıkça bahsediyor, kalbimin donmasını sabırsızlıkla beklerken inkâr sanatını mükemmelleştiriyordum.

Garsonumuz yanımdaki masaya göz kırparak taze bir margarita koyuyor. Gülümsemeye zorluyorum ve bara geri dönerken bunun tamamen düşmanca olduğuna eminim. Elimde değil. Siyah, dağınık saçları ve zeytin rengi teni var. Tıpkı Jared gibi.

"Bırakmalısın, Reese. Altı ay oldu. Sen-" Düz bakışım sesinin titremesine neden oluyor, sözleri hala hissettiğim çok gerçek, çok çiğ acıyı onursuzlaştırıyor. Özellikle de bugün, evlilik yıldönümümüzün birinci yılında.

Ve onun yerine Jared ve Caroline'ın düğün günü.

Çünkü karma yeterince acımasız değildi.

Çabucak taktik değiştirir. "Yepyeni bir hayata başladın. Yeni bir şehir, yeni bir ev. Yakında, yeni bir görünüm ..." Boştaki eli saçlarımin tellerine uzanıyor ve bana döndüğüm gün morun gitmiş olacağını hatırlatıyor. "Yeni ve harika bir işin var."

Gözlerimi deviriyorum.

"Köpek pisliğini temizlemek ve yılanlar tarafından ısırılmak değil." Başparmağımın etli kısmındaki delinme izlerine dokunuyor. Fare kokulu elimi kavak cipslerini tazelemek için bir kafese sokmak gibi aptalca bir hata yaptığım ve iki ayak uzunluğunda bir top pitonunun dişlerini etime gömdüğüm günün fiziksel bir hatırlatıcısı.

Bu tam da gökyüzümün düştüğü gün oldu. Çok uygun bir yara izi.

"Gerçek anlamda değil. Ama bir hukuk bürosunda çalışacağım, Lina. Bir sürü yılan var."

Anlaşmamızı yaptıktan sonra, Jack hızla polislere her türlü yasal jargonu atmaya başladı. Sonunda buna gerek kalmadı. Jared'in beni eşyalarımı toplamak için hazırlıksız bir şekilde o daireye gönderirken kullandığı epik derecede büyük muhakeme eksikliği göz önüne alındığında, Caroline'ı suç duyurusunda bulunmamaya ikna etti. Böylece delilik anıma dair hiçbir kayıt olmadan polis kapısından çıktım.

Jack, Miami'deki geniş evinde bir hafta boyunca pijamalarımı giyerek ve yirmi bir öğün boyunca Ben & Jerry's Butter Pecan dondurmasını küvette mideye indirerek vakit geçirmeme izin verdikten sonra önüme bir sürü başvuru kâğıdı attı ve şöyle dedi: "Ne kadar sıkı çalıştığına bağlı olarak çoğu öğrencinin tamamlaması dört ila altı ay sürüyor. İstersen hepsini internetten yapabilirsin ve işin bittiğinde seni bekleyen bir avukat yardımcısı pozisyonum var. İyi maaş, iyi insanlar. Bu sadece bir başlangıç, Reese."

Bir hukuk firmasında, özellikle de annemin lekelediği bir hukuk firmasında çalışmakla hiç ilgilenmedim ama Jack'le bir anlaşma yapmıştım ve iyi bir fırsatı görebilecek kadar zekiydim. Bu yüzden kendimi programa kaptırdım ve bunu dikkat dağıtmak için kullandım. Bir kez içine girdiğimde, aslında kurs çalışmasını umursamadım. Tamamlamam beş ayımı aldı ve sonunda mükemmele yakın bir puanla bitirdim.

Cancún'dan döndükten sonraki Pazartesi günü yeni işime başlıyorum.

"Oh, hayır. Şüphelerin var. Jack'i yüzüstü bırakacaksın. Eğer yaparsan, benim için ölürsün."

"Ah, siz küçük inançlılar." Şaşırtıcı bir şekilde, zaman zaman ne kadar güvenilmez olsam da, Jack'i yüzüstü bırakma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi.

"Peki. Daha mutlu şeylerden konuşalım. Annabelle nasıl?"

"Tamam, bunu görüyor musun?" Yüzümü gösteriyorum. iğrenme ve tiksintiyle karışık bir buruşukluğa dönüştü. "Ekşi surat. Adını vermemem gereken kadın hakkında konuşma."

"O uyurken evine girip vantilatörlerini açmamı mı istiyorsun? Halkıma göre ölümü garanti." Lina bebekken sevimli bir Koreli çift tarafından evlat edinilmiş ve fanla ölüm batıl inançları da dahil olmak üzere kültürlerini tamamen benimseyecek şekilde yetiştirilmiş. Her iki ebeveyninin de üzerinde yükselen 1.80 boyunda salkım söğüt gibi bir sarışın olması Chung ailesinde hiçbir şey ifade etmiyor. Aslında adı Li-Na ama hayatını kolaylaştırmak için lisede Amerikanlaştırmış. Akıcı bir şekilde Korece konuşuyor - birkaç kişiyi şaşırtacak kadar- ve en iyileri gibi yemek çubuklarıyla ağzına yemek atabiliyor.

İkinci sınıftan beri en iyi arkadaşız, Raine Higgins ve onun sıkılmış ve şirret birinci sınıf öğrencileri ona zorbalık ettikten sonra Lina'yı bir tuvalet kabini içinde ağlarken bulduğumda. Zorbalardan nefret eden her doğal kindar lise çocuğunun yapacağını yaptım. Raine'in arabasını internetten bulduğum Korece küfürlerle spreyle boyadım. Bu, bir partide onu takip ettikten sonra gizlice çektiğim erkek arkadaşına otoparkta oral seks yaparken çekilmiş bir fotoğrafıyla birlikte -ve kilitli arabasının ön camının iç kısmına Krazy Glue ile yapıştırılmış olması, Lina'nın bir daha rahatsız edilmemesi için yeterliydi.

Göğsümdeki gerginlik, Lina'nın ruh halimi etkileme çabalarıyla aniden kalkıyor. "Nicki'yle üçüncü bir oda arkadaşı istemediğinize emin misin?" Lina ve Nicki yaklaşık bir ay önce Miami'ye, Lina'nın ailesinin ona üniversite mezuniyet hediyesi olarak aldığı bir apartman dairesine taşındılar.

"Kesinlikle," diye onaylıyor hiç vakit kaybetmeden, başparmağı ile işaret parmağı arasında dönen küçük pembe şemsiyeye odaklanmış bir halde. Lina'nın yaşam alışkanlıkları benimkilere Kuzey Kutup Dairesi'nin Sahra Çölü'ne olan zıtlığı kadar zıt. Çamaşır dolabından makarna kavanozlarına kadar evindeki her şey düzenli ve uygun şekilde etiketlenmiş. Jared'dan ayrıldıktan sonra onun dairesine sığındığım o iki hafta onu neredeyse mahvediyordu.

"Tamam, bu kadar kötü şey yeter. Sana bir kaçamak bulmaktan bahsetmemiş miydik?"

Kalabalığı incelerken homurdanıyorum. "Bundan bahsettiğini ve benim seni görmezden geldiğimi hatırlıyorum. Denedim. Üç vuruş benim için yeterli."

"Denemedin, Reese. Kabul et bunu."

Ya bir dangalak akını var ya da Lina haklı ve ben bilinçaltımda kendimi sabote ediyorum. Önce Slick Steve vardı, Miami Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisi, randevumuza mükemmel taranmış saçları ve Grease müzikalinin setinden fırlamış kıyafetiyle geldi. Sonra Nicki'nin iş yerinden tanıştığımız, çatalıyla dişlerini karıştıran ve ağzından çıkan cümlelerin yüzde 90'ına "ben olsaydım" gibi garip bir alışkanlığı olan Metroseksüel Mark vardı.

Yine de bardağı taşıran son damla?

Emilio. Güzel. ol' İspanyolca Eski kocana yeterince benziyorum, eğer ışıkları kapatırsan bu gerçekten işe yarayabilir Emilio. Cüzdanını açıp masanın üzerine k o y a r a k büyük boy Truva atı koleksiyonunu gururla sergilemeseydi v e sonra bana İspanyolca teklif etmeseydi, işin nereye varacağını görmek isteyebilirdim.

Hatırladıkça ürperiyorum. "Kedi haremimi kuruyorum."

"Kedilerden nefret ediyorsun."

"Doğru. Ama ıhlamurdan da nefret ederim ve şu halime bak!" Bardağıımı kaldırıyorum. "Ayrıca, Cancún kaçamağımı çoktan buldum. Lina, Bay Cuervo ile tanış. Bay Cuervo. . . En iyi arkadaşım, Lina." Eğilip kaşlarımı oynatıyorum ve fısıldıyorum, "Eğer nazik olursan,

ona Jose demene izin verecek. Önümüzdeki altı geceyi bu küçük yaramaz Meksikalı ile geçirmeyi planlıyorum." Yanımızdan hızla geçip giden garsona elimi sallıyorum ve neredeyse boş olan bardağımlı göstererek bir içkiye daha ihtiyacım olduğunu belirtiyorum, "Sabahları biraz mızımız bir sürtük olabiliyor ama hava kararınca bunu telafi ediyor."

"Harika. Çünkü ayıkken yeterince duygusal değilsin," diye mırıldanıyor ve iç çekerek ekliyor, "Eh, durmadan sarhoş olan bir Reese en azından ilginç bir yolculuk yapacaktır. Sadece tutuklanmamaya çalış. Duyduğuma göre buradaki hücreler memlekette alışık oldukların kadar güzel değilmiş."

Nicki barın yanındaki tüneğinden içki seviyelerimi izliyor olmalı çünkü elinde taze bir margaritayla, doğal olarak topladığı ilgiden habersiz ya da görmezden gelerek yanıma geliyor. "Buyurun seňorita," diyor aldatıcı bir yumuşaklıkla, dilini delip geçerken. Benim dilimin olmadığını hissederek otomatik olarak dilimi yuvarlıyorum. Jack piercinglerimi çıkarmamı açıkça talep etmemişti ama dilimin üzerindeki halterin onu gerçekten korkuttuğunu biliyordum. Onu saygımdan dolayı çıkardım ama diğerlerini mümkün olan son ana kadar bekletiyorum.

"Jose sarhoşluk seviyemden şikayetçi değil," diye cevap veriyorum Lina'ya, kadehimin kenarını yavaşça, boğucu bir şekilde yalarken. Yıllarca reşit olmadan parti yapmaktan kaynaklanan yüksek bir alkol toleransım var. Ancak görünen o ki, turist tuzağı Cancún'da güçlü margaritalar servis ediliyor ve içim ısınıyor.

"Jose de kim lan?" Nicki güzel yüzünü buruşturarak soruyor.

"Ben Bay Cuervo."

Sonunda ipucunu veriyor ve o müzikal kahkahasını atıyor. "Oh . . . Oh, dostum! Olamaz! Bu çok üzücü. Bunu düzeltmeliyiz." Meraklı gözleri salonu tarıyor. "Ateşli bir kadınla tanışırsan Jared'i vajinandan çıkaracağına söz vermiştin.

adam . . . Şuradaki. Öndeki. Mükemmel." Mürekkepli kolunu kaldırıyor, sanki tanıdığı birini işaret ediyor.

Oh, Tanrım. Büyük bir yudumu geri çektim. "Cidden, Nicki. Bana ayarladığın dışçiden sonra, sanırım işim bitti. Ve şeytan çıkarma ayinlerine hazırlanmak en az iki gün sürer. Bu gece için kendimi donmuş yeşil iyiliğe boğamaz mıyım? Bunun için giyinmedim bile." Bir şort ve eski, soluk bir rock konseri atleti giymiştim. Makyaj bile yapmadım.

"Bu sefer ne olmak istiyorsun? L.A.'den mimar mı?" diye soruyor, itirazımı tamamen görmezden gelerek. Gözleri parlayarak bana bakıyor. "Pasadena'dan striptizci mi?"

Takdirle başımı sallıyorum. "Bu iyiydi." Jared'den önce üçümüz hafta sonları barlara giderdik -Lina ve ben sahte kimliklerle. Kimlikler uydururduk: işler, şehirler, bazen isimler ve erkekler bize içki ısmarlarken bunu ne kadar sürdürebileceğimize bakardık. Bir keresinde, Iowa'lı bir keçi çobanı olduğuma inanan bir adam vardı. Bir çuval tuğla kadar aptaldı.

Yaklaşan ayak sesleri midemde endişeli bir kıpırtı yaratıyor. Bu gece sahte ya da başka türlü bir konuşma yapmak istemiyorum. "Helloooo çocuklar," diye şakacı bir şekilde mırıldanıyor Nicki. Etrafımızdaki kadınların gözlerinin dikkat kesildiğini hissediyorum, kıskançlık ışınları tenimi kavuruyor. Henüz ilgisiz rolü oynayamayacağıma karar veriyorum. Nicki'nin ne tür bir şeytanı hedef aldığını bilmem gerekiyor. Beş margaritanın izin verdiği kadar rahat bir şekilde dönüyorum ve ... sandalyemden kayıyorum, şortum sert karo zemine karşı kıcıma çok az koruma sağlıyor.

"Bay Cuervo'yu utandırdım," diye mırıldanıyorum, başımı eğiyorum, saatin sadece sekiz olduğunu ve fark ettiğimden çok daha fazla sarhoş olduğumu kabul ederken gece havası alaycı kıkırdamaları bana doğru taşıyor.

Önümde kocaman bir el beliriyor, avuç içi yukarı bakıyor. "Çok etkilendim." Erkeksi sesin ardındaki gülümsemeyi duyuyorum ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar veremiyorum. Yardımı kabul ediyorum - çünkü yerden ne kadar çabuk kalkarsam o kadar iyi - çekiliyorum

ayağa kalktım ve büyük, iğrenç bir sırtışı olan bir sarışının
geniş göğsüne çarptım.
Kırmızı gömlek giyiyor.

Bölüm 2

BEN

Kızgın olanları seviyorum.

Elbette beni tanıyan herkes her kadını sevdiğimi iddia edecektir ve buna katılmamak mümkün değil. Ama en çok öfkeli olanları seviyorum. Onlar fethedilmesi gereken bir meydan okumadır, öfkelerinin nedeni genellikle üç kovaya sığar: güvensiz, küçümsenmiş, hormonal.

Peki ya karamel gözlerinde ateşle bana bakan bu mor saçlı hatun?

Ben iki numaralı kovaya oynuyorum.

"Ne kadar da parlak kırmızı bir tişört giymişsin," diyerek dişlerini sıkıyor, sanki kibar olmaya çalışıyor ama küçümsemesini gizleyemiyor.

Deli gibi kaslı vücudu olan punk-rock hatunu bize el salladığında neyin içine girdiğimi bilmiyordum ama mor saçlı ve sırtı bana dönük olan arkadaşı ilgimi çekti. Şimdi yüzüne iyice bakabildiğime göre Cancún'daki son gecemi kiminle geçireceğimi biliyorum. Bazılarının geleneksel olarak "güzel" diyebileceği biri değil. Gözleri biraz fazla büyük ve birbirinden uzak, burnu biraz fazla uzun ve ince, dudakları da -güzel ve geniş olmasına rağmen- ince. Yine de tüm bunlar bir araya geldiğinde onu çok seksi yapan bir şey var. Belki de küçük burun halkasıdır. Ya da belki de makul büyüklükteki göğüslerinin bana doğru bastırma şekli, düşük V yakalı atleti - gündelik bir tişört

Kimseyi tavlamaya çalışmıyor. Bana göğüs dekoltesinin güzel bir görüntüsünü veriyor. Her neyse, sikim kesinlikle memnun. "Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Malzemeye sinirli bir bakış fırlatır. "Hayır."

Açık sözlülüğüne kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Beni parçalamadan önce en azından bir başlangıç yapar mısın?"

İnce dudakları küçümseyici bir sırıtışla kıvrılıyor. "Boğalar renkleri göremez. Bu bir efsane."

Öfkeli bir kızıdan daha çok sevdiğim tek şey zeki ve öfkeli bir kızdır.

Bu eğlenceli olacak.

"Peki, bu sorunu senin için çözmeme ne dersin?" Ondan bir adım geri çekiliyorum ve tişörtümü hızla çekip çıkarıyorum; altı gün boyunca bronzlaşmış tenim ve çok çekici görüldüğünü bildiğim üst bedenim ortaya çıkıyor çünkü bu şekilde kalması için kıcımlı yırtarak çalışıyorum. Etraftaki masalardan gelen rastgele çığlıklar da bunu doğruluyor.

Ve sonra orada öylece durup ukala bir eşek gibi sırıtıyorum, çünkü Kızgın Kız gözlerini üniversitedeki futbol günlerimden beri geliştirdiğim kaslarımı taramaktan alıkoyamıyor, dudakları çok ince bir şekilde ayrılıyor. Ondaki değişimi, şu anda tüm erkek türünü hadım etmeyi tercih etse de bana olan çekimini görmezden gelemeyeceğini fark ettiği anı görüyorum.

En azından ben bunu görmek istiyorum.

"Efendim. Affedersiniz, efendim." Omzumun üzerinden baktığımda, bütün hafta boyunca bize hizmet eden kısa boylu Meksikalı garson Angelo'nun arkadaşlarım ve benim için bir tepsi birayla orada durduğunu gördüm. Sormamıza bile gerek yoktu. Cancún'u seviyorum. Sonsuza kadar burada yaşayabilirim.

"Angelo! Neden bana 'efendim' diyorsun?"

"Uh . . ." Gözleri fayans zemine kayarken dudaklarını yalıyor. "Lütfen. Yönetim, salon alanında uygun kıyafetler giymenizi talep ediyor. Lütfen."

"Endişelenme, dostum." Zavallı Angelo muhtemelen altına sıçmaya hazırdı, beni gücendirmekten korktuğu kadar

Ceplerinde bir aylık kira bedeli kadar bahşış vardı. Tepsisinden bir bira kapıp, Kızgın Kız'ın gözlerinin boğazıma dikildiğini hissederek birkaç lokma içmek için acele etmiyorum.

Evet, bunu çantaya koydum.

Rahat bir gülümsemeye şişeyi masaya bırakıyorum ve gömleğimi başımın üzerine geri çekiyorum. "Gerçi şimdi karşımda Öfkeli Kız'la uğraşmak zorunda kalabilirsin. Gömleğimden nefret ediyor."

Angelo arkadaşlarıma bira dağıtırken ona doğru kibarca gülümsüyor ve ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Bu hafta beni buradan birkaç farklı kadınla çıkarken gördü.

Başka ne diyebilirim ki? Tatildeyim.

Bu gece yalnız yatmayı planlıyordum. Ama şimdi, bu mor saçlı pilici soymak daha eğlenceli gibi geliyor.

"Kızgın Kız kendini tutmaya çalışacak Angelo," diye mırıldanıyor, içkisinin sonuncusunu da boşaltıp yeni bir tane almadan önce onun tepsisine koyuyor. Masanın üzerinde hâlâ dolu bir tane daha var. "Ama sadece beş dakika içinde bunlardan bir tane daha getirirsen. Aksi takdirde ne yapacağı belli olmaz." Daralmış gözler gizli bir eğlenceyle parıldıyor.

"Sí, señorita."

Gömleğinin cebine usulca bir yirmilik sıkıştırdım ve omzunu sıvazladım. "Yönetimle sorun yaşamana neden olduğum için." Angelo başını sallıyor ve ben elimi uzatırken hızla uzaklaşıyor. "Ben Ben'im. Ve sen de ..."

Kızgın Kız kabul ediyor, elinin teni benimkinin içinde yumuşak ve serin. "Jill." Soluna doğru ilerleyerek, "Sabrina. Ve şuradaki de Kelly. Koreli."

Ne dedin? Karşımızda oturan sevimli komşu kızı sarışına bakarken kaşlarım çatılıyor ve bu garip tanıştırmaya bir anlam vermeye çalışıyorum. Görünüşe göre ustaca bir dikkat dağıtma, çünkü Jill'e bir kez daha sırtı bana dönük olarak koltuğuna kayma şansı veriyor. Ayaklarını koltuğa dayayıp

Masadaki tek boş sandalyede oturuyor, giydiği minik şort sayesinde uzun, biçimli bacakları daha da belirginleşiyor.

"Travis, Kent, Murdock," diye tembel bir hareketle Miami'den üç oda arkadaşımı işaret ediyorum. Onlar kendi başlarının çaresine bakabilir. Ben görevdeyim. Hiç vakit kaybetmeden yanımızdaki masadan boş bir şezlong kapıyorum. Bana bakan puma kıza kocaman bir gülümseme atıyorum, Jill'le aramızdaki bu şey ters giderse kesinlikle sevişecek kadar ateşli bir kızıl saçlı, sandalyeyi çeviriyorum ve o kadar yakın oturuyorum ki dizim - bana garantili bir NFL kariyerine mal olan ve nemli havada hâlâ zonklayan dizim - Jill'in çıplak bacağına dayanıyor. Başka tarafa kaymıyor. "Cancún'daki ilk gecen mi?"

Mükemmel şekilli kaşlarından biri kavisli. "Israrcısın."

"İnatçı bir aptal," diye düzeltiyorum sırtarak ve Koreli olmayan kızın kahkahasını kazanıyorum. "Cancún'da ilk gece mi?" Tekrar ediyorum.

"Nereden biliyorsun?"

Nihayet. Konuşmak için açık bir kapı. Bir sirk köpeği gibi atladım. "Çünkü çok gerginsin, o içkileri sanki sahilde çıplak uyanmak için içiyormuşsun gibi içiyorsun ve hiç bronzlaşmamışsın."

"Huh ..." Ben parfümünü içime çekerken o bir an için bunu düşünüyor. Çilek ve krema gibi kokuyor. Acaba tadı da çilek ve krema gibi mi? "Nesin sen, dedektif mi?"

"Striptiz kulübünde fedai."

Başı geriye düşüyor ve gülmeye başlıyor, derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha, kaydedip daha sonra tekrar dinlemek istiyorum. "Tabii ki öylesin."

Omuz silkiyorum. "Faturaları ödüyor." Cancún'a gerçekte neden geldiğimi söyleyerek hakkımda yaptığı varsayımları yok edebilirim: hukuk fakültesini bitirip baro sınavına girmeyi kutlamak için.

Ama benim yok.

Sadece dilinin bardağının tuzlu kenarında kıvrılmasını izliyorum. Kirli düşünceler kafamdan geçiyor ve

kendimi gizlice ayarlamak için. Fark etse bile yorum yapmıyor. Muhtemelen bana ne yaptığını çok iyi biliyordur. Bu hatundan hiç masum bir his çıkmıyor.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını büzüyor. "Ben bir deniz biyoloğuyum. Seattle'dan." "Doogie Howser deniz biyoloğu mu?" Bu kız Yirmi üç için. En fazla yirmi dört.

"Yirmi dokuz yaşımdayım."

"Elbette öylesin." Çenemi arkadaşına doğru uzatıyorum. "Ve o Koreli, değil mi?"

Bunun üzerine arkadaşı kulağa Korece gibi gelen bir şeyler geveliyor, ardından da kendini beğenmiş bir gülümseme takınıyor ve ben ağzım bir karış açık kalıyorum.

Tamam. Hala . . . "Deniz biyoloğu mu? Gerçekten mi?"

İçkisinden uzun bir yudum daha alıyor ve dudaklarını yalayarak "Büyük balıkları severim" diyor. Evet. Yalan söylüyorsun. Tamam. Ben de ona uyacağım. Çocuklar sandalyeleri bulup arkadaşlarının dikkatini başka yöne çekerken, ilgisizmiş gibi davranarak "Ne kadar süre buradasınız?" diye soruyor.

Gözlerimin tekrar yüz hatlarında gezinmesine izin veriyorum, sessizce yedi piercing sayıyorum - ikisi burnunda ve beşi kulağında - ve o dar şortunun ve atletinin altında daha kaç tane sakladığını merak ediyorum. Ve birden kendimi keşke tatile bugün başlasaydım diye düşünürken buluyorum. "Bu benim son gecem."

"Gerçekten..." Gözleri hızla yüz hatlarımda üzerinde gezinip ağzıma inerken okunamayan bir bakış geçiyor. "Şeytan çıkarma ayininin daha fazla zamana ihtiyacı var," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Ne oluyor lan? Son gecemde bir kaçıkla yatmak benim şansım olmaz mıydı? Eğlenceli olmayacağından değil. Her zaman farklı bir şeyler yapmak isterim. "Belki de hemen başlamalıyız o zaman?"

Kucağıma atlamakla beni öldürmek arasında karar veriyormuş gibi bana attığı ateşli bakış beni

bir an duraksamalıyım. Belki de odama kimi getirdiğim konusunda daha dikkatli olmalıyım. Çerçevesine bir kez daha bakıyorum -muhtemelen silahsız gerçek bir hasara yol açamayacak kadar küçük- ve koluna kazınmış dev ismi fark ediyorum. Her ne kadar harflerin izini sürmek istesem de ellerimi kendime saklıyorum. Yabancı bir köpeği sevmek gibi; size saldırmayacağından emin olana kadar elinizi bile uzatmıyorsunuz. Onun yerine dövmeyi işaret ediyorum. "Eski sevgilim olsaydı bu berbat olurdu."

"Evet, olurdu." Ses tonundaki ısırik aniden geri döndü ve bu sefer gözlerinde zar zor parlayan bir parıltıyla birlikte geliyor. Sert tavrını sürdürmeye çalışarak hızla gözlerini kırıştırıyor. Lanet olsun. Hayal kırıklığı içime yerleşirken içten içe inliyorum. Sadece küçümsenmemiş. Hâlâ ham. Aniden gözyaşlarına boğulan sarhoş piliçlerden biri olacak. Muhtemelen seks sırasında.

Seksin yarısında ağlayan bir kızıdan daha kötü bir şey yoktur. Kesinlikle gevşek bir sik yapıcı.

Boğazını temizliyor. "Sende hiç dövme görmedim."

Tamam, en azından konuşmayı kendisinden ve mevcut durumundan uzaklaştırmaya çalışıyor. Bunu kabul edebilirim. "Henüz her şeyimi görmedin." Ukala bir piç gibi göründüğümü biliyorum ama bir şekilde işime geliyor.

Sanki ağzından kaçmasına izin vermek istememiş gibi, bir an için ağzından küçük sinsi bir sırıtış çıkıyor ve sonra onu bastırıyor. "Gizli bir şey var mı?"

"Hayır. İğnelerden nefret ederim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Korkak."

Omuz silkiyorum. "Belli ki onları umursamıyorsun. Gördüklerimin dışında dövme ya da piercing var mı?"

Karşılığında sadece alaycı bir gülümseme alıyorum. Hay sikeyim.

Normal ışıklar sönüp dans pistinin ışıkları devreye girdiğinde hoparlörlerden ani bir Rihanna sesi yükseliyor, bu da otelin salonunun her gece bu saatlerde olduğu gibi bir kulübe dönüştüğünü gösteriyor. Jill'in yüzünü buruşturması hiç etkilenmediğini gösteriyor.

"Senin tarzın değil mi?" Bakışlarım hemen ön tarafında soluk bir Pearl Jam albüm kapağı basılı olan atletine düşüyor.

Başını sallıyor. "Ben daha çok klasik rock ve doksanların alternatif müzikleriyle ilgileniyorum."

Cidden mi? "O sırada hayatta mıydın?"

"Aerosmith'in gitarla kaydedilmiş tüm şarkılarını çalabilirim" diyor, sanki sorumu yanıtlıyormuş gibi.

Yüce Tanrım. Onu omzunda gitarıyla rock yaparken hayal etmeye çalışırken bacaklarımı uzatıyorum -çırılçıplak-, "Biliyor musun, gitar çalan kızlar çok seksi oluyor. Sen iyi misin?"

İçkisinin arkasından bir başka kurnaz gülümseme bana cevap veriyor. Evet, o iyi. Ve, kahretsin, çok seksi. Serseri mayın gibi. Beni köpekbalığı kancasına takılmış bir alabalık gibi yakalayan türden. Tıpkı en iyi arkadaşlarımdan biri olan Kacey'nin yaptığı gibi. O kızın göğsünde uzun zamandır kendini imha düğmesi vardı. Bunu bir mil öteden görmüştüm ama yine de ona aşık oldum.

Angelo o anı seçer ve Jill'in eline bir içki, masaya da herkes için bir shot tekila koyar. Jill beklemez bile. Bardağı dudaklarına götürür ve fondip yapar. Tuz yok, limon yok.

"Bu gece seni eve ben mi taşıyacağım?" Geniş bir sırıtışla teklif ediyorum.

Bardağı yüksek sesle masaya bırakırken dudaklarını şapırdatıyor. "Sanırım sahilde çıplak uyanmayı hedefleyeceğim."

"Bu konuda biraz deneyimim var. Size birkaç ipucu verebilirim."

Şahin gözleri vücudumda yavaşça geziniyor, sonra yüzüme iniyor ve sert bakışlarını ağzıma sabitliyor. "Benim tipim değilsin."

Bunu daha önce de duydum ve ona inanmıyorum. Kahretsin, ben herkesin tipiym! Sonunda. "Peki benimle ilgili tam olarak hoşlanmadığın şey ne?"

Gözlerindeki hınzır parıltı, sorduğuma pişman olacağımı düşündüğünü söylüyor. Çok az şey biliyor, umurumda değil. Kalın bir derim ve kolay bir mizah anlayışım var. Bu aslında eğlenceli olmalı.

"Fıstık ezmesi gibi cazibesini etrafa yayan ve bu hafta otel odasında her gece farklı bir kızla birlikte olan çapkın ana kuzusu futbol oyuncusu kısmı."

"Her gece değil."

Gözlerini deviriyor. "Oh, ve sen sarışınsın. Sarışıklardan hoşlanmıyorum."

"Benim hakkımda tamamen yanılıyorsun." Aslında oldukça iyi yakaladı.

"Gerçekten mi?" Bunu kanıtlamak istercesine parmağımdaki yüzüğe dokundu. Takımımı eyalet şampiyonasına götürerek kazandığım yüzük.

"Artık oynamıyorum."

"Yeterince iyi değil misin?"

Kıkırdıyorum. Egosuna vurmakta çok iyi. "Görünüşe göre çok iyi, çünkü adamın biri dizimi mahvetme ihtiyacı hissetti." Çıkık eklem, yırtık bağlar ve sinir hasarı arasında artık koşabildiğime bile şaşıyorum.

O karamel gözler bir anlığına yumuşuyor, o kadar hızlı ki neredeyse kaçırıyorum. "Hala seninle yatmıyorum."

"Ne planladığını bilmiyorum ama ben sadece takılmak ve yeni arkadaşlar edinmek için buradayım," diye masum bir tavır takınıyorum.

Bu düşündüğümden biraz daha zor olacak.

Ama eninde sonunda fikrini değiştirecektir.

Bölüm 3

REESE

Ben'in otel odasına girerken, "Böyle yerlerde kendine bir oda kiraladığında seni soyduklarını biliyorsun," diye anons ediyorum. Kurabiye kesici bir tasarım; tropik çiçekli yatak örtüleriyle kaplı ve kuğu havlusu kreasyonlarıyla süslenmiş iki kraliçe yatak, duvarlar yapışkan seri üretim sanat eserleriyle sıvanmış.

Arkamdan kapı kilidinin tıkırdadığını duyuyorum. "Evet, ama böyle gecelerde buna değer. Sence de öyle değil mi?"

"Her şeyi çözmüştün, değil mi Don Juan?" Parmak arası terliklerimi tekmelerken dengemi sağlamak için yarı düşüyor, yarı duvara yaslanıyorum. Kırmızı gömlek meselesini aştıktan sonra -bu renge karşı özel bir kin besliyorum- Nicki'nin mükemmel şeytan çıkarma adayını çağırmış olabileceğini fark ettim. Göz kamaştırıcı mavi gözleri ve derin gamzeleri beni kazanmaya yetmiyormuş gibi, Ben salonun ortasında tişörtünü çıkarıp küstah bir piç gibi dikildiği ve inanılmaz derecede yırtık vücudunu gururla sergilediği anda, bu adamla hiçbir numara olmayacağını anladım. Kafa karışıklığı yok. Birlikte bir hayat için sahte vaatler yok. Ya da bir telefon görüşmesi.

Ancak Ben'i en cazip aday yapan şey, beni Jared hakkındaki tüm düşüncelerden etkili bir şekilde uzaklaştırmış olması. Yani, olabildiğince zıt biri. Ben sert ve sarışın, Jared ise "güzel" ve esmer.

Jared'in göğsü ve kolları dövmelele kaplıyken, Ben'in vücudu çıplak ve çekici bir tuvale sahip. Jared sessiz ve içe dönükken, Ben olabildiğince dışa dönük ve iğrençtir.

İlginç bir bonus mu? Bütün gece beni güldürdü. Genelde ona güldüğümü kabul ediyorum ama yine de.

Ben sayesinde, eski kocam ve onun Savannah, Georgia'da şu anda gerçekleşmekte olan gösterişli düğünü hakkındaki acı verici düşüncelerimden birkaç saatliğine kurtuldum. Düğünden haberim var çünkü Jared'in Facebook profilini her gün takip ediyorum. Durum güncellemelerini paylaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmasa da, Caroline onun duvarına çirkin bir grafiti gibi resimler, düğün planları ve "seni seviyorum"lar yapıştırarak olimpik bir Facebook takımına katılabilir.

Ne yazık ki, Ben gibi bir adam bile beni tüm düşüncelerden tamamen kurtaramadı ve karanlık girintilerden çıktıkları anda - sarhoş kız gözyaşlarının patlamak üzere olduğunu hissettiğim anda - Ben'e beni otel odasına getireceğini söyledim.

Daha da içeri girerek, giysileri ve bavuluyla kaplı olmayan yatağa doğru bir kol atıyorum. "Burada mı uyuyorsun?"

Ağır ayak sesleri arkamdan yaklaşıyor. "Evet."

"Tamam o zaman." Kullanılmayan yataktaki her şeyi itmek için öne doğru eğildim.

"Ne yapıyorsun?" Ben kıkırdayarak sorar.

"Sanırım diğer fetihlerini orada yaptın," diye mırıldanıyorum, bavulu yere çarpıp içindekiler dökülürken yüksek bir gümbürtü çıkarıyor. "Kirlenmemiş bir yatak istiyorum."

"Hey, beni kemerimden tutup seni buraya getirmemi isteyen sendin. Barın yanında takılırken de mutluydum."

Homurdanıyorum. "Evet. Bu geceki kadar kötü bir göz küresi statik yapışması vakası gördüğümü sanmıyorum." Eğer gözleri göğüslerimde ya da bacaklarımda değilse, yüzüme yapışmıştı. Kabul ediyorum, onun

tüm ilginin üzerimde olması çok iyi hissettirdi. En çok ihtiyacım olduğu anda gerçek bir ego yükseltici.

Güçlü eller kalçalarımı kavlıyor ve beni ona doğru çekiyor. Sarhoş halimle bile Ben'in kıcıma batan belirgin ereksiyonunu fark etmemek mümkün değil. "Ne zamandır bu sorunu yaşıyorsun?" Kalçalarım sıcaklık hücum ederken şaka yapıyorum. Bunu gerçekten yapacak mıyım? Daha önce sadece bir kez tek gecelik ilişki yaşamıştım ve onu bile böyle sınıflandırmıyorum çünkü adamı tanıyordum. Sadece onunla özellikle çıkmak istememiştim. Kibirliydi. Tıpkı bunun gibi.

Yumuşakça kıkırdıyor. "Seni sandalyenden düşerken izlediğimden beri. Ve sabah olmadan halledildiği sürece bunu bir sorun olarak görmüyorum." İri bir el karnıma doğru kıvrılıyor ve göğüs kafesim boyunca yukarı doğru kayarak vücudumu dikleştiriyor. "Saat on bire kadar uçağım yok, yani bolca vaktimiz var." Yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor, kollarımı omuzlarına yerleştirecek şekilde kaldırıyor, sonra elleri kollarımdan aşağıya doğru iniyor ve başparmakları göğüslerimin üzerinde gezinerek belimi sarıyor. Gözleri ağzımın üzerinde duruyor. "Yani ... omurgasız zoolojisi mi? Biyoteknoloji mi?"

"Edepsiz konuşman kontrolümü kaybetmeme neden olacak." Neden bahsediyor bu?

"Neden yalan söyledin, Seattle'dan Bayan Deniz Biyoloğu?" Gülümsemesinden kızgın ya da sinirli olmadığını anlayabiliyorum. Olsa olsa eğleniyordu.

Oh . . . Omuz silkiyorum. Demek o kadarını anladı. Bütün gece Charlie'nin Melekleri'ndeki oyuncu isimlerini kullandığımız gerçeğini anlamış gibi görünmüyor. Aslında şaşırdım. Farrah Fawcett'in gençliğinin tekrarlarını izleyip mastürbasyon yapacak on iki yaşında bir çocuk olduğunu görebiliyordum. "Bilmiyorum. Rol yapmayı severim." "Bazen giyinip kuşanmayı da severim." Aslında kostümlerden nefret ederim, ama Ben'in gözlerindeki heyecan kıvılcımına bakılırsa, hayal gücü bunu alıp her türlü pis yere koşuyor.

Onunla oynamak çok eğlenceli.

Ben de tam olarak bu şekilde buraya geldim. Bu ve çok fazla tekila.

Eğiliyor. Dudakları -o iğrenç ağzının yanında o kadar çelişkili bir şekilde tatlı ki- enleme konuyor, başımı arkaya eğip kollarımı başına doladığımda benden utanç verici bir inilti çıkartıyor. Jared'in ağzı değil ama işe yarayacaktır.

Oda dönmeye başlıyor, ama bu o kadar iyi hissettiriyor ki, ona doğru daha fazla eğilirken kendimi dönüşleri görmezden gelmeye zorluyorum. Parmakları atletimin e t e ğ i n i n altından kayarak onu yukarı ve başımın üzerine çekerken onları görmezden gelmeye devam ediyorum. Onu bir kenara fırlatırken, elleri hızla sütyenimin kopçasını bulup çözüyor.

"Kahretsin, biliyordum." Soğuk parmakları sol meme ucumdaki gümüş halkayı sıyırırken çıplak göğsüme daha iyi bakabilmek için geriye doğru kayıyor. Ustaca bir çekistirme yapıyor, sadece bir nefesi ve karnımın alt kısmında bir yanmayı ortaya çıkarmaya yetecek kadar. Sinsi bir gülümsemeye, "Başka neyin var?" diye mırıldanıyor.

Şortumu ve

Ben daha ne olduğunu anlamadan külotum yere düştü.

"Acelemin yok sanıyordum?" Mırıldanıyorum, Ben'in kolunu tutarak devrilmemi engelliyorum ve bir striptiz kulübünde çalışan bu tamamen giyinik ve fit adamın önünde çıplak olduğumu fark ettiğimde içimde bir gerginlik zıplaması yaşıyorum. Küçük bir belim ve düzgün göğüslerim var ama paketin içinde küçük bir karın "şişliği" ve istediğimden biraz daha dolgun bir popo da var.

Umarım fark edemeyecek kadar sarhoştur.

Yüzüme bakarken Ben'in alnında bir çatıklık belirliyor. "İyi misin?"

"Evet. Neden iyi olmayayım ki?"

"Çünkü az önce gözlerin şaşkınlık oldu. Bu genellikle iyiye işaret değildir." Kırışıklıklar derinleşiyor. "Çok fazla içmediğine emin misin? Çünkü ben-"

Kırmızı gömleğinin önünden tutup onu ağzımın içine çekerek cevap veriyorum, umarım bu bir şapşal kız öpücüğü değildir. Ama muhtemelen öyledir. Görünüşe göre hepsi bu.

İhtiyacı var, çünkü kolları vücuduma dolanarak beni kendisine doğru bastırıyor. Alkolden olabilir ama bu iğrenç fedai gerçekten de yetenekli. Bunu beklemiyordum. Doğrusu, onun "dudaktan öpmüşmek yok" türünden bir adam olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi kendimi onun büyüüne kapılmış, ellerimin göğsünde gezinmesine izin verirken buluyorum, tam olarak ne kadar yetenekli olduğunu öğrenmeye hazırım.

Keşke bu dönme dursa.

Ve midemin ç u k u r u n d a k i bu rahatsız edici his ...

Oh . . . hayır.

Buna ister içgüdü deyin, ister kötü bir çukurun içine gömülmüş bir parça iyi şans, bilmiyorum... ama bir gecelik margarita boğazıma hücum edip ağzımdan fırlamadan bir saniye önce sezgisel olarak kendimi Ben'in dudaklarından sıyrıyorum.

Ben'in kırmızı gömleğinin her yerine.

Aman Tanrım.

Bu az önce mi oldu?

Geçici olarak donmuş bir halde, vücudunun her tarafındaki yeşil renkli çamur izlerine bakıyorum.

"Oh, adamım ..." Ben inliyor, ses tonundaki iğrenme açıkça belli oluyor.

Evet, az önce oldu.

Ben'in yüzüne bakmama bile gerek kalmadan aklımdaki tüm sevişme düşüncelerinin yok olduğunu anladım. Kesinlikle benimkini de terk ettiler ve beni iğrenç bir utanç içinde bıraktılar. Sadece bu bile midemin daha fazla çalkalanmasına neden oluyor. Bir tekrar performansının geldiğini hissediyorum. Bir daha onun önünde ya da üzerinde kusarsam ne olayım! İki elimle ağzımı kapatıp dönüyorum ve tuvalete doğru koşmaya başlıyorum. Ne yazık ki, bir şey fırlayıp bana çelme takıyor ve bir saniye sonra kendimi yere yayılmış buluyorum, serin fayans tamamen çıplak vücudumu ürpertiyor, ayak parmağımda donuk bir ağrı başlıyor.

"Kahretsin, iyi misin?" Arkamdan duydum.

Kusacağım. Eğer hemen kalkmazsam yüzüstü denizyıldızı gibi kusacağım. Tuvalet bir metreden daha uzakta değil ve ayaklarımın üzerinde duramayacağımı biliyorum. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek banyoya doğru ilerliyorum.

Arkamdan gelen kahkaha sesleri -Tanrım, şu anda beni nasıl görüyor olmalı! Bunu hiç düşünmemiştim!- sadece eşiği geçene, kapıyı çarpana ve kilidi çevirene kadar hızlanmamı sağlıyor. Tuvalete doğru hamle yapıyorum, tam o sırada bir yeşil dalga daha fışkırıyor ve klozeti dolduruyor.

Midemdeki zehirli içeriği boşalttıktan sonra tek yapabildiğim alnımı klozet kapağına yaslamak ve göğüs kafesim zonklayıp vücudum ter içinde kalırken serin porselenin tadını çıkarmak.

Kapı yumuşak bir şekilde çalınır. "Orada iyi misin?"

Cevap vermedim. Cevap veremem.

Niye ya! Bu neden benim başıma geldi? Ben kusmukçu değilim! Kusan Lina!

"Biliyor musun, eğer tişörtten bu kadar nefret ediyorsan, çıkarmamı isteyebilirdin. Zaten çıkarmak üzereydim." Bu konuda nasıl şaka yapabildiğini anlamıyorum. Kusmukla kaplı olan o. Düşüncesi bile beni ürpertiyor. "Bak . . . Az önce bir hatun üzerime kustu ve gerçekten bir duşa ihtiyacım var. İçeri girebilir miyim?" Kapının kolu sallanıyor ve bana kapıyı kilitleme sağduyusunu verdiği için bebek İsa'ya şükrediyorum. İsteyeceğim son şey onun buraya gelmesi ve çıplak bedenimi tuvaletinin üzerine eğilmiş halde görmesi. Kıyafetlerimi alıp onunla yüzleşmeden buradan çıkmalıyım. Bir daha asla.

"Yaşıyorsun, değil mi?" Ses tonunda nihayet bir endişe belirtisi var. "Bu kapıyı kırmam gerekmiyor mu?"

Bu yapman gereken son şey. "Ben iyiyim." Yüzüme biraz soğuk su sıçratmak için kendimi lavaboya doğru çekiyorum,

Tatlı su. Gargarasına uzanıyorum, bir ağız dolusu döküyorum ve gargara yapmaya başlıyorum.

"Hadi ama Jill. Hepimiz o yollardan geçtik. Güldüğüm için özür dilerim."

Sahte bir isim kullandığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu hikâye tarihe Jill adında mor saçlı kusan bir kızın sürünerek banyoya gitmesi ve yol boyunca çıplak koca kışını oynatması olarak geçecek. Benim için sorun yok.

Uzun bir duraklama oluyor ve sonra derin bir iç çektiğini duyuyorum. "Kapının yanına senin için biraz şişe su bırakıyorum. Musluk suyunu içme yoksa tatilinin geri kalanını banyoda geçirirsin." Ayak sesleri uzaklaşırken nane kokulu nefesim sayesinde bir mide bulantısı dalgası daha başıma vuruyor.

Tekrar tuvalete daldım.

Bölüm 4

■ ■ ■

BEN

İki ay sonra

Jack Warner, "Okyanus manzarası yok ama hepsi senin," diyerek beni küçük otoparka bakan bir penceresi olan, dolap büyüklüğündeki küçük, boş bir ofise götürüyor.

"Okyanus manzarası abartılıyor," diye sırtarak karşılık veriyorum.

Yeni patronum omzuma güçlü bir el atarken bu bir kıkırdamayı hak ediyor. "Aramıza katılmana sevindim, Ben. Oğlum hukuk fakültesinden bu kadar yüksek notlarla mezun olmasının nedeni olarak seni gösteriyor."

"Oğlunuz zeki bir adam, Bay Warner."

"Senin daha zeki olduğunu söylüyor. Bu yüzden seni işe aldım. Ve bana Jack de."

Hukuk fakültesinden arkadaşımın babasından gittikçe daha çok hoşlanıyorum. Oldukça yoğun geçen bir mülakattan sonra, onun sinirli bir pislik olduğuna ve işe alınma umudumun olmadığına ikna olmuştum. Birkaç hafta önce iş teklifiyle bizzat aradığında çok şaşırdım. O telefon beni ne kadar rahatlattı! Bir striptiz kulübünde fedai olarak sağlam para kazanmakla meşgul olduğum için bir yerde stajyerlik yapmaya çalıştım, sıfır deneyimim var. Pek çok firma, sınıf birincisi olarak mezun olsanız bile, ki ben öyleydim, deneyiminiz olmadan size bakmıyor bile.

Belli ki Jack'i yanlış tanımışım. Pazartesi sabahı burada, yaklaşık kırk kişinin çalıştığı Miami'deki bir hukuk firmasının tek ortağı olarak, bana etrafı gezdirmek için yoğun programından zaman ayırıyor.

"Oğullardan bahsetmişken. . ." Jack arkamdaki birine gülümsüyor. Arkamı döndüğümde uzun boylu, sırık gibi bir adamın inek, kalın siyah çerçeveli gözlüklerle ofisime girdiğini görüyorum. Ellerimiz güçlü bir toka ile birbirini bulurken ona kendi gülümsememi sunuyorum.

"Yazın nasıl geçti?" Mason soruyor ve ekliyor, "Kent Meksika'nın iyi olduğunu söylemişti?" Birkaç mesaj ve e-posta dışında Mason'la Temmuz ayında baro sınavına girdiğimiz günden beri hiç konuşmadık.

"Meksika harikaydı."

Mason'ın küçük sırtışından, Kent'in ona detaylandırılmaması gereken bazı önemli noktalar verdiğini biliyorum. Özellikle de şu anda, yeni patronumun önünde. Mason'ın da bizimle gelmesi gerekiyordu ama hemen babasının şirketinde işe başlamaya karar verdi. Ona bunu yaptığı için aptal olduğunu söyledim. Yani, sınav sonuçlarımızı alana kadar "avukat yardımcısı" bile değiliz, ki bu da birkaç hafta içinde olacak. Sonra ne olacak? Kendi müvekkillerimizi üstlenmemiz için bize güvenilmeden önce kim bilir ne kadar süre boyunca müvekkillerin davalarını güncellemek için telefon görüşmeleri yapacak, dava özetlerini ve dilekçeleri düzelterek. Neden yazın tadını çıkarmıyoruz?

"Mason, Ben'in firmayı tanımasına yardım etmene izin vereceğim. Sabah dokuzda işim, öğleden sonra da mahkemem var. İkiniz öğlen ofisimde buluşup öğle yemeğine çıkmaya ne dersiniz?" dedi Jack kalın bir dosyaya dokunarak. "Bugün doldurup İK departmanına teslim etmen gereken bazı evraklar var, Ben." Bununla birlikte adam hızla dışarı çıkar.

Masamın etrafında dolaşıyorum ve büyük bir sırtışla bordo deri koltuğuma geri dönüyorum. "Burası çok güzelmiş."

Mason yavaşça başını sallıyor, bir elini kıvrıkcık siyah saçlarında gezdirir ve sonra, sanki az önce daha da ileri

gittiğini fark etmiş gibi

Daha da dağınık, hemen toparlamaya alışıyor. "Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var, sonra geri geleceğim, tamam mı?"

"Evet." Onu tanıdığım üç yıl boyunca, adam hala sıradan bir sohbeti nasıl srdrecedeğini öğrenemedi.

"ngrlebilir gelecekte aile hukuku alanında Natasha'nın gölgesi olacaksın. Döndüğümde ikinizi tanıştıracaeğım."

"Natasha?" Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyorum. "O nişanlı," diye hemen atılıyor.

"Ama daha önemli olan soru şu: Kız seksi mi?"

Mason gözlerini devirir. "Sana burada ofis aşklarına karşı olan politikadan bahsetmiştim, Ben."

"Kim romantizmden bahsetti ki?" Bu sikik işverenlerin derdi ne? nce Cain, şimdi de Jack mi? Ellerimi nmdeki büyük boy maun masanın üzerine bırakıp iyice sıvazlıyorum. "Her zaman ateşli bir avukatın bunlardan birine uzanırken neye benzediğini görmek istemişimdir." Ciddi değilim ama Mason'ın telaşlanıp gözlükleriyle oynamaya başladığı çeşitli gariplik aşamalarından geçmesini izlemek hoşuma gidiyor.

Ve . . . adamım şu anda onlarla hiç oynamıyor. Gülümsüyorum. İstesek de ikimiz bundan daha zıt olamazdık. Ekose kısa kollu gömleği ve siyah kravatıyla orada duran adam yedinci sınıf satranç turnuvasına gidiyor gibi görünüyor. Bugün kravat takmadım. Kıyafet yönetmeliği, mahkemeye gitmediğiniz ya da bir müşteriyle grşmediğiniz sürece iş kıyafetinin uygun olduğunu belirtiyor ve ben ikisini de yapmıyorum, o zaman neden bir ofis maymunu gibi giyineyim ki?

Rahatlamadan önce birkaç saniye daha seğirmesine izin verdim. "şaka yapıyorum, Mace! Söz veriyorum. Yeni bir sayfa açıyorum."

"Ne zamandan itibaren?" Ses tonu şüphe uyandırıyor. Beni yeterince uzun süredir tanıyor ve arkadaşlarımızla birden fazla kez iş başında gördü, bu yüzden şüpheciliği haklı.

"Geçtiğimiz hafta sonu Penny'deki veda partimden itibaren. Hiçbir şey bunun üstüne çıkamaz. Sanırım aletimin bir

Zaten kırılacak." Kendi kendime gülerken başımı sallıyorum. Mercy ve Hannah bir erkeği nasıl göndereceklerini iyi biliyorlar.

"Ah." Dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme kıvrılıyor ama aynı hızla kayboluyor. "Peki, güzel. Sadece bunu unutma. Özellikle de üvey kız kardeşimin yanında."

Vay be. "Dur bakalım. Üvey kız kardeşin mi var? Burada mı çalışıyor?" Bu yeni bir bilgi. Daha önce ondan hiç bahsetmemişti. Ama yine de, o özel bir adam. "O da senin gibi süper inek mi?"

"O benim gibi değil. Koridorun sonunda, solundaki dinlenme odasında muhtemelen bir demlik taze kahve vardır." Ayaklarını kaydırmaya başladı. Adam hiçbir şeye geç kalmayı kaldıramıyor.

"Devam et, Mason. Ve bağlantı için teşekkürler."

"Tabii, Ben. On sekiz dakika içinde dönerim." Telefonunu kontrol etti, "... on sekiz dakika." Ve dönecek. Hem de tam burnunun ucunda. Hızlı adımlarla gidişini izliyorum ve başımı sallıyorum. Adam hâlâ babasıyla yaşıyor. Tamamen renk körü olduğu için çoğu gün uyumsuz çoraplar giyiyor. Eğer birinci sınıf sözleşmeler sınıfımızdan Kyla'yı onun üzerine salmasaydım ve onun bir kardeşlik partisinde onu yatak odasına sürüklediğine tanık olmasaydım, annesi dışında hiçbir kadının onun aletini görmediğine bahse girerdim. Kyla'yı tanıdığım kadarıyla, sadece görmekle kalmadı, onu iyi de kullandı.

Bir esneme kaçıyor benden ve yüksek sesli bir inilti ve "Kahveye evet" mırıltısıyla kesiyorum. Sabah erken kalkmaya alışmak zaman alacak. Yıllarca güneşin doğuşuyla birlikte yattıktan ve sadece öğleden sonra dersleri aldıktan sonra, vücudum şu anda acı çekiyor. Yine de her şey sırayla. Telefonu elime alıyorum ve hiç düşünmeden tuşlara basıyorum. Bu numarayı dört yaşındayken ezberlemiştim ve yıllardır her gün arıyorum. Genelde akşam yemeği saatinde.

Arka verandada Earl Grey çayını içiyor ve iPad'inden e-postalarını kontrol ediyordur diye umuyorum. Elli bir yaşındaki anneme o şeyi nasıl kullanacağını öğrettiğimi hatırlayınca gülümsüyorum.

Ne yazık ki, cevap veren o değil. D    mler anında boynuma yayılıyor. "Hey." Bir homurtu cevap veriyor.

"Annem buralarda mı?" "Korunun dışında."

şimdiye kadar d  nm  ş olmalıydı. Her zaman sabahın k  r  nde kalkıp ağaçları kontrol eder. "İyi olduğundan emin olmak için dışarı çıktın mı?" Yedi ay önce geçirdiği hafif kalp krizinden beri, dışarıda uzun süre yalnız kalmasından endişe ediyorum.

"O iyi."

"Pekala. Ona aradığımı söyle." Aramayacak. Sanırım daha sonra tekrar aramam gerekecek.

"Nereden arıyorsunuz?"

Arayanın ekranında ne yazıyor merak ediyorum. Muhtemelen en başta bu yüzden açmıştır. Çünkü oğluyla konuşacağını bilmiyordu. "Warner, şu an çalıştığım hukuk firması." Annem muhtemelen ona hukuk fakültesini bitirdiğimi söyleme zahmetine girmemiştir.

"Hiç duymadım."

Bıkkınlık dolu bir i  çekişi bastırıyorum. Warner, küçük boyutuna rağmen eyaletteki en saygın hukuk firmalarından biri. Beş kuşaktır Warner'ların sahibi olduğu bu şirket, Miami şehir merkezindeki en iyi gayrimenkullerden birine sahip. Araştırmalarıma göre, Jack en yakın arkadaşı olan bir ortağı işe almış ve on yıl boyunca Warner & Steele olarak birlikte çalışarak müşteri listesini iki katından fazla artırmışlar. Birkaç yıl önce Jack diğer ortağı satın alınca yolları ayrılmış.

Her halükarda, babamın bir çörek dükkanından bir hukuk firmasını tanımasını beklemezdim. Sadece beni iğnelemeye  alışıyor. "Sonra görüşürüz." Telefonu kapatıyorum ve beni kötü bir ruh haline sokmasına fırsat vermeden bir fincan kahve aramaya  ıkıyorum. Bunu yapabilecek tek kişi o.

Warner ofisinin kendisi yeni ve eskinin bir karışımıdır - modern açık gri duvarlar, maun duvardan duvara kitap rafları ve

masalar, odanın ortasında açık konsept masalar, kenarlarda sıralanan akvaryum ofisler. Sanki biri yeniden dekore etmeye karar vermiş ama ya parası ya da yaratıcılığı tükenmiş gibi. Jack kışın tadilat yapılacağından bahsetmişti. Burası bana iyi görünüyor ama ben yirmi beş yaşında, beş kişiyle birlikte yaşayan ve elinden gelse işe şortla gelecek biriyim.

Ofis çok büyük ya da karmaşık değil ve dinlenme odasını bulmak hiç zaman almıyor, yine de "ilk gün" kartını oynuyorum ve sevimli bir hukuk katibinin beni oraya götürmesine izin veriyorum, kıvrımlı kışının sallanmasını izlerken yol boyunca bana gülümsüyor ve kızarıyor. Kadın formunun birçok şekli ve boyutu için bir takdirim var. Eski ben -iki gün önceki ben- muhtemelen şimdiye kadar onun numarasını almış olurdum. Yeni ben farklı bir şey deniyor. Özellikle de çekici bulduğu her kadına asılmamaya çalışıyor.

Bir elimde kahve kupası, diğerinde birinin ev yapımı çöreğiyle ofisime dönerken, idari personelin oturduğu açık alandaki masaları inceliyorum. Resimlere ve ıvır zıvırlara bakılırsa, çoğu kadın. Çoğu evli ve çocuklu. Çoğu kırklı yaşlarında ya da ötesinde. Adamım, burası Penny'ninkinden ne kadar farklı bir dünya, her açıdan çıplak göğüsler ve kışlarla alay ediliyordum! En azından bu sayede burada pantolonumu çıkarmıyor ve sorumlu bir yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum.

Çünkü ben buyum. Ben Morris, Esquire. Yani, neredeyse. Her iki şekilde de, kulağa hoş geliyor.

Benimkinin neredeyse tam karşısındaki küçük ofisin önünden geçerken duvardaki bir resim dikkatimi çekiyor. Çerçeveleli Pearl Jam albüm kapağına sevgiyle gülümserken ayaklarım titriyor ve o çılgın mor saçlı sahte deniz biyoloğu Jill'i düşünüyorum.

Kahretsin, bu kız başka bir şeydi.

Kusmukla kaplı giysilerimi çıkarıp balkondan aşağı attıktan sonra yatağa uzandım ve duş almak için can atarak banyodan çıkmasını bekledim. Kent'in odasına gitmeyi bile düşündüm ama

onu orada yalnız bırakmak istemedim. Sanırım kendimden geçmişim çünkü bir sonraki hatırladığım şey, güneşin pencereden yüzüme vurduğu ve Jill'in gitmiş olduğuydu.

Bir not bile yok.

En azından beni soymadı. Ya da öldürmedi.

Onu bulmaya çalıştım ama resepsiyondaki kızlardan birini otelin misafir listesine bakması için ikna ettikten sonra Jill adında kimse çıkmadı. Belli ki arkadaşlarından birinin adına kayıtlıydı ve isimlerini hatırlamıyordum. Tatil köyü aramak için fazla büyüktü, özellikle de uçağıma yetişmeden önce Jill'in dağıttığı her şeyi yeniden toparlamak için acele etmem gerekirken.

Yalan söylemeyeceğim, birkaç hafta sonra Facebook'ta Jill adında mor saçlı bir kıızı aradım. Kısmen güldüğüm için özür dilemek istedim. Çoğunlukla çok eğlenceli olduğu ve onunla tekrar takılmayı umursamayacağım için. Kusmuk hariç. Çocuklara gerçekte ne olduğunu anlatmadım. Bildikleri kadarıyla, o gece benim için her zamanki gibi dibe vurmuştum.

Sandalyenin arkasına asılı pamuk şeker pembesi kazak buranın bir kadın ofisi olduğunu düşündürüyor ama diğer her şey bunu yalanlıyor. Klasörler masanın üzerinde, yerde, kutuların üzerinde, boş sandalyenin üzerinde yığınlar halinde duruyor. Klasörlerin olmadığı yerlerde ise dağınık postalar ve ıvır zıvırlar var. Masa telefonunun yanında birden fazla Starbucks kağıt bardağı, açık bir kutu Oreo kurabiyesi ve bir paket kurutulmuş et duruyor. Buruşuk bir cips poşeti ve ezilmiş Red Bull kutuları çöp kutusunu çevreliyor.

En az yüz renkli Post-it notuyla süslenmiş bir bilgisayar monitörü açık ve bir tarladaki paslı eski mavi bir kamyonun ekran koruyucusunu gösteriyor.

En hafif tabiriyle meraklandım. Bu arpacığın ne tür bir kadına ait olabileceğini hayal bile edemiyorum ve bir yanımda bunu öğrenmekten korkuyor. Kirli falan değil. Sadece şimdiye kadar gördüğüm her şeyin ötesinde dağınık. Bir adım öne çıktım ve

masasını tarıyor, bir isim levhası ya da onu tanımlayacak bir şey arıyor.

O içeri girdiğinde ben de tam olarak bunu yapıyordum.

"Eşyalarımı karıştırmanın bir nedeni var mı?" diye sesleniyor keskin bir ses.

Genellikle en huysuz kadınların bile sinirlerini bozan bir gülümsemeyle arkamı dönüyorum. Kısa yeşil elbiseli ve kovboy çizmeli bir sarışın, elinde uzun bir kahve fincanı ve alnında derin bir çatık kaşla kapıda duruyor.

Kendimi tanıtmak için ağzımı açıyorum ama o gözlerde panik parlayınca duraksıyorum.

O karamel rengi gözler.

"Vay anasını!" Buna inanamıyorum. "Bana yeni bir gömlek borçlusun!" demekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

Bölüm 5

REESE

Bir pazartesi sabahı içim boşaltıldı. Bağırsaklarım herkesin görmesi için koyu gri ofis halısının her tarafına yayıldı.

Ve nefes alamıyorum.

Bu adamın ofisimde ne işi var?

Belli ki o da benim kadar şok olmuş. Muhtemelen katın yarısına yayılan ve tüm küçük yaşlı tavukların çift gözlüklerinin üzerinden bize bakmasına neden olan o yüksek sesli "kahretsin!" sesi bunu kanıtlayabilir.

Ve şimdi bana inanmayan gözlerle bakıyor. "Jill? Bu sen misin?"

"Tek gerçek aşkını tanımıyor musun?" Sesim titrek ve yanaklarım sıcaktan yanıyor olmasaydı bu esprili gelebilirdi. Bu adam gibi profesyonel bir oyuncu için sahte adımı hatırlaması bile bir şey ifade ediyor. Kesinlikle unutulmazdım.

"Çok ... görünüyorsun." Bebek mavisi gözleri sapsarı saçlarımın üzerinden geçip yüzüme indiğinde sesi uzaklaşıyor. "Artık piercing yok mu?"

Tekrar konuşmak için kendime güvenmediğimden, burun deliğimdeki toplu iğne başı büyüklüğündeki elmas çiviye dokunuyorum. Yine de septum halkasını ve kulaklarımdaki piercinglerin çoğunu çıkardım. Denediğim bu "yeni ben" şeyinin bir parçası.

Ben'in başı sanki hâlâ bunu anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça aşağı yukarı sallanıyor. Sonra odağı göğsüme kayıyor ve

Gözlerini kısıyor. Orada saklı duran metal yüzüğün dış hatlarını seçmeye çalıştığına yemin edebilirim.

En utanç verici gecelerimden birinin yürüyen, nefes alan kanıtı ofisimde dururken, bastırması haftalar süren abartılı flashback'i kontrol etmeye çalışıyorum - kusmuğun bir insandan yangın hortumu gibi fışkırmasına imkan yok!

O gece banyodan sürünerek çıkmak için iki saat kadar bekledim ve Ben'i boxer külotuna kadar soyunmuş ve yatakta horlarken buldum. Çabucak kıyafetlerimi giydim ve oradan hızla çıktım.

Ve şimdi benim beceriksiz şeytan çıkarma ayinim masama yaslanmış, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş. Yüzüne yayılan şakacı gülümseme bana onun kendini bulduğunu ve iki ay önce yatmaya bir kusmuk uzakta olduğum ukala adama geri döndüğünü söylüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum," diye sesimi zayıf çıkarmadan konuşmayı başarıyorum. Ofisime doğru ilerlerken masamda duran boş bardaklardan birini yenisiyle değiştiriyorum ve aslında içimde dönüp yeniden toparlanabileceğim bir yere kaçma dürtüsüyle savaşıırken umursamaz görünmeye çalışıyorum. "Bence asıl soru, senin burada ne işin var?" Miami'li olduğunu nasıl bilemedim? Oh evet . . . Sormaya zahmet etmedim. Onunla seks yapıp yapmayacağıma karar vermekle meşguldüm. Ve şimdi, o siyah düğmeli bluzun ve koyu gri elbise pantolonunun güçlü bedeninde ne kadar iyi durduğuna bir göz atarken, beni neyin etkilediğini hatırlıyorum. Tekila kesinlikle yardımcı olmadı.

Yanaklarımı sıcaklık
kapladı. Herifin üstüne
kustum.

Sonra da çıplak kığımın yerde sürünerek banyosuna gidişini izledi.

Bay Cuervo ve ben -ve onun tüm Meksikalı kuzenleri- artık konuşmuyoruz.

"Bay Warner bana avukatlık teklif etti."

"I . . ." Ne? Ben burada mı çalışacak?

"İlkbaharda hukuk fakültesini bitirdim."

Acıya karşı dişlerimi sıkıp bir ağız dolusu sıcak kahveyi geri emerken -sonradan pişman olacağım- "Bundan bahsetmeyi unuttun" diye mırıldanıyorum.

Düşünceli bir şekilde ağzını büküyor. "Senin ne tür bir deniz biyoloğu olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldüm."

"Yakın zamanda kariyer değişikliği."

"Doğru." Beni izlerken gözleri parıldıyor, eğleniyor. Pislik. "Bu garip olacak mı?"

"Hayır..." Çantamı yere atarak, "Çünkü hemen istifa edeceksin," dedim.

İçini çeker. "Önemli bir şey değil. Yani sen-"

"Şşşt!" Yanaklarım yeniden alevlenirken elim onu durdurmak için havaya kalkıyor. Bu, iş yerinde dolaşan ihtiyacım olan son şey. "Yapma!"

Uzun bir süre bakışlarımızı kilitliyoruz ve ben onun ne dediğini okuyamıyorum. O da benim kadar o geceden pişmanlık duyuyor mu? Çünkü yaptığım tüm aptalca şeyler için -ki bu uzun bir liste- o gece dağın tepesinde oturup "aptal" bayrağı sallıyor.

Arkamdan gelen ani bir ses bizi böldü. "İşte buradasın, Ben. Natasha bekliyor."

Hem üvey kardeşimin zihnimi uyuşturan ses tonuna hem de boşanma davalarıyla beni öldürmeye çalışan otuz yaşındaki A tipi hukukçu Natasha'dan bahsedilmesine tepki olarak gözlerim istemsiz bir şekilde dönüyor. Ben tepkimi yakalıyor ve sırtışını gizlemeye bile çalışmadan, "Selam Mason. Ben de tam ofisime dönüyordum."

"Hafta sonları burada temizlik görevlisi olmadığını biliyorsun. Bu dağınıklıkla istilaya davetiye çıkarıyorsun," diye mırıldanıyor Mason ve bunun bana yönelik olduğunu biliyorum. Mason istese de bana karşı daha ilgisiz olamazdı. Aynı çatı altında yaşıyor ve çalışıyor olabiliriz ama artık sekiz ay önce taşınmadan önceki kadar arkadaş değiliz. Aslında, keşke okuldan eve döndüğünde tepkisini videoya çekseydim.

ve beni mutfakta çikolatalı süt srahisinden içerken buldu. Jack ona hayatlarına geri döndüğüm konusunda hiçbir uyarıda bulunmamıştı. Kafası patlayacak sandım.

"Ama beslemem gereken evcil hayvanlarım var," diye karşılık veriyorum. Mason'la ilgili her şey

-Kafasındaki asi paspas dışında her yeri tertemiz: tl gömlekleri ve kalem paa pantolonları, Subaru hatchback'i, her gün Lysol mendillerle dezenfekte ettiğini gördüğüm Jack'in yanındaki ofisi. Bana söyleyecek bir şey bulduğ tek zaman, benim ne kadar temiz olmadığıma işaret ettiğ zamandır. Söylemeye gerek yok, pek iyi geçinemiyoruz.

"Sabahın bu erken saatinde onunla konuşmak istemezsin. Henüz ilk beslenmesini yapmadı ve her zamankinden daha hırçın," diye uyarıyor Mason Ben'i.

"Jiminy Cricket'i dinle. O her şeyi bilir." Neredeyse iki aydır hırıltılar ve ters bakışlarla uğraşıyorum ama herkesi eğittim. Jack bile, gelen kutumu dolduran her yeni e-postanın göndericisine küfrederek bir saat geçirdikten sonra, bu devasa fincan kahve boşalana ve ben ofisimin kapısını aana kadar benimle konuşmaya çalışmaması gerektiğini biliyor. Ondan sonra nispeten daha keyifli oluyorum. Tabii ki avukatlar buna tahammül ediyor çünkü buradaki diğr tüm avukat yardımcılara, hatta yıllardır burada çalışanlara bile fark atıyorum. Mvekkiller paralegal iş için sabit ücretler kabul ediyor ve ben de rekor sürede teslim ediyorum, böylece daha fazla dava üzerinde çalışıp daha fazla kr elde edebiliyorum. Ağır büro işlerini diğrlerine bırakıyorlar ve bana araştırma, analiz ve eleştirel düşünme gerektiren işler veriyorlar; bu işler bana her zaman doğal gelmiştir çünkü meraklı ve sınırları test etmeye istekliyim. Sanırım ben stajyer avukatlık programında ilerlerken Jack'in hukuk fakültesinde öğretilen kanun ve içtihat hukuku ile ilgili her türlü kitabı elden ele dolaştırmasının da faydası oldu. Boş zamanlarımı değrlelendirmenin yollarını ararken, onları yuttum. Sadece iki aydır burada olduğma kimse inanmaz. Bu iyi hissettiriyor. Yıllardır ilk defa kendimi zeki hissediyorum.

Ben kıkırdayarak dışarı çıkmaya başlıyor ve etrafımda yavaşça dolaşıyor. "Belki de daha önce beni kazanan şey yıpratıcılığındır."

"Durun bir dakika. Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Mason'ın sesinde şimdi kesin bir temkinlilik var.

Ben'in geniş sırtışı beni rahatlatmıyor. "Evet. Cancún'da tanıştık. Cancún'da tanıştık."

Mason bana bakarken büyük, inek gözlüklerini işaret parmağıyla yukarı itiyor. "Cancún'a ne zaman gittin?"

Ona başımı salladım. Tabii ki hatırlamaz. Mason iş yerinde ne kadar düzenli ve kuralcı olsa da, konu normal hayata geldiğinde dağınık olabiliyor. Bana laboratuvar önlüğü ve test tüpleri olmayan çılgın bir bilim adamını hatırlatıyor. "Temmuz. Doğum günüm. Hatırladın mı? Bana U2'yu görmem için bilet vermiştin."

Mason'ın gözleri bir öfke kıvılcımıyla alevlenir. "O biletleri sana ben vermedim. Kredi kartı numaramı çalıp sipariş ettin!"

Ellerimi göğsümde birleştirerek alaycı bir tavır takınıyorum. "Ben sadece yirmi birinci yaş günüm için bana unutulmaz bir hediye almanı sağlıyordum."

"Senin yirmi dokuz yaşında olduğunu sanıyordum," diye alaycı bir gülümsemeyle söze karışıyor Ben.

"Ben de seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum," diye çıktım.

O anda Mason'ın kafasına bir şeyler dank ediyor ve odağını Ben'e çevirdiğinde yüzünde tiksintiye çok benzeyen bir ifadenin belirdiğini görüyorum. "Lütfen bana Reese'in Kent'in bahsettiği mor saçlı kız olmadığını söyle?"

"Reese?" Arka planda bir yerlerde Ben'in sesini duyuyorum ama beynim anahtar kelimeleri işlemekle meşgul.

Mor saçlı kız. Kent. Hakkında konuşuyorduk. Meksika'dan.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez, kendi anlayış düzeyimle vurulduğumda yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Ve dehşetle. Ben sadece yeni bir çalışan değil. "Aman Tanrım. Üvey kardeşimle arkadaş mısın?"

Ben'in gözleri bana kaydı, kaşları alnında yukarı doğru kalktı. "Üvey kardeşin mi?"

"Oh, lanet olsun!" Mason başını sallamaya başlar. "Ciddi misin Ben?"

Ben'in yüzüne hançer saplamadan önce asla küfretmeyen Mason'a bir bakış atıyorum. "Evet, Ben. Ciddi misin?" Dişlerimi sıkarak tısılıyorum. "Kent mor saçlı kız hakkında ne derdi, Ben?" O geceyi Nicki ve Lina dışında kimseye itiraf etmedim ve bunun tek nedeni otele topallayarak dönmüş olmamdı. Eğer Ben arkadaşlarına anlattıysa ve Mason biliyorsa... Öleceğim. Mason bir gün bunu bana karşı kullanacaktır. Şirketteki herkese anlatacak ve arkamdan konuşacaklar. Toplantılara kıkırdamalar eşliğinde gireceğim. Ve sonra herkesi öldürmek zorunda kalacağım.

Ben, Mason ve benim aramda gidip gelen geniş gözleriyle, kahkahalarla patlamakla ofisimden kaçmak arasında kalmış gibi görünüyor.

Ve bu Natasha'nın kafasını içeri sokması için mükemmel bir zaman. "Bu Ben olmalı," diye cıvıldıyor ilk günden beri sinirlerimi bozan o tiz sesiyle, ona parlak bir gülümseme ve elini uzatıyor. "Ben Natasha. Sen ve ben birlikte çalışacağız."

"Dört gözle bekliyorum, Natasha," diyor Ben rahatça, herkesin önünde kadın avukatın vücudunu tarıyor ve bunu yaparken sırıtıyor. Bunu sinsi bir sapık gibi yapmıyor ama yine de bunu son derece sinir bozucu buluyorum. Eğer bu dünyada bana bir parça şans kaldıysa, Ben cinsel tacizden kendini kovduracak.

Ne yazık ki Natasha herhangi bir alarm çalacak gibi görünmüyor. Uzun kayısı rengi saçlarını omzunun üzerinden atarak tam bir boş kafalı gibi kıkırdıyor - ki öyle değil; aslında oldukça zeki biri, gerçi bunu ona söyleyerek egosunu asla yükseltmem- ve "Harika. Artık başlamalıyız. Şu anda davalara gömülmüş durumdayım. Neyse ki Reese bana birçok davada yardım etmek için burada.

ayak işi." Parlak beyaz dişlerini bana doğru gösteriyor. "Lafı açılmışken, o dosyayı inceleme fırsatın oldu mu?"

Bu işte avukatlara destek olacağımı biliyordum. Bilmediğim şey ise, onlar imzalayıp yılda yüz binden fazla maaşlarını alabilsinler diye tüm işi benim yapacağımdı. Yemin ederim, yakında içlerinden biri benden kışını silmemi isterse hiç şaşırmam.

"Dün gece ikiye kadar üzerinde çalıştığım kırk iki sayfalık sözleşmeyi mi kastediyorsunuz? Ya da az önce masamda bulduğum altmış sayfalık ifadeyi mi?" Onun kocaman gülümsemesine karşılık veriyorum ama benimki o kadar sahte ve kuduz ki kör bir köpek bile utanıp kaçabilir. Zeytin yeşili gözleri dolu kahve fincanıma kayıyor. "Ben, ofisime gidip Reese'in yerleşmesine izin vermeye ne dersin?"

Harika bir fikir.

O ve Mason hiç vakit kaybetmeden kişisel alanımdan çıktılar. "Bu gömlek için ekstra büyük. Reese," diye fısıldıyor Ben.

geçer.

Onun çıkışını izlerken nefesimi tutuyorum ve sonra aceleyle kapımı kapatıyorum. Pencere duvarı sayesinde dış dünya tarafından görülmeyen tek yer olan kapının arkasına saklanıyorum. Ama eminim ki kafamın içi boş tahtaya çarpmasıyla çıkan gümbürtüyü herkes duyuyordur.

Bu karma olmalı, kışımdan kocaman bir ısırık almaya geliyor.

Bölüm 6

■ ■ ■

BEN

"Hiçbir şey olmadı."

"Kent öyle demedi."

"Kent orada değildi, nereden bilsin ki?" İç çektim.
"Yüklüydü."

"Ne zamandan beri bir kız Ben Morris için çok sarhoş?"

"Dostum." Elimizde içecekler ve öğle yemeği, Eylül öğle sıcağından korunmak için gölgede bir park bankı bulduğumuzda Mason'a ters ters bakıyorum. Jack acil bir müşteri durumu nedeniyle planlarını iptal etmek zorunda kaldı. Anlaşılan bu çok sık oluyormuş.

Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Bunu yapmayacağını biliyorum."

Kucağındaki üç peçeteyi dikkatlice açıp düzeltirken ve ardından marulun bir parçasının bile düşmemesine dikkat ederek garip bir sebzeli tofu sargısını ameliyatla çözerken onu izliyorum. Hepimiz Mason'la yıllardır piliç diyeti konusunda dalga geçtik ama adam o kadar titiz ki yağlı bir hamburger yemeye bile utanmıyor. Bu yönünü seviyorum.

"Onu yiyecek misin yoksa evlenecek misin?"

"Ofisini gördün, değil mi?" diye soruyor, beni görmezden gelerek. "Pasaklının teki. Onunla yaşamak tam bir kabus." Mason'ın bugün attığı iki bomba. Küfür etmek de yapmadığı başka bir şey, bu da bana ya üvey kız kardeşiyle takılma fikrimin ya da genel olarak üvey kız kardeşinin onu gerçekten sinirlendirdiğini söylüyor.

Sabahleyin darmadağın olmuş otel odam gözümün önüne geliyor ve kendi kendime gülümsüyorum. "Yine de güzel temizlik yapıyor." Gözlerimi devirerek karşılık veriyorum. "Bak, üvey kardeşin olduğunu biliyorum ama çok seksi." Cancún'daki "umurumda değil" vahşi kız görünümünü ne kadar sevmiş olsam da, bu yeni görünümü - güzel sarı saçları, küçük elbisesi ve botlarıyla - büyük bir tahrik edici.

"Ve sertifikalı." Bana bir bakış attı. "Ciddiyim. Ofisteki lakabı Rancor."

Bir kahkahayı bastırırken ağzımdan kola fışkırıyor. "O biliyor mu?"

"Sanırım ofisindeki gerçek boyutlu karton standee'yi kaçırdınız? Nelson'ın sözleşmelerden kaydığını ve ona böyle seslendiğini duyduğu gün, bir Star Wars web sitesinden aceleyle sipariş etti. Çok sinirlendiği sabahlar kapısının yanına koyuyor." Ben kahkahalarla patlarken o bana başını sallıyor.

Onunla ilgili yalan olan diğer her şey için, o acı mizah anlayışının gerçek olduğunu gördüğüme sevindim. Beni güldürebilen kadınları severim. "Madem o kadar zor biri, baban onu neden orada tutuyor? Yani beni yanlış anlamayın, tuttuğu için memnunum. Onunla çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Uzun sürmeyecek," diye mırıldanıyor. Ve sonra derin bir iç çekti. "Her ne kadar profesyonellikten son derece uzak olsa da ve muhtemelen bir noktada firmanın çalışan ilişkileri konusunda dava edilmesine neden olacak olsa da, yaptığı işte gerçekten iyi olduğunu kabul ediyorum. Tek sahip olduğu lise diploması ve paralegal sertifikası ama yine de ortakların yarısına işlerini nasıl yapacaklarını söylüyor, kanun ve tüzüklerden alıntılar yapıyor. Ve genellikle haklı çıkıyor. Olayları bu kadar hızlı kavraması rahatsız edici."

"Yani onun bir dahi olduğunu söylüyorsun," diyorum bir lokma yemeğin etrafında.

"Evet, belki," diyor sesinde biraz kızgınlıkla. "Aynı zamanda bencil, umursamaz, güvenilmez ve düşüncesiz biri." Perrier'ini yudumluyor ve kuru bir sesle "Bir sosyopatın tüm belirtileri" diye mırıldanıyor.

"Oh, lanet olsun." Gözlerimi deviriyorum. Mason'ın lisans eğitimini psikoloji üzerine yaptığını unutmuşum. "Beni rahat bırak. Kız kardeşin bir sosyopat değil, Mace! Sadece ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Üvey kardeş," diye düzeltiyor, sesi biraz keskinleşiyor. "Ondan hoşlanmadığımdan değil. Şey ..." Yarı omuz silkiyor. "Kabul ediyorum, ondan pek hoşlanmıyorum. Ama gerçekten, ona güvenmiyorum. Babam dokuz yıl boyunca ondan haber alamadı ve sonra birdenbire Ocak ayında Jacksonville'deki bir polis karakolundan kendisini kurtarması için babamı mı aradı?" Başını sallayarak ekliyor: "Her şeyi bırakıp oraya gitti. O gün bu yüzden neredeyse firmanın en büyük müşterisini kaybediyordu."

Hmm . . . Polis karakolunda ne işi vardı? "Sabıkası var mı?" Pek umurumda değil. Sevişmeye çalışan erkeklere şeytan çıkarma ayini yapmakla bir ilgisi yoksa tabii.

"Çocuk. On sekiz yaşına geldiğinde mühürlenmiş. Babamın bana anlattığına göre, çoğunlukla aptalca şeyler. Kavgalar . . . esrar . . . drag yarışları."

Sonuncusunda gözlerim yerinden fırladı.

"Gerçi bu son seferki oldukça ciddiydi. Eski kocasının dairesine zarar verdi."

Bu yeni bilgiyle denizaltım havada donup ağzıma yapışıyor. "Eski kocası mı? Yirmi bir yaşına yeni girdiğini söylememiş miydi?"

Mason'ın başı sallanıyor. "On dokuz yaşında evlendi. Vegas'ta kaçmadan önce adamı altı haftadır tanıyormuş. Evliliklerinin sadece dört buçuk ay sürmesine şaşırdığını söyle bana."

"Kahretsin. Kolundaki dövme. Bu o muydu?" Öyle olmalı. Ve bu konuda o aptalca yorumu yaptım.

"Evet, sanırım öyle. Görünüşe göre eşyalarını taşımak için geri döndüğünde dairenin her yerine kırmızı boya sıçratmış." Gözleri bilerek genişledi. "Buradaki sembolizmi anlıyor musun? Kırmızı boya ...?"

"Alınan biri." Yine, bildiğim bir şey. Yine sevdiğim bir şey. Elimde olmadan renk seçimine dikkat ettim ve

Gül. O gömleğin hiç şansı yoktu.

"Görünüşe göre boşanma çirkin olmuş."

"Adam onu aldattı."

"Ahmak." Eğer tek eşli olamıyorsanız, bırakın evliliği, kararlı bir ilişkiye bile girmeyin. Bu benim felsefem. İşte bu yüzden kimseye bağlanmıyorum. "Yani Jack onu Miami'ye getirmeye mi karar verdi?"

Mason yavaşça başını sallayarak, "Babam Reese'i hep çok sevmiştir," diye itiraf ediyor. Burnundan soluyor. "Beni sevdiğinden daha çok. Ama onu dolandırmaya çalışmadığını nereden bileceğim? Annesi onu bir kez kandırdı zaten."

Sandviçimi sessizce çiğniyorum, Mason'ın detay vermesini bekliyorum, bana bu kadar çok şey anlatmasına şaşıyorum. "Reese'in annesinin Barry Steele ile ilişkisi olduğunu öğrenmeden önce beş yıl evli kalmışlar."

Parçalar bir araya gelmeye başlar. "Warner ve Steele . . . Eski ortak mı?"

Mason başını sallar. "Bu çok soğuk."

"Evet, Annabelle fırsatçı, bencil bir fahişe. Neredeyse ailemin mirasını yok ediyordu. Barry'yi satın almak babama bir servete mal oldu ve sonra bir akbaba gibi babamın kemiklerini sızlatmaya çalıştı ama Barry buna izin vermedi. Babam hâlâ finansal olarak toparlanmaya çalışıyor. Bu yüzden ofis tadilatını bitiremedi." Mason bir içki için duraksıyor. "Görünüşe göre Barry'yi iki yıl önce terk etmiş ve bir ABD senatörüne geçmiş."

"Seksi mi?"

"Evet, sanırım. Ama Grendel'in annesi de öyleydi," diye mırıldanıyor ve başımı sallıyorum. Beowulf'a gönderme yapmayı Mason'a bırakın. Pantolonuna kırıntı dökmemeye dikkat ederek sandviçinin paketlerini katlarken, "Babam aptal değil, Ben," diye devam ediyor. Bana bakarken Mason'ın gözleri o büyük gözlüklerin arkasından çok daha büyük görünüyor.

"Bu da ne demek oluyor? O gece için beni suçlaması mümkün değil! Daha burada işe bile alınmamıştım."

"Senin tipini ve son dört yıldır nerede çalıştığını biliyor. Bu yüzden seni neredeyse işe almıyordu. Sana bir teklifte bulunmadan önce pantolonunu giyebileceğine dair bana söz verdirdi."

Kıkırdıyorum. "Senin için biçilmiş kaftan olabilir Mace."

"Şaka yapmıyorum. Bak, Warner'a karşı üç yıl önce açılan bir davayı yeni bitirdi. Dava işlerinden bir adam bir avukat yardımcısıyla çıkıyordu. Ayrıldıklarında işler kötüye gitmiş. Görünüşe göre kız oldukça düşmanca davranmış ve bunu ofise taşımış. Jack sonunda onu işten çıkarmak zorunda kalmış ve o da haksız yere işten çıkarıldığı için dava açmış. Bununla tekrar uğraşmak istemiyor. Bu yüzden bu kurallar var. Uyulması gereken kurallar."

Mason tam bir kural takipçisidir. Siyah-beyaz. Bu da onu muhtemelen çok iyi bir avukat yapacaktır. Ben "gri alan" seven bir adamım, her zaman kuralları esnetmek ve yeniden yorumlamak için yollar ararım. Muhtemelen beni harika bir avukat yapacak olan da bu.

Mason, "Eğer bu senin için bir anlam ifade ediyorsa... çok umut vaat ettiğini düşünüyor, Ben, ama seni biriyle yatarken yakalarsa kovmak için iki kez düşünmeyecektir," diyor.

Hukuk fakültesinden kovulmak çok kötü görünür. Böyle bir şeyden sonra Miami'de başka bir iş bulma konusunda şansım yaver gider ve öngörülebilir bir gelecek için burada sıkışıp kaldım. Annemin en azından çocuklarından birinin yakınımda kalmasına ihtiyacı var.

"Ve eğer seni Reese ile yakaladıysa ..." Mason başını sallayarak devam eder.

Arkadaşımı omzunun üzerinden tokatlayarak söz veriyorum, "Doğru söyledin ve merak etme. Sana söyledim, o günler geride kaldı. Ayrıca, içimden bir ses o kızın gururunun bana zaman ayırmasına izin vermeyeceğini söylüyor." Bir kızı otel odama geri getirdiğimde üzerime kusulması için çabaladığım bir şey değil, ama kahretsindir

içki içerken olur. İki hafta önce Mercy'nin tangasıyla sahnede idim, taşaklarım herkesin görebileceği şekilde dışarı sarkıyordu. En iyi anlarımdan biri değildi ama hayatta kalacağım. İçimden bir ses Reese'in omuzlarından o kadar hızlı kaymadığını söylüyor. Belki de sorun kusması bile değildir. Ben de onu yerde çıplak sürünürken izledim. Ve bunu yaparken ona güldüm. Çoğu kadının böyle bir durumda kendisine gülünmesinden hoşlanacağını sanmıyorum. Kacey bile muhtemelen beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

Mason'ın ağzı açılıyor ama tereddüt ediyor, yüzünde ekşi bir ifade beliriyor. "Ona ne yaptın?"

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Bu benim ne yaptığım ile ilgili değil onu."

Ayağa kalktı ve başını sallayarak ileri doğru yürüdü. "Onu kızdırma Ben. Pişman olursun."

Kahretsin. Bu konuda onunla alay etmemek benim için gerçekten zor olacak, çünkü en iyi yaptığım şey bu. Ayrıca, kendi banyomda duş almama izin vermediği için ona borçluyum. "Hey," diye sesleniyorum ve önseziyle soruyorum, "onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?"

Ayakları yavaşlıyor ve yüzüne suçlu bir ifade yerleşmiş bir halde dönerken iç çekişini duyuyorum. "Babası hakkında aptalca şeyler söyledim."

Bölüm 7

REESE

"Key lime'ı gerçekten denemelisiniz. Biz bununla ünlüyüz," diyor garson kız, bir dilim çikolatalı cevizli turta siparişimi önüme koyarken gülümseyerek.

"Bunu aklımda tutacağım," diye cevap veriyorum, tıpkı daha önce onlarca kez cevapladığım gibi, dilimimin üstünü süsleyen mükemmel şekilde bozulmamış ceviz yarımlarına bakarak. Çikolatalı cevizli turta bulmak kolay değil. Elbette herkesin menüsünde cevizli turta vardır. Onu eşsiz kılan çikolatası. Altı ay önce Bayside Café'ye gelmeye başlamamın sebebi de bu turta. Bu özel lezzete olan sınırdaki takıntımı hatırlayan Jack beni onunla tanıştırdı. Burası kısa sürede benim güvenli sığınağım haline geldi.

Warner'da çalışmaya başladığımdan beri -sadece birkaç blok ötede- haftada birkaç kez buraya geliyorum. Tik ağacından masaları ve kraliyet mavisi şemsiyeleri olan, palmiye ağaçları ve her boydan bitkiyle dolu, saklanabileceğiniz bir orman hissi vermeye yetecek kadar güzel bir sahil verandası var, ki ben de bu gece gazetemdeki bulmacam ve hukuk ders kitabımla tam olarak bunu yapıyorum.

Artık ofiste olmaya dayanamıyordum. Natasha, Ben'i de yanına alarak kapıma dayanmış, şu ifadeyi ya da şu sözleşmeyi sorup duruyordu. Her ne kadar gözlerimi kaçırısam da, bugün onu en az bir düzine kez görmeyi başardım.

Ben'in son derece çekici bir adam olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Artık ayık olduğuma göre, bunu tüm kalbimle doğrulayabilirim. Beni kurtaran tek şey, utanç verici anılarımı unutmaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki, bugün kadınların yarısının yaptığı gibi kendime çelme takma tehlikesi yaşamıyorum. Acınacak haldeydim. Natasha bile normalden daha neşeli görünüyordu. Ve her birine attığı gamzeli gülücükler bana yaltaklanmanın her saniyesini sevdiğini söylüyor.

Turtanın ilk çatalını ağızıma atarken telefonum muz şarkısı söyleyen minyonların sesiyle canlanıyor.

"Mutlu Pazartesi'ler," diye mırıldandım telefonda. "Numaralardan nefret ediyorum."

"O zaman önümüzdeki kırk yıl boyunca her gün onlarla uğraşmayacak olman iyi bir şey." Lina geçen bahar lisans eğitimini tamamladı ve CPA sınavını başarıyla geçti. Şimdi lisans başvurusu yapmadan önce bir yıllık deneyim kazanmak için caddenin aşağısındaki küçük bir muhasebe firmasında çalışıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bayside'da karmadan saklanıyorum."

"Kahveyi içmeyin" diye uyarıyor.

"Çok geç," diye mırıldanıyorum, zehirli maddenin son parçasını fincanımda döndürürken. Buraya her geldiğimde çikolatalı cevizli turtamın yanında bir fincan sipariş ediyorum. Alışkanlık sanırım. Başka bir açıklaması yok. Kahve zayıf, ağızda tuzlu bir tat bırakıyor ve fincanın dibinde her zaman tuhaf bir film tabakası oluyor. Tat alma duyusu olan hiç kimse bu saçmalığı sevmez.

Ağır bir iç çekişle, günümün dehşetini ifşa ediyorum.

"Demek Mason senin başarısız şeytan çıkarma ayininle arkadaş," diye kesin bir dille ifade ediyor. Lina'nın her şeyi olduğu gibi anlatacağına her zaman güvenebilirim. Lafı dolandırmak yok. Darbeyi yumuşatmak yok. "Adam sana ne dedi?"

"Ona yeni bir gömlek borcum olduğunu."

Homurdanıyor. "Seni yakalamış."

"Teşekkürler."

"Belki bir ara verip uğrarım. Birlikte insanlarla alay edebiliriz," diye teklif ediyor Lina. Bu işin bir başka artısı da en iyi arkadaşımın benden sadece dört blok ötede olması.

"Zahmet etmeyin. İki saattir buradayım. Aslında ofise dönmem gerekiyor. Hukuk bürosu bugün masama üç yeni dava bıraktı."

"Güzel. Bu hafta bir ara akşam yemeğine gelmek ister misin? Nicki yemek yapıyor."

"Hindi pastırması içeriyor mu?"

"Tüm alışılmadık etler yasaklandı." Lina, taşındıkları iki yatak odası ve bir odadan oluşan küçük dairenin sahibi olduğundan, Nicki'nin tuhaf beslenme tercihlerini başkalarına da bulaştırmasını engellemek için elinden geleni yapıyor.

"O zaman ben de varım."

"Tamam, güzel." Bir duraksama olur ve sonra Lina iç çeker. "Bak, sana söylemem gereken bir şey var."

"Bu kulağa pek de umut verici gelmiyor." Ağzıma büyük bir parça turta attım.

"Her şey en iyi arkadaşınızın, sizi savunan, sizin için polise yalan söyleyen, tüm saçma sapan fikirlerinize ayak uyduran kişinin mutlu olmasını isteyip istemediğinize bağlı."

"Benim için polise hiç yalan söylemedin."

"Son sınıfta. Kenara çekildiğimizde bagajdaki votka şişesi."

"Peki. Bir kere," diyorum bıkkınlıkla. "Bu sana bugün ne kazandırdı?"

"Şey, görüşmeyebileceğin biriyle görüşmeye başladım..."

Kızıl saçlı bir kadının, kolunda sallanan çantasıyla, yuva yıkan bir koca hırsızının olabileceği kadar mutlu bir şekilde avluya fırlayışını izlerken Lina'nın sesi bulanıklaşıyor.

"Aman Tanrım!" Nefes alışımınla birlikte hamur parçaları boğazıma kaçıyor ve bastırmaya çalıştığım bir öksürüğe neden oluyor. "Bu o!" Tıslıyorum.

"Kimi?"

Eski kocamın yeni karısının, bir arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim biriyle üç masa ötede oturmasını izlerken yutkunmakta zorlanıyorum.

"O!" Daha da sert bir şekilde tıslayarak başımı eğiyorum, böylece ona baktığım o kadar belli olmuyor.

Sesimde böyle bir zehirle bahsedebileceğim tek bir "o" var ve Lina bunu hemen anlıyor. "Ne? Burada, Miami'de mi?"

"Hayır. Cehennemde! Çünkü belli ki bugün oradayım!" Önce Ben, şimdi de Caroline mı?

"Seni henüz tanımadı mı?"

"Hayır, ama hiç böyle görünmemişti." Mor saçlarım, piercinglerim ve profesyonel kıyafetlerim olmadan - normalde asla giymeyeceğim ama Nicki'nin bu elbiseyle giymem için ısrar ettiği sevimli ve son moda kovboy çizimleri hariç- Caroline beni tanıyamayabilir. Umarım tanımaz. Yine de her ihtimale karşı menüyü açıyorum ve gerekirse arkasına saklanmaya hazır bir şekilde onu destekliyorum.

"Aşağı geliyorum."

"Hayır, değilsin, çünkü seni tanıyacaktır." Lina aylardır yan dairelerinde oturduğu için koridorda ondan tamamen kaçmak imkânsızdı. Lina'yı tanıdığım için, her fırsatta Caroline'i gözleriyle şişliyor olurdu. "O neden burada?" İkinci, daha küçük bir nefes alış. "Miami'ye mi taşındılar?" Jared her zaman burada bir gemi kaynağı işi bulmak istemişti.

"Bilmiyorum. Facebook profilinde ne yazıyor?"

"Cancún'dan beri kullanmadım." Jared'le tek bağlantım olan bu bağımlılıktan kurtulmak ne kadar zor olsa da -Evlendiklerinin kanıtını görmeye dayanamazdım. Bu fikir bile hala mideme bıçak saplanmış gibi hissettiriyor.

"Tamam, bir saniye. Bakalım bağlayabilecek miyim?" Diğer uçtan bir klavye sesi duyuyorum. "Evet. Miami'ye yeni taşındılar. İki hafta önce."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum daha çok kendi kendime, göğsümde garip, nahoş bir his kıpırdanıyor ve usulca ekliyorum, "Sanırım gemi kaynakçılığı işini aldı." Eskiden geceleri yatakta yatarken

Işıklar karartılmıştı ve en sevdiği grup olan Muse hafifçe çalarken vücudumun her yerine gemiler çiziyor, farklı parçaları ve işinin ne gerektirdiğini açıklıyordu. Gemiler umurumda bile değildi ama kıkırdamadan uzanır ve anlatmasına izin verirdim. Çıplak tuvalin dikkatini dağıtmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

"Yine ne yaptı?"

"Evlilikleri yıkmak ve insanların kalplerini sökmek dışında mı?" Bu nefretin en azından bir kısmını Jared'e yöneltmem gerektiğini bilmeme rağmen, onu burada kötü adam olarak resmetmenin yardımcı olduğunu fark ettim.

Asitliğimi görmezden gelen Lina, "En azından Miami büyük bir şehir" diyor.

"Yine de dünya çok küçük, belli ki."

"Derin nefes al Reese," diyor sakince. Sanki yapabileceklerimden korkuyormuş gibi. Onu suçlayamam. Hak ettiğinde bir kıza yumruk atmaktan asla çekinmem.

"Ben iyiyim," diye bağıryorum, bir çatal uzağımda pötikareli elbisesiyle - gerçekten mi? Disney World ve I Love Lucy dışında kim pötikare giyer ki zaten? Hayatımı altımdan çekip almakta hiçbir sakınca görmeyen kadının, benim varlığımdan habersiz bir arkadaşıyla kıkırdamasını izlerken içimde garip, sapkın bir zevk filizleniyor.

Aslında onunla hiç konuşmadım. İlişkimizin başlangıcında Jared'in bana verdiği birkaç ayrıntı dışında - Savannah'da yaşamasına rağmen lisede sevgiliye dönüşen çocukluk aile arkadaşlarıydılar - ondan hiç bahsetmedi. Onun hayatından çoktan çıktığını sanıyordum. Belli ki öyle değilmiş.

Onunla evlenmek istemesinin sebebi neydi? Elbette, sanırım o ortalama, sıkıcı şekilde güzel. Neşeli ve tatlı birine benziyor ve muhtemelen hiç küfretmiyor. Sanırım ponpon sallamayı biliyor ve bahse girerim

Delta Fuck You kız öğrenci birliğinin bir parçasıydı. Ama onda ne buluyor? Onun nesi ona mantıklı geliyor?

Jared her zaman bu tür kızlara katlanamadığını söylerdi; zengin ailesinin ondan ve hayatından istedikleriyle boğulduğu yıllardan sonra benim onun için temiz hava olduğumu söylerdi.

Onun ve benim mantıklı olduğumuzu.

Bensiz nefes alamadığını.

Elini saçlarında gezdirmesini izliyorum, Jared'in maaşıyla karşılayamayacağını bildiğim pırlantanın ışıltısı gözüme çarpıyor ve bana neyi görmediğimin önemli olmadığını hatırlatıyor. Önemli olan tek şey Jared'in ne gördüğü.

Sanırım bensiz de nefes almanın bir yolunu bulmuş.

Farkında olmadan kendimi parmağımdaki, Jared'in Vegas'a anlık seyahatimizin sabahında bana sürpriz yaptığı basit ama güzel vintage gümüş ve inci yüzüğü döndürürken buluyorum.

O gün hayatımın en güzel gününe dönüştü. Ve açıkçası hayatımın en kötü hatasıydı.

Yüzüğü sağ elime geçirdim ama henüz yatağımın altındaki geçmişin tahta kutusuna koymaya cesaret edemedim.

"Reese?" Lina'nın sesi düşüncelerimi böldü.

"Cidden, bunu aştım. Gitmeliyim yoksa bütün gece ofiste tıkılıp kalacağım. Yarın akşam görüşürüz." Telefonu kapatıyorum ve hafifçe eğilip yarısı yenmiş turtama bakıyorum - bitmesine imkan yok.

Onu izlemeye devam ederken gitmeyi düşünüyorum. Veranda alışılmadık derecede sessiz, öyle ki onun o sinir bozucu güneyle tınısı bana da geçiyor. Kocasıyla birlikte caddenin aşağısındaki bir apartman dairesine yeni taşındıklarını ve en iyi kahveyi burada içtikleri için buraya sık sık geleceğini anlatmasını dinliyorum.

Bir saat daha kafede oturuyorum, turtamdan sincap büyüklüğünde ısırlıklar koparıyorum ama hiçbirinin tadını alamıyorum. Gitmek için ayağa kalktığımda, sessizce eşyalarımı toplayıp

sonra da kafeden sıvışmak. Her akli başında eski eşin yapacağı şeyi yapmak için.

Onu beş blok boyunca takip ettim, bir apartmana kadar. Ve şimdi eski kocamın

■ ■ ■

nerede yaşadığını biliyorum.

Harika. Çünkü bugün yeterince kötü değil.

Aşağılayıcı tek gecelik ilişkim -bir buçuk metre boyunda, sırttan bir sarışın- ben banyodan döndüğümde sandalyemde oturuyor, ayaklarını masama uzatmış.

Reese, sıfır. Evren. Senden nefret ediyorum.

"Neden hâlâ buradasın?" Saat neredeyse gece ondur ve Jack ile Mason dışında herkes evine gitmiştir.

Masamın iki yan çekmecesini açıp kapatarak, "Şu kurutulmuş bifteği arıyordum," diyor.

"Ben yedim." Kapımı ayağımla itip kapatıyorum ve çantamı masamın üzerine atıyorum.

Gözleri tembelce tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, bunu gizleme zahmetine bile girmiyor. "Konuşmamız gerektiğini düşündüm." Sonra aniden bacaklarını açıp ayağa kalkıyor ve bana fark etmemeye çalıştığım sağlam vücudunu tamamen göstermiş oluyor. Ben aşırı giyinmiyor -uygun görölse yatağa üç parçalı takım elbiseyle girecek olan Mason gibi değil- ama her şeyin iyi oturduğu vücutlardan birine sahip.

Yer değiştiriyoruz, Ben masamın ön tarafına doğru dolaşırken, ben de diğer tarafa dolanıp boşalan sandalyeme oturarak mesafemi koruyorum.

"Otel odamda olanları Kent'e hiç anlatmadım.

Sayı yaptığımı düşünmelerine izin verdim."

Garip bir rahatlama hissi kaplıyor içimi. Ve şaşkınlık. Ben'in başkalarının sırtından iyi bir hikâye anlatacak bir tip olduğunu düşünmüştüm. Ama ... "Mason?" Üvey kardeşimin seks yapması fikrinden duyduğum tiksintinin her iki taraf için de geçerli olduğunu tahmin edebiliyorum. Neyse ki onu bir kadına ikinci kez bakarken bile görmedim.

Ben bunu hafif bir el sallamayla geçiştirir. "Oh, gerçekte ne olduğunu biliyor ama bir şey söylemeyecek."

"Aman Tanrım!" diye haykırıyorum, önceki rahatlığım yanaklarımdaki ani ateşle yanıyor. Alnımı serin masanın üzerine koydum. Mason bir şey söylemeyecek, kışımın kenarı!

"Rahatla." Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ve sonra bir el enseme yerleşiyor. Bende tam tersi bir etki yaratıyor, vücudum tamamen katılaşıyor. "Kusma kısmını atladım. Ve sürünme. Sanırım bu konuda hâlâ biraz hassassın." Sesindeki mizahı duyuyorum. "Ertesi gün nasıl hissediyordun? Yere oldukça sert çarptın."

"Şimdi mi endişeleniyorsun?" Cancún tatilimin geri kalanını morarmış dizler ve ayak parmağımın yatak çerçevesine sıkıştığı yerden çatlamış bir tırnakla geçirdim.

"Gülmek istememiştim." Başımı kaldırdığımda yüzünde kocaman bir sırıtışın yayıldığını görüyorum ve sözlerine inanmakta güçlük çekiyorum. "Ve eğer teselli olacaksa, olağanüstü bir kışın var. Bunu bilmeliyim. Gerçekten çok iyi baktım."

İçimden inliyorum. "Bugün benim için iyi bir gün değil, Ben."

Elleri teslimiyetle kalkıyor. "Yeterince adil. Üzgün olduğumu söylemek istedim." Masamın etrafında tekrar dönüyor - sanki avının etrafında dönüyor, ama çok rahat, tehditkâr olmayan bir şekilde - ve duvara astığım kişisel resimlerin önünde duruyor.

Parmağı paslanmış eski mavi Chevy'nin resmine gidiyor. "Senin eski kamyonlarla ne alıp veremediğin var?"

"Onları seviyorum," diyorum basitçe, daha fazla ayrıntıya girmek istemiyorum.

Birkaç dakika daha sessizce olayları değerlendirmesini izledim, ta ki aniden "Hey, yarın öğle yemeğine çıkmak ister misin? Natasha için çok şey yaptığını ve önümüzdeki birkaç ay boyunca onunla birlikte çalışacağımı düşünürsek, belki de baştan başlamalıyız." Dönüp bana ciddi mavi gözlerle bakıyor, sesi ani yumuşaklığının altında çatlıyor. "Ne diyorsun? Ateşkes mi?"

Jack bana her zaman kararlarımı duygularıma göre değil sağduyuma göre vermem gerektiğini söyler. Ben'le birkaç hafta geçirdikten sonra utancım kaybolacak.

Değil mi?

Yani Ben'le barışmak her iki taraf için de kazançlı olacak. Değil mi?

Ağzımı açtım.

Sonra o şeytani pırıltıyı görüyorum ve ağzının kenarları seğiriyor. "Sokağın aşağısındaki Amigos'ta ekstra güçlü margarita yapıyorlar. Tam senin sevdiğin gibi. Sonrası için kıyafet getireceğim tabii ki."

"Çık dışarı." Bu cehennem gibi olacak.

"Tahta kaldırımda uzun bir gezinti yapabiliriz ve sonra-"

"Siktir. Tamam. Çekil." Ondan nefret ediyorum.

Tamamen rahat bir şekilde sırtıyor, dikkati birkaç hafta önce koridorun sonundaki sinir bozucu sözleşme avukatı Nelson'a "siktir git" demek için internetten sipariş ettiğim o aptal uzaylı şeyin gerçek boyutlu karton maketinin üzerinde geziniyor. "Hadi ama Reese. O kadar da büyütülecek bir şey değil. Kendine gülmeyi öğrenmelisin."

Belki de gerçeklik -pötikareli elbise giymiş bir trol şeklinde -Eğer sivri topuğunu yine kalbime saplamasaydı, bu beni bu kadar rahatsız etmezdi. Ama buraya zaten zavallı hissederek gelmiştim. Şimdi ise öfkeden kuduruyorum.

Dikkatimi monitöre verirken hınzır bir gülümsemenin dudaklarıma yayıldığını hissediyorum. "Buradaki ilk birkaç ayınızın tadını çıkarın. Vaka yükü hafif olduğu için June'un sana yardımcı olacağını tahmin ediyorum. Bence onunla çalışmaktan keyif alacaksın." Hoşlanmayacak. June kendi kendine konuşuyor ve sürekli pastırma kokuyor. Dava yükü hafif çünkü her avukatın son tercihi o. Pekmez gibi yavaş.

Masamın önünde kamburlaşana kadar aradaki mesafeyi kapatıyor, kaşları çatılıyor. "Natasha için çalıştığını sanıyordum?"

Natasha'nın dava dosyalarını kapatıp üst üste koyduktan sonra kenara itiyorum ve Ben'e onları almasını işaret ediyorum. "Üzgünüm ama Nelson bugün erken saatlerde gelip yardımım için yalvardı, ben de kabul ettim. Öngörülebilir bir gelecek için ona bağlı olacağım. Bilmiyor muydun? İnsanların bana en çok ihtiyaç duyduğu yere giderim."

Jack'in en sevdiğim yanı, beni hiçbir zaman belirli avukatlara atamamış olması. İş nerede ise ve benim ilgi alanım nerede ise oraya gitmeme izin veriyor, bana bir nevi serbest çalışan bir avukat yardımcısı gibi davranıyor. Bunu yapabilen tek kişi benim ve eminim diğer stajyerler bu yüzden benden nefret ediyorlardır ama umurumda değil. Buraya arkadaş edinmek için gelmedim.

Natasha ne kadar sinir bozucu olsa da, en çok onunla çalışıyorum. Meşgul, davaları şirkete çok para kazandırıyor ve genellikle işin içinde bir kavga var. İyi bir kavgayı severim. Natasha bu öğleden sonra masama geldiğinde egomu okşamaya hazırды, bana onun için ne kadar değerli bir varlık olacağımı söyledi çünkü çok meşgul ve yeni bir avukata yardım etmek için gereken ekstra zamana sahip değil. Görünüşe göre öğrenme eğrisi dik ve Ben'in ne kadar zeki olduğuna bakılmaksızın - konuşmalara göre, okulunun zirvesine yakın bir yerden mezun olmuş sınıf- kaba bir uyanış içindedir.

Ve şimdi, Nelson ve ben, o istese de istemese de, birbirimize bağlı olacağız. Kararımı verdim.

"Huh." Ben'in dudağı bir sırtışla kıvrılıyor. Sanırım az önce burada neler olduğunu anladı. Kendini fena halde siktiğini.

"Ama bu kadar zeki olduğunuza göre bensiz de gayet iyi idare edeceğinize eminim," diyorum sahte bir samimiyetle.

"Endişeli değilim, Reese. Hayal kırıklığına uğradım. Benimle çalışmaktan hoşlanacağını düşünüyorum."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyor, "Kapıyı arkandan kapat" diye sesleniyorum.

Kapıyı açık bırakıyor ve pencerenin önünden geçerken bana göz kırpmıyor.

Bölüm 8

BEN

Annem konu kadınlar olduğunda sağduyulu olmadığım konusunda beni hep uyarır.

Haklı olduğunu bir kez daha kanıtladım.

Neden böyle bir ahmak olmak zorundaydım ki?

Mason'ı dinleyip koca çenemi kapatsaydım, Reese bu saçmalıkları anlamama yardım ediyor olacaktı. Şimdi her gün aynı mavi hırkayı giyen, sürekli nefesinin altında mırıldanan ve beni öğle yemeği etinden sonsuza dek soğutan elli yaşında bir kadın olan June'la sıkışıp kaldım.

Warner'daki işime başlayalı iki hafta oldu ve evrak işlerine gömüldüm. Florida eyaletindeki çirkin boşanmaların ve velayet savaşlarının sayısı, evliliğe benzeyen her şeyden uzak durma kararlılığımı daha da pekiştiriyor. Geçtiğimiz hafta bir kez bile gece yarısından önce ofisimden çıkmadım ve işte Cumartesi sabahı, kendimi hukuk sınıfımı birincilikle bitiren bir adam gibi değil de, Penny's'ten sarhoşları kovmakla meşgul olması gereken bir köyün aptalı gibi hissederek siperlerde sürükleniyorum.

Kapı çalınca dikkatim Jack'in bir elinde kahve fincanı, diğerinde bir tabak kekle belirlediği kapıya yöneliyor. "Bayan Cooke'un yemeklerinin hayranı olduğunuzu duydum." Tabağı masamın üzerine koydu. "Tanrı kadını seviyor ama keşke ofise bu şeyleri getirmeyi bıraksa. Kilo aldığım için onu suçluyorum." Etkili olması için yumuşak karnını sıvazlıyor.

Jack'in asistanı Bayan Cooke, kırk beş yaşında, kısa kahverengi saçlı, üst dudağında kocaman bir beni ve kola şişesi gözlükleri olan, aşırı terleyen ve daha iyi beslenmeye başlamazsa muhtemelen altmışıncı yaş gününü göremeyecek olan ağır bir kadındır. Ama lanet olsun, kadın yemek yapabiliyor. Neredeyse annem kadar iyi.

Jack'in gri gözleri masamın üzerindeki dosya yığınlarını inceliyor. "Her şey nasıl gidiyor? Gördüğüm kadarıyla Natasha seni meşgul ediyor?"

"Öyle." Yavaşça başımı sallıyorum. Ofisim bir depo gibi görünmeye başladı ve parmaklarım kâğıt kesikleriyle kaplandı. "Dijital bir dünyada bu kadar çok kâğıt olacağını kim bilebilirdi?"

"Şimdiye kadar nasıl buldunuz?"

Günde en az bir kez kendimi kafamdan vurmak istemem dışında mı? "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Jack sempatik bir şekilde gülümsüyor. "İlk yılımı hatırlıyorum. Cehennem gibiydi. Bırakmak istemiştım. Ama endişelenmeyin, daha iyi olacak. Önemli olana odaklanabilmeniz için arkanızda doğru ekibin olması savaşın yarısıdır."

İlk yılım. Harika. "Seni bu konuda tutacağım," diye kıkırdıyorum, tam o sırada penceremin dışında bir bisiklet motorunun gürültüsü duyuluyor.

"Ah, güzel. Geldi," diye mırıldanan Jack, Warner'ın otoparkına bakmak için yanından geçerken kahvesinden bir yudum aldı.

O mu? "Kim?" Merakımı yenemeyerek soruyorum. Tam zamanında pencerenin önünde ona katılıyorum ve bu "kadın"ın kaskını çıkardığını, uzun sarı saçlarının omuzlarına döküldüğünü görüyorum. "Vay anasını," diye mırıldanıyorum, kot pantolonu ve dar deri ceketıyla bir Harley'e binen Reese'e bakıyorum, motor rölantide çalışırken yüzünde nadir görülen sakın bir ifade var, tamamen rahat, sanki motosiklet sürmek için doğmuş gibi.

Çok seksi görünüyorsun.

Jack'in bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyorum ve onun önünde üvey kızını süzdüğümü fark ediyorum. Yutkunarak hızlıca ekliyorum, "O şeyler tehlikelidir."

Jack yenilgiye uğramış gibi başını sallayarak mırıldandı, "Biliyorum. Onunla birlikte bu arabaya imza atmadan önce bindiği hurdayı görmeliydin. Kadınlar için piyasadaki en iyisi bu."

"Ona binmesine izin mi verdin?"

Homurdanıyor. "Reese'in bir şey yapmasına 'izin vermek' diye bir şey yok. Bu kız onu tanıdığımdan beri kendi kurallarını koyuyor. En azından bu şekilde karşılığında bazı temel güvenlik kurallarını kabul etmesini sağlayabildim. Kararları kendisinin verdiğini hissettiğinde genellikle daha uyumlu olur."

Not edildi.

Acaba bu yüzden mi alacağı davalarda ona serbestlik tanıyor? Masama geri dönen Jack, çerçeveli resmimi eline alıyor. Annemin en sevdiği resim; on dört yaşında, mavi-beyaz futbol forması giymiş, oyun kurucu olarak ilk maçımı kazandıktan sonra sahada annemin yanında dururken. "Artık hiç oynamıyor musun?" Jack röportajımdan futbol kariyerimle ilgili temel bilgileri biliyor.

"Orada burada, eğlence için. Bazen eski lise koçuma yardım ediyorum ama iğneler yüzünden eskisi gibi koşamıyorum." İç çekiyorum. "Sürdüğü sürece iyiydi." Benimle aynı durumda olan arkadaşlarım var, beyin sarsıntıları ve yırtık bağlar yüzünden kalıcı olarak kenara alındılar. Yıllar sonra, hala iyi karşılamıyorlar, "ya olursa" diye takılıyorlar, monoton günlük işleri ve tek arabalık garajları yüzünden depresyondalar. Ben böyle düşünmemeye çalışıyorum. Eğer düşünürsem, o adamlardan çok daha depresif olurum. Benim için "ya olursa" diye bir şey yoktu. Sıralamam ve etrafımda dolaşan gözlemcilerle NFL'e seçilmem garantiydi. Sağ dizimi mahvetmek için tek bir çalım yetti. Beni oyunun dışına itti. Sevdiğim şeyden.

Babam ne ekersen onu biçersen demişti.

Ve bunu yüzüme karşı söylemekten hiç hoşlanmadı.

"Eminim öyledir," diye onaylıyor Jack, çerçeveyi yavaşça yere bırakarak. Asansörün zili çaldığı sırada oraya doğru yürür ve başını dışarı uzatır. "Reese?" Ofiste sadece biz varız, bu yüzden isim açık alanda yankılanıyor. Onu duyduğuna şüphe yok. Ayak sesleri yaklaşıyor. Kadın kapımda belirlediğinde midemde garip bir heyecan dalgası oluşuyor. Hafta boyunca güzel ofis kıyafetleri giyerdi. Bugün üzerinde kalçalarını ve yuvarlak poposunu saran yırtık bir kot var. Fermuarı açık ceketinin altından göğüslerine kadar uzanan eski bir Mötley Crüe tişörtü görebiliyorum. Saçını tarayıp taramadığından bile emin değilim. Belki de bisiklet sürüşünden kalmadır. Yine de fark etmez. Bu görünüşü sevdim.

Elbette, tam burada durup ona baktığımı bildiğinden emin olmama rağmen bana doğru bir bakış bile atmıyor. Ne de olsa burası benim ofisim.

O ilk günden beri, iki haftadır benimle tek kelime konuşmadı. Çok sinirli bir Natasha'ya göre, bir keresinde birlikte çalışmaktansa parmak uçlarını rende ile soymayı tercih edeceğini söylediği Nelson'ın davalarıyla aşırı derecede meşgul olmak için her türlü çabayı gösterdi.

"Notumu aldın mı?" Jack sorar.

"Bu yüzden buradayım," diyor, sesi bana yönelttiği her şeyden çok daha yumuşak ve dostça. "Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

"Yeni avukatımın ayakları üzerinde durmasına yardım etmesi için en iyi avukat yardımcıma ihtiyacım var. Natasha bana Nelson'ın senin zamanını tekeline aldığını söyledi. O ve Ben davalara yetişmekte zorlanıyorlar, bu yüzden Natasha'ya önümüzdeki birkaç hafta boyunca aile hukukunun yüzde yüz sana ait olabileceğini söyledim, eğer sakıncası yoksa."

O kurnaz gözlerini bana çevirmesini izliyorum, hafifçe daralıyor, açıkça benim bununla bir ilgim olduğunu düşünüyor. Gülme dürtüsüne karşı koyarak dudaklarımı birbirine sıkıca bastırmak zorunda kalıyorum. Eğer gülersem benden nefret eder. Benden nefret etmemesine ihtiyacım var. İdeal olarak, ona kendimi sevdirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Cesaret. Çoğu insandan hoşlanmadığı izlenimini edindim, bu yüzden bu bir meydan okuma olabilir.

Jack onun omzunu okşuyor, sesi yumuşuyor, sanki korkmuş bir hayvanı köşesinden çekip çıkarıyormuş gibi. "Zavallı adama elinden geldiğince yardım et. Burada resmen uyuyor."

Bölüm 9

REESE

Garson kız her zamanki siparişimi önüme koyarken "Misket limonlu turtayı denemelisiniz" diyor.

"Belki bir dahaki sefere." Çatalımla bir ceviz deliyorum. Böyle devam edersem, Cancún'dan döndüğümde garaj yolunda bulduğum yepyeni Harley SuperLow'un kenarlarından kığım taşmaya başlayacak. Jack'ten bir doğum günü/mezuniyet hediyesiydi. Eski Honda Shadow'umun fren borusu koptuktan sonra, ben yokken onu güvensiz bulmuş ve hurdalığa göndermişti. Büyük bir peşinat ödedi ve geri kalanını karşılamak için mütevazı aylık taksitler yapıyorum. Sanırım tüm bunlar beni sorumluluk sahibi 21 yaşında bir kadına dönüştürme planının bir parçası. Motosiklete binen.

Memnuniyetle kabul ettim, motoru ilk kez çalıştırdığımda kendimi tutamadım ve göğsümün derinliklerindeki kendine özgü gürültünün içinde kayboldum. Bugün Keys'e kadar o gürültünün içinde kaybolmayı planlıyordum, ta ki yatağımın başucunda Jack'in ofiste benden yardım istediği notu bulana kadar. Jack'in benim için yaptıklarından sonra, onu memnun etmek için elimden geleni yapacağım birkaç kişiden biriydi, bu yüzden elbette planlarımı değiştirdim. Hukuk botunun ve Ben'in tüm dikkatimi bana vermek için teklifte bulunduklarını bilseydim, bu kadar istekli gelmeyebilirdim.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtan bir Ben'in orada oturup pusuyu izlemesi kesinlikle keyfimi yerine getirmedi. Son iki haftadır neden akıl almaz şirket sözleşmeleri üzerinde çalıştığımı çok iyi biliyor. Dürüst olmak gerekirse, kulağıma bir bıçak saplamanın Nelson'ın genizden gelen sesiyle şu maddeyi, şu değişikliği, falan filan anlatmasını dinlemek kadar acı verici olacağını sanmıyorum. . . Ancak benim için ne kadar acı verici olsa da, Ben'in aşırı şişirilmiş egosunun bir darbe alabileceğini bilmekten biraz zevk alıyorum.

Elbette Jack'in isteğini dişlerimi sıkarak kabul ettim ve onlara bir saat içinde döneceğimi çünkü yapmam gereken önemli bir şey olduğunu söyledim.

Bu neredeyse üç saat önceydi.

İşte bu yüzden Ben'in beni suçüstü yakalamış gibi yüzünde kocaman bir sırıtışla masamın önünde durmasına hiç şaşırmadım.

"Bu çok önemli görünüyor."

"Gıda kalite kontrolü," diye mırıldanıyorum, boş metal sandalye veranda taşları boyunca sürüklenirken ve o otururken.

"Umarım kahveyi içememişsindir çünkü tadı bok gibi," diyor Ben, bir bardak çikolatalı sütümü içerken.

Ağzım bu konuda bir şeyler söylemek için açılıyor ama hemen kapatıyorum. Ben'in ağzının nerede olabileceğini gerçekten düşünmek istemiyorum. Herkesle böyle mi konuşuyor, yoksa sadece benimle mi?

"Jack bana muhtemelen burada olacağını söyledi."

"Konu yemek olduğunda tahmin edilebilirim." Az önce koyduğu kutu turtaya kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Aç mısın?"

"Ofisten çıkarsam daha sonra ziyaret etmek istediğim hamile bir arkadaşım için."

Beni suçluluk duygusuna sürüklemeye çalışıyorsun. Güzel. Ne yazık ki onun için, usta bir manipülatörle büyüdüm ve genellikle buna kanmam. "Aferin sana, bebeğinin annesini mutlu ediyorsun."

O gürültülü kahkahası avluda yankılanıyor ve başları döndürüyor. "Bunu söylediğini ona söylemek için

sabırsızlanıyorum."

Çatalımı elimden çekip alarak tabağıma saplıyor ve turtamdan bir parçayı ağzına atıyor. "Vay be, turta güzelmış. Yine de bir dahaki sefere limonlu olanı denemelisin."

"Misket limonundan nefret ederim."

Başını sallar ve biraz sinirli bir ses tonuyla, "Hayır değilsin Reese. Sadece zorluk çıkarıyorsun."

"Kim demiş?"

Bakışları etrafta dolaşüyor, genç kadınlardan oluşan bir masada duruyor. "Margarita içtiğimi söylüyor."

Çatalımı elinden alıp tabağıma yaklaşıtıyorum, boştaki elim tabağı korumak istercesine dışını sarıyor. "Aslında ıhlamurdan nefret ediyorum. O gece benim değişimi kucaklamamla ilgiliydi."

"Nasıl gitti peki?"

"Artık misket limonundan ve bozuk paradan nefret ettiğime eminim." Ben'in başı mavi gökyüzünü gülümseyerek seyretmek için geriye doğru eğilir, ve boynundan çıkıntı yapan adam elmasını fark etmeden edemiyorum. Gerçekten kalın, güçlü bir boynu var, ama o iğrenç boynu olmayan adamlardan biri gibi değil. Tam tersine. "Söylesene, son iki haftadır Nelson'ın sözleşmelerine katlanmaya -ki herkes bundan nefret ettiğini biliyor- gerçekten değer mi?"

"Nelson'la çalışmayı seviyorum," diye yalan söylüyorum. "Sesi büyüleyici."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, rahatlamış bir halde bir süre sessizce beni izliyor. "Mason seni kızdırmamam için beni uyardı."

"Gördün mü? Jiminy Cricket bir şeyler biliyor." "Evet, sanırım öyle."

Son lokmayı çikolatalı sütümle birlikte mideye indirirken, patronluk taslayan bir ses tonuyla, "Bana ihtiyacın olmaması iyi bir şey," diyorum.

"Ama Jack öyle olduğumu düşünüyor, yani ..." Kollarını başının üzerine uzatıyor -siyah bol tişörtünün kolları Ben'in spor salonunda ne kadar zaman geçirdiğini ortaya çıkaracak şekilde düşüyor- ve gururla gülümsüyor. "Sanırım istesen de istemesen de bana yardım ediyor olacaksın."

Bakışlarım avluda dolaşırken bir iç geçiriyorum, sıkışıp kaldığımı biliyorum. Jack asla kiminle çalışacağımı dikte etmez. Her zaman çok çalıştığım ve beladan uzak durduğum için mutlu olduğunu söyler. Eğer şimdi bunu yaptıysa, bunun gerekli olduğunu düşündüğü içindir.

"Bak." Ben dirseklerini masaya dayamış, muhtemelen pek çok kadını mest eden o delici bakışlarıyla bana bakıyor. "Eğer bir daha Cancún'la ilgili hiçbir şeyden bahsetmeyeceğime söz verirsem, baştan başlayabilir miyiz?" Başını biraz eğiyor, iri mavi gözleri samimiyetle dolu. "Ne yapmamı istiyorsun? Ağlamamı mı? Sürünmemi mi? Ne istersen yaparım. Lütfen."

Ben'in bu yönünü seviyorum. Eminim sık sık olmaz ve eminim bu konuşmayı çok iyi planlamıştır, ama yine de. Onu yalvarırken dinlemek hoşuma gidiyor.

"Hadi ama. Herhangi bir şey. Başımın üzerinde tutacak utanç verici bir şey de ister misin?"

Yüzümdeki ilgi kıvılcımı - teraziyi dengelemekten çok, bu ahmağı neyin utandırabileceğine dair merak - belirgin olmalı çünkü hızla kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıyor. "İşte, şuna bak. En azından yerde kış üstü yattığına dair somut bir kanıt yok." Ne bekleyeceğimi bilemeden uzattığı iPhone'u alıyorum, bu sırada parmaklarının benimkini sıyırdığının farkındayım ve telefonu çevirdiğimde bir tür sahneye tırmanan bir adam görüyorum, kışında pembe bir bikiniye benzeyen bir parça ve bir dizi - "Aman Tanrım! Bu ... mı?" Yaltaklanarak, Ben'in hiç de hoş olmayan bir açısını görmek için ekranı yakınlaştırıyorum.

"Evet. Arkadaşımdan gelen bu fotoğrafların mesajlarıyla uyanıp duruyorum. Elli tane falan çekmiş olmalı. Çok komik olduğunu düşünüyor." Ben kahkahalara boğulurken Ben usulca telefonu elimden aldı.

"Bu arkadaşla tanışmam lazım. Ondan şimdiden hoşlanıyorum."

"Evet, muhtemelen Kacey ile iyi anlaşırdınız. Birbirinize çok benziyorsunuz." Telefonunu cebine geri koymak için durakladığında birden ciddileşti. "Bak, bu bokun içinde boğuluyorum,

Reese. Ve June. . . lanet olsun!" Kocaman elleri yüzünü kapatıyor, hayal kırıklığını ortaya çıkarmak için aşağıya doğru sürükleniyor. "Eğer onunla bir saat daha aynı odada oturmak zorunda kalırsam, sanırım bileklerimi keseceğim. Her hafta sonunu ofiste geçiremem. Annem bir narenciye bahçesi işletiyor ve sezon açıldığında bana orada ihtiyacı olacak ve sadece yardıma ihtiyacım var. Lütfen bana yardım edin."

İçimi çektim. Belki de dersini almıştır. Belki de ... ev sahibesinin iki kişiyi avlunun diğer tarafındaki bir masaya götürmesini izlerken düşüncelerim dağılıyor. Adamın adımlarındaki o hafif kasılmayı tanıyorum; kulaklarının etrafındaki ve ensesindeki kıvrıkcık saçlar biraz daha uzamış, parmakları onları döndürmeye teşvik ediyor.

Jared'in bir sandalyeye kayışını izlerken içime duygu dalgaları çarpıyor. Her zamanki koyu mavi kot pantolonunu giymiş, kalçalarından kışkırtıcı bir şekilde sarkıyor. Yumuşak gri tişörtünü kaldırırsam Calvin Klein külotunun lastiğini göreceğimden eminim.

-Başka bir şey giymiyor. Doğal olarak koyu olan teni, sanki güneşte daha fazla zaman geçiriyormuş gibi normalden daha koyu. Dışarıda çalışıyorsa muhtemelen öyledir. Kolları da olduğundan daha büyük görünüyor.

"Dünya'dan Reese'e mi?" Ben'in seslendiğini duyuyorum ve ekliyorum, "Piliçlerin ağzı neden açık?"

Jared'e geri dönmek zorunda kalmadan önce dikkatimi üç saniye boyunca Ben'in bekleyen yüzüne vermeyi başarıyorum.

Ve izliyorum. Sakinleştirici bir kokteyli ve süngerli bir odayı hak eden bir deli gibi, Jared'i neredeyse dokuz ay sonra ilk kez izliyorum, parmaklarını onunkilere doluyor ve elini dudaklarına götürüyor, usulca öpüyor, "Seni seviyorum" gibi bir şey söylüyor.

Eskiden bana da yapardı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yüzümü başka yöne çevirirken yükselen hastalık ve kıskançlığı yutuyorum, Jared bu yöne bakarsa profilimi elimle gizlice kapatmaya çalışıyorum.

"Ne oldu?" Ben koltuğunda dönerek başladı.

Elim uçarak yanağına iniyor ve yüzünü kendime doğru iterken tokat atıyor. "Bir Şey yok. Gitmeye hazırım."

Gcm kolayca alt ediyor, parlak mavileri masaları hızla tarıyor. Bir Şekilde doğru masayı buluyor. Ya da yanlış olanı, kime sorduğunuza bağlı. "Kim bunlar?"

"Kim kimdir?" Aptal rolü yapmak hiçbir zaman bana göre olmadı.

"Şu ateşli kızıl saçlı ve adam mı?"

"O kadar da seksi değil!" Ben'in sırtışı yüzüne çarpınca dişlerimi sıktım. Beni yemliyordu ve ben başarısız oldum. Dikkatimin tekrar onların masasına kaymasına engel olamıyorum. Saçlarını omzunun üzerinden savuruŐunu ve gülümsemesi ıŐıl ıŐıl bir Şeyler söylerken kıkırdamasını izlerken midem daralıyor. Elimden geldiğince ona bakmaktan kendimi alamıyorum, ihanetin boş acısı göğsümde zonkluyor, soluk yeşil gözlerini hatırlıyorum ...

Ve birden o soluk yeşil gözler bana odaklandı.

Jared, ılgın eski karısının sadece birkaç masa ötede oturduğunu fark ettiğinde, anlamsızlıktan tanımaya, Çoktan endiŐeye kadar çeşitli aŐamalar yüzünde titreŐirken, bir arabanın görüş alanında yakalanmış bir sincap gibi donup kalıyorum. Caroline kocasının tüm dikkatini kaybettiğini anladığında, daha önemli ne olabilir diye dönüp bakar.

Neyse ki bakışları üzerime düŐmeden önce göz temasını kesmeyi başarıyorum ve Şimdi panik gibi göründüğünü hayal ettiğim bir Şekilde Ben'e bakmaya geri dönüyorum. "Gözlerini benden ayırma lütfen," diye yalvarıyorum.

"Bunu yapmak zor değil." Sanırım bu iltifattı ama Şu anda bende işe yaramıyor.

Kahretsin. Kaderin bir gün bana acımasız bir Şaka yapacağını biliyordum. Dünya bunu yapmayacak kadar kk ve soğuk kalpli. Ama bu kadar çabuk ve bu Şekilde olmaması gerekiyordu. Solmuş kot pantolonum, eski püskü tiŐrtm, siyah botlarım ve

Kask kafalı saçları olan. Benim ateşli olmam gerekiyordu.

Gözlerinin benden birbirlerine ve tekrar birbirlerine kaydığını hissettiğimde kulaklarım yanmaya başlıyor, şüphesiz ne yapacaklarını tartışıyorlar. Ben endişemi anlamış olmalı ki uzanıp elimi kendi eliyle sıkıyor. Geri çekilmeye bile çalışmadım. Hafifçe eğilerek, "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Hayır."

Gözlerinde şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifade beliriyor. "Senin için birini incitmem mi gerekiyor?"

Duruma rağmen kalbimin biraz eridiğini hissediyorum. Ben'in koruyucu bir rol üstlenmesi çok hoş. Sanırım yıllarca fedailik yapmak bu içgüdüleri geliştirmiş. "Evet, ama düşündüğün şekilde değil." Çevremden Jared'in koltuğundan kalkıp Caroline'in peşinden bana doğru geldiğini görüyorum.

Hassiktir. "Biz çıkıyoruz, tamam mı?" Gerçekten düşünmeden ağızından kaçırdım.

Ben'in yüzü bir an için durur. Sonra dudaklarında zaferden başka bir şey olmayan bir gülümseme yayılıyor. "Yardı mı istiyorsun?"

"Lütfen, sadece-" Jared'i masanın yanında dikilirken bulmadan önce yalvarmaya fırsatım olmadı.

"Reese? Sen misin?" Sesindeki yumuşak ritim, onunla ilk tanıştığımda, beni tuzağına düşürdüğünde olduğu kadar çekici. Caroline hiç vakit kaybetmeden kemikli kolunu Reese'in koluna doluyor ve elini, yüzükleri görüş alanımın tam ortasında duracak şekilde yerleştiriyor. Evli olduklarını zaten bilmiyordum. Kendimi yavaş, sakinleştirici bir nefes almaya zorluyorum, ancak göğsümdeki tıkırtıyı hissediyorum.

"Hey, Jared." Kayıtsız ya da küstah görünmek isterdim ama sesimdeki yumuşaklığı koruyamıyorum. Jared'in varlığının üzerimde her zaman sakinleştirici bir etkisi olmuştur. Göz ucuyla Ben'in kaşlarının havaya kalktığını ve bakışlarının dikkat çekici dövmenin olduğu koluma kaydığını fark ediyorum.

"Vay canına, çok farklı görünüyorsun."

Saçımın birkaç teline fiske vuruyorum. "Yeni iş şartı." Sesimdeki yalpalama sıradan cevabımı yalanlıyor. Bundan nefret ediyorum.

Jared'in dikkati Ben'e dönüyor, vücudunun üst kısmını hızla taradıktan sonra tekrar bana yöneliyor. "Miami'de ne yapıyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum. Dokuz ay önce taşındım." Kalbimi söktükten hemen sonra.

"Lina bu konuda bir şey söylemedi." Çünkü elinden gelse sana işkence ederdi. Dürüst arkadaşımın açığa çıkmayı bekleyen kötü bir damarı var, muhtemelen benimkinden daha kötü. "Buraya yeni taşındık ... uh ..." Kaşlarını çatıyor, görünüşe göre telaşlanmış.

"İki hafta önce," diye bitiriyor Caroline ağır güneyli ses tonuyla ve ekliyor, "su kenarında harika bir apartman dairesine." Yanağı adamın omzuna yaslanıyor. "Değil mi tatlım?"

Bu onu kendine getirmiş gibi görünüyor. "Evet. Doğru." Dudağını ısıırıyor. "Burada bir kaynak işim var. Gemiler üzerinde çalışıyorum."

"Tıpkı her zaman istediğin gibi," diye mırıldanıyorum, gözlerine doğrudan bakma tehlikesi geçirerek. Hala her zamanki gibi deliciydiler.

"Kesinlikle." Küçük, sessiz bir gülümseme dudaklarına geliyor. Jared hiçbir zaman sırttan biri olmamıştı. Ben gibi değil. Doğuştan çekingen, liderlik etmektense arkasına yaslanıp kalabalığı içine çekmeyi tercih ediyor.

Jared'in bana öylece baktığı, benim dişlerimi sıktığım ve Caroline'in kendini onun vücuduna uydurmaya niyetli görüldüğü uzun bir duraklama oluyor. Bu garipliğin de ötesinde. Tamamen rahat görünen tek kişi Ben. Yüzündeki geniş gülümsemeye bakılırsa, piç kurusu bundan zevk alıyor.

Elini uzattı. "Merhaba, ben Ben."

Jared hafifçe başını sallayarak kabul eder.

"Jared." "Eski kocan, değil mi?"

Jared'in yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi beliriyor. "Ve bu da Caroline."

Ben ona göz kırpıyor. "Hanımefendi."

Hafifçe yüzünü buruşturarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve "Karım. Jared ve ben on iki yaşımızdan beri birlikteyiz." Sanki bu her şeyi haklı çıkarırmış gibi. Gizli mesajı açıkça duyuyorum. Onunla evliliğim, planladıkları mutluluk dolu hayatlarında anlamsız bir kırılmaydı.

"Doğru." Ben'in sesindeki kuruluk ender rastlanan bir şey ama çok açık. Belli ki kimseyi kırmak umurunda değil ve odadaki fili okşamaktan mutluluk duyuyor. Bir yanım onu öpmek istiyor. Diğeri ise burnunun ortasına yumruk atmak istiyor.

Neyse ki konuyu ve tempoyu anında değiştiriyor. "Burası harika bir yer, su kenarında."

"Biliyorum, değil mi?" Caroline'ın gözleri parlıyor ve bunun bir rol olup olmadığını merak ediyorum. Gerçekten bu kadar neşeli ve tatlı mı diye. "Kahvelerine bayılıyorum. Her sabah buraya gelirim."

Bunu zaten biliyorum. Biliyorum çünkü geçen Salı günü bir parktaki banka oturdum ve neredeyse bir saat boyunca onun gelmesini bekledim. Sekiz buçukta sabah kahvesi için gelir. Sonra dört blok batıya yürüyerek bir sigorta şirketinde yönetici asistanı olarak çalıştığı yenilenmiş eski bir eve gidiyor. Bunu biliyorum çünkü onu kafeden iş yerine kadar takip ettim.

Ve yaptığım şeyin tamamen sağlıksız olduğunun da farkındayım. "Yeni evlenmiş olmalısın. Tebrik ederim."

Ben hiçbir şeyi kaçırmıyor mu? Erkeklerin böyle şeyleri fark etmemesi gerekir. Ve Ben gibi erkeklerin kesinlikle bunları fark etmemesi gerekir. Ona doğru bir bakış fırlatıyorum ama o beni görmezden geliyor, gözlerini mutlu çiftten ayırmıyor.

"Evet. Temmuz ayında, Savannah'da. Çok güzeldi, şık bir düğün."

Sırtıma, doğrudan kalbime doğru mükemmel hedeflenmiş bir bıçak. Bu yetmezmiş gibi, başparmağını Jared'in tişörtünün kolunun altından geçerken yakalıyorum, yeni bir dövmeyle ortaya çıkarmak için malzemeyi yukarı iterken şakacı bir şekilde daireler çiziyor. Kaynak meşalesi tutan pelerinli bir figür.

Tam da eskiden adımın olduğu yerde.

Boğazımdaki acılı yumruya ve göğsümün içinde şişen donuk ağrıya karşı gözlerimi kapatıyorum, keşke şu anda uzun kollu bir gömlek ya da binicilik ceketimi giyiyor olsaydım. Vücudumdan atamadığım dövmeyi örtecek herhangi bir şey. Bu hareketin onun tarafından tamamen kasıtlı olarak yapıldığından bir an bile şüphe duymuyorum. Caroline görüldüğü gibi tatlı küçük Georgia şeftalisi değil.

Bununla başa çıkmak çok zor. Korkunç ayrılığımızdan bu yana Jared'le ilk kez yüzleşmenin zor olacağını hep biliyordum. Sadece, onun hayatına devam ettiği ve benim pek çok açıdan devam edemediğim çok gerçek ve çok acı verici yolu görerek, dikkatle koruduğum kalbimdeki dalgalanmanın büyüklüğünü asla kavrayamadım.

Jared boğazını temizliyor ve kolunu Caroline'ın omzunun üzerinden kaldırarak dövmeyi görüş alanımdan etkili bir şekilde gizliyor. "Peki, bugünlerde nerede çalışıyorsun Reese?"

Hâlâ sesimi bulmaya çalışıyordum ki Ben'in sandalyesinin sürtünme sesi beni sessiz cehennemimden çekip çıkardı. "Benim hukuk büromda çalışıyor," diye cevap veriyor Ben. Ayağa kalkıp elimden tutuyor ve beni sandalyemden çekip çıkarıyor. Körü körüne takip ediyorum.

"Hukuk firması mı?" Ben kolunu omuzlarıma atarken Jared'in gözleri inançsızlıkla parlıyor. Şimdi Ben ayaktaayken, ikisi arasındaki boyut farkı şaşırtıcı. Jared'i hep iri yarı biri sanırdım ama kıyaslandığında zayıf kalıyor.

"Tanıdığım en zeki kadınlardan biri. Ben de dahil olmak üzere oradaki avukatların yarısı ona ayak uydurmak için daireler çiziyor." O muzip gülümsemesiyle bana bakarak, "Öyle değil mi bebeğim?" diye mırıldandı.

Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum.

"Aslında, bütün hafta sonu ofiste bana yardım etmek zorunda kalacak. Ama o harika biri. Bu konuda hiç şikâyet etmez. Değil mi?" Ben'in gözleri üzerimde, beklentiyle bekliyor.

Beni köşeye sıkıştırdı ve bunu biliyor. İçimi çektim. "Elimden geleni yapıyorum."

Sessiz anlaşmamızı mühürler gibi göz kırpmıyor. Ve sonra ukala herif beni kendine doğru çekiyor, eğilip beni dudaklarımdan öpecek kadar yaklaşıyor. Bunu bir kafenin ortasına ve seyirciye uygun hale getirmeye bile çalışmıyor, dili yavaşça içeri giriyor ve sonunda ayrılıyor.

Normal şartlar altında bu hoş bir sürpriz olabilirdi çünkü kendimi tekiladan kaynaklandığına inandırmış olsam da Ben gerçekten de inanılmaz öpüşüyor. Ancak şu anda, dünyamı sarsan depremin ilk önemli artçı şokuyla başa çıkmaya çalışıyorum.

Ne hissettiğimi bilmiyorum.

Tek bildiğim biraz başımın döndüğü, Jared'in bana sertçe baktığı ve Caroline'in yüzünde tuhaf, taş gibi bir ifadeyle kocasına baktığı.

Ben'in boştaki eli cüzdanını almak için arkaya uzanıyor. Bir yirmilik çıkarıyor ve hesabımı karşılamak için masaya atıyor. Turta kutusunu kaparak, "İkinizle tanıştığıma memnun oldum. Kız arkadaşımı işe geri götürmem gerekiyor. Önümüzde uzun bir hafta sonu var." Kaskatı kesilmiş bedenimi çıkışa doğru döndürürken, bir elini arka cebime sokup sol kış yanağımı iyice kavlıyor ve sıkarak vurguluyor ve o yüksek, iğrenç sesiyle ekliyor: "Bence ofisimi kırmızıya boyamama yardım etmelisin."

Yanaklarım yanarken ciğerlerimdeki hava kayboluyor. Onu deşeceğim.

Ve Mason, çünkü Ben belli ki kırmızı boya "olayını" ve başarısız evliliğimi, beni kötü göstermenin bir yolunu arayan üvey kardeşimden öğrendi.

Ben usulca ıslık çalarak beni çıkışa doğru yönlendiriyor. Arkamı dönmeye cesaret edemiyorum. Tek odaklanabildiğim şey bir ayağımı diğerinin önüne koymak ve Ben'in kaburgalarına sert bir dirsek atıp onu sakatlamamak için elimden geleni yapmak. "Bunu onlara hatırlattığın için teşekkürler!" Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Ne hakkında, boya hakkında mı?" Yüksek sesle homurdanıyor. "Gerçekten hatırlamadıklarını mı düşünüyorsun?" Eli cebimden kurtuluyor ve kolunu tekrar omuzlarıma dolaması için serbest bırakıyor. "Ben sadece kız arkadaşımın tam bir kaçık olup olmamasının umurumda olmadığını söylüyordum. Yine de bir ara bu konuda daha fazla şey duymak istiyorum. İyi bir hikâye olduğuna bahse girerim."

"Durumdan faydalanmanın yolu. Dangalaklığa on puan," diye mırıldanıyorum kaldırımında durup ışığın değişmesini beklerken.

"Eski kocanı kıskandırmana yardım ettim, o yüzden rica ederim. Ben erkek arkadaş numarası yapmam. Ben normalde İsviçre'yim. Senin için haydutluk yaptım, o yüzden minnettar ol."

"Hepsi kalbinin iyiliğinden mi?"

"Kesinlikle benim bir organım için," diye mırıldandığını duyar gibi oluyorum ve sonra daha yüksek sesle, "Kesinlikle," derken çarpık gülümsemesini yakalıyorum. Kız gibi davranma ve bundan bir şey çıkarma, tamam mı?"

Omzumdaki kolu kayıyor ve yukarı uzanıp çenemi kavramasına izin veriyor. Kristal mavisini gözleriyle buluşmak için yüzümü yukarı çekiyor. "Hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Hayır."

Belli ki bana inanmıyor, çok daha yumuşak bir ses tonuyla ekliyor: "İkisini de aldı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

İç geçiriyor ve ilk kez yüzünün hiçbir yerinde mizah göremiyorum. "Sen aptal değilsin, Reese. O yüzden bir pislik için yanıp tutuşan aptal kızlardan olma. Özellikle de evli birine."

Onu duyuyorum ama duymuyorum, daha önce söylediği bir şeye takılıyorum. "Bunun onu gerçekten kıskandırdığını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle öyle. Yüzündeki ifadeyi ben de gördüm, o küçük fahişe karısı da. Senin içinde olan bir adamın, başka birinin dilini ağzına sokmasını izlemekten rahatsız olmaması mümkün değil."

"Bence bunu doğrudan Hallmark'a göndermelisin." Ben bir kızın egosunu nasıl yükselteceğini iyi biliyor, hakkını vereyim. Eğer ben

Jared'in beni kolundan nasıl kalıcı olarak sildiğini görmekten bu kadar perişan olmasaydım, gerçekten gülümseyebilirdim.

Ben'in tipik çekici, gamzeli gülümsemesi bana bakarken geri döndü. "Ve burada dilimi ısırma için teşekkürler." Bir duraklama oluyor ve sonra gözleri arkamda titreşiyor. "Şu anda dışarı çıkıyorlar, hayır, yapma." Parmakları geriye dönmemi engellemek için çenemi sıkıca kavıyor ve gözlerimi onunkilere kilitliyor. "Çok açık. Gerçekten onun derisinin altına girmek ister misin? Ve onunkini de, çünkü sana aval aval bakmasından hoşlanmadığını garanti edebilirim."

Caroline'ı kızdırma dürtüsünü görmezden gelmek imkansız. Ben'in ihtiyacı olan tek davet başımı sallamam. Kutulu turtasını yanımdaki gazete standının üstüne koyuyor, elleri enseme ve kışıkta yerini buluyor, beni vücuduna çekiyor, bu sefer kapalı kapılar ardında olması gereken bir öpücükle. Hatta arabalar geçerken birkaç korna ve bağırış bile duyuluyor.

Ben sonunda beni bıraktığında, en başta beni neden öptüğünü hatırlamam bir anımı alıyor. "Hâlâ izliyorlar mı?" Biraz nefes nefese fısıldıyorum.

"Kahretsin. Sonuçta onlar değildi. Gözlerimi kontrol ettirmeliyim." Kaşlarını çatması iki saniye sürüyor, sonra muzip bir sırıtışa dönüşüyor ve kandırıldığımı anlıyorum.

Yanımdaki gazete bayisinde duran turtayı aldım.

Ve onu o geniş göğsünde parçaladım.

■ ■ ■

"Sen ve Mason nasıl arkadaş olabiliyorsunuz?"

Ben dosyasından başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri masasının üzerinde duran çoraplı ayaklarıma takılıyor. Eğer bu bir ipucuysa, kabul etmiyorum. Bütün hafta sonu onun ofisinde oturacaksam, rahat olmalıyım. "Ne demek istiyorsun?"

Göz devirerek cevap veriyorum. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp geriniyor ve bana göğsündeki ve omuzlarındaki çıkıntıların çekici bir görüntüsünü veriyor.

"Ne diyebilirim ki? Ben dost canlısı bir adamım. İnsanlar beni sever. Özellikle de mor saçlı seksi kızlar."

"Cancún'da çok sayıda kişiyle mi tanıştınız yoksa farklı yerlere mi dağıldınız?" Harika. Tam da Ben'in bu konuyu açmayacağına dair verdiği sözü tutmasının ne kadar hoş olduğunu düşünüyordum ki, şimdi gidip bundan bahsettim.

Gözleri sanki beni değerlendiriyor ve neyi itiraf edeceğine karar veriyor gibi hafifçe kısılıyor. "Sanırım çoğu sarışındı. İspanya'dan gelen hariç. Oh . . . ve bir kızıl saçlı."

Harika. Hiç şaşırmadım. Bir an bile onun geceki hedefinden başka bir şey olduğumu düşünmedim. Bu adamın üzerine kusmak muhtemelen benim kurtarıcı lütfumdu. "Ondan sonra çok yorulmuş olmalısın," diyorum sahte bir endişeyle.

Bana o şeytani gamzelerini gösteriyor. "İkisi en iyi arkadaştı, yani . . . O geceden sonra ben de öyleydim."

Çenemin düşmesini engellemeye çalışıyorum, çünkü içimden bir ses Ben'in böyle şeyler uydurmaya zahmet edemeyeceğini söylüyor. Kendimi maceraperest olarak görüyor olabilirim - Jared kesinlikle öyle düşünüyordu - ama Ben gibi bir adama ayak uydurmak konusunda ilk ipucuna sahip olduğumu sanmıyorum. Ne de olsa bir striptiz kulübünde çalışıyordu. "Kendini hep bu kadar çok mu sevdin?"

"Doksan dokuzda garip bir yıl geçirdim ama çabuk atlattım," diyerek kıkırdıyor ve dikkatini tekrar bilgisayar ekranına veriyor. Jared ve Caroline'la yaşadığımız o feci olaydan döneli saatler oldu ve Ben'le tüm bu süre boyunca onun ofisinde oturduk. Kendimi dava yükünü gözden geçirmekle, sonraki adımlar ve önemli tarihler hakkında notlar almakla, hızlıca halledebileceğim şeylerle, June'a ve diğer yardımcı avukatlara devredebileceğimiz, tamamlamak için fazla düşünme veya etkileşim gerektirmeyen evrak işleriyle meşgul ettim. Bu ve hafif sohbet arasında, Jared hakkında çok da üzgün hissetmemeyi başardım.

Ben tek bir margarita ya da sürünme şakası yapmadı. Sokağın köşesinde beni herkesin içinde okşamasından bahsetmedi - Tanrı'ya şükür Jack o anda ofisinin penceresinden bakmıyordu.

Sanki hiç olmamış gibi.

Bronzlaşmış, yakışıklı yüzünü inceliyorum. O göğsümü daraltan gülümsemesini. Burada onunla bu kadar uzun süre oturduktan sonra, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Ben kendimi olacağına ikna ettiğim kötü adam değil. Evet, hâlâ ukala, iğrenç ve bazen düpedüz sinir bozucu ama çok çalışıyor, Jack'e gerçekten saygı duyuyor gibi görünüyor ve herkese iyi davranıyor. İnek üvey kardeşime bile.

Belki de Jack'in bizi birlikte olmaya zorlaması iyi bir şeydi. İşyerinde Görevden Kaçınan Ben'i oynamadan da yeterince gerginim zaten. Ve şimdi Nelson'ın ofisinde oturup onu nasıl şişleyeceğimi ve bundan nasıl kurtulacağımı düşünmek zorunda kalmayacağım.

"Haklıymışım." Uzanıp Ben'in çok daha genç halinin futbol formasıyla sahada çekilmiş fotoğrafını alıyorum. Ufak tefek esmer bir kadın -sanırım annesi, ama ona hiç benzemiyor-onun yanında duruyor, yüzünde gururlu bir gülümseme var. "Burada kaç yaşıdaydın?"

"On dört."

Gerçekten mi? En az on altı yaşında olduğunu tahmin ederdim. "Sen büyük bir çocuktun." Ve muhteşem. O yaşta bile, Ben'in tüm küçük kızların kirpiklerini kırptırdığını görebiliyorum. "Yaralandığını söylemiştin, değil mi?" Sanırım Ben'in Cancún'da bununla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Başını salladığında, "Avukat olmana ne sebep oldu?" diye soruyorum.

"Gerçekten mi?" Duraklıyor, kalemmini deftere vuruyor. "Profesyonel olacaktım. Başka yolu yoktu. Sonra bir ahmak dizime çarptı. Vuruşla ilgili her şey kirliydi. Ondan beş saniye önce top elimden çıkmıştı. Adam beni temelli çıkarmak istedi. Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu. Sahada bile olmamalıydı." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve yüzünde ender rastlanan bir asık surat ifadesi beliriyor. "NCAA olaya dahil oldu ve adama bir maç ceza verdi. Çok kızmıştım ama yapabileceğim pek bir şey yoktu. NCAA bir kez kural koydu mu, bir daha değiştirmezler. Yine de denemek zorundaydım. Bu yüzden adama karşı kendim bir dava açtım - belirli isimlerle

ve tarihler ve tanıklar. Onun geçmişi." Ben'in gözlerindeki tutku kıvılcımını görebiliyorum. "Uzaklaştırma kararına itiraz ettim. Benim için hiçbir şeyi değiştirmede, tam da beklediğim gibi. Ama salak herif ertesi yıl başka bir oyuncuyu oyun dışı bıraktığında, hazırladığım dava onun o yıl için oyun dışı kalmasını sağladı." Ben omuz silkiyor. "Artık oynayamazdım ama spor hukukunun iyi olabileceğim bir alan olduğunu düşündüm. Oyunun ötesinde bu mesleğin tüm inceliklerini biliyorum; gelecekteki yeteneklerin nasıl tespit edileceğini, en iyi okulları, standart sözleşme gerekliliklerini ve şartlarını ve tüm bu bürokratik saçmalıkları. Biraz şansla iyi bir iş ıkarabileceğimi düşündüm."

"Ama Warner'da spor hukuku bölümü yok Ben," diyorum yavaşça, sesindeki ani heyecanı bariz bir şekilde bastırmak istemediğim için.

Sırıtırıyor. "yle olmadığını biliyorum, Reese. En azından henüz değil. Aslında Batı Yakası'ndaki bir spor hukuku firmasından iş teklifi aldım ama annem yüzünden şimdilik Miami'de kalmam gerekiyor. Jack de burada bir şirket kurmama izin vermeye hazır, aidatımı ödedikten sonra."

Dudaklarımda kk bir gülümsemenin kıvrıldığını hissettiğimde Ben dikkatini bir kez daha işine veriyor. Jack her zaman insanlara yardım etmenin yollarını arar. Acaba Ben'e oğlunun iyi bir arkadaşı olduğu ve Mason'ın çok fazla arkadaşı olmadığı için mi şans veriyor? Jack tam da bunu yapabilecek bir adam.

"Mason sana benim hakkımda başka ne söyledi?"

Bu açıdan bile gamzelerin ortaya çıktığını görüyorum. "Belgelenebilir olduğunu."

"Ve?"

Ben'in bakışları bana yöneliyor. "Ve ben kesinliği severim."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için zgnm," diyorum içimi çekerek ve Jack'in daha önce bıraktığı elmayı ısırarak dışarı ıkıyorum. "Tamamen aklım başımda. Dolabından fırlayıp altına işemesine neden olduğumdan beri benimle uğraşıyor." Tabii ki palyaço kostümü giydiğim ve elimde çok gerçekçi görünen bir satır olduğu kısmı atlıyorum.

Elimi. Ve sekiz yaşımdaydım. Çünkü bu detaylar beni biraz dengesiz gösterebilir.

Ben bir kahkaha patlatıyor; içten, göğsü ısıtan bir ses. "Tamam, bu işte bana yardım edecek misin yoksa bütün gün orada oturup baştan çıkarıcı mı görüneceksin?"

Gözlerimi deviriyorum - yine de gizliden gizliye sözlerinin tadını çıkarıyorum.

Buna inanmıyorum.

Kafedeki o gülünç gösteriden sekiz saat sonra, Chick-fil-A'nın önünde bisikletime binmiş, sandviçimi mideye indirirken bir yandan da Facebook hesabımda eski kocamdan gelen özel mesaja bakıyordum.

Bugün seni görmek harikaydı. Her zamankinden daha güzelsin.

Acı nostalji içimi tüketirken mesajı en az yirmi kez tekrar okudum. Jared alarmım çalar çalmaz beni her zaman halsiz bir şekilde "Selam güzelim," diyerek karşılardı. Bunu ilk söylediğinde özellikle sarsıldım çünkü babamın hâlâ yanımda olduğu beş yaşımdan beri bu cümleyi duymamıştım. Annabelle'e benzeyen bir anne ve ona hiç benzemeyen, her şeyiyle babama benzeyen bir benle büyüdüğüm için güzelin ne olduğunu ve benim güzel olmadığımı biliyorum. Elbette, bende bir şeyler var. Bazen birinin dikkatini çeken bir şey.

Ama Jared beni hep güzel hissettirdi.

İştahım aniden kayboldu. Yemeğimin geri kalanını paketleyip daha sonra yemek üzere çantama koyarken titreyen ellerimle yazıyorum:

Seni görmek de güzeldi.

Çok basit.

Ve son derece yalancı. Bugün Jared'i görmek "harika" mıydı? Uzaktan bile olsa hoş muydu? Hayır, değildi. Yine de içimde beni aksi yönde ikna eden bir kıvılcım hissediyorum. Ve her ne kadar bir sürtük olmak istesem de, her ne kadar ona "neden "lerimi sıralamak istesem de -Neden beni terk ettin? Neden bana yalan söyledin? Neden kalbimi kırdın?

kendimi ekranıma bakarken, küçük "okundu" göstergesinin çıkmasını beklerken ve bir yanıt almayı umarken buluyorum.

Arkamda bir kadının topuk seslerini duyduğumda hâlâ ona bakıyordum. "Ateşiniz var mı?"

Döndüğümde espresso kahverengisi gözlerin çerçevemin üzerinde gezindiğini görüyorum, muhtemelen şu anda onu değerlendirdiğim şekilde. Çok baştan çıkarıcı bir şekilde güzel, uzun siyah saçları poker gibi düz ve şık, dudakları dolgun ve somurtkan. Göğüsleri gerçek olamayacak kadar şiş ve yuvarlak.

"Üzgünüm, sigara içmiyorum."

Elleri yanlarına düşerken, iki parmağının arasında bir sigara tünemiş halde yüksek sesle bıkkınlık dolu bir iç çekiyor. "Neden artık kimse sigara içmiyor?"

"Çünkü bu hiç hoş değil. Ayrıca zaten siyah bir kalbim var. Siyah ciğerler aşırıya kaçmak olur."

"Sen ve ben," diye mırıldanıyor nefesinin altında, bisikletimi inceleyerek. "Senin mi?"

"Onu ne ele verdi?"

Uzun bir süre kısık gözlerle beni inceledikten sonra çenesini benimkinin yanındaki, daha önce hayranlıkla baktığım, gövdesinde kırmızı ve sarı alevler olan Harley'e doğru uzatıyor. "Erkek arkadaşımın. Birazdan yola çıkacak. Hey!" Yoldan geçen bir adama el sallıyor ve yanmayan sigarasını uzatıyor. Adam çakmak için cebini karıştırmaktan çok mutlu görünüyor, çakmağı çakarken gözleri kadının göğüs dekoltesine takılıyor. "Sağ ol bebeğim," diyor kısık ve boğuk bir sesle, yüzüne doğru bir nefes duman üflerken ona göz kırpmıyor. "Şimdi adamım buraya gelmeden hareket etmeye devam et."

Ne kaltak ama. Ondan biraz hoşlandım.

Telefonum tekrar çalıyor ve kendimi durduramayıp mesajı kontrol ediyorum.

Bugün seni o adamla görmek çok zordu. Ciddi bir şey mi?

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Mırıldanıyorum, gözlerim şokla açılıyor. Gerçekten mi? Beni başka biriyle görmesi

ona karşı sert mi? Hem neden Ben'i soruyor ki? O . . .

Vay anasını. Belki de Ben haklıydı.

"Kötü haber mi?" diye soruyor kadın nefes alış verişleri arasında.

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Hayır. Hiç sanmıyorum." Garip, baş döndürücü bir dürtü yükselirken, olayların bu dönüşünü değerlendirmek için duraklıyorum. "Sanırım bugün eski kocamı kıskandırdım."

Eğer bu onun için zor olduysa, o zaman ... hala önemsiyordur.

Ve ben kendimi öyle olmadığına ikna etmek için çok çalışmışım.

Onları duşta birlikte bulduktan sonraki ilk iki hafta hayal görüyordum. İlk başta bir tür yanlış anlaşılma olduğunu, gördüğümü sandığım şeyi görmediğimi, duyduğumu sandığım şeyi duymadığımı düşündüm. Sonra bir sabah gözlerim şiş ve duygusal olarak bitkin bir şekilde uyandım ve bunun gerçek olduğunu kabul ettim. O noktadan sonra düşüncelerim Jared'in hatasını hemen anlayacağına, kafasının karıştığına, bunun sadece bir seferlik olduğuna, belki de içki içtiğine dair umutsuz bir umuda dönüştü. Hem de çok. Salı günü sabah 11'de. Bana sürünerek geri dönmesini ve onu affetmem için yalvarmasını sağlayacak her şeye inanmayı o kadar çok istiyordum ki.

Ve eğer yaparsa, onu geri alacağımı biliyordum. Ne kadar güçlü, bağımsız ve inatçı olsam da bir saniye içinde teslim olurum. Çünkü günün tüm bilinçli saatlerinde kalbimde dolaşan acıyı durdurmanın tek yolu buydu.

Lina posta kutusunda ondan gelen ve boşanmak istediğini belirten bir not bulduğunda, kuruntularımı reddederek bana ne kadar aptal olduğumu kanıtladığında, bıraktığı boşluğu doldurmak için zehirli bir acı devreye girdi. İşte bu kadar. Her şey bitmişti.

Aylarca bu acıya tutunarak kayıtsızlığa dönüşmesine izin verdim. Jared beni istemezken ya da bana ihtiyaç duymazken, benim de onu istemediğimi ya da ona ihtiyaç duymadığımı kanıtlamak için bir tür motivasyon oldu. Onun tarafından aşağılanmadığımı, burnumun dibinde olup bitenleri göremeyecek kadar kör olmadığımı.

Ama Şimdi bana tutunmam için yeni bir his verdi; kalbinde benim için h    bir Şeyler kalmış olabileceğini bilmek hastalıklı bir tatmin duygusu. Yeniden alevlenen bir umut gibi. Ya da belki de sadece hırpalanmıŐ egoma steroid iğnesi yapıldı. Her neyse, tamamen sarhoş edici.

"Onu geri kazanmaya mı çalışıyorsun?" diye mırıldanıyor nefes verirken, beni dikkatle izliyor.

"Hayır, o evli. Beni aldattığı kadınla." Onu geri kazanmak mı? B  yle bir Şey olabilir mi?

"O zaman neden onunla konuŐıyorsun?" diye soruyor, rekor s  rede bitirdiği sigarasını topuğuyla s  nd  r  rken.

"Bilmiyorum." Bu kadını tanımıyorum ve beni yargılaması da umurumda değil. Belki de bu y  zden çok fazla d  Ő nmeden y  ksek sesle itiraf ediyorum, "Belki de onu hala geri istiyorum." Duraksıyorum ve ekliyorum, "Onu incittikten sonra." Kalbini sızlattıktan, kaybolmuş hissettirdikten, seçimlerinden pişman olmasını sağladıktan sonra. Ve sonra, ağlayıp sızladığında ve acı çektiğinde ... belki onu geri alırdım.

Bir zamanlar sahip olduğumuz Şeyi geri alalım.

"Ve sonra sonsuza dek mutlu yaŐayabilirsiniz." Alaycı olup olmadığını anlayamıyorum. Ama sonra ekşi maskesi bir an için kayıyor ve arkasından acımı bildiğini g  steren bir t  r sempati ortaya çıkıyor. "Yıllarımı birini bekleyerek, sadece zamana ihtiyaı olduğunu umarak geçirdim. Aptalcaydı."

"Onu beklediğim falan yok," diye itiraz ediyorum.

Deri ceket, yırtık kot pantolon ve ağır siyah botlar giyen uzun boylu bir adam restorandan çıkıp bize doğru gelirken omuz silkiyor.

"Seninki mi?" Ona doğru başımı sallayarak sordum.

Sert y  z  nde yumuşak bir g  l  mseme belirliyor ve bunun nadiren rastlanan bir Şey olduğunu s  yleyebiliyorum. "Ben ve Fin yıllardır arkadaşız. Her zaman yanımda oldu. Sonunda onun benim için ne kadar   nemli olduğunu fark ettim."

Bize ulaştığında, hızlı bir öpücük için hiç vakit kaybetmiyor, kız da bunu kabul ediyor ve sakalını şakacı bir şekilde çekiştiriyor. Dürüst olmak gerekirse, böyle görünen -striptizci ya da eskort olabilecek - bir kızın ilgisini çekmesini beklediğim kişi o değil. Ama herkes kendi yoluna.

"Nasıl buldun?" Motosikletime, diğer sürücülere özgü bir saygıyla bakıyor.

"Biraz daha fazla güç kullanabilirdim ama seviyorum." Jack ortak imza teklifiyle beni şaşırttığında, araştırmasını çoktan yapmıştı. Görünüşe göre bu "başlangıç" modelinde kendimi öldürme olasılığım daha düşük.

"Çin'e bunlardan bir tane almayı düşünüyordum," diye itiraf ediyor ve ardından sırtarak "Ama onun sırtımda olmasını seviyorum," diyor.

"Vay canına. Bisiklet muhabbeti. Heyecan verici," diye mırıldanıyor kadın kuru bir sesle. "Gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Kadın kaskını takıyor ve ona gitmesini söylercesine kıçına şakacı bir şaplak atıyor. Adam uzun bacağını bisikletin selesinin üzerine atarak itaat ediyor. Kendini dengelemek için onun omuzlarını kullanıyor ve arkasından bisiklete biniyor. Sonra o keskin gözlerini üzerime dikeyor. "Akıllıca bir söz: Eğer bir erkek için kavga etmek zorundaysan, buna değmez. Seni bekleyene git." Motoru çalıştırırken kollarını erkek arkadaşının beline doluyor.

Birlikte hızla uzaklaşmalarını izliyorum.

Yatağımda uzanmış, bir kolumu başımın altına sokmuş, hâlâ giyinik bir halde telefonuma bakıyor ve Jared'in Ben hakkındaki sorusuna en iyi nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışıyorum. Sonunda karar verdim:

Onunla henüz evlenmedim.

Mizah. şüpheye düştüğünüzde, her zaman mizah kullanın. Ve yine de, hala kesici.

Yanıtını beklerken -ki bu gece yanıt alamayabilirim; Jared mesajlara yanıt verme konusunda her zaman berbat olmuştur- yatağımın altına uzanmak için yan dönüyorum. Parmaklarım

Küçük hazine sandığının pürüzsüz tahtasına, geçmişimi sakladığım kutuya.

Kutuyu açıp içinde saklı düşün resmini incelerken sedir kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor. Bizi evlendiren Elvis taklitçisinin bembeyaz kostümü, Jared'in yanında dururken yüzümdeki geniş ışıltıyı gölgeleyemiyor, cilveli mor elbisem saçımın rengini tamamlıyor. Kameranın açısı sayesinde hızmamdaki pırlanta, flaşa karşı parıldıyor. Jared her zamanki gibi rahat ve seksi görünüyor; üzerinde solmuş bir kot pantolon ve sanki sadece onun için tasarlanmış gibi güzel ve biçimli vücudunu saran Kings of Leon tişörtü var.

Eskiden Jared'in sadece ve sadece benim için tasarlandığını düşünürdüm.

Birbirimizi anlıyorduk. Daha da önemlisi, beni ben olduğum için sevdiğini söyledi. Her şeyimle. Sabahları şirret halimi, diğer zamanlarda alaycı halimi, onun kollarında yumuşak ve ulaşılabilir -neredeyse savunmasız- bir şeye dönüştüğüm zamanlar hariç. Motosiklete binmemi, gitar çalmayı bilmemi ve gerçekten pişirebildiğim birkaç şeyden biri olan omlet yaparken Joni Mitchell ve Eddie Vedder'ın şarkılarını söyleyebilmemi seviyordu. Saçlarımın mor olmasını, vücudumda piercing olmasını ve dövme yaptırma fikrine sıcak bakmamamı seviyordu. Bir saniye bile.

Bağımsız ve duygusal olmamı ve diğer tüm kızlardan "farklı" olmamı seviyordu.

Ben de onun ailesinin parasını önemsememesini ve metalle çalışmayı sevdiği için kaynakçılığı seçmesini sevdim. Onunla otururken diğer kızlara iki kere bile bakmamasını seviyordum. Bana arkadaşlarımı bizimle dışarı davet etmemi söylemesini sevdim. Bütün bir geceyi benden ayrı geçirememesini sevdim. Hatta bir kere denedi. Bir arkadaşının bekarlığa veda partisi için Miami'ye geldi ve aynı gece sabahın beşinde benimle yatağa kıvrılmak için eve kadar araba kullandı.

Beni bir anda seçmesini sevdim. Beni hayatında nasıl istediğini. Benimle sonsuza dek birlikte olmaya istekli görünen tek erkek oydu.

Beni sevme şeklini sevdim.

İçimi çekerek resmi yerine koyuyorum ve altındaki buruşuk kâğıdı, Jared'in Lina'nın kapısına bıraktığı notu çıkarıyorum.

Reese-

Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Caroline ve ben karşılaştık ve . . . Onu hala seviyorum. Seninle yaşadığımız şey benim için her zaman özel olacak. Tüm masrafları ben ödeyeceğim. Lütfen belgeleri imzala da hayatımıza devam edelim.

Özür dilerim.

Jared

Çürük bir kâğıdın bir insanı kazığa oturtacak güce sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim. Florida Eyaleti'nden boşanmak için "kendin yap" online başvurularından biri ve imzalamam gereken yerleri gösteren renkli küçük Post-it etiketleriyle birlikte geldi.

Jared'in onları oraya koymadığını biliyordum.

Bu notu, Jared'in beni ne kadar incittiğini ve artık onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi hatırlatması için sakladım. Yine de, şimdi o burada Miami'de olduğuna göre, şimdi onun ilgisine tekrar sahip olmanın nasıl bir his olduğunu tattım. Öylece çekip gidebilir miyim bilmiyorum. Kesinlikle düşünmeden duramıyorum.

Telefonumu bir kez daha kontrol ederken iç geçiriyorum. Yine de buna gerçekten değer mi? Chick-fil-A'daki kadın muhtemelen haklı. Ya da en azından haklı olabilir.

Bu kutuyu açmayalı uzun zaman oldu. Daha derine indiğimde, daha da eski anılar buldum. Daha da acı verici olanları. Atkuyruklu küçük bir kızın fotoğrafı, elleri babasının arabasının gidonuna uzanabildiği kadar uzanmış.

Harley'e biniyormuş gibi yapıyordu. Bunu çıkarıp dikkatle inceliyorum, tıpkı yıllardır yaptığım gibi, ta ki kapı hafifçe vurulup beni korkutana kadar. Jack başını içeri uzatıyor, tepkimi merak etmiş gibi hafifçe eğiliyor. "Bugün Ben'le çalışmak nasıldı?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Patron kartını oynadığı için ona kızdığımdan endişeleniyor. Hem de beni cumartesi günü çalıştırdığı için. "İyi. Çok şey atlattık. Ona yarın ofiste buluşacağımızı söyledim."

"Peki o profesyonel miydi?"

Bir homurtuyu bastırıyorum. Jack'in tam olarak ne sorduğunu biliyorum. "Endişelenmene gerek yok, Jack." Sanırım Jack'in benimle ilgili tek yaptığı bu.

Endişelen.

Yaratılmasına yardım ettiği bu yeni ve gelişmiş Reese'in sadece geçici olduğu endişesi. Tabiri caizse, yasalara uyma alışkanlığımdan vazgeçmemin ya da onun beni bir beladan kurtarmasının ya da benim kaçıp tekrar evlenmemin an meselesi olması.

Jack'in omuzlarının bir yükten kurtulmuş gibi düştüğünü fark ediyorum. Odama girip elimdeki resme uzanıyor. "Eskiden bununla uyuyakalırdın. Annen seni onunla bulmadan önce hep kaldırırdım. Yakardı onu."

"İyi ki Annabelle beni hiç yatırmamış, o zaman," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle, ama Jack'in itirafı üzerine göğsümde yayılan sıcaklığı hissediyorum. Aslında resmi kendim saklamadığımı hiç fark etmemiştim. Ya da Jack'in geceleri beni kontrol etmeye geldiğini.

Homurdanıyor, geri vermeden önce resmi bir dakika inceliyor.

"Hey, gerçekten hiç yeniden evlenmeyecek misin, Jack?" Kutuyu yatağın altına itip bir kenara koyarak soruyorum.

"Oh . . ." Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Sanırım benim için iki kez yeterli."

"Annabelle yüzünden mi? Seni o kadar mı mahvetti?"

"Pek çok şey yüzünden, Reese's Pieces." Hüzünle gülümsüyor. "O acıyı uzun zaman önce bıraktım. Sevginizi istemeyen insanlara tutunmak asla sağlıklı değildir." Derin bir iç çekiyor. "Belki doğru kadınla tanışırsam işler değişir."

"Bayan Sexton'ın dikkatini çektiğiniz kesin," diye gülümseyerek takılıyorum, bundan kurtulabileceğimi bilerek. Jack gerçekten yumuşak başlı, hoşgörülü bir adam.

Yüzünü buruşturuyor. "Biraz daha rafine birini tercih ederim." Soyadının çağrıştırdığının aksine, Bayan Sexton, kronik siyah kökleri ve ağzından eksik etmediği sigarasıyla, seksi bekar komşulardan olabildiğince uzak. İki kez boşanmış olan Bostonlu kadının genizden gelen sesi aksanını kesinlikle itici kılıyor. Onu genellikle çimlerini sularken bulabilirsiniz. Kireç yeşili tayt, spor sutyeni ve Crocs giyen o. Dört çocuk doğurmuş olması ve karnında dikine uzanan eski usul bir sezaryen izi olması, elli yaşındaki bu kadını yirmi beş yıl önce sahip olduğu şeylerle gösteriş yapmaktan alıkoymuyor. Çevreden resmi bir şikayet gelmemesine şaşırdım. Burası büyük müstakil evlerden ve peyzajlı mülklerden oluşan üst-orta sınıf bir mahalle.

Jack eğilip başımın üstüne yumuşak bir öpücük konduruyor. "İyi geceler."

"İyi geceler Jack," diye mırıldanıyorum ama sonra

"Jack?" diye sesleniyorum. Durdu ve döndü, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı.

"İsteddiğiniz bir şey için savaşılmaya inanıyor musunuz?"

"Ben bir avukatım, Reese. Tek yaptığım dövüşmek," diye sırtarak onaylıyor ama sonra kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Bir sebebi yok. Sadece merak ettim."

Bir eli kapı kolumda, bir an beni inceliyor. "Beladan uzak duruyorsun, değil mi?"

Başımı yastığıma yaslıyorum. "Şimdiye kadar."

Bir duraksama ve ardından bıkkınlık dolu bir iç çekiş. "İyi geceler, Reese."

"İyi geceler, Jack."

Kapı tıklanır tıklanmaz, aylardır yapmadığım bir şeyi yapmak için dönüp dizüstü bilgisayarımı kapıyorum.

"Eski güzel Facebook. İki binli yıllardan beri insanların takip etmesine yardımcı oluyor." Jared'in profil sayfasını açıp hazırlanmak için dişlerimi sıkarak mırıldanıyorum.

Tam da beklediğim gibi. Çiçeklerin, fiyonkların ve kocaman beyaz bir elbisenin resimleri duvarını süslüyordu. Hepsi Caroline tarafından gönderilmiş. Gerçekten mi? Kilise düğünü mü? Jared bir ateist. Ateistin evlenmesini izlemek için burayı beş yüz kişi doldurmuş olmalı. Jared kalabalıktan nefret eder.

Her fotoğrafında gülümsüyor; bunu inkar edemem. Ve smokin içinde de aynı şekilde yakışıklı görünüyor. Yine de . .

Profilini incelediğimde yeni bir gönderi çıkıyor. Sürpriz, sürpriz. Yine saldırıyor!

Büyük seksi erkeğim yarın sabah beni burada koruyacak! Ne giymeliyim?

Miami'nin kuzeyindeki bir paintball parkıyla ilgili bir link var.

Midem sıkışıyor. Paintball'u severim. Jared ve ben her zaman giderdik, genellikle Lina ve Nicki'yi de yanımızda sürüklerdik. Kendi kamuflej kıyafetim ve yarı otomatik bir paintball silahım bile var.

Yirmi beş yıldır aile işletmesi olarak faaliyet gösteren kuruluş hakkında bilgi edinmek için bağlantıya tıklıyorum. Bu her zaman bir artıdır. Demek ki işleri nasıl yürüteceklerini biliyorlar ve yeterli sayıda hakemleri var. Şehrin kuzeyinde, ağaçlık bir alana sahip büyük bir saha. Bunları, bir depo binasına tıkladığınız şehir merkezindekilere tercih ederim. Bu aynı zamanda muhtemelen çok sayıda oyuncu olacağı anlamına geliyor. Tüm koruyucu giysiler ve maskelerle, bir kişiyi tanımak zor ...

Yalnız gidemem. Yani, deli değilim ama bu biraz fazla. Hayır, halkımla birlikte gitmeliyim. Hemen Lina ve Nicki'ye mesaj attım:

Paintball. Yarın. Sabah dokuzda. Siz sürtükler benimlesiniz, değil mi?

Onlara nedenini söylemeyeceğim. Fark etmez. Her şekilde eğleneceğiz.

Nicki hemen basit bir "var" cevabıyla karşılık veriyor. Lina'nın okumuş olduğunu bilmeme rağmen birkaç dakika daha uzun sürüyor.

Görüştüğüm adamı getirebildiğim sürece varım.

Bunu kabul ettikten sonra, çünkü Caroline'ın kafasına kırmızı bir boya sıçratma şansım olduğu sürece kimi getirdiği gerçekten umurumda değil, lojistiği belirledik ve grup sohbetimizi sonlandırdık. Yatağıma uzandım ve iç çektim.

Kahretsin.

Ben'i unuttum. Oraya gidip döndüğümüzde, duş aldığımızda, yemek yediğimizde falan. Bütün öğleden sonra ofiste oturmak istemeyeceğim.

Ben'in numarasını bulmak için kaydırıyorum, bugün ayrı yollara gitmeden önce iletişim bilgilerimizi paylaştığımız için şükrediyorum:

Üzgünüm, yarın size yardımcı olamayacağım. Bir işim çıktı.

Sonra telefonumu kapattım.

Bölüm 10

BEN

"Bir şey çıktı" mı? Bu da ne demek lan! Beni ekmesine asla izin vermem. Bugün çok şey başardık.

Tabii ki hayır.

Hızlıca yazarken yatağımda uzanıyorum:

Kefaletle çıkamazsın. Bugün için bana hala borçlusun ve yardımına ihtiyacım var.

Cevap yok. Almamış bile. Telefonunu kapatmış olmalı. Rehberimi tarayıp Mason'ı arıyorum. İkinci çalışta açtı.

"Git Reese'e söyle, lanet telefonunu kontrol etsin," diyorum, sesimde nadir görülen bir kızgınlık belirtisiyle.

"Uh . . ." Gözlükleriyle oynadığını hayal ediyorum. "Şu anda evde değilim."

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. "Neredesin sen? Kütüphanede mi?" Mason tahmin edilebilir bir adam. Ya Warner, ya ev, ya da kütüphane.

"Reese'e neden ihtiyacın var?"

"Sadece ... yarın ofiste bana yardım etmesi gerekiyordu ve beni ekmeye çalışıyor."

Ahizeden bir tıslama sesi geldi, ardından arka planda alçak bir kadın kıkırdaması duyuldu ve Mason Warner'ı gerçekten aradığımdan emin olmak için ekranı iki kez kontrol ettim. Aradım.

Bu doğru olamaz. Doymuş bir kadın kıkırdamasını duyduğumda tanırım. "Dostum, sevişiyor musun?"

Ağır bir boğaz temizliğiyle, "Ŗu anda nerede olduğunu bilmiyorum ama yarın nerede olacağını biliyorum" diyor.

"Pekala, bana bırak."

"Ŗimdi bir bağlantı gönderiyorum. Saat 10'da orada buluŖalım."

Bölüm 11

REESE

O sürtüğü avlamaya hazırım.

Ücretleri ödedikten, silahımı saha için onaylattıktan, kiralık ekipmanlarımızı topladıktan ve hayatımızı feragatnamelerle imzaladıktan sonra, Lina'yı beklerken Nicki'yi kayıt alanından uzaklaştırmayı başardım. Jared ve Caroline'ın henüz burada olup olmadığını bilmiyorum ama tam olarak hazır olmadan ikisiyle de yolumun kesişmesini istemiyorum.

"Paintball için iyi karar. Bu haftadan sonra stres atmaya ihtiyacım vardı," diyor Nicki kollarını uzatırken, kiralık silahı ayaklarının yanında yerde duruyor. Her zaman kaslarını gevşetir. Boydan boya siyah pantolonu ve güçlü bedenini saran siyah balıkçı yakasıyla, benim sorunlu gençlere yardım eden sosyal hizmet uzmanı fikrime pek uymuyor, ama bahse girerim bu işte çoğu kişiden daha iyidir.

Her zamanki kıyafetimi giydim; kamuflaj pantolon ve ona uygun uzun kollu bir gömlek. Bol ve kesinlikle çekici görünmüyorum ama bu paintball. Buraya iyi görünmek için geliyorsan, aptalsın demektir. Ve buradan yaralarla ayrılırsın. "Lina ve şu gizemli adamı nerede?" Mırıldanıyorum. "Daha fazla beklersek burası çok sıcak olacak." Caroline'ın üzerine en az bir hazne boşaltmadan bu topraklardan adımımı atmayacağım.

"Güzel soru. Lina hiç geç kalmaz," diye onaylıyor Nicki. "Ve sen hep geç kalırsın. Arabada beklediğine inanamıyorum."

kapının eşiğinde bekledim."

"Sadece düşünceli olmaya çalışıyorum." Bugün buraya bisikletle gelmemeye karar verdim. Çok dikkat çekici. Caroline ve Jared'in çok geç olana kadar geldiğini görmemelerini tercih ederim. "Sanırım benim de biraz stres atmaya ihtiyacım var."

"Evet, evrenin senden nefret ettiği zor bir hafta geçirdin," dedi gözlerinde sempatiyle. Arabayla gelirken Nicki'ye tüm Ben olayını ve Jared ile Caroline'ın şehirde olduklarını anlattım. En iyi iki arkadaşım arasında Nicki muhtemelen konuşması daha kolay olandır. Söylenmemiş duygularımın farkına varırken sorular soruyor. Ayrıca Lina'dan daha iyi bir dinleyici. Lina size ne düşündüğünü söyler, hem de hiç nezaket göstermeden.

Tabii ki kimse Caroline ve Jared'in bugün burada olacağını bilmiyor. Bu biraz fazla dürüstlük olur.

"Bakın sonunda kim bizi varlığıyla şerefliendirdi!" Nicki sahte bir öfkeyle kollarını havaya kaldırarak haykırıyor. Nedenini anlamasam da gergin gülümsemesini ve bana doğru kaypak gözlerle bakışını kaçırmıyorum.

Arkamı döndüğüm an yaparım.

"Mason?" Yüzümün çatık kaşlarla dolduğunu hissediyorum. "Sen ne-"

Aniden tıkladı.

"Aman Tanrım!" En yakın arkadaşım öne çıkıp kolunu onun koluna doladığında, sanki onu yerinde tutmak istercesine yüksek sesle nefes alıyorum. "Unutma, ben senin arkadaşım ve beni seviyorsun," diyor Lina kesin bir ifadeyle. "Mason ve ben çıkıyoruz" diye açıkladığında öylece bakakalıyorum.

Ne? Ne? Ondan, parmaklarımda sallanan paintball silahına bakan Mason'a ve tekrar ona bakıyorum. "Ciddi misin? Üvey kardeşimle seks mi yapıyorsun?" Yardım edemiyorum ama yaltaklanıyorum.

"Çıktığımızı söyledim."

Mason'ın pancar gibi kızarmış yüzüne bakıyorum. Tek gördüğüm, Jeopardy'yi seven ve bana dırdır eden, kalın gözlüklü, çirkin bir çocuk.

lavaboda diş macunu bırakma konusunda. Eğer onunla yatmıyorsa, o zaman hala bakire olabilir. Umarım uzun bir süre daha harika bir seks beklemiyordur.

Mason ve Lina mı? Ama . . . Ama . . . "Yaşlı adam pijaması giyiyor!" Sanki Mason'ın iki parçalı çizgili, yakalı, düğmeli, cepli pijaması her şeyi açıklıyormuş gibi haykırıyorum.

Lina kısa sarı saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırıyor, yüzü sakın ve soğukkanlı, sanki benden bu tepkiyi bekliyormuş gibi. "O zeki, sevimli ve hoş biri. Kaltaklık yapma."

Bir sürtük gibi davrandığımın tamamen farkındayım, bu yüzden alınmıyorum. Ayrıca, hala şoktayım. En iyi arkadaşım çocukluk düşmanımla mı çıkıyor? "Ama . . . nasıl?"

Lina kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sana yemekte söyleyecektim ama sen bizi ektin, çalışmakla çok meşguldün." Lina bu iyi zamanlanmış suçluluk duygusunu üzerime yıkarken gri gözleri beni inceliyor.

"Ama ... nasıl?" Tekrar soruyorum.

"Jack'ten bazı aletler ödünç almak için evinize geldiğimiz zamanı hatırlıyor musunuz?"

Başımı salladım. Nicki ve Lina'nın taşındığı hafta sonuydu. Bir çekiç ve matkaba ihtiyaçları vardı. Ertesi Pazartesi final sınavıma çalışmakla meşguldüm, o yüzden yardım edemedim.

"Mason gelip bize yardım etmeyi teklif etti."

"Mason matkap kullanmayı biliyor mu ki?"

"Evet, Mason matkap kullanmayı biliyor," diye cevap veriyor Mason sinirli bir ses tonuyla, aynı anda Lina da "Hayır," diye itiraf ediyor.

Omuz silkerken gözleri kıza kayıyor. "Gerçekten bilmiyorsun, bebeğim." Sanki egosuna indirdiği darbeyi hafifletmek istercesine eğilip yanağından öpüyor ve beni ağzı açık bir bas gibi bırakıyor. Nicki bir şey söyleyemeyecek kadar eliyle kahkahasını bastırmakla meşgul.

"Her neyse... tüm gününü bize yardım etmeye çalışarak geçirdi" - Mason buna gözlerini devirdi- "ve sonra teşekkür etmek için onu yemeğe çıkardım. Ondan sonra Facebook

üzerinden sohbet etmeye başladık ve ..."

"Lanet olası Facebook. İsyanın destekçisi," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

". . beni sinemaya ve akşam yemeğine davet etti," diye bitiriyor Lina. "Sana hemen söylemedik çünkü önce senin kaçınılmaz uyumunla uğraşmaya değip değmeyeceğinden emin olmak istedik."

"Ve?" İkisine de bakıyorum, sesimdeki teslimiyet açık çünkü şu anda burada durduğumuza göre bunun cevabını zaten biliyorum.

"Ve oraya gidip en iyi arkadaşınızı ve üvey kardeşinizi gönlünüzce vurabilirsiniz. Ondan sonra tek kelime etme. Anladın mı?" Lina azarlıyor.

Teknik olarak yapamam çünkü benim takımımnda olacaklar, ama ... Silahımı havaya kaldırıyorum. "Peki. Gidebilir miyiz? Yoksa bugün benim için başka sürprizler var mı?"

Bir dizi güçlü kol vücuduma dolanıyor, yerden kaldırılırken benimkini göğsüme sabitliyor, temiz, sportif bir koku burun deliklerimi dolduruyor. "Demek beni bunun için terk ettin?"

Bölüm 12

■ ■ ■

BEN

"Günaydın, günüşiğim!" Reese'i tekrar yere bırakırken yüzüne geniş bir gülümseme yerleştiriyorum ve yüzünde şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle dönüp durmasını izliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Yıpranmış kot pantolonumu ve berbat gri gömleğimi gösteriyorum. "Sana güldüğüm için benden öç alma şansı veriyorum."

Karamel gözleri parlıyor, sanki detaylandıracağımdan korkuyormuş gibi. Bana doğru yürürken biraz geri çekiliyorum, aptal gibi sırtıtmayı bırakıp kendimi yaklaşan bir boğaz yumruğuna karşı korumalı mıyım diye düşünüyorum. "Yani, burada olacağımı nereden biliyordun?"

Çenemi Mason'a doğru salladım. "Dün gece beni mesajla ettikten sonra -bu arada gerçekten berbattı- kışına tekme basmak için Mason'ı aradım. Arkadaşının evindeydi ve bana neler olduğunu anlattı. Yani ..." Omuz silkiyorum ve sonra ona kendini beğenmiş bir gülümseme sunuyorum. "İşte buradayım. Sonra birlikte ofise dönebiliriz diye düşündüm." Yanıtını beklemeden - çünkü gerekirse onu omzuma atıp inatçı küçük bedenini arabama kadar taşıyacağım - Mason'a sesleniyorum, "Dün gece verdiğin kişi bu mu? Eğer öyleyse," bir kez başımı sallıyorum, "iyi işti."

Mason'ın yüzü renkten renge girerken, küçük, gururlu gülümsemesinin dudaklarına yayılmasını engellemeye çalışıyor. İyi

Onun için. Adamın düzenli olarak sevişmeye ihtiyacı var. Kız da -Reese'in Koreli olmayan arkadaşı olarak tanıdım onu-komşu kızı kadar sevimli. "Hey! Görüşmeyeli uzun zaman oldu!"

"Beni gerçekten hatırlıyor musun?" Kızın sesi düz ve şüpheyile doludur.

"Güzel bir yüzü unutmam, sevgilim."

Reese bana tuhaf bir bakış fırlatarak "Peynir gibi" diye mırıldandı. "Bu Lina ve bu da Nicki, bu unutulmaz yüzlere eşlik eden isimleri hatırlamadığınızdan eminim."

Ağzımı açıyorum ama klik sesi gelince duraksıyorum. Demek kıskançlık Reese'in üzerinde böyle görünüyor. "Bana sahte isimler vermedin mi?"

Sağındaki, bilek güreşinde benimle boy ölçüşebilecekmiş gibi görünen kız kahkahalar atarken Reese'in yüzü buruşuyor. "Bu doğru. O gece Charlie'nin Melekleri'ydik."

Öte yandan Reese gülümsemiyor. "Hainler. Hepiniz!" Maskesini takıyor, etrafında dönüyor ve bir görevdeymiş gibi saha girişine doğru yürüyor.

Ve tüm bu süre boyunca onun sevimli kamuflajlı kıcını izliyorum, o boya mermilerinden en az birinin üzerinde benim adım olduğunu biliyorum.

■ ■ ■

"Bunu on beş yaşımdan beri yapmamıştım," diyorum beşimiz ormanlık arazide yolumuzu seçerken, gözlerim rakiplerimizi arıyor. Bugün aynı anda oynayan birkaç takım var ve biz - Reese tarafından seçilen mor takım

-Kolunda kalın kırmızı bir bant olan herkesi avlıyorlar.

Ne kadar uygun.

Şimdiye kadar dört kişiyi vurduk ve henüz bizim tarafımızdan bir kayıp yok. Nicki yumuşak bir sesle, "Burası harika," diye mırıldanıyor. "Bütün bir Açlık Oyunları temasını işleyebilirler."

Haklı, yapabilirler. Burası bir arena gibi - orman yeterince sık ve yer örtüsü yeterince yüksek, mükemmel bir avlanma alanı yaratmak için. Hatta küçük

Her tarafa dağılmış karakol binaları. Keşke burayı daha önce bilseydim. Nate ve çocukları oyun için buraya getirmeliyim. Belki Kacey'i bile.

Reese'in kollarını bir ağaç dalına dolamasını ve kendini yukarı çekmeye başlamasını izlerken başımı sallayarak "Ağaçlara tırmanmana izin verilmemesi çok kötü," diye mırıldanıyorum. Silahımı Mason'a verip bir kolumu onun küçük beline doluyorum ve tam bacağını üzerinden atmak üzereyken onu aşağı çekiyorum. "Kurallara uyma konusunda benden daha kötü olduğunu hissediyorum."

Silahını göğsüme doğrultmak için etrafında dönerek cevap veriyor. "Kendi ekip üyelerimi vurmaya da karşı değilim."

Kıkırdıyorum, itiyorum. Doğruyu söylediğini biliyorum. "Oyundan atılmak mı istiyorsun? Çünkü burada her yerde hakemler var." Oyun alanı o kadar büyük ki, ATV'lerle dolaşıyorlar.

"Ben sadece daha iyisini bulmaya çalışıyordum-"

Sözleri yarı otomatik bir silahın tıklama sesi ve yakınlardaki boya sıçramaları ile kesiliyor.

"Siper alın!" Mason'ın kız arkadaşı Lina bağılıyor, garip bir şekilde sesi bir asker gibi çıkıyor ve yaklaşık yirmi metre ötedeki küçük kulübeye doğru koşuyor. Saldırı devam ederken hepimiz onun peşine takılıp kulübenin içine dalıyoruz. Mason'ın koruma için köşeyi döndüğü sırada çıkardığı uluma sesi bize ilk yaralımızı verdiğimizi söylüyor. Lina onu döndürerek düzenli ekose gömleğinin arkasındaki büyük mavi lekeyi doğruluyor. "Evet, sen öldün."

"Bu acıttı," diye yakınıyor.

Küçük pencereden dışarı bakan Reese'in sahte bir öksürükle "Sissy" dediğini duyuyorum, ardından arkadaşı Nicki omzuna yumuşak bir yumruk atıyor.

"Şimdi ne yapacağım?" Mason üvey kardeşini görmezden gelerek sorar.

Dışarıdan biri bizim için cevap veriyor. "Ekose gömlekli adam! Vurulduğunu biliyoruz! Hile yapıp boyayı silmeye çalışma!" diye bağılıyor.

"Hile yapmıyorum!" Mason öfkeyle haykırır. "Ben hile yapmam!"

"Evet, her neyse," diye tembel bir cevap geliyor. "Ellerini kaldırıp seni görebileceğimiz bir yere çık!"

"Buralarda gerçekten kaçıklar var," diye mırıldanan Nicki, silahının burnunu delikten içeri sokarak birkaç el ateş etti.

"Sanırım sizi ön tarafta bekleyeceğim," diye mırıldandı Mason, mor bandını çıkardı ve başını hafifçe eğerek dışarı çıktı. Aslında eğlendiğini düşünüyordum. Ayrıca, bir grup kızın içinde ilk vurulan kişi olmak muhtemelen egosunu biraz etkilemiştir.

"Merak etmeyin. Sizin için kadınlarla ben ilgilenirim," diyorum ve kollarımı üç kadını da saracak şekilde uzatırken, Mason'ın patikadan aşağı, küçük pencereden gruba doğru ilerleyişini izliyoruz, mor bandını teslimiyetle uzatmış.

Ve işte o zaman hepsi serbest kalıyor, kollarını kaldırıp göğsünü bu kadar yakın olmanın acısından korumaya çalışan sıska adamın üzerine boya yağıyor.

"Orospu çocukları!" Lina çığlık atıyor, beni yolumdan çekerek Nicki'yle birlikte kulübeden dışarı fırlıyor, silahlarını çıkarıp manik bir "banzai!" hücumuyla önlerine ateş ediyor, Reese ve ben kulübemizin güvenliğinden izlerken ciğerlerinin sonuna kadar bağırlıyorlar.

Yaklaşık yirmi saniye sonra her şey bittiğinde, dört erkek rakibin tamamı ve hem Nicki hem de Lina oyun dışı kalmıştır.

Ve Mason baştan ayağa boyayla kaplı.

"Zavallı herif," diye kıkırdıyorum. "Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyor olmalı." "Hayır, o Lina. Onun kamikaze olması kaçınılmaz

bir noktada. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım."

"Git bizim için kazan!" Nicki el sallayarak bağırlıyor. "Seni kapıda bekleyeceğiz."

Reese iç çekerek kolumu omzundan itiyor. "Bu uzun bir oyun olmayacak."

"Bir süre burada saklanabiliriz. Yeniden toplanırız. " Sevimli küçük kamufraj kıyafetine bakarak gülümsüyorum. Pantolon kışını sıkıyor, daha yuvarlak ve çekici görünmesini sağlıyor.

Başını sallarken maskesi kayıyor. "Yüzünü göremesem de beni incelediğini biliyorum."

Bir kahkaha patlattım ve o da beni iterek karşılık verdi. "Şşşt! Avlanıyoruz!" Pencereden dışarı bakmak için öne doğru eğildi ve kendi kendine mırıldandı, "Çok gürültü yapıyorsun!"

"Tamam. Sen git ve avlan. Ben burada mallara hayranlıkla bakacağım." Maskemi çıkarıyorum ve yüzümdeki teri silmek için gömleğimin eteklerini kaldırıyorum.

"Buradayken maskeni çıkarmana izin yok. Senin kurallardan anladığını sanıyordum," diye alay ediyor Reese, kendi maskesini çekip kızarmış yanaklarını gösteriyor, terden sıırıslam olmuş, saçları nemli, dağınık bir at kuyruğu. Gözleri bir saniyeliğine açıkta kalan karnımın üzerinde gezindikten sonra tekrar yüzüme kayıyor, yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor.

Kendime engel olamıyorum. "Dün hakkında düşünüyorsun, değil mi?"

Gözlerini deviriyor ama dudaklarını kıvıran minik gülümsemeyi kaçırmıyorum. "Hayır. Sen?"

"Durmadım." Bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Reese ile takılmak eğlenceliydi. Özellikle de evlenecek kadar aptal olduğu o ahmağın önünde. Kızların karanlık, huysuz, dövme tiplere gitme olayı nedir? Çünkü görünüşünden öyle olduğunu anlayabiliyorum. Ve Stepford karısı onun tarafına geçmiş olsa bile, bana doğru attığı keskin bakışı yakaladım. Hiç şaşırmadım. Reese gibi bir kızı öpmeyi kim özlemez ki, hele de kendini bağladığı o on paralık kız varken.

Reese, şey ... dudakları sizi bulana kadar öfkeli ve ateş püsküren bir şirrettir ve sonra kokain bağlanmış bir dili olduğundan emin olursunuz çünkü onun tatlı ağzına doyamazsınız.

Bir an için bunu düşünürken yüzünü izliyorum, göğsü birkaç dakika öncesine göre daha hızlı inip kalkıyor. Hemen şimdi burada Reese'in pantolonuna girmeye karşı çıkmazdım. "Siktir," diye mırıldanıyorum, ayaklarımın üzerinde kayarak.

"Ne?"

İç çekiyorum. "Yok bir şey. Sadece bardak takmaktan nefret ediyorum."

Silahının ucunun kasıklarına saplandığını ve kasıklarına vurduğunu hissediyorum. "Bunu neden taktın? Birinin değerli vücut parçanın peşine düşeceğinden mi korkuyorsun?"

Ona değerli vücut parçamın peşinden silahsız gitmesini istediğimi söylemek üzereydim ki dışarıdan bir kadın kıkırdaması duyuldu. Maskelerimizi çabucak takıp, onun yanına sokulmak için eğildim ve küçük pencereden dışarı baktım.

Karşımızdaki tepeye tırmanan bir çifti izlerken kahkahalarımı bastırmaya çalışıyorum; kadının üzerinde yırtık kot şort ve yandan bağlanmış bir tişört var. "Daisy Duke paintball mu oynuyor? Ne salak ama. Neden ona daha fazla kıyafet giydirmemiş? Vurulduğunda canı yanacak. "Adam bir o yana bir bu yana dönüyor, etrafta insan var mı diye bakıyor.

"Evet, öyle," diye onaylıyor Reese ve onlar bir kulübenin içinde kaybolurken sesindeki hınzırca zevki duyuyorum. "Haydi." Beklemeden dışarı fırlıyor ve köşeyi dönüyor, silahı nişan almış ve hazır.

"Onlar sarı!" Yakınlarda kırmızılar vardır diye sesimi fazla yükseltmemeye çalışarak tıslıyorum. Yine de beni duymuyor. Ya da duymak istemiyor. Küçük bir ninja gibi ilerlemeye devam ediyor, sessizce çalıların üzerinden atlıyor ve çatlayacak dallardan kaçınıyor. Hızımı artırıyorum ama o kadar da zarif değil, kulübenin yanında durduktan birkaç saniye sonra ona ulaşıyorum. Beni uyarmak için tek parmağını maskesine doğru kaldırıyor.

Yine de endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Görünüşe göre meşguller.

Sadece beş dakika önce Reese'le yapmayı düşündüğüm şeyi yapıyorum.

Ve Reese'in köşede süzülüşüne bakılırsa, neden endişelenmekte akıllı olduğumu kanıtlamak üzere.

Kahretsin, bu pilici seviyorum.

Kendi silahımı doğrultarak, içeride duvara çarpan yumuşak, ritmik gümbürtüler artarken onun yanına giriyorum. Adamın Daisy Duke'u deldiği çok açık ve bu benim rahatsızlığımı daha da kötüleştiriyor. Elimde değil. Bir erkeğin bu tür şeyleri duymaktan zevk alması normal.

Reese bir an için duraksıyor gibi. Şu anda yüzündeki ifadeyi görmek, aklından neler geçtiğini bilmek için her şeyi yapardım. Yine de kendini toparlıyor ve elini kaldırarak parmaklarıyla sessizce beşten geriye doğru sayıyor.

Ve sonra ikimiz de kapıdan içeri atlıyoruz.

En azından maskelerini takacak kadar akıllıydılar.

Hatunun şortu yerde, çıplak bacakları adamın kalçalarına dolanmış, adam hatunun içine girerken pantolonu kışının altından sarkıyor. Sonuç olarak, bir sürü savunmasız et sergileniyor.

Gecikmiş bir savaş çığlığıyla ateş açıp onları tepeden tırnağa boya yağmuruna tutuyoruz. Ben daha çok adamın sırtına odaklanıyorum, ama Reese hiç esir almıyor, acı feryatları ve çığlıkları silahlarımızın tıkırtılarıyla yarışırken adamın kışına ve kalçalarına boşaltıyor.

Benim silahım Reese'inkinden çok önce bitti ama o bırakmaya hazır görünmüyor. Sonunda onu kolundan tutup dışarı çektim. Ormanın içinden gelen "Sizi pislikler!" çığlıkları eşliğinde tepeden aşağı koşuyoruz. Vadi ve kulübe artık görünmeyene kadar onu çekmeye devam ediyorum ve artık koşamıyorum çünkü çok gülüyorum.

Sırtımı bir ağaca yaslayarak nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum." Eğer çift bizi ihbar ederse oyundan atılırız ve muhtemelen buradan men ediliriz. Sonra yine, orada ne yaptıklarını itiraf etmek zorunda kalacaklar ve burada "seks yok" kuralı olmasa da

El kitabına göre, hakemler tarafından hoş karşılanmadığını düşünüyorum.

"Bu onların kendi suçu!" diye mırıldanıyor, nefesleri benimkiler kadar düzensiz. "Onu gördün mü? Ya etrafta çocuklar olsaydı? Ne dangalak ama!"

İçimden bir kahkaha daha patlıyor. "Bu kelimeyi uzun zamandır duymamıştım. Belli ki macera anlayışıyla sizi gücendirmiş."

"Bu bir macera duygusu değildi. Hiçbir anlamı yoktu," diye homurdanıyor nefesleri arasında. "Böyle giyinip geldiğin için ne kadar aptalsın."

Öğle sıcağı, maske ve koşu yüzünden terden sıırılsıklam oldum. Maskemi çıkarmak için can atıyorum ama bir gözümü kaybetme riskini göze alamam. "Haydi. Gerçek bir rakip bizi yakalamadan gidelim."

İç çekiyor. "Bugünlük bu kadar oyun yeter."

"Ne? Unut gitsin! O bayrağı bulana ya da vurulana kadar pes etmeyeceğim." Doğam gereği rekabetçiyimdir. Ayrıca uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Cevap olarak, Reese silahını kasıklarına doğrulttu. Ve ateş etti.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, Reese'in soyunma odasından çıkışını izliyorum, bekleyen arabama doğru ilerleyip kirli kıyafetlerini ve silahını bagaja atarken kaçamak gözlerle bir o yana bir bu yana bakıyor. Yeni yıkanmış saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak başını eğiyor ve biraz mahcup bir ifadeyle bana bakıyor. "Hayatta kalabilecek misin?"

"Emin değilim. Bir deneme yapman gerekecek," diye sırtarak onu kendime çekiyorum, duşundan gelen sabun kokusu burnuma çarpıyor ve evet, aletimin hala en azından ayakta durabildiğini kanıtıyor.

Uzaklaşırken küçük bir gülümseme sunuyor. "Üreticilere yazmalı ve şikayet etmelisiniz."

"Ve onlara tam olarak ne söyleyeceğim? Bir hatun seni yakın mesafeden yarı otomatik paintball silahıyla vurduğunda yumuşak bardaklarının iyi dayanmadığını mı?" Acı aslında birkaç dakika içinde geçti ama lanet olsun, çok acıttı. Halihazırda azgın bir ereksiyon ve büyüyen bir mavi top vakam olmasaydı muhtemelen bu kadar kötü olmazdı. Yine de, Reese'in yararına, ofise geri dönerken araba yolculuğu sırasında onu biraz el hareketine yönlendirebileceğimi umuyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bir şeyler bul. Avukat olan sensin. Hadi, gidelim." Ben cevap veremedim arabamın yolcu koltuğuna oturdu. Açıkçası, Warner'a gelmesi için onu zorla arabama bindireceğimi sanıyordum. Ama mahrem yerlerine silah dayanması ve arkadaşlarının bizden önce yola çıktıklarını mesajla bildirmeleri arasında bana karşı koymuyor. Aslında, buradan gitmek için acele ediyor gibi görünüyor.

"İyi misin?" Sürücü koltuğuna tırmanıp klimayı çalıştırmaya hazır bir şekilde soruyorum. Soyunma odasında hızlı bir duş almış olmama rağmen bu sıcakta yine terlemeye başladım. "Sorun nedir? Mutlu çift için büyümlü bir anı mahvettiğin için kendini suçlu mu hissediyorsun?"

Dudakları birbirine yapışıyor ve duraksıyor. "Hayır. Sadece daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Bu ..." Başını sallıyor. "Yok bir şey. İşle ilgili fikrimi değiştirmeden gidelim."

"Kahretsin, bunu yapamayız." Anahtarımı kontağa sokuyorum ve motoru çalıştırıyorum. "Açlıktan ölüyorum ama."

"Bu ikimiz için de geçerli."

"Güzel. Yolda durup sana yiyecek küçük çocuklar alacağız, seni kötü kadın." Tam arabayı vitese takacaktım ki kızıl saçlı bir kadınla uzun boylu, siyah saçlı bir adamın yavaş ve sert adımlarla otoparktan bize doğru yürüdüklerini gördüm. Kadının kısa şortu boyasız ama kuru kırmızı boyayla benek benek olmuş bacakları için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Uyluklarının alt tarafında izler var.

"Bir dakika bekleyin." Yüzlerini daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. "Bu ... değil mi?"

"Sür!" Reese güneş gözlüklerini takıp hafifçe eğilerek talep ediyor.

Yanından geçerken Reese arkasını dönüyor ve ben de adamın omzunda daha önce uzun kollarla kapatılmış olan büyük dövmeyle iyice bakıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın." Kahkahayı patlatıyorum. "Az önce eski sevgiline ve yeni karısına en büyük 'siktir git'i mi çektik?"

Reese cevap vermiyor, radyomu eline alıyor ve alternatif bir kanalı açıyor. Hoparlörlerden Chris Cornell'in kendine özgü sesi geliyor.

"Vay anasını," diye mırıldandım kıkırdayarak. "Hatırlat da seni asla kızdırmayayım." Otoyola döndüğümde, parçalar yerine oturmaya başlarken onun sessizlik anını yaşamasına izin veriyorum. Mantıklı geliyor. Reese burada olacaklarını biliyor olmalıydı. Ve bu şekilde giyinip gelen salağın kim olduğunu anlamış olmalıydı. Sonunda, "Nasıl bildin?" diye sordum.

Ondan bir cevap alabileceğimi sanmıyorum. Ama sonra derin bir iç çekerek itiraf ediyor: "Facebook. Dün gece bana mesaj attı. Haklıymışsın. Seni kışkırtıyormuş. Sonra buraya gelmekle ilgili bir şeyler paylaştı ve, şey ... . Kendime engel olamadım." Başını eğerken dudaklarına küçük, utangaç bir gülümseme geliyor. "Yine de bana bir iyilik yap ve kimseye söyleme."

"Herhalde onları öyle görmek canını acıtmıştır, değil mi?" dedim. Öyle olmalı. Ben burada iki insanı birbirlerine girerken yakalamanın ne kadar eğlenceli olduğunu düşünüyordum ama Reese için bu sadece iki kişi değildi. Sevdiği biriydi. Şu anda ağzının bükülmesine bakılırsa, bu kişinin hâlâ takılı kaldığı biri olduğuna eminim.

Uzun bir süre sonra usulca itiraf ediyor: "Bunu ilk kez görmüyorum ama evet, yine de acıttı." Her ne kadar onun normal alaycı yanını gerçekten sevsem de, şu anda gördüğüm çaresiz yanının ona sarılmak ya da onu öpmek için kenara çekilmeme neden olduğunu söylemeliyim. Elini tutmak için konsola uzanmama saniyeler kaldı. İşte o zaman

Bluetooth çalmaya başlar ve müziği keser. Ekranda dev bir "Mama" yazısı belirir.

Kahretsin.

Reese benden ekrana, oradan da bana bakıyor. "Buna cevap vermeyecek misin?"

"Ofise gittiğimizde onu arayacağım."

Bir engereğin yemeğini kapması kadar hızlı bir şekilde Reese'in eli dışarı fırlıyor ve direksiyonumdaki yeşil "Cevap Ver" düğmesine basıyor.

İnledim. "Gerçekten başımın belasısın-"

"Alo?" Annemin gevşek sesi hoparlörlerden net bir şekilde duyuluyor.

"Hey, anne." Asık suratı bir anda yerini geniş bir gülümsemeye bırakan yolcuma bıkkınlık dolu bir bakış fırlatıyorum.

"Az önce kiminle konuşuyordun?"

Derin bir nefes alıyorum. İşte tam da bu yüzden cevap vermedim. Annemin tanıştığı tek kız Brittany Jo'ydu, ikinci sınıfta iki hafta kadar çıktığım ve futbol maçlarımdan birinin ardından tanışmak için tuzağa düştüğüm bir kız. Kızın adını hatırlamamın tek nedeni de annemin sürekli onu sormasıydı. Bir partide ikiz kız kardeşine çakarken yakalanarak ilişkiyi bitirmemden sonra en az altı ay boyunca.

Sarhoştum ve kıyafetleri dışında tamamen aynı görünüyorlardı, ki muhtemelen bunu fark etmeliydim. Ama kız kardeşi onu çamurluğa çektiğimde tek kelime etmedi.

"Sadece bir arkadaş," diye tereddütle cevap veriyorum.

"Merhaba, Bayan Morris!" Reese masum bir kilise kızı gibi cıvıltıyor, gözlerini şakacı bir şekilde bana diyor. "Benim adım Reese."

Bir, iki, üç saniyelik bir duraklama ve ardından, "Merhaba canım."

Ah, lanet olsun. Bu ses tonunu duyuyorum. Annem, bir kadın küçük oğlunu sıkıştırmış olabilir diye heyecanlanıyor. Telefonu kapattıktan sonra porselen desenlerini araştırarak, ya da anneler ne zaman ne yapıyorsa

düğün yapacaklarını sanıyorlar. "Sadece bir arkadaş, anne," diye yineliyorum. "Bir grup arkadaşla paintball sahasındaydık ve şimdi bir şeyler atıştırdıktan sonra işe gidiyoruz." İyi bir önlem olarak, "Kendi başına araba kullanamıyordu. Motosikleti düzgün çalışmıyordu." Belki bu annemin küçük fantezisini tersine çevirir.

"Önce siz ikiniz uğrayın! Traktöre bir göz atmanı istiyorum, Ben. Kulağa komik geliyor ve mecbur kalmadıkça Bert'i buraya çağırmak istemiyorum. Ne kadar ücret aldığını biliyorsun."

Uğramak mı? Annemi seviyorum ama koru tam olarak sokağın aşağısında değil. Bu da cazibesinin bir parçası. "Gelecek Pazar'a kadar bekleyemez mi? Yapacak bir sürü işim var."

"Sanırım. Gerçi buraya geldiğinde senin için öğle yemeği hazırlayabilirim. . ." Sesi hayal kırıklığı ile kalın.

"Çok güzel anne, ama-"

Reese s ö z ü m ü kesti, "Gelmeyi çok isteriz, Bayan. Morris. Yakında görüşürüz."

"Harika!"

Evet, harika. Az önce sesinde düğün çanlarını duyduğuma eminim.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde arabayı ölü Mau5 doldurur. Reese beş saniye boyunca kendini kontrol eder ve sonra kahkahayı patlatır. "Ona anne mi diyorsun? Kaç yaşındasın sen, on mu?"

"Evinin yüz mil uzakta olduğunu biliyorsun. Önümüzdeki iki saat boyunca benimle arabada sıkışıp kalacaksın."

Koltuğunda kayarak gözlerini kapatıyor. "Oraya vardığımızda beni uyandır."

Bölüm 13

REESE

Ben'in Jetta'sı büyük "Bernard Morris Grove" tabelasını geçip, tünel gibi bir örtü oluşturacak kadar büyük meşe ağaçlarıyla kaplı, şimdiye kadar gördüğüm en uzun araba yollarından biri boyunca ilerlerken "Beklediğim bu değildi," diye mırıldanıyorum. Kollarından zarif bir şekilde sarkan İspanyol yosunu iplikleriyle, bir film dekorundan çıkmış gibi görünüyor. Büyülü hissettiren ve bir sahne ekibi tarafından yoğun bir şekilde değiştirildiğinden emin olduğunuz rüya gibi yerlerden biri.

"Olduğundan daha fazla görünüyor," diye reddediyor.

"Portakal bahçesindeki dev bir eve benziyor," diye karşılık veriyorum, iki katlı, etrafı saran güvertelere ve görkemli sütunlara sahip büyük beyaz ev görüldüğünde, siyah panjurlarla çevrili pencereler bize bakıyor. Konfederasyon bayrağı bir köşeden sarkıyor, bana bir askeri hatırlatıyor, hareketsiz bir şekilde yaklaşmamızı bekliyor.

"Çok büyük bir ev," diye katılıyor. "Annemin büyük büyükanne ve büyükbabası Bernard'lar Louisiana'dan buraya taşınmışlar ve kendilerini evlerinde gibi hissetmek istemişler, bu yüzden bir plantasyon evi inşa etmişler. Biraz yersiz ama içinde büyümek için güzel bir evdi. Yine de çok iş yapılması gerekiyor."

Yaklaştıkça ne demek istediğini anlıyorum. Dış cephenin boyaya çok ihtiyacı var, kiremitler kalkmaya başlamış ve ön sundurma hafifçe sola doğru eğilmiş. Yine de çok güzel.

tarihi, unutulmaz bir şekilde. Ve bahse girerim anlatılacak her türlü hikayeyle dolup taşıyordur - hem neşeli hem de yürek burkan.

Kontağı kapatan Ben, nadir görülen ciddi bir ifadeyle bana bakmak için koltuğunda yarı dönüyor.

"Annenle tanışacağım için gerginsin, değil mi?" Annesinin çağrısına cevap vermediği anda ne olduğunu anladım. Ağız dolusu havayı dışarı üflediğinde elimde olmadan güldüm. "Lütfen bana anneni İsa'nın bakire bir havarisi olduğuna inandırdığını söyleme."

"Hayır, beni ahırın arkasında komşunun kızıyla yakaladığında o geminin yelken açtığından oldukça eminim," diye cevap verir alaycı bir gülümsemeyle ve ekler, "ama lütfen beni üzme, MacKay." Gözleri tam zamanında ön kapıya kayar ve Ben'in masasındaki fotoğrafa benzeyen ama daha yaşlı, çiçekli bir sundress ve önlük giymiş küçük bir kadının çıktığını görür.

Onu takip ediyorum ve arabadan iniyorum; o sırada bir av köpeği sundurma merdivenlerinden aşağıya, Ben'e doğru paytak paytak yürümeye başlıyor, karnı neredeyse yerde sürükleniyor.

"Bu köpeği neyle besliyorsun anne? Hey, Quincy!" Ben, köpeğin ön patilerini dizine koymasına izin vermek için çömeliyor. İki kulağını da tutup kaşıyor ve nefesinin altında "uslu kız" hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Bu selamlaşmanın ardından köpek dikkatini bana çeviriyor, elimi uzatmak için eğildiğimde biraz daha temkinli davranıyor. Birkaç kez kokladıktan ve dostça bir okşamayı kabul ettikten sonra dönüp eve ve beni dikkatle izleyen Ben'in annesine doğru sallanıyor.

Bu kadının benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyorum. Birdenbire neden umursadığımı merak ediyorum. Bu tuzağa isteyerek düştüğümde kesinlikle umurumda değildi.

Çok fazla "ailelerle tanışma" senaryosu yapmadım. Aslında sadece bir tane oldu: Jared'in ailesiyle, biz kaçtıktan hemen sonra. Oğullarının onlara Caroline'dan ayrıldığını söylemeye cesaret edemediğini düşünürsek - gelecekteki

Tek çocukları için özenle seçecekleri gelinleri... Bu toplantının tam da beklendiği gibi geçtiğini söyleyebilirim. Feci bir patlama.

Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde, daha önceki hızlı duştan sonra kurumaya bırakılmış saçlarımı parmaklarımla taramak için uzanıyorum. Şu anda kot pantolonum ve tişörtümle ilgili yapabileceğim pek bir şey yok.

"Şimdi kim gerginmiş bakalım?" Ben, annesine doğru ilerleyişini izlerken kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakıyor. Üzerinde mavi ve sarı Dolphins tişörtü ve yıpranmış mavi kot pantolon var, yani tam olarak az giyinmiş sayılmam. Tek fark, Ben'in hâlâ iyi görünüyor olması.

"Haftalar oldu!" Ben'in annesi azarlıyor ama sesinde zerre kadar acı yok. Ben de onun minik bedenini kollarının arasına alıp etrafında döndürerek cevap veriyor, kızın çığlıkları ve kahkahaları arasında. Bu kadar ufak tefek bir kadının bu adam kadar büyük bir şey yarattığına inanmak zor. Boyu bir buçuk metreden fazla olamaz. "Benjamin Morris! Bir kalp krizi daha geçirmeden beni yere bırak!"

Bu yorum üzerine gülümsemesi kayboluyor ama istenileni yapıyor. Ben'inki kadar mavi ve nazik gözlerle bana bakmadan önce eteğini hafifçe karıştırmaya devam ediyor. "Ve sen de Reese olmalısın." Küçük bir el uzanıyor ve hemen tutuyorum.

"Çok güzel bir eviniz var Bayan Morris."

Elini sallıyor. "Oh, lütfen! Bana Wilma deyin ve bu eski ev neredeyse dökülüyor. Bazen bir yıldırımın onu yakıp kül etmesini diliyorum çünkü çok fazla tadilata ihtiyacı var. İçeri buyurun. Tatlı çayım ve sandviçlerim hazır." Oğlunun karnını okşuyor. "Benjamin'in en sevdiği."

Bir kahkaha patlamasının kaçmasını engellemek için dudaklarımı sıkıca birbirine yapıştırırken yakalıyor beni. Bir kolunu omzuma atarak, "Ne?" diye sordu.

"Sen tam bir ana kuzususun!" Tıslayarak kocaman bir sırıtış kazandım. Wilma hızlı bir bakış atıyor ve gülümsüyor.

Ve tıklıyor. Ben'in neden gergin olduğunu biliyorum. "Annesinin" önünde ona sataşmamla ilgili değil. Onunla ilgili.

Bizim hakkımızda yanlış fikirlere kapılıyorlar.

Ben, kimseyle ciddi bir ilişki kurmaya niyeti olmadığını tüm dünyaya açıkça belirtti. Asla. Ve Ben'den başka biri olsaydı, omzumdaki bir kol, insanları çıktığımızı düşünmeleri için yanıltabilirdi. Ama o Ben ve bu yüzden onu uzaklaştırmak için çaba sarf etmiyorum.

Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, kendimi iyi hissettiriyor.

Evin ötesinde, sıra sıra ağaçlar arazinin alçalıp yükselen kısımlarında göz alabildiğine uzanıyor. Solumuzda, evden çok daha sonra inşa edildiği belli olan bal rengi bir ahırın yanından geçiyoruz. Büyük kapılar ön tarafta kapalı duruyor, her iki tarafta da küçük pencereler var. Ve içerideki karanlıkta, bana bakan bir yüz gördüğüme neredeyse eminim. Ama o kadar hızlı kayboldu ki emin olamıyorum.

Wilma, "Öğle yemeğini verandada yiyebiliriz," diyerek bizi evin içine götürüyor. Evin içi eskimiş olsa da, yıpranmış ahşap zeminler ve yüksek tavanları süsleyen taç kalıplara kadar uzanan, bazı dikişleri kalkmaya başlayan çiçekli duvar kâğıtlarıyla ilginç bir şekilde dekore edilmiş.

"Ben bana bu arazinin nesillerdir ailenize ait olduğunu söyledi," diyorum parmaklarım bir yan sehpanın ahşap damarları üzerinde kasıtlı olarak kayarken. Baktığım her yerde bir parça rustik mobilya buluyorum. Her biri farklı, seri üretim olmadığını gösteriyor ama yine de bir takımın parçası olduklarını ima eden bir şey var.

"Yüz yıldan fazla," diye onaylıyor. "Burada çok fazla yaşamışız."

Cam ve ahşaptan oluşan bembeyaz bir odaya adım attığımızda Ben'in elinin sırtımı okşadığını hissediyorum. Duvardan duvara pencereler, araba yolundan tam olarak göremediğim aile korusunun devasa genişliğine bakıyor. Ekmekler, etler ve salatalarla dolu güzel meşe masaya, kısmen guruldayan midem yüzünden, ama daha çok miktar yüzünden gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. Burada on kişiye yetecek kadar var. Ve ben

hepsinin yüzde 100 ev yapımı olduğundan ve özellikle oğlu için yapıldığından şüphe duyuyor.

"Terbiyeli ol, Benjamin!" Wilma, Ben'in elini sandviç tabağından uzaklaştırıyor. "Reese'i bekle."

"Beni olduğum gibi seviyor," diyor gülümseyerek, kollarını annesinin omuzlarına dolayarak bir kez daha sarılıyor ve alnına bir öpücük konduruyor. Çok şirin.

Ve bana tamamen yabancı.

Yemeğe oturduğumuzda, Wilma'nın önümüzdeki sezonla ilgili konuşmalarını sessizce dinliyorum - hastalıkların yayılması ve ideal olmayan iklimle ilgili endişelerin yanı sıra paketleme şirketini kullanmanın yüksek maliyetleri ve personelde kesintiye gitmek zorunda kalmak - ve evdeki tüm boruların nasıl değiştirilmesi gerektiğini. Ben onda kusur ararken. Aldatıcı işaret fişekleri, ikiyüzlü ifadeler, bencil konular. Bana Annabelle'i hatırlatan şeyler. Ama hiçbirini bulamadım.

Ben'in annesi gerçekten iyi biri ve oğlunu çok sevdiği belli.

Her annenin çocuğunu sevmesi gerektiği gibi sanırım.

Kirli bulaşıkları mutfağa taşıdığımız sırada midem patlamaya hazır ama kendimi Morris evinin eski bir sakini gibi hissediyorum.

"Reese, daha önce hiç koru gördün mü?" diye soruyor kısa kestane rengi buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırırken. Griler yeni yeni dökülmeye başlıyor.

"Hayır, bildiğimi söyleyemem."

Ben'in sırtını sıvazlıyor. "Neden onu bir süreliğine dışarı çıkarmıyorsun?"

Geri dönmemiz gerektiğinde ısrar ederek reddetmesini bekliyorum. Ama yapmıyor. Sadece başını sallıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Evin içinden geçip tekrar fuayeye doğru ilerlerken dudaklarına değen gizemli gülümsemeyi yakalamak için tam zamanında başımı kaldırıyorum.

"Tüm bu mobilyalar nereden geldi?" Sormaya cüret ediyorum.

Wilma'nın mavi gözleri Ben'e dönerek, "Çok güzel parçalar, değil mi?" diye soruyor.

"Evet," diye onaylıyorum, elimi küçük bir masanın oymalı bacağında gezdirirken.

"Buradaki her şeyi Ben'in babası yaptı. O bir marangoz."

"Gerçekten mi?" Ben babası hakkında tek kelime etmedi, Henüz bir baba figürü ortaya çıkmadığı için, onun bu resimde olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ayrıca, Ben geçen hafta sonu annesine portakal bahçesinde yardım etmekle ilgili bir yorum yaptı çünkü annesi yalnızdı - ofiste benim yardımım için yalvarırken.

Ama Wilma az önce şimdiki zaman kullandı, yani babası belli ki buralarda. Yoksa neden bütün bir evi hatırlatıcılarla dolu tutsun ki? Ben'in kaburgalarını dürterek, "Babanın yeteneği sana miras mı kaldı?" diye soruyorum.

"Hayır. Yaptığımı söyleyemem. Gel hadi." Kolunu boynuma dolayarak beni nazikçe başıma geçiriyor, gömleği yanağıma aldatici bir yumuşaklıkla değiyor. "Gidelim, MacKay."

"Onu hırpalama! O senin kardeşlerinden biri değil." Wilma onun yüzünü ellerinin arasına alarak parmak uçlarına uzanıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Şimdi git eğlenmene bak. Eve götürmen için tüm bu ekstra yiyecekleri paketleyeceğim, böylece yemek pişirmek için endişelenmene gerek kalmayacak."

Homurdanmamı bastırıyorum. Ben yemek yapmayı dert etmez. Onu her gün elinde bir Subway poşetiyle ofisimin önünden geçerken görüyorum. Zincirin bayiliğini de alabilir. O zavallı, masum kadın. Koridorda kayboluşunu izliyorum ve sonra elimde olmadan fısıldıyorum, "Annenin küçük tatlı Ben'inin gerçekte nasıl biri olduğu hakkında bir fikri var mı?"

Kibirli bir sırıtışla beni ön kapıdan dışarı çıkardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Pantolonunun açık olduğundan daha fazla kapalı olduğunu."

"Son zamanlarda değil." Beni ahıra doğru götürürken gözleri vücudumun ön kısmında geziniyor ve içimde beklenmedik bir sinir harbi yaratıyor. "Ve bunun annemin yemeklerini eve götürmeyi sevip sevmememle hiçbir ilgisi yok."

"Yeterince adil." Beni kavrayışını gevşetene kadar parmaklarımla kaburgalarını iğnelemeye başladım. "Demek bir kardeşin var?" Ben benim hakkımda çok fazla şey biliyor ve ben de onun hakkında yeterince şey bilmediğimi fark ediyorum.

"Üç. Jake, Rob ve Josh."

Dört Morris çocuğu. "Hepsi senin gibi mi?" Otomatik olarak o masada oturan dört dev sarışın adam hayal ediyorum, sırtışları ve iğrenç ağızlarıyla annelerini çıldırtmaya kararlılar.

"Benden nasıl hoşlanıyorsun?"

"Büyük, ukala, orospu ana kuzusu çocuklar mı?"

Kıkırdıyor. "Hepimiz birbirimize benziyoruz. Ben açık ara en iyi görünenim, tabii ki."

"Doğal olarak." Tanrım, Ben'e benzeyen dört adam mı?

"Rob evli, Josh boşanmış. İkisinin de çocukları var. Jake birkaç yıldır kız arkadaşıyla birlikte. Yakında bir çocukları olacak."

"Yani bağıllık sorunları olan bir tek sen misin?"

O sadece güler. "Sanırım. Benim de bir ablam var. Elsie."

"Dur tahmin edeyim... bebek olan sen misin?" Sırtışı bana cevap veriyor.

Mantıklı. "Bunu sonuna kadar sağlıyorsun, değil mi?" "Beni suçlayabilir misin?" Ben'in yanaklarında derin çukurlar oluşur.

"Sanırım değil." Ahır geçerken, cam pencerenin arkasında yine bir hareket yakalıyorum. Sanki biri izliyormuş gibi. "Hey Ben, içeride biri mi var?"

"Muhtemelen babamdır." Ben elini benim elime doladı ve beni ahırın yanına doğru çekti.

"Dışarı çıkmıyor mu?" Öz babasının onu karşılamaya gelmemesinin garip olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tabii annesi kocasını tedavi edilemez bir hastalığı varmış gibi ahırda zincire vuran bir Betty Crocker psikopatı değilse. Daha önce böyle bir program izlediğime eminim.

"Bu gece daha sonra. Orayı seviyor." Ben, altına gizlenmiş bir nesnenin üzerindeki mavi muşambayı çeker ve Ben'in tuhaf babasıyla ilgili tüm endişeler, kalın dişli lastikler ve kırmızı-sarı takla çubukları karşısında kaybolur.

"Evet, seninle evlenirim," diye ağızımdan kaçırdım ve doğruca kum arabasının sürücü koltuğuna yöneldim.

"Whoa . . ." Kalın bir kol beni tutmak için belime dolandı ve beni ona doğru çekti. "Bunun anahtarlarını sana öylece vereceğimi mi sanıyorsun? Çok hızlı."

"Eminim öyledir!" Gözlerimin bir kez daha parladığını hissediyorum. Diğer küçük kızlar panayırdı çay fincanlarının içinde dönmek için sıra beklerken, ben go-cart'ımı pistte çarpıştıran küçük bir velettim. Hiçbir zaman tipik bir kız olmadım. Eve kaç kez kıyafetlerimde çimen lekeleri ve saçımda çamurla geldiğimi bilmiyorum.

"Sana güvenebileceğimi sanmıyorum. Korunun yarısını yok edebilir ve bizi öldürebilirsin."

"Ben çok sorumlu bir sürücüyüm!"

"Drag yarışından yakalandığında polisler böyle mi söyledin?"

"Bu bir drag yarışı değildi ve hiçbir suçlama yapılmadı!" Geri atıyorum.

"Mason öyle demedi," diye karşı çıkıyor.

Mason nasıl .. .. "Kahretsin!" Lina ona söylemiş olmalı. Plan değişti. Vücudumu döndürüyorum ve kendimi ona doğru bastırıyorum.

Bir kahkaha havlaması çok açık olan baştan çıkarma girişimlerimi yarıda kesti. "Oh, kahretsin, ben bir aptalım ama buna kanmayacağım." Beni döndürüyor ve kumul arabasının sürücü tarafına tırmanmadan önce kıcıma sert bir tokat atıyor, bu kadar büyük, uzun boylu bir adam için akıcı bir şekilde hareket ediyor. "Atla."

Bunu yapıyorum ama homurdanmadan değil, zihinsel olarak dikkat dağıtma ve kuşatma adımlarını planlıyorum.

"Sıkı tutunsanız iyi olur. Bu şey eski ve ürkek." Motoru çalıştırıyor ve canlanırken alçak, gırtlaktan gelen bir gümbürtü duyuluyor, tüm göbeğim koltukla birlikte titreşiyor. Ben birinci vitese atınca sarsılıyor, uzun otların arasından ileriye doğru sıçramadan önce hafifçe sarsılıyor.

Ben bizi ağaçlarla dolu kumlu bir patikadan aşağıya doğru yönlendiriyor ve sonra ikinci vitese ve ardından üçüncü vitese geçiyor.

Hızlanma heyecan verici. Konuşmak için çok gürültülü ve bu yüzden ağaçlar vızıldayarak geçerken ve kum arkamızda bir toz bulutu oluştururken, yoldaki tümsekler başımı bir o yana bir bu yana sallarken mutlu bir şekilde yerleşiyorum. Ama umurumda değil. O patikayı geçip bir diğerine ve bir diğerine doğru devam ediyoruz, ta ki bir portakal korusu labirentinde olduğumuza emin olana kadar. Ben'in nereye gittiğini nasıl bildiğini bilmiyorum.

Evden yarım mil uzaklaşmış olmalıyız ki Ben, emniyet kemeri boynumu kesmese beni göğsüne doğru fırlatacak keskin bir sağa dönüş daha yapıyor. Bir tepenin üzerinden geçiyor ve birdenbire ağaçlarla ve diğer mülklerle dolu bir denize ve onun ötesinde, uzakta, mavi suya bakıyoruz.

Büyüleyici manzaraya bakarken ağzımdan "Vay canına," sözleri dökülüyor, Ben'in sürdüğü yola artık dikkat etmiyorum, ta ki lastiği patlamış ve yan panelinde dev bir pas deliği olan sarı bir çiftlik kamyonunun yanındaki kumlu bir yere yanaşana kadar. Ben motoru durduruyor ve dışarı çıkıyoruz.

"İnanılmaz, değil mi?" Dediğini duyuyorum ve orada öylece durup manzaraya bakarken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. En yakın ağaca doğru ilerleyerek, ağaçtan sarkan küçük yeşil küreyi yavaşça kavırıyor. "Burayı bir de baharda görmelisin, tüm bu göbek portakalı ağaçları çiçek açmışken ve hava çiçekli bal kokusuyla doluyken. Bu başka bir şey." Omzunun üzerinden bakınca sırtıttığımı görmüş olmalı ki hemen ekliyor: "Ve bunu söylediğim için benimle dalga geçme, ta ki gerçekten görene ve koklayana kadar. Ve koklayana kadar."

"Kulağa hoş geliyor," diye itiraf ediyorum, evime bu kadar yakın böyle bir yer olduğu için hâlâ biraz şaşkınım. "Narenciye tarımı hakkında çok şey biliyor musun?"

Ellerini rahatça kot pantolonunun içine sokarak dönüyor ve geri dönüyor. "Burada büyüdüm ve anneme yardım ettik, yani evet, yeterince biliyorum." Kumların arasında boş yere kök salmaya çalışan ot tutamlarını tekmeleyerek şöyle açıklıyor: "Büyükbabam buranın büyümek için mükemmel bir fırtına olduğunu söylerdi. Toprak, güneş ışığı, sıcak geceler ve

Okyanus kenarında, hepsi bir arada burayı en iyi narenciye tarımı ülkesi yapıyor."

Ben yakınlardan bir sopa alıyor ve eski kamyonun etrafında yavaşça dönüyor, tahtayı metale vuruyor ve lastiklerin etrafını karıştırarak etrafındaki zemini izliyor. "Annemin seksen altı dönüm ağacı var; çoğunlukla greyfurt ve göbek portakalı. Biraz da mandalina. Sezon Ekim'de başlar ve Mayıs'a kadar devam eder. Depo yok, soğuk hava deposu yok. Siparişler geliyor, onları topluyoruz ve sonra paketleyicilere gönderiyoruz. Çok basit. Sezon boyunca çoğu hafta sonu buradayım, yardım ediyorum. İşçilik maliyetlerini düşürüyor."

Tabii ki öyle. Her ne olursa olsun, Ben Wilma için çok iyi bir evlat ve onunla ana kuzusu olduğu için dalga geçmiş olsam da, onun bu yönünü görmek çok sevindirici.

Elindeki sopayı yana atarak kendi kendine mırıldandı: "Normalde burada en az bir çingiraklı yılan olur."

Ben bagaj kapağını indirirken ürperiyorum. Protesto için yüksek sesli bir gıcırtı çıkarıyor; kamyonla ilgili diğer her şey çok eski ve yıpranmış olduğu için tutukluk yapmadığına şaşıyorum. "Bu eskiden büyükbabamındı." Üzerine yerleşiyor ve sonra beni ileri çağırarak için ellerini kaldırıyor. Beni belimden tutmasına ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yanına kaldırmasına izin veriyorum. "Jake ve ben bütün günümüzü burada koşturarak geçirirdik ve sonra odalarımızdan gizlice çıkıp bütün gece arkadaşlarla takılır, yıldızların altında içerdik. Ne güzel günlerdi." Ben kamyonetin kasasına uzanıp bacaklarını kenardan sarkıtıncaya kadar arkasına yaslanıyor. Başını kollarının arasına alıyor, bu hareket gömleğini bel hizasının üzerindeki sert et şeridini ortaya çıkaracak kadar yukarı çekiyor. Ben'in ne zaman spor yapmaya vakit bulduğunu bilmiyorum ama yine de çok yapıyor olmalı. Beni tekrar çıplak görmek için gerçekten çaresizmiş gibi davrandığı göz önüne alındığında, belki de daha fazla çaba göstermeliyim.

Ama neden Ben'i etkilemeyi düşünüyorum ki? Başka bir ilişkiye hazır olmaktan çok uzağım ve hazır olduğumda

kesinlikle onun gibi biriyle olmayacağım. Ben'den alacağım şey tam olarak Cancún'da aradığım şey olacaktı.

Kolay bir şey. Eğlenceli. Zararsız. Bitiş tarihi olan ve beklentisi olmayan.

"Kardeşlerinle çok sık görüşüyor musun?" Gövdesine bakarken kendimi bu düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum, gömleği kıvrımlarına doğru geriliyor.

"Hayır, ne kadar yakın büyüdüğümüzü düşünürsek bu çılgınca. Josh'la aramızda sadece yedi yaş var. Jake ile aramızda on bir ay var. Mississippi'de kumarhanelerde çalışıyor. Arada bir onunla konuşuyorum ama son zamanlarda onu hiç görmedim..." Düşünceli bir şekilde kaşları çatıldı. "Üç yıl oldu sanırım?"

Bu normal mi? Olmadığını düşünmek zorundayım, özellikle Ben'in annesiyle tanıştıktan sonra. Aileyi bir araya getirmenin onun için bir öncelik olacağını düşünürdüm. "Peki ya diğerleri?"

"Elsie üniversite için San Diego'ya taşındı ve bir daha geri dönmedi. Ayda bir kez falan telefonda konuşuyoruz." Bunu itiraf ederken ses tonunda bir pişmanlık seziyorum. "Rob ve Josh Chicago'da yaşıyorlar. Onları yıllardır görmedim ama çocuklarının fotoğraflarını gönderiyorlar."

"Bu garip, değil mi? Yani," omzumun üzerinden evin olduğu yöne bakıyorum, ama bulunduğumuz yerden evi göremiyorum, "annenin ailece geçirilen tatilleri çok sevdiğini düşünürdüm." Wilma ile Noel'in tıpkı filmlerdeki gibi, evin zencefilli kurabiye koktuğu ve ökseotuyla süslendiği bir Noel olacağını tahmin ediyorum.

"Evet, eskiden buralarda büyük bir olaydı," diyor iç çekerek ve bir elin rahatça sırtımı sıyırdığını hissediyorum. "Babamla birlikte burada çok şey oldu. Artık kimse pek uğramıyor." Ben'in söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi hissediyorum ama öylece bırakıyor.

"Anneni görmek için bile mi?"

"Birkaç yıl önce Elsie'yi görmek için Kaliforniya'ya gitti. Ve geçtiğimiz Paskalya'da Rob'u görmek için bir hafta sonu Chicago'ya gitti. O sırada küçük bir kalp krizi geçirdi.

oradaydı. Gerçekten şans eseri, ama burada tek başına olmaması iyi bir şey." Ben gözlerini kapatır. "Herkes onu özlüyor ama buraya dönecek kadar değil."

"Neden? Ne oldu?" Meraklı olduğumu biliyorum ama Ben bu. Bana söylemek istemiyorsa, bir yolunu bulur.

"Sadece ... aile dramı. Babam pisliğin teki ve anneme iyi davranmıyor. Eskiden ona çok kötü davranırdı. Bilirsiniz, onu aldatırdı falan. Şimdi ise dünyadan nefret eden yaşlı, zavallı bir ayyaş." Ben iç geçirdi. "Dramdan nefret ederim. Onlardan uzak dururum."

"İsviçre."

"Evet, anladınız. İsviçre," diye mırıldanıyor, gözleri kapalı ve huzurlu görünüyor. Ama dudaklarında en ufak bir gülümseme belirtisi yok ve bu Ben için nadir görülen bir şey. Bu bana onun gerçekten üzgün olabileceğini düşündürüyor. "Peki ya sen?" diye soruyor. "Kardeşler? Kız kardeşler? Mason dışında tabii ki."

"Hayır." Annabelle bana sahip olarak vücudunu daha fazla mahvetmek istemediğini söyledi.

"İkinizin nesi var böyle? Rol mü yapıyorsunuz yoksa birbirinizden gerçekten nefret mi ediyorsunuz anlayamıyorum."

"Bazen öyle görünüyor, değil mi?" Bu soruyu kendime sık sık sormuşumdur. "Ceketimi asmayışım ve tezgâhta kahve lekeleri bırakışım ile onu delirttiğimi biliyorum. Bunun sadece onun temizlik manyağı olmasından mı kaynaklandığından emin değilim."

Ben kıkırdar. "Evet, o adamın canını sıkmaya bayılıyorum. Ofisine girip tüm eşyalarının yerini değiştiriyorum."

"Bunu yapan sen misin? Son iki haftadır bunun için beni suçluyor!" Uzanıp çıplak karnının genişliğine, kemer hizasının hemen üstüne bir şaplak atıyorum. Yemin ederim, bunu beklediğine inanacaktım çünkü sırtıma dokunan eli yan tarafıma dolanıyor ve beni yatana kadar geri çekiyor, başım kolunun kıvrımına yaslanıyor. Hafifçe kıkırdıyor. "Ellerini kendine sakla yoksa anneme beni kirletmeye çalıştığını söylerim."

"Sana inanmayacak," diye karşılık veriyorum, kıvranmaya çalışarak. Ben'in beni bir yere bırakmayacağını anlayınca pes ediyorum ve göğsünün yastığına sokuluyorum. Güneş vururken ve ağustos böcekleri öterken birkaç uzun dakika boyunca sessizce uzanıyoruz. Birçok insanın bu tür şeylere dayanamadığını biliyorum ama ben yarattıkları melodiyi seviyorum.

"Peki ya siz ikiniz çocukken? O zamanlar iyi anlaşıyor muydunuz?"

"O zamanlar benden kesinlikle nefret ediyordu," diye itiraf ediyorum. "Jack'in evine taşındığımız günü hatırlıyorum. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ve çok sessiz görünüyordu. Aptal ben, her şeyin farklı olacağını sanmıştım. Bir erkek kardeşe sahip olmak harika olacaktı..." Gözlüklü ve siyah saçları dağınık, sıska bir çocuk olan dokuz yaşındaki Mason'ı hatırlayınca gülümsüyorum. Komik, değişen tek şey çocuk yerine bir erkek olması. "Jack, Mason'ın annesinin 'yerine geçtiği' için ona kızgın olduğunu söyledi -annesi bundan birkaç yıl önce beyin anevrizmasından ölmüştü- ve bu yüzden sürekli odasında saklanıyormuş." Omuz silkiyorum, Mason'ın asla televizyonda gördüğünüz, ayı gibi sarılan ve tüm kötü çocukları kovalayan ağabeyler gibi olamayacağını anladığım günü hatırlarken garip bir hüzün kaplıyor içimi. "Sekiz yaşımdayken bir sabah, üç Siyam dövüş balığını bir akvaryuma koymaya karar verdim. Birbirlerini gerçekten öldüreceklerine inanmıyordum. Ama okuldan eve döndüğümüzde ve Mason odasına gittiğinde, şey ... sadece bir evcil hayvana düştü diyelim."

"Demek sen de o küçük çocuklardan biriydin." Ben'in kafasını hissediyorum onaylamamakla sarsılıyorum ama başımı kaldırdığımda eğlenen bir gülümseme görüyorum.

Göğsüne doğru eğilerek devam ediyorum. "Mason bana o kadar kızmıştı ki ertesi gün okula gitti ve Chase Butler'a, o geveze sik kafalıya, babamın beni bir kamyon durağında başıboş bıraktığını söyledi. Kafeteryaya girdikten sonra on saniye içinde Chase tüm sınıfa 'Başıboş MacKay' diye tezahürat yaptırdı. Nedenini hemen anladım. Ondan sonra

Mason'ı da pek sevmezdim." Bu lakap tüm ortaokul boyunca takılı kaldı. Çocuklar pislik olabiliyor.

"Huh, demek bundan bahsediyordu..." Ben mırıldanıyor. "Baban hakkında söyledikleri doğru mu?"

Duraksıyorum, kelimelerimi dikkatle seçiyorum. Bu kimseyle konuştuğum bir şey değil ve Ben bu konuda benimle alay etmeye başlarsa ... . "Evet, sanırım. Yani, babam beni bir lokantada bıraktı ama o günün korkunç ya da kötü olduğunu hatırlamıyorum. Sadece kamyonetiyle uzun bir gezintiye çıktığımızı ve bir çiftlikte tavukları ve domuzları kovaladığımızı hatırlıyorum. Ve çok güldüğümü. Annabelle'in hikayeyi anlatış şekline bakılırsa, sanki o korkunç bir adammış ve ben de büyük bir tehlike altındaymışım gibi geliyor. Görünüşe göre kavga etmişler ve onu terk edeceğini ve beni asla geri getirmeyeceğini söyleyerek beni kamyonetine atıp kaçmış. Annabelle polisi aramış ve kaçırıldığımı bildirmiş. Babamın zaten sabıkası vardı -bir adamı hastanelik eden aptal bir bar kavgası- bu yüzden kaçırma suçlamasının eklenmesi kötü oldu. Beni bu yüzden orada bıraktığına hep inanmışımdır." Daha yumuşak bir sesle, daha çok kendi kendimi onaylarcasına ekliyorum, "Mantıklı olan tek şey bu." Kulağımın dibinde Ben'in güçlü kalp atışlarını dinlerken sessizliğe gömülüyoruz, öğleden sonra güneşinin tenimi yıkamasına izin veriyorum, babamı ve beni artık istemediği bir kediymişim gibi nasıl terk ettiğini düşündüğümde her zaman içimi kaplayan kasveti korkutmasını umuyorum.

"Bence şu anda Jack'le aranız oldukça iyi," diyor Ben sonunda, parmakları kolumda hafifçe aşağı yukarı gezinirken.

Kendi kendime gülümsedim. "Evet, o harika biri." Jack'in her zaman iyi bir insan olduğunu ve beni gerçekten önemseydiğini biliyordum. Sanırım bu yüzden yıllar önce bana sırtını döndüğünde çok acı çekmiştim. Annabelle'in yaptıklarının onu çok incitmiş olması gerektiğini de bu şekilde anladım. Bu yüzden boşanmalarından sonra onunla ilişkim daha da kötüye gitti.

"Ve Mason iyi bir adam. Garip biri gibi göründüğünü biliyorum ama güvenebileceğin biri. Belki artık birileriyle yattığı için biraz rahatlar."

İnliyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum. "Bunu şimdiye kadar unutmuştum. Teşekkürler." Ben'in göğsüne yuvarlanıyorum, onun kokusunu içime çekiyorum - sabun, çamaşır deterjanı ve bu sıcaktan kaynaklanan temiz bir ter - bir yandan da aniden beni rahatsız eden görüntüyü engellemeye çalışıyorum. "Ondan önce bakire olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ben kıkırdar. "Hayır, öyle olmadığına eminim. Yani, bir sandalye çekip izlemedim ama sanırım ilk yılımızdaki bir partide sikini ıslatmıştı."

Bu ikinci bir yaltaklanmayı hak ediyor. "Tanrım, Ben! Wilma kızlarla o ağızla konuştuğunu biliyor mu?"

"Annem bir kızla böyle konuştuğumu duysa beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi," diye itiraf ediyor ciddiyetle. "İnanır mısınız, kendimi filtreliyorum."

"Buna inanmıyorum." Eğer onun kirli ağzından bu tür şeyler çıkıyorsa, beyninin içinde neler sakladığını düşündükçe ürperiyorum.

Ben kıkırdayarak saçımdan bir parça alıyor ve uçlarını parmak uçlarında döndürmeye başlıyor. "Bana kırmızı boyayla ilgili bir hikâye anlat."

Konunun aniden değişmesi beni ürkütüyor ama birkaç saniyelik duraksamayla kendimi toparlıyorum. "Bu rahatsız edici bir renk. Bazıları şeytani diyebilir."

"Kırmızı boya senin miydi?"

İç çekiyorum. "Tanrım, bu güzel, güneşli günde tüm iskeletlerimi dışarı çıkarmıyor muyuz?" Aslında Ben'in deli olduğumu düşünmesi umurumda değil. Eski sevgilimi ve yeni karısını vurması için onu az önce bir suikasta sürüklediğimi düşünürsek, zaten kendimle ilgili çok kötü bir resim çizme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardım. Yine de buradayız. Bu bana ya Ben'in yargılayıcı bir tip olmadığını ya da çılgın piliçleri becerecek kadar azgın olduğunu söylüyor. Muhtemelen ikisi de.

"Benim daireme taşındı, Ben. Eşyalarımı kutulara doldurdu ve benim için kapının önüne bıraktı." Ben'in diğer eli

kemerime uzanıp bir parmağını içeri sokarken

sessizce yatıyor, o gün dairenin her odasını nasıl dolaştığımı ve çamaşır suyu kokusundan ve onun izlerinden başka bir şey bulamadığımı anlatmamı dinliyordu. Onlardan, birlikte. Kırmızı dekoratif minderler kanepenin üzerine özenle serilmiş, benim büyük boy, yıpranmış kömür minderlerimin yerini almıştı. Eskiden paslı eski kamyon fotoğraflarımın asılı olduğu duvarlarda Toskana tarlalarının parlak renkli resimleri vardı.

Her yeni eşya göğsüme hızla saplanan bir bıçak gibiydi. Artık Jared'in hayatında yoktum. Yıkıcı haberden sadece iki hafta sonra. Ve her şey çok zahmetsiz görünüyordu. Yatak odasına doğru ilerlemeye cesaret ettiğimde karnımı tuttuğumu hatırlıyorum, yaklaştıkça burnuma taze boya kokusu geliyordu. Bunun şimdiye kadarki en kötü fikir olduğunu, sonucun beni sakat bırakacak bir felaket olacağını biliyordum. Ama emin olmak için görmem gerekiyordu. Karşıdan gelen bir trene doğru yürümek gibiydi. Ve kapıyı itip açtığımda . . .

Tren üzerimden geçti.

Yatak odamızla ilgili her şey farklı hissettiriyordu. Yanlış. Yeniden düzenlenmiş mobilyalardan kırmızı haşhaş desenli çarşaflara ve demir yatak başlığının üstünden benimle alay eden resme kadar. Jared altında yatarken, bana beni sevdiğini söylerken birçok kez hararetli yeşil gözleriyle bana bakarken kavradığım yatak başlığına.

İkisinin yatakta uzandığı, beyaz çarşafların çıplaklıklarını stratejik bir şekilde örttüğü, uzuvlarının birbirlerinin bedenlerine dolandığı o devasa siyah-beyaz resimden, içim içimi yerken bile gözümü alamıyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamandan öncesine ait olduğunu biliyordum çünkü sol omzunda benim adım yazmıyordu.

Yeni boyanmış kıpkırmızı duvarlar fotoğrafın samimiyetini daha da artırıyordu; öyle ki, yatakta bizzat yatıyor olabilirlerdi. Dışlerimi sıkarak uzandım ve dolabın kapağını açtım. Eskiden kıyafetlerimin gelişigüzel sallandığı yerde yeni bir gardırop düzgünce asılıydı.

Jared'in boxer külotlarıyla rahatça karışan dantel külotları ve sütyenleri bulmak için şifonyerin üst çekmecesini açtığımda dişlerim birbirine çarptı.

Artık resmileşmişti. Sürtük taşınmıştı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken çekmeceyi kapattım ve çığlık atma isteğimle savaştım. Ben gidene kadar bekleme nezaketini göstermeliydi! Eşyalarım dokunmama nezaketini göstermeliydi! Ben Lina'nın yan dairesinde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatarken, hayatımın aşkını kaybettiğim için ağlarken, Caroline Martha'yı -hırsız-Stewart'ı oynuyor, beni hızla toplarken sinsi parmakları eşyalarımı kirletiyordu. Hayatımı ele geçirirken.

O anda, giysilere, yatağa, onun tüm güzel küçük "kız gibi" eşyalarına bakarken, içimde patlayan öfkenin tek bir hedefi vardı. Ve bu, mantığı dinlemeyecek ya da sonuçları düşünmeyecek uçucu bir öfke türüydü.

Tek yapmak istediği acı veren kalp kırıklığımı hafifletmek, yaralı gururumu yatıştırmaktı.

Köşede duran ve benimle alay eden kırmızı boya kutusu ise mükemmel bir panzehirdi.

Ben'e bazı ince ayrıntıları açıkladıktan sonra uzun bir duraklama oldu. Tüm bunları ona neden anlattım, bilmiyorum. Ama şimdi anlattığıma göre, bunun iyi hissettirdiğini fark ettim. Bir rahatlama. Tam olarak kim olduğumu biliyor. Neler yapabileceğimi.

İç çekerken Ben'in kolu hafifçe geriliyor ve beni ona yaklaştırıyor. "Onu hâlâ seviyor musun?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ve inan bana, bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorum, bu yüzden bana hatırlatmana gerek yok." Jared'i her düşündüğümde, kendimi son mesajıma yanıt verip vermediğini kontrol ederken bulduğumda, göğsümdeki boşluk hâlâ kabarıyor. O siyah saçlı adamı o kadar çok sevmiştim ki her şey yolundayken bile canım yanıyordu. Onu mümkün olduğunu düşündüğümde ve muhtemelen sağlıklı olandan daha fazla sevdim. Eskiden kendilerini erkeklerine yapışmaktan alıkoyamayan kızlarla alay ederdim.

kıkırdayan, mırıldanan ve göz kırpan uzuvlar.

Ama Jared'la tanıştığımdayken onlardan birine dönüştüm. "Ne olursa olsun, bence o bir aptal."

"Seninle seks yapmayacağım."

"Oh, hadi ama! Yalan yok, taahhüt yok. Aşk korkusu yok. Sadece hayatının en güzel gününü muhteşem bir adamla geçireceksin."

İçimden yükselen derin, gırtlaktan gelen kahkahaya engel olamıyorum. "Çok kibirli bir domuzsun."

"Yeterince adil. En azından şakalaşabilir miyiz?" Güçlü bedenini kaldırıp kıvrıyor ve o çekici ağzının kulağıma erişmesini sağlıyor. "Çünkü istediğini biliyorum."

Sesinin derinliği uzuvlarımdan geçerken ürperiyorum. İnkârım -sessizce kabul ettiğim bir yalan- dilimin ucundayken telefonum çalmaya başlıyor. Telefonu cebimden çıkarıp emin olmak için arayanın kimliğini okumak üzere havaya kaldırdığımda Ben bir iniltiyle arkasına yaslanıyor. "Beni arayarak ne yapmaya çalışıyor?"

"Annabelle Lecter?" Ben arayanın kimliğini okur.

"Kadın erkek kalbi yer. Çok uygun." "Görmezden gel" tuşuna basıp telefonu cebime geri sokuyorum. Kulağıma Ben'in göğsüne dayadığımda, kahkahaları daha da yüksek sesle duyuluyor. Annabelle'in ne isteyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Jacksonville'den dokuz ay önce ayrıldım ve bugüne kadar bana ulaşmak için hiçbir çaba göstermedi. Normal bir anne davranışı değil. Şaşırtıcı bir Annabelle davranışı değil.

"Anladığım kadarıyla sen ve o en iyi arkadaş değilsiniz?" Ben hafifçe soruyor, pantolonuma girme girişimleri etkili bir şekilde durdu.

"Miami'ye taşındığımdan beri onunla konuşmadım ve Jack haber vermek için onu aramamı istedi."

"Ne kadar oldu?" "Ocak ayında bir yıl olacak."

Homurdanıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Annemle her gün konuşuyorum."

"Çünkü senin June Cleaver gibi bir annen var, benimse Joan Crawford." Öfkemi nereden aldığıma hiç şüphe yok. Annabelle'in öfkesi yüzünden birden fazla tabak odanın öbür ucuna fırlatıldı. Yine de bu yönünü iyi koruyor, dış dünyanın onun canlandığı zarif sosyetikten başka bir şey olduğunu bilmesini istemiyor.

"Büyük bir kavga mı ettiniz?"

İç çekiyorum. "Tüm hayatım onunla büyük bir kavga gibi geliyor. Sosyeteye takdim edilecek bir kızı olsun istedi ve ..." Kendimi işaret ediyorum.

"Piercingleri ve bazen mor saçları olan, motosiklete binen ve bir polis arabasının arkasını ayrıntılı olarak tarif edebilen bir kız" diye bitiriyor sözlerini.

"Annabelle Gucci giyer ve biftek tartarı yer. Operaya gider ve buzlu şarap toplar."

Anlıyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. "Çok asi bir genç olmalısın."

"Ergenlik yıllarımdan çok önce de anlaşmazlıklarımız vardı. Annabelle asla anne olmak için yaratılmamıştı. Tek önemseydiği şey dış görünüş, para ve Annabelle." Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum, konudan uzaklaşmak istiyorum. "Burada kendimi çok rahatlamış hissediyorum. Burası Forrest Gump ile Anne of Green Gables arası bir yer gibi."

"Tom Hanks'in portakal topladığını hatırlamıyorum."

"Hayır, demek istediğim ... sadece o ev ve büyük ağaçlar ve kır havası ... Kapa çeneni. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ben'in eli yine saçlarımla oynamaya başlıyor. "Evet. Şu anda öyle. Yakında siparişler gelmeye başlayacak ve sonra işler yoğunlaşacak. Ülkenin her yerinden sipariş alıyoruz. Birkaç yıl önce web sitesini ve online sistemi güncellediğimden beri işler çok yoğun." İç çekiyor. "Denetleme, numune alma, toplama... hatta sadece ağaçları hastalık ya da sorun var mı diye kontrol etmek için dolaşmak bile çok fazla olmaya başladı. Özellikle de kalp krizi geçirmiş elli bir yaşındaki bir kadının tek başına idare etmesi için. Keşke o zavallı kıcını satıp boşansa."

"Yapmayacak mı?"

"Hayır. Burası onun hayatı. Eğer izin verilseydi buraya gömülürdü. Ve bir gün kilisede söylediği birkaç kelimeye takılmış durumda, bu yüzden onun kalmasına izin veriyor."

"Sanırım bunlara yemin deniyor, Ben," diye hatırlatıyorum ona kuru bir sesle, çenem göğsüne yaslanana kadar başımı çeviriyorum, böylece yüzünü görebiliyorum.

"Onlara ne dersiniz deyin. Bunlar, insanları hayatlarının geri kalanında mutsuz olmak zorunda oldukları düşüncesine kaptıran bir grup kelime."

Herkes değil. "Anladığım kadarıyla yakın zamanda 'evet' demeyeceksin?" Hafifçe soruyorum.

Gözlerini tekrar kapatıyor, bir yanağında çarpık bir gülümseme beliriyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Hiç kız arkadaşın oldu mu Ben?" Hiç birini bütün gece kollarında tuttu mu, güldü mü ve en derin sırlarını paylaştı mı? Hiç birinin omzunda ağlamasına izin verdi mi ya da hayat ona boktan bir el verdiğinde ona sıkıca sarıldı mı? Ona her şeyiyle güvendi mi, güvenebileceği biri olmak istedi mi? Hiç onu tekrar görebilmek için saati gözledi mi?

"Bir kez, iki haftalığına, lisedeyken."

Hayır, muhtemelen değil. "Demek gerçekten çaba sarf ettin," diye takılıyorum.

"Bağlılık bana göre değil." O kadar basit söylüyor ki. "Brokoli bana göre değil." gibi.

"Bu çok kötü, Ben. Bence dışarıdaki aptal bir kadın belki bir gün seni mutlu bir aptal yapabilir."

Tek gözünü açıp uzun bir süre bana bakıyor ve bir şeyler düşünüyor. "Evet ama ya o da senin gibi kötüyse? Onu kızdırıp kışından vurulma riskini almak istemem." Bunu söylerken yan tarafımı çimdikliyor, sanki sadece şaka yaptığını bilmemi ister gibi.

"Komik." Bugünkü paintball olayının Ben'le birlikte sessizce unutulmayacağını biliyorum ama şu anda bana hatırlatılmasını istemiyorum.

Ateş açmadan önceki birkaç saniye hakkında, onları birlikte duyabildiğim zaman, Jared'in onun içinde olduğunu anladığım zaman.

Göğsümdeki sıkıcı ağrı geri geliyor. Etkili bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var. "Kötülükten bahsetmişken ..." Kum arabasından aşırıldığım anahtarı cebimden çıkarıp yüzünün üzerinde sallıyorum. "Seni burada mahsur bıraktığımda geri dönmek senin için uzun bir yürüyüş olacak."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Elimden almaya çalıştığında gülerек onu hızla cebime geri sokuyorum. "Gerçekten mi? Beni hâlâ anlamadın mı?" Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine, Ben beni kamyonetin kasasına sırt üstü yatırdı, iki kolum da saniyeler içinde onun kollarından biri tarafından başımın üzerinde kolayca kısıtıldı. "Oh, bekle. Her ihtimale karşı ..." Vücudunu kaydırarak kalçalarımı kalçalarının etrafına sıkıştırıyor. "Malları bugün ikinci kez yaralamanı istemem. Onları tam olarak kullanmadan olmaz."

"Ben asla o seviyeye inmem," diye haykırıyorum alaycı bir hakaretle.

"Gerçekten mi?" Sarışın kaşları sertçe kalkıyor.

Tatlı bir gülümseme sunuyorum. Doğrusu, dizimi hazırlıyordum.

Kendinden emin bir şekilde -çünkü evli olsun olmasın ofisteki kadınların yarısını etkileyebilecek bir sırtışıla bana bakıyor- boştaki eliyle aşağı uzanıyor. Parmakları cebime girip etrafı karıştırmaya başladığında bir çekiştirme hissediyorum. Onu üzerimden atmaya çalışabilirdim ama konumumu göz önüne alırsak, dürüst olmak gerekirse bunu umduğunu düşünüyorum. Bu yüzden, eski gümüş şeyi tek parmağından önümde sallandırana kadar acele etmediği sürece hareketsiz kalıyorum.

"Artık her an üzerimden inebilirsin, biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

İç çekerek ağırlığını hafifçe kaydırıyor ve boştaki kolu başımın altından geçerek sert metale karşı bir yastık oluşturuyor. "Yapabilirim," diye onaylıyor, o parlak mavi gözleri sanki beni değerlendiriyormuş gibi gözlerimi, burnumu, ağzımı arıyor.

Sonra eğildi ve beni öptü. Hiç tereddüt etmeden, sanki Ben Morris'in dilinin ağzımın içinde, benimkinin etrafında yumuşak, pratik bir dansla kaymasını istemememin imkânı yokmuş gibi. Sorun şu ki, şu anda, burada, hiçliğin ortasında, gerçeklik bu kadar uzaktayken ve korunun sükûneti içindeyken bunu istiyorum. Şimdi Ben'in neden işe dönmek yerine bana bir "tur" attırmaya bu kadar hevesli olduğunu anlayabiliyorum.

Bilmiş bir gülümsemeyle bana bakmak için geri çekiliyor.

"Normal arkadaşların ve iş arkadaşlarının böyle şeyler yapmazsınız, değil mi?"

"Kuralları esnetmeyi severim." Bileklerimi serbest bırakıyor, parmaklarını gömleğimin önünden geçiriyor, ilerlerken materyali kaldırıyor. Belli ki adamın aklında bir hedef var çünkü parmakları sütyenimi hiç oyalanmadan çözdü ve saniyeler içinde itti. "Oh, Tanrı'ya şükür," diyor inleyerek, başını aşağı eğip ağzıyla halkayı kavlıyor.

Sırtındaki gerginliği hissetmek için yumuşak tişörtünün altına uzandığımda, Ben'in dilinin halkanın etrafına dolanıp beni gıdıkladığını hissettiğimde, kafamın içinde onun sözlerini yankılıyorum. Evet, Tanrı'ya şükür.

Vücudunu hafifçe kaldırıyor, eli aşağı uzanıp kotumun üst düğmesini ve fermuarını rahat bir hareketle açıyor. "Piercinglerinin tam bir dökümünü hiç yapmadım."

Cevap vereceğime dair hiçbir işaret vermediğimde, o geniş sırtışı yüzünü kaplıyor ve kot pantolonumdaki ilk çekişi hissetmeden önce bile ne planladığını anlıyorum. Elini sokamayacağı kadar darlar. Hiç vakit kaybetmeden bagaj kapağından kayarak önümde duruyor ve yüzünün her yerinde niyetini belli ediyor. Aşağıya uzanarak kotumu iyice kavlıyor ve aşağıya doğru kaydırmaya başlıyor.

Ve işte o zaman ani bir motor gürültüsü ve fren gıcirtısı duyulur.

"Kim o?" Ben'in dikkati soluna kayınca soruyorum. İçime dolan hayal kırıklığını görmezden gelemiyorum, içimde donuk bir sızı

Karnımın alt kısmı şekilleniyor.

Gökyüzüne bakarken başını geriye doğru eğiyor. "Sence kim?" Derin bir iniltiyle gözleri açıkta kalan göğsümde geziniyor. Dudaklarıma son bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve sonra uzaklaşıyor, pantolonumun düğmelerini ilikleyip sütyenimi ve gömleğimi iliklemem için beni bırakıyor, tam o sırada ortası kalın beyaz şeritli kırmızı bir kamyonet yanaşiyor.

Wilma, yaşına göre oldukça kolay bir şekilde yüksek taksiden atlar. "Benjamin James Morris, bu genç bayanı sıcak güneşin altında içecek bir şey almadan mı buraya getirdin?"

Tembelce başının arkasını kaşıyarak mırıldanıyor, "Sanırım yaptım. Özür dilerim."

Dudaklarımı sıkıca büzüyorum. Ben'in beni bu sıcak güneşin altında ne yapmak için buraya getirdiğini düşünersek, soğuk bir içeceğin kesinlikle aklında olmadığını düşünüyorum.

"Bazen seni hiç büyütmemişim gibi geliyor." Diğer tarafa geçerek yolcu kapısını açıyor ve banktan bir soğutucu çekiyor. Ben saniyeler içinde yanına gelip onu yükten kurtarıyor. "Anne, ağır şeyler kaldırmaman gerektiğini biliyorsun."

"Oh, sus. Ben sakat değilim. Küçük bir kalp krizi beni öldürmez." Ben'in onaylamayan sert bakışları onun daha da fazla gülümsemesine neden oluyor. Bu arsız cazibesini nereden aldığını görebiliyorum. Ama Wilma'nın sözleri karşısında duyduğu korkunun ağırlığını da hissedebiliyorum. Sadece bir öğleden sonra, bu kadının gittiğinde birçok insanın hayatında nasıl büyük bir boşluk bırakabileceğini görebiliyorum.

"Ne seveceğinden emin değildim Reese, o yüzden içinde biraz su, tatlı çay ve kola var. Ayrıca hafif bir atıştırmalık da paketledim. Biraz çörek ve ev yapımı marmelat. Ben'in en sevdiği."

"Elbette öyle," diye takılıyorum, soğutucuyu bagaj kapağına bırakırken Ben'in yanağını şakacı bir şekilde çimdiklemek için uzanıyorum. "Çok teşekkür ederim."

"Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?" Ben seçkiyi

kariştırırken soruyor.

Wilma'nın dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Çünkü burası senin korudaki en sevdiğin yer. Gerçekten de Jake'le senin buraya bira kutuları bıraktığınızı bilmediğimi mi sandın?" Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Biliyorsun, Ben ve kardeşi geceleri buraya gizlice gelirlerdi -hiçbir fikrim olmadığını düşünerek- ve sonra beni koru çalışanlarının iş başında içki içtiklerine ikna etmeye çalışırlardı. Ama daha iyi bir kanıt olmadan onlarla yüzleşmeme ya da onları kovmama izin verilmezdi. Geleceğin küçük futbol oyuncusu avukatım bunu yaptığım için olası davalardan çok endişeleniyordu."

Ben bir yudum suyu geri çekerken biraz mahcup görünme nezaketini gösteriyor. "Bu yüzden mi buraya geldin anne?"

Ona sert bir bakış attıktan sonra, "Gitmeden önce şu traktöre bir göz atmanı istiyorum," diyor.

"Elbette," diye teklif ediyor, saati kontrol etmek için telefonunu çıkarıyor ve bir iç çekiyor. "Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Belki de akşam yemeğine kalmalısın." Sesindeki umudu duyuyorum. Oğlunun burada olmasından gerçekten hoşlanıyor. Eminim diğer çocuklarının da burada olmasını isterdi.

"Evet, üzgünüm anne. Ama işteki ipleri yeni yeni öğreniyorum. Bugün zaten çok zaman kaybettim."

Sesinin tonundan ve içten bakışından hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyorum. Sanırım bu sabah intikam uğruna zorla yaptırdığım plan değişikliği de buna pek yardımcı olmadı. "Kalmak isteriz," diye araya giriyorum ve Ben'in kaburgalarına hafifçe dirsek atıyorum. "Zaten bütün hafta seninle takılıp kaldım. Sanırım uzun günler olacak."

Bir an için bana bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var.

Ve sonra göz kırpmıyor.

Bölüm 14

BEN

"Bir dahaki sefere onun yemeklerini eve götürdüğüm için benimle alay edersen bunu sana hatırlatırım." Kolları yemek artıklarıyla dolu halde verandada yanımdan geçerken Reese'in kışına şakacı bir tokat atıyorum.

"Ben yapmadım. Ana kuzusu olduğun için seninle alay ettim ve bu hâlâ geçerli," diye açıklıyor, dilini bana doğru uzatarak.

Bugün koruda yaptığım cesur hareketten beri onu tekrar elime almak için can atıyorum. Annem elinde ev yapımı reçel ve konservelelerden oluşan bir kutuyla belirdiğinde onu merdivenlerden aşağı kovalamaya saniyeler kalmıştı. "Bunlar Reese için," diye açıklıyor ve kutuyu göğsüme doğru itiyor. "Bunları onun için taşı, hayatım."

"Bana yetecek kadar var, değil mi?" Sekiz kavanoz sayarak soruyorum.

Bunun için kafama bir şaplak yiyorum - 1.80 boyundaki annem bunu yapması gerektiğinde 1.80 boyundaki bana nasıl ulaşıyor bilmiyorum.

Kollarını serbest bırakarak Reese ile verandanın dibinde buluşur. "Artık yabancılık çekmiyorsun, burada mısın? Seni tekrar burada görmek isteriz." Reese'in yüzüne düşen bir tutam saç iterek kızın omuzlarını kavırıyor ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Reese'i daha önce sadece iki kez sinirli görmüştüm; ofisinde karşılaştığımız gün ve dün eski sevgilisiyle karşılaştığımızda. Ama şimdi, bana geniş bir bakışla bakıyor,

sorgulayan gözlerle, bir ağaç kadar kaskatı bakıyor. Bu annemi caydırmıyor, sırtını ovuşturarak ekliyor: "Ve 'biz' Ben'i de içeriyor."

Oh, lanet olsun. Neden bunu söylemek zorundaydı ki? Bu doğru, ama yine de.

Karamel gözleri bana doğru parlıyor, içlerinde ani bir hınzır parıltısı var. "Ancak Ben bir dahaki sefere kum arabasını kullanmama izin verirse."

"Oh, Ben. Onun sürmesine izin vermedin mi?" Annem alnında sert bir çatıkla azarlıyor.

Tabii ki Reese, alt dudağını acınası görünmeden üzgün görünmeye yetecek kadar dışarı çıkarıyor. "Yalvardım ama kadınların direksiyona ait olmadığıyla ilgili bir şeyler söyledi."

Reese bir kahkaha çığlığı atarak uzaklaşırken ağzım açık kalıyor, tam o sırada kafama ikinci bir şaplak yiyorum. "Sanırım eşinle tanıştın," diye mırıldanıyor annem ve ekliyor, "Ondan hoşlandım."

"Çünkü bebek albümümü karıştırarak seninle dalga geçti."

"Ve bir dahaki sefere senin garip yıllarını araştıracağımdan emin olabilirsin," diye karşılık veriyor gülümseyerek.

Bunun devam etmesine izin vermemeliyim. "O sadece bir arkadaş anne," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, seni daha önce duydum oğlum." Sesi hafif ve havadar. Küçümseyici.

"Ben ciddiğim. Papazınla herhangi bir tören için rezervasyon yaptırmaya gitme. Reese patronumun üvey kızı ve onunla arkadaştan öte bir şey yaparken yakalanırsam Warner'dan kovulurum. Kovulmamı istemezsin, değil mi? Sonunda Alaska'da balıkçılık anlaşmazlıklarını çözmeye başlayacağım." Çelimsiz bedenini kendime doğru çekiyorum, güneş doğmadan önce futbol antrenmanına arabayla gittiği, burayı işletmekle ergenlik çağındaki beş çocuğu arasında denge kurmaya çalıştığı günleri hatırlıyorum. Bu kadın bana çok şey verdi. "O zaman buraya gelip seninle kim ilgilenecek?" Eminim

Kardeşlerimin hiçbiri. Hepsi bu durumdan ellerini çektiler.

"Benim için endişelenme. Seni mutlu görmeyi tercih ederim." "Ben mutluyum."

"Bir eşle," diye sertçe açıklıyor.

"Reese'in yakın zamanda yeniden bir eş olmak istemeyeceğini garanti edebilirim."

"Yine mi?" Annem kaşlarını kaldırarak tekrarlıyor.

"Evet." "Kocasını onu aldatana kadar." diye eklerken ona bilmiş bir bakış attım.

Annem cık cık diye bir ses çıkartıyor. Bir süre duraksadıktan sonra alaycı bir ifadeyle mırıldanıyor: "Bugün koruda işini kaybetmekten pek de endişeli görünmüyordun."

Ağzımı açtım ama beni susturdu, "Ah, Benjamin. Altı yaşımdan beri seni kızların peşinde koşarken izliyorum, o yüzden başka türlü davranma. O kulüpte çalıştığın onca yıl boyunca neler yaptığını ancak hayal edebilirim. Ama bu seferki farklı, değil mi?"

"Hayır." anlar. Lanet kilise çanları kafasının içinde alıyor. Bunu biliyorum.

"Ben senin annenim, Ben. Yalan söylediğinde anlarım." Duraksıyor. "Yıllardır evde hiç bu kadar rahat olmamıştın."

İ çekmekten başka bir şey yapamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, o haklı. Genellikle bu yola girdiğimde tek düşünebildiğim buranın ne kadar yalnız olduğu, eskiden burada ne kadar eğlendiğim oluyor. Ama bugün her şeyi Reese'in gözlerinden yeniden gördüm, o da her şeyi kavradıkça aydınlanıyordu.

Yemekleri yerleştirirken arka koltuktan kışının dışarı çıktığını görünce kıkırdıyorum, aklıma Cancún geliyor. "Ne istersen düşün anne, ama fazla umutlanma."

"Yuva kurma konusunda neden bu kadar kalın kafalı olmak zorundasın anlamıyorum."

"Nedenini çok iyi biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona usulca, eğilip alnından öpüyorum. "Gelecek hafta sonu görüşürüz." Arabaya doğru yolu yarılamaıştım ki beni neden aradığını hatırladım. "Bu

Traktörün iyi bir ayara ihtiyacı var, hepsi bu. Bert'in size daha fazlasını satmasına izin vermeyin." O traktör benim yaşımda. Yıllarca büyükbabamı ve sonra Josh'u traktör üzerinde çalışırken izleyerek temel bilgileri öğrendim.

"Tamam. Sağ ol evlat."

"Sorun değil." Annem bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmamalıydı. O eski ahırda saklanan zavallı et yığını bunu yapabilecek kadar erkek olmalı. Ne yazık ki, yıllar önce nasıl biri olduğunu kanıtladı.

Reese'e ulaşip kutuyu arka koltuğa kaydardım.

Reese kavanozlardan birini kaldırarak, "Bunları satabilir," diye mırıldanıyor. "Kendine ait küçük bir dükkânı olabilir, mesela bir çiftçi pazarında falan."

"Evet, olabilir," diye katılıyorum. "Bugünlerde pek çok bahçenin arazisinde pazar var. Bunu yapmaktan bahsetti ama yine de daha fazla iş demek ve o tek başına."

Reese bunu düşünürken dudakları çarpık bir şekilde kıvrıldı. "Çok yazık. Şu ahır bunun için harika bir yer olurdu." Eski binayı işaret ediyor.

Beni tehdit eden ürpertiye karşı savaşıyorum. Oraya tekrar adım atmayı her düşündüğümde bu oluyor. "Testere falan dolu. Babamın ahşap işleme aletleri."

Yavaşça başını sallıyor ve ben dile getirilmeyen soruyu duyuyorum. Neden bizimle yemeğe gelmedi? Neden merhaba demek için dışarı çıkmadı? Ona genelde insanlara anlattığımdan daha fazlasını anlattım bile.

"Artık gitmeliyiz." Elimi arka koltuğa doğru sallayarak ekliyorum, "Ve bunların hepsini sen alıyormuşsun gibi davranacağız. Eve dönerken bana gerçekten iyi davranırsan belki bir kavanoz almana izin veririm." Gözlerim vücudunda geziniyor. Koruda geçirdiğim öğleden sonrayı düşünemiyorum bile. Bu bir işkence. Aslında, bugünün çoğu işkenceydi. Aynı zamanda çok da eğlenceliydi.

Yüzünden muzip bir sırıtma geçiyor. "Wilma! Ben, eğer paylaşmazsam-"

Ona arkadan sarılıyorum, bağırıışlarını elimle bastırırken onu kendime doğru çekiyorum. "Seni velet!" Avucuma değen ıslak bir dille ödüllendirildim. Gülmeye başlıyorum. "Sonra

Cancún, elime bulaşan bir parça tükürüğün beni iğrendireceğini mi sanıyorsun?" Bir an sonra işaret parmağımın etli kısmına batan keskin dişler beni geriye sıçratıyor ve kan olup olmadığını kontrol etmemi sağlıyor, sıkılmış dişlerimin arasından bir küfür çıkmaya çalışıyor.

"Öyle bir şey yapmayacak, tatlım. Yaparsa da hemen beni ara. Artık numaram sende var," diye sesleniyor annem verandadan.

Ne yapıyorlar? Telefon numaralarını mı değiştiriyorlar? Ah, kahretsin. Tam annemin Reese'e numarasını ne zaman verdiğini soracaktım ki, tekerlekler üzerinde yuvarlanan kapıların sesi kulaklarımı dolduruyor. Ensemdeki tüyler anında diken diken oldu. Tam zamanında döndüğümde babamın ahırın içinden sendeleyerek çıktığını görüyorum, tek eli bir şişe Wild Turkey'e sarılmış, atölyesinin rutubetli karanlığı arkada uygun bir fon oluşturuyor. Diğer kolunun kalıntıları orada asılı duruyor, dirseğinin hemen üstünden başlayan kütük eski, lacivert bir tişörtün içinde gururla sergileniyor.

Normalde, Florida'nın en sıcak günlerinde bile uzun bir kolla örtmek için kendi yolundan çıkıyor, bu yüzden bunun kasıtlı olduğunu biliyorum. Benim için bir hatırlatma.

"Joshua, gel de Reese'e merhaba de," diye sesleniyor annem. Umarım Reese sesindeki gerginliği duymuyordur. Annem kavga etmeye başlayacağımızdan endişeleniyor ama buna gerek yok. Bu adama karşı içimde hiçbir şey kalmadı. Nefret yok. Kesinlikle sevgi de yok. Bunların hepsi uzun zaman önce kayboldu. Ben onu aştım.

Joshua Morris Senior yavaş ve kararlı adımlarla ilerliyor ve Reese'e başıyla selam veriyor, gözleri onun üzerinde geziniyor ve sonra tekrar bana kayıyor.

"Merhaba, Bay Morris. Ben'in iş arkadaşayım," diye açıklıyor Reese. Sesinden rahat olduğu anlaşılıyor ama ona bakarken kısılan kurnaz gözlerinden hiç de öyle olmadığını anlıyorum. Nedenini anlıyorum. Babama benziyor olabilirim ama gözlerindeki sert, soğuk bakış bizi tamamen ayırıyor. Neredeyse tereddütle ekliyor, "Jack Warner benim üvey babam."

Babamın yüzünde yavaş, hınzır bir gülümseme beliriyor. "Zirveye giden yolu zor yoldan mı kazanıyorsun, Ben?" diye mırıldanıyor.

"Joshua!" Annemin keskin ve şaşkın ılığı onun dikkatini bizden uzaklaştırıyor.

"Bulaşıklarım ahırda Wilma," diye neredeyse tutarsızca mırıldanıyor, dönüp evin yolunu tutarken başını öne eğiyor ve merdivenleri sendeleyerek çıkıp içeride kayboluyor.

Annemin yüzü üzüntü ve utanç dolu bir maskeye dönüştü. "Çok üzgünüm, Reese. Ben ve Joshua sadece ... .. Kötü bir gün geçirmiş olmalı." Annem uygun bir özür dilemekte zorlanıyor ama bu açıklamanın yarım akıllı biri için hiçbir anlamı yok. Homurtumun kaçmasına engel olamıyorum. Evet. Gerçekten kötü bir gündü. Gerçekten kötü bir gündü, bir yandan aletlerine bakıp bir şişe viskiyi yudumlarken bir yandan da dünyadan ve ona sunulan bu "boktan hayattan" nefret ediyordu. Annem bize el sallayıp onu içeri kadar takip ediyor, ama önce bana "Seni seviyorum" demeden değil.

İkimiz de Jetta'mın içine oturana ve ben motoru çalıştırana kadar Reese konuşmuyor. "Demek baban çekici biri."

Bu gösteriye nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. "Seni uyarmıştım, değil mi?"

Bir an için bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Annabelle genellikle akşam yemeğine kadar dört cin martini içer. Ama onun bir 'sorunu' yok," diye alaycı bir şekilde açıklıyor, parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. Bir duraksamadan sonra, "Kolunu nasıl kaybetti?"

"Yaklaşık dokuz yıl önce ahşap atölyesinde kaza geçirdi." Reese'le bu konuya girmek istemiyorum. Onun kendi ailevi sorunları var ve ben de kendi sorunlarımı işin içine katarsam, eğlence yerine tamamen duygulara odaklanırsınız.

Alçak sesle ısıık alıyor. "Kolunu kaybeden bir marangoz mu? Bu haksız bir anlaşma."

"Evet." Arabamı birinci vitese taktım ve araba yolundan aşağıya, çocukken tırmandığım meşelere doğru ilerlemeye başladık.

ebeveynlerinin evliliği - yol boyunca bize koruma sağladı.
"Kesinlikle çok zorlandı."

"Bir oral seks bile yapmadan hepsini almama izin verdiğine inanamıyorum." Reese bir kez daha içindekileri incelerken gözleri parlıyor, bu sefer ön verandasında duruyor.

"Jack evdeyken böyle şeyler hakkında şaka yapmasak nasıl olur?" Escalade'i garaj yolunda, yani evde olduğunu biliyorum. Bu duymasını istediğim son şey. Ayrıca Reese'in "sakso" kelimesini söylemesi bile beni öldürüyor. "Ve bunu bu hafta benimle geçireceğin onca saat için adil bir takas olarak düşün."

"Ahududu reçelini kim sever biliyor musun?" Tek kaşı beklentiyle kalkık, kırmızı bir kavanoz tutuyor. "Mason."

Kıkırdıyorum, küçük şeytani aklının nereye gittiğini şimdiden görebiliyorum. "Dur tahmin edeyim..."

"Belki de kavanozdan çıkarıp onun önünde yerim. Bir kaşıkla." Acımasızca sırtıyor ve ben kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyorum.

"Şu anda en iyi arkadaşına veriyor, o yüzden belki de ikiniz iyi geçinmeye çalışmalısınız."

Yüzünü buruşturuyor. "Doğru, bunu unutmuşum. Tekrar hatırlattığın için teşekkürler."

Burada daha fazla durmaktan çekinerek birkaç adım geri çekiliyorum. "Jack beni kovmadan önce buradan gitsem iyi olacak." Eğer yapmazsam, aptalca bir şey yapma ihtimalim var. Onu öpmek gibi, çünkü eve dönerken tek düşündüğüm buydu. Tanrım, biriyle yatmam lazım. Haftalar oldu. Bu benim için yeni bir rekor.

"Bununla olmaz, yapmaz." Reese folyodan yapılmış bir paket köfte artığını yüzüme doğru sallıyor. "Aslında, Wilma'nın ev yemeklerinden daha fazla alacağını düşünürse beni sana bile satabilir çünkü Mason yemek yapmadığı sürece burada kullanılan tek şey mikrodalga."

"Mason sizin için yemek mi yapıyor?"

Gözlerini deviriyor. "Bazen. Tofu ve deniz yosunu ve ..."
Yüzü hoşnutsuzlukla buruşuyor. "Ben yemem." Kapının kolunu tutmak için arkasına uzanıyor, biraz oyalanıyor ve sonra "Bugün benimle eski sevgilimi ve karısını vurmaya geldiğin için teşekkürler" diyor.

"Ne zaman istersen."

"Bugün çok eğlendim." Ve sonra sanki bunu fark ettiğinde şaşırması gibi kaşlarını çatıyor.

"Eğlenceliydi," diye itiraf ediyorum gülümseyerek. "En son ne zaman bir kadınla sevişmeden bütün bir gün geçirdiğimi hatırlamıyorum. Seks bile olsa, bir kadınla bütün bir gün geçirdiğimi hiç sanmıyorum."

Başını bana doğru sallıyor ama sonunda bir gülümseme var. "Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Soğuk bir duşa," diye itiraf ediyorum, ondan uzaklaşıp geriye doğru birkaç isteksiz adım atarak. Hayatımda mastürbasyon yapmak için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. "Yarın sabah görüşür müyüz?"

Göz kırparak ve sahte şehvetli bir sesle, "Beni düşün," diyor kapıyı kırıp içeri girmeden önce.

Ve . . . Yine taş gibiyim.

Sanki zaten onu düşünmeyecekmişim gibi.

Bölüm 15

■ ■ ■

REESE

"Indian River koru bölgesinden ev yapımı reçeller getirdim." Kutuyu Jack'in önündeki tezgâha bırakıyorum.

Bir elinde gazete, diğerinde yemek çubukları, önce kasaya, sonra da dürbününün üstünden bana bakıyor.

"Bunların parasını sen ödedin, değil mi?"

"Ödedin mi?" Etkili olması için duraksıyorum ve sonra göz kırpmıyorum. "Onlar bir hediye idi."

Burada ev yapımı yemekler de var."

Bu onun ilgisini çekiyor. Jack'in pek çok şeyi vardır ama iyi bir aşçı değildir. Bir elini uzatıp bir kavanoz çıkarır. "Bugün Indian River Grove bölgesinde ne yapıyordun?" Etiketini okurken kaşları çatılıyor ve ekliyor: "Bernard Morris Korusu'nda." Yüzündeki şüpheli ifadeye bakılırsa bağlantıyı çoktan kurmuş.

"Bilirsin işte, sadece bir arkadaşına yardım ediyorum." Buzdolabındaki çikolatalı süt sürahisine uzanırken, onun meraklı gözlerinin sırtımı deldiğini hissediyorum. "Mason ve Lina burada mı?"

İç çekerek, dilinin ucunda olduğunu bildiğim soruyu bırakıyor ve benimkini yanıtlıyor. "Akşam yemeğine ve sinemaya gittiler. İyi anlaşıyor gibi görünüyorlar. Hatta bugün onu yeni kıyafetler almak için alışverişe bile götürdü."

"Kendini fazla kaptırma. Lina yakında oğlunun ne kadar tuhaf biri olduğunu anlayacak ve kaçacak delik arayacak."

Kıkırdıyor. "Seninle en iyi arkadaş, o yüzden son derece hoşgörölü olmalı." Bir bardak doldurmamı izlemek için duraklıyor -bugünlerde sadece Mason etraftayken sürahiden içiyorum-, sonunda soruyor, "Bir süredir annenle konuştun mu?"

"Hayır. Neden?"

Gözlüklerini çıkarıyor. "Öğleden sonra seni aramak için ofisi aradı. Eve gider gitmez onu aramanı istedi." Beni dikkatle izliyor. "Önemli bir şeye benziyordu."

"Huh." Önce cep telefonum, şimdi de Jack mi? Eğer bu tipik bir kadın olsaydı, endişelenmek için bir neden olurdu. Ama Annabelle'in dünyasında önemli olan şey genellikle önemli anlamına gelmez. Yine de ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim.

"Evet . . . 'huh.' Aynen benim düşüncelerim." "Lütfen en kısa zamanda onu geri ara. Eski karımdan her gün telefon almamayı tercih ederim." Annabelle kafasına bir şey taktı mı, kemiğe yapışmış köpek gibidir.

Bu yüzden hemen telefonumu çıkardım. "Bakalım Sevgili Anneciğim ne istiyormuş?"

Aldatıcı yumuşak sesi -kırk yaşında hâlâ baştan çıkarıcı- ikinci zil sesinde kulağıma doluyor. "Reese?"

"Evet."

"Bugün telefonun yanında değil miydi?"

"Yanımdaydı."

Bir duraklama. "Yani beni taradın."

"Sizden haber almak da güzel. Uzun zaman oldu. Eve yeni geldim ve Jack bana onu aradığını söyledi."

"Mesajı size vermesine şaşırdım."

Çenemde keskin bir acı hissediyorum ve dişlerimi gıcırdattığımı fark ediyorum. Annabelle'in yanında bu benim için hep bir sorun olmuştur. Bir zamanlar geceleri ağız koruyucu bile takıyordum çünkü bilinçaltımda dişlerimi gıcırdatıyordum. Taşınana kadar bu sürekli zonklama azalmadı. Muhtemelen bu gece martini içiyordur. Bazen zor oluyor

Çünkü alkolünü çok iyi saklıyor. "Neye ihtiyacın var?" Mesele de bu zaten, dürüst olalım.

İçini çekiyor. "Ian ve ben Kasım ayında bir yardım balosu düzenliyoruz ve tüm ailemizin katılmasının daha iyi olacağını düşünüyoruz." Yani bu politik bir şey. Sanırım kendisine son derece uygun birini bulmuş, onun görünüşüyle de en az kendisi kadar ilgileniyor. "Giymen için uygun bir elbise göndereceğim. Hiç kilo aldın mı? Ve umarım saçların hâlâ o iğrenç renkte değildir. Eğer öyleyse düzelttirmeniz gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum ama cevap vermiyorum.

"Senin için mükemmel bir eskortum var. O bir-"

"Hayır." Bu yoldan daha önce de geçmiştik. On altı yaşımdayken, beni Barry'nin hukuk bürosu ortaklarından birinin oğluyla havasız bir kır kulübü Noel partisine gitmeye zorlamıştı. Adam yirmi dört yaşında bir tıp öğrencisiydi ve jinekolog olmak istiyordu. Bana cinsiyetçi diyebilirsiniz, umurumda değil.

-Ama eşit hakların ve kadınların doktor olduğu bu çağda, kariyer olarak bütün gün vajinaları kurcalamayı seçen erkekleri merak ediyorum. Doğal olarak tüm yemek boyunca onu niyetleri ve motivasyonları konusunda sorguladım.

Annabelle'in dehşeti.

"Yanında uygun bir erkek getireceğine pek güvenemiyorum. Bak ne ile evlendin."

"Ben gitmiyorum, Annabelle."

"Ne demek gitmiyorum?" O hafif, kendine özgü sızlanma şimdi kaçıyor. Kesinlikle içki içmiş.

Annabelle'e hiç hayır demedim, ne kadar istesem de. Elbette, yaygara kopardım, kendimi şımarık küçük zengin velet gibi gösterdim, genellikle gecenin sonunda ilişkimize daha fazla zarar vermek için büyük adımlar attım, ama ona asla açıkça hayır demedim. Bunun bir seçenek olduğuna inandığımdan emin değilim.

Ve Şimdi hayır dediğime göre, bununla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yok. "Bu imkansız. Bunun arkasında reklam olacak ve gözler bizim üzerimizde, benim üzerimde, aile değerlerimiz üzerinde olacak."

Annabelle ve aile değerleri mi? İŞte bir tezat.

"Eminim bensiz de gayet iyi idare edersin." "Senin için yaptığım onca Şeyden sonra-"

"Bunu düŐüneceğim ve sana haber vereceğim." Gitmemin imkanı yok ama onunla tartıŐmak için kötü bir zaman seçmiŐim. Kadın kendini yaralı bir savaş kahramanı gibi göstermekte usta. Sarhoş olduğunda bu on katına çıkıyor. Şu anda bununla başa  ıkamam. Zaten artık ondan dört saat uzakta yaşıyorum. İyi Şanslar, Annabelle. "Gitmem gerek."

"Tamam." Telefon  alıyor ve ben Şaşkınlıkla telefonuma bakakalıyorum.

" nemli bir Şey var mı?" Jack ilgisizmiş gibi davranarak sorar.

"Evet. Dünyayı sarsan. Annabelle bir parti veriyor ve onu saygıdeğer, sevgi dolu bir anne gibi göstermem için orada olmamı istiyor."

"Yapmak istemediğin hiçbir Şeyi yapmak zorunda değilsin, Reesie. Artık bir yetiŐkinsin."

Gülümsüyorum. "Biliyorum. Teşekkürler, Jack. Yoruldum. Bu gecelik bu kadar yeter." Kutudan iki kavanoz ahududu reçeli alıyorum. "EĞer bu gece Jiminy Cricket'i görürsen, ona istediği bir Şey olduğunu ve sabahtan itibaren pazarlığa açık olduğumu söyle."

Jack başını sallayarak geçiŐimi izliyor. "Siz ikiniz yetişkin gibi davranmaya başlamayacak mıydınız?"

"Yakında."

Yatağımda uzanırken kendimi bir saat boyunca tavana bakarken buluyorum, Jared'i ve paintball kulübesinde gördüklerimi düŐünmenin verdiği acıdan kurtulmaya çalışıyorum. Ama bugünün bir bölümünde -Ben'le koruda geçirdiğimiz birkaç saatte- kendimi sabit hissediyordum, sanki bindiğim bu duygusal hız treninden inmiŐ gibiydim. Oradaki havada, o büyük, eski evin duvarlarında sihir var. Hissedebiliyorum.

o. Nesiller boyu yaşamı değerli başlangıcından kırılğan sonuna kadar korumuş; aşkın çiçek açmasını ve sonra ölmesini izlemiş, kırık bir kalbin hıçkırıklarını ve nihayetinde yeniden kahkahalarını dinlemiş bir tür sihir. Ve tıpkı içindeki insanlar gibi, biraz yıpranmış olsa da, hala gururla ayakta duruyor ve hayatına yeni insanları davet ediyor.

Evin sessiz gücü ve rahatlığı ile korunun genişliği arasında, aylarca sadece bayat ve tamamen tatminsiz bir şeyi sığ bir şekilde çektikten sonra, kendimi derin, ciğerlerimi dolduran temiz hava soluyabilir buldum.

Belki de sihir ya da temiz hava değildi. Belki de şirketti.

Dürtüyle telefonumu aldım ve hızlı arama listeme göz attım.

"Beni şimdiden o kadar özledin mi?" diye cevap verir sersemlemiş Ben.

Ağzımın kendiliğinden bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "Düşün nasıldı?"

İçini çekiyor. "Hızlı ve verimli. Neredeyse uyuyordum." Hemen onun yatağında uzanmış görüntüsü gözümün önüne geldi. Çırlıçılak. Bu hiç iyi değil. Bu tür fanteziler her zaman sadece ve sadece bir erkeğe mahsustur. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece . . ." Tereddüt ediyorum.

"Bugün için teşekkürler." "Bunu zaten söyledin."

Sesinde bir gülümseme var. "Doğru, söyledim."

Aptal olduğumu düşünecek.

Konuşmamızda biraz garip bir duraklama oldu ve ardından Ben "Ne giyiyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi deviriyorum. Çok klişe bir cümle ama Ben söylediği için gülesim geliyor. "Hiçbir şey yok. İyi geceler." O cevap vermeye fırsat bulamadan "bitir "e tıklıyorum.

■ ■ ■

Pazartesi sabahı masamda kocaman bir Starbucks kahvesi - hâlâ sıcak- ve bir portakal, bir notla birlikte beni bekliyor:

Siyah bir kalp için siyah katran.

Gülümsüyorum.

Kapım çalındığında hala gülümsüyordum. Gözlerimi kocaman açmış bakıyordum.

Bu Mason. Ama Mason değil. Çünkü Mason inek, düğmeli, dar kravatlı, kalın gözlüklü, sıkıcı saçlı bir adam. Önümdeki adam en azından sevimli denebilecek bir şeye dönüştü. Asi bukleleri ehlileştirilmiş ve şekillendirilmiş, yeni moda yakalı gömlek ve pantolon onu o kadar da sıırım gibi göstermiyor. Gözlükleri de gitmiş, zeytin yeşili iri gözleri ortaya çıkmış. Onu büyük, kalın gözlükleri olmadan hiç görmemiştim.

"Günün geri kalanı nasıldı? Uzaylıların kaçırılması dışında tabii ki," diye soruyorum, ona şüpheyle bakarken kahvem zengin, koyu tadının tadını çıkarıyorum.

Mason'ın yanakları kızarır. "İyi. Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Mason "sabahları benden uzak dur" kuralıma uymaktan her zaman çok mutlu olmuştur. "Bu önemli olmalı. Otur bakalım. Sevgili üvey kardeşime ne yaptığını anlat bana."

Kapıyı itip içeri giriyor, sandalyeye oturmadan önce onu inceliyor ve ellerini gergin bir şekilde kucağında birleştiriyor. Gözleri masamda geziniyor. "Şirketin dava yükünün yarısı masanızda duruyor olmalı."

"Akıllı ve verimli olduğum için bunu alıyorum. Hadi oradan. Sen ve Ben'in arasında, herkes benim sabahlarımın açık sezon olduğunu düşünmeye başlayacak." Hukuk teknisyeninin iki kez yanımdan geçtiğini gördüm bile, kafası bir güvercin gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor, hangi dava dosyası üzerinde çalışıyor olabileceğime dair iyi bir aç yakalamaya çalışıyordu.

"Jack bana Ben'le aranızda neler olduğunu sordu."

Tedirginlik midemi bulandırıyor. Mason benimle ödeşmek isteseydi, şimdi tam zamanı olurdu. "Ne dedin sen?"

Omuz silkiyor. "Ona sadece arkadaş olduğunuzu söyledim." "Huh. Güzel."

"Bunun bir yalan olduğunu varsayıyorum?"

"Hayır, biz sadece arkadaşız." Biraz dalga geçebilecek arkadaşlar, ama ... Jack ayrıntıları sormadı.

Kaşlarını çatması bana inanmadığını gösteriyor. "Tamam, iyi, çünkü Ben takılmak isteyeceğin türden bir adam değil. Ondan hoşlanıyorum. Yani, iyi bir arkadaş ama bağlanacak biri değil ve kimsenin incinmesini istemem."

"Herhangi biri... yani ben?" Mason'ın gerçekten umurunda mı?

Mason koltuğunda kıpırdanıyor, elleri otomatik olarak gözlüklerine uzanıyor ama gözlükleri orada değil. "Tüm bunlar yüzünden zor zamanlar geçirdiğini biliyorum."

Her ne kadar garip olsa da, itiraf etmeliyim ki Mason'ın uzaylılar tarafından kaçırılmış bu yeni versiyonu oldukça hoş. Bir kez başımı sallıyorum ama Alacakaranlık Kuşağı anını mahvedecek bir şey söylemekten korktuğum için ağzımı kapalı tutuyorum.

"Yani ..." Duraklıyor, parmaklarını sandalyenin koluna vuruyor.

Bana iyi davranmasının bir nedeni olduğunu bilmeliydim. "Ne istiyorsun Mason?"

Boğazını temizleyerek nihayet konuya giriyor. "Hey, Lina gerçekten ne yapmaktan hoşlanır? Bilirsiniz, eğlenmeyi."

"Neden ona sormuyorsun? Yani, ne kadardır birliktesiniz, neredeyse üç ay mı?"

Omuz silkiyor. "Çünkü ona sürpriz yapmak istiyorum. Yani ... Bana yardım et."

"Vegas'a gidip evlenebilirsin. Bu bir sürpriz olur."

Sıkıntıyla inliyor, ama sonra gözleri bir kez daha bana yerleşirken başka bir şeyin parladığını görüyorum. Üzüntü, acıma, emin değilim. Dudaklarımı büzüyorum. Ve eğer Lina bir şekilde onunla mutluysa, o zaman bu konuda daha iyi bir arkadaş olmaya başlamam gerektiğine karar veriyorum. "Uçakları çok sever. Onu şu uçak müzesine götür."

Yavaşça başını sallıyor. "Güzel." Bir duraksama ve sonra gözleri kısılıyor. "Hey, bana yalan söylemiyorsun, değil mi? Çünkü eğer bunu öğrenirsem

Uçakları görünce kendiliğinden nöbet geçiriyor, bu hiç komik olmayacak."

Homurdanıyorum. "Hayır, seninle dalga geçiyor olsaydım, onu bir kelebek müzesine götürmeni söyledim."

Kaşları kalktı. "Kelebekler mi? Herkesin kelebekleri sevdiğini sanırdım."

"Lina olmaz. Küçük bedenleri onu korkutuyor."

"Oh." Homurdanıyor. "Tamam, teşekkürler." Ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama boğazını temizleyerek duruyor. "Ne olursa olsun, Jack ve annen ayrıldığında sana iblis dölü dediğim için özür dilerim."

Klik sesi. Lina onu yakaladı. Her şey bununla ilgili. Öyle olmalı. Ayağa kalkarak kapıya doğru ilerler. "Oh, bilgisayar ekranıma 'Redrum' yazmak için kullandığınız o kırmızı madde ...?"

"Ahududu reçeli."

"Doğru." Yavaş, düşünceli bir gülümseme yüzüne yayılıyor. "Ahududu reçeline bayılırım."

"Biliyorum." Dürtüyle çekmeceme uzanıyorum ve bir kavanoz çıkarıyorum. Kavanozu ona fırlatırken, bir, iki, üç kez beceriksizliğini, yere çarpmadan önce atletik olmayan kavrayışıyla zar zor tutuşunu izliyorum.

Utangaç bir sırıtışla, "Hey, onu gerçekten yakaladım!" dercesine çarpık bir gülümsemeye tutuyor.

"Oh, ve ofisinde eşyalarının yerini değiştiren Ben. Ben değilim."

Gözlerini deviriyor, Masonlara hiç yakışmayan bir hareket.

"Teşekkürler." Ofisimden çıkar çıkmaz Lina'nın numarasını çevirdim.

"Sen ve Mason beni öldürmeyi mi planlıyorsunuz yoksa yatakta o kadar iyi misiniz?"

"İkincisi, ama eğer ona iyi davranmaya başlamazsan, seni kalıcı olarak alaşağı etmesi için ona yeterince cephane vereceğim," diye cevap verdi, sanki çağırma hazırmış gibi bir an bile tereddüt etmeden.

"Bu son derece önyargılı."

"Her iki taraf için de geçerli. Ona ikinizin arasında tampon olmayacağımı, bu yüzden normal kardeşler gibi davranmaya başlamanız gerektiğini söyledim."

"Bunu tek çocuk söylüyor." Cama vurulunca dikkatim dağılıyor. Ben pencerede duruyor, giydiği kırmızı golf kıyafetini işaret ediyor, yüzünde o çekici geniş gülümseme. Portakalı alıp kafasının olduğu cama doğru fırlatıyorum. "İyi nişan aldın," diyerek göz kırptıyor ve uzaklaşıyor, o gülümseme beni çileden çıkarıyor ama yine de içimde kıkırdama isteği uyandırıyor.

Natasha kafasını içeri soktuğunda hala kendi kendime kıkırdıyordum.

Bugün öğle yemeği için boş musun?

Jared'in mesajını doğru okuyup okumadığımı görmek için telefonuma bakıyorum. Kahretsin! Ne yapacağım ben? Lina'yı bu sabah ikinci kez aramak için masa telefonuma uzanıyorum ve hemen kapatıyorum. Onu ya da Nicki'yi aramanın bir anlamı yok. Ya da herhangi birini. Çünkü doğru cevabın ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Tık, tık, tık... Ben bununla uğraşırken elimdeki kalem klasör yığnında bir ileri bir geri gidip geliyor. Ben için yapmam gereken o kadar çok şey var ki, öğle tatilinde bile çalışmalıyım.

Kafe. Öğlen mi?

"Evet" yanıtı saniyeler içinde gelir.

Kahverengi saçlı garson önüme bir tabak çikolatalı cevizli turta koyarak, "Key lime'ı denemelisiniz," diyor. Yemin ederim, buradakilerin hepsi bu turtayı öyle bir yiyor ki, sanırsınız limonlu turta ticareti yapıyorlar. Ona sıkı bir gülümseme sunup hesabımı getirmesini istiyorum, gözlerim sokağın girişine sabitlenmiş. Jared her zaman geç kalmasıyla ünlüdür ama yarım saat çok saçma, özellikle de en azından bir mesaj olmadan.

Beni terk ettiğini düşünmeye başlamıştım ki tanıdık, derin bir sesin "Hâlâ yeni bir şey denemeye istekli değilsin." dediğini duydum.

Bir anda sessiz ağıtlarımdan sıyrılıp doğrudan cennetle cehennemin kesiştiği, nane yeşili süsenlerin kalbimin bir, iki, üç atım atlamasına neden olduğu, hiçbir şey hissetmemek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen yüksek vitesle geçtiği o özel yere çekiliyorum. "Ben bildiğimden şaşmam."

O da karşılık olarak gülümsüyor. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Oturmak için boş sandalyeyi çekmesini izlerken nefesimi tutuyorum. "Sorun değil. Yine de yakında işe dönmem gerekiyor." İhtiyacım olursa, işi hızlı bir çıkış için bahane olarak kullanmayı zaten planlıyordum. Şimdi onunla yüzleşirken, muhtemelen yapacağımı biliyorum. O acı bir kez daha kabaran öfkeli bir baloncuk, ama kafa karışıklığı, korku ve ... evet, beklentiyle karışık.

Koltuğunda kendini ayarlarken irkiliyor. "Dün şehrin kuzeyindeki harika paintball sahasındaydım ve kışma yakın mesafeden bir kurşun yedim."

Daha açık olmak gerekirse, otuz atış gibi. Kindar gülümsememin beni ele vermesini engellemek için dudaklarımı büzüyorum.

"Bir ara oraya gitmelisin. Bence hoşuna gider."

"Bunu araştıracağım," diye yalpalayarak çıkmayı başarıyorum. Şu anda beni kahkahalarla inlemekten alıkoyan tek şey, gerçekten saldırmadan önceki anları kafamda canlandırmak, dönüp kaçmaya hazır olduğumda bunu dinlemek. Neyse ki maskem var, yoksa Ben gözyaşlarımı görebilirdi.

Jared diğer masaları incelerken uzun bir duraksama oluyor, elleri usulca yüzeye vuruyor. Bu onun gergin bir hareketidir. "Bu biraz garip, değil mi?" sonunda tembel bir kıkırdamayla itiraf ediyor. Gergin olduğunun bir başka işareti.

"Geçen seferki kadar garip değil." Gözlerim istemeden de olsa koluna, gömleğinin altından görünen büyük Azrail dövmesine kayıyor.

Odaklandığım yeri gören Jared, "Böyle öğrendiğin için üzgünüm," diyerek utangaç bir tavırla ovalıyor.

İç çekiyorum, dövmeden mi yoksa aldatmadan mı bahsediyor diye merak ediyorum. Ya da ikisini de.

Gözleri saçlarımda geziniyor. "Gerçekten iyi görünüyorsun, Reese. Daha önce olmadığından değil. Sadece şimdi daha yetişkin görünüyorsun. Daha sorumluluk sahibi."

Önümdeki tabağı incelerken yanaklarımın kızardığını hissediyorum, iştahım yok. "Benim zevkime göre biraz fazla sıkıcı."

"Asla sıkıcı olmayacaksın." Gözlerimin hızlı bir hareketi onun gözlerindeki parıltıyı yakalıyor. Benimle flört mü ediyor? Her zaman öpme iznim olduğuna inanmadığım o muhteşem yüzüyle bana bakarken sonunda iç geçiriyor. "İlişkimizi mahvettim Reese ve çok üzgünüm."

Konuşmamak için dilimi ısırırken ağızma tatsız bir tat doluyor, çünkü duygusallaşıp muhtemelen savunmacı bir şeyler söyleyeceğimi biliyorum. Sakin kalmam gerekiyor.

"Caroline'ı altı yaşımdan beri seviyorum. Durup dururken benden ayrıldığında yıkılmıştım. Bir hafta sonra birdenbire ortaya çıktın, onun tam tersiydin."

"Kesinlikle öyleyim," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

Bu sevimli sırıtış yüzünün çekiciliğini daha da artırıyor. "Kesinlikle öylesin." Çabucak düşer. "Ribaund'daydım. Onu unutmayı, onu düşünmemeyi, hayatıma devam etmeyi o kadar çok istedim ki seninle aramızdaki şeyleri aceleyle getirdim. Ve ben farkına bile varmadan evlenmiştik. Vegas'tan yaklaşık bir ay sonra Caroline ağlayarak beni aradı. Ayrıldığımızdan beri onunla konuşmamıştım, o yüzden haberi yoktu. Sanırım biz onlarla buluşmaya gittikten sonra ailem onun ailesini aramış ve ona söylemişler."

O felaket günü hatırlayınca gözlerimi deviriyorum. Yemin ederim, annesi yemek masasının karşısından sessizce bana büyü yapıyordu.

"Her neyse, beni aradı, ağlayarak, gerçekten sadece biraz zamana ve boşluğa ihtiyacı olduğunu ama her zaman tekrar bir araya geleceğimizi düşündüğünü söyledi. Buluşmak için anlaştık."

Bir gece yemeğe çıktık ve ..." Omuz silkiyor. "Bir şeyler oldu ve onları nasıl durduracağımı bilemedim. Pek çok eski duygu geri geldi ve kafamı karıştırdı. Sonra sen bizi o gün duşta yakaladın ve ..."

İçeri girdiğimde onun geldiğini duyduğum anıya karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu yüzden beni ilk etapta duymamışlardı. Ama burada daha önemli bir şey var. "Evlendikten bir ay sonra bile beni aldatıyor muydun?" Gerçek ortaya çıkmaya başladığında kendi sesimi zar zor duyabiliyorum - zar zor duyuluyor. Yaşadığımız şeye nasıl evlilik diyebilirim ki? Tam bir sahtekârlıktı.

"Hayır! O ilk geceden sonra onu bir daha göremeyeceğimi söyledim ve bir ay boyunca da görmedim. Ama sonra ailemin yıldönümü partisine geldi." Katılmayı reddettiğim parti.

Eğer gitmiş olsaydım, şu anda hala masanın karşısında oturmuş, başarısız evliliğimiz hakkında konuşuyor olur muyduk?

Bakışlarını ellerine indiriyor. "O her zaman çok tatlı ve sevecendi ve ..." Acı kahkahamı bastırmak için boğazımı temizliyorum. Onu kandırmış. "... aileme çok iyi uyum sağlıyor ve ..." Evet, beni eve getirdiğinde yıkılan ailesi. " . . . bir gün iyi bir anne olacak." Sesi ailesinin propagandasını yapıyor gibi geliyor ama o devam ettikçe ben daha da umutsuzluğa kapılıyorum. Eğer bir eşte istediği buysa, o zaman hiç umudumuz yoktu. Tatlı... şefkatli... uyumlu... geleceğin iyi annesi... Bu etiketlerin hiçbirisi bana uymuyor, gerçek ya da sahte olup olmadıklarına bakılmaksızın.

Sanki kalbime yakın mesafeden nişan almış ve acımasızca ateş eden bir paintball silahı varmış gibi hissediyorum. Buraya bunu dinlemeye gelmedim. "Ama seni özlüyorum Reese." cümlesini duyduğumda sandalyemi geri itmek için hamle yapıyorum.

Ağzım açık kalıyor, "Caroline'e Övgü "nün çelişkili sonu ürkütücü.

Duygu dolu gözler bana doğru parlıyor. "Birlikte çok iyiydik, değil mi?"

Ve sonra elimi tutmak için uzandı.

Dünkü birlikteliklerinin h   canlı olan anısı yumruğunu bağırsaklarıma doluyor ve sıkıyor, nostaljiye kapılmamam gerektiğini, Şimdi onun s  zlerine kendimi kaptırmamam gerektiğini hatırlatıyor. Ona bağırmak, "Evet! Birlikte harikaydık ve sen bunu mahvettin!" demek istiyorum.  atalımı eline saplamalıyım. Ama bunun yerine fiziksel teması bir süre daha kabulleniyorum, ta ki ağızım açık kalana kadar ve sonra elimi onunkinin altından çekip çatalı turtama saplıyorum. Pastaya dokunulmamış ama en azından delik deşik bir Şekilde başkasına servis edemezler.

Ben   uzun, derin sakinleştirici nefes alırken o sessizce bekliyor. "Şu anda burada benimle olduğunu biliyor mu?" Avluya üstünkörü bir g  z atıp bir bitkinin arkasına saklanan kızıl saçlı koca hırsız sürtüğü arıyorum.

Kaşları alnında  atılıyor. "Ne? Bir yerden izlediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bunu ancak bir deli yapar."

Duraksıyor, dudaklarını bir sırtıma büküyor. "Hayır, bilmiyor. Şu anda benimle konuşmuyor bile."

" yle mi? Büyük bir kavga mı ettiniz?" Vicdanım gülmeye başladı -Kafamın içinde hınzır, muzaffer bir kıkırtı.

"Evet. Paintball'da olan aptalca bir Şey yüzünden," diye mırıldanıyor dalgınca, başını eğerek. "Bu konuda o kadar mutlu görünme, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım," diye teklif ediyorum, soğukkanlı bir Şekilde.

Ellerini birbirinin içine geçiriyor. "Aslında çok kavga ediyoruz. Onu on sekiz yıldır tanıyorum ama o yeminleri ettiğim anda sanki bambaşka bir kadına dönüştü ve beni de kendisiyle birlikte değiştirmeye  alışıyor." Bir an için ağızını oynatıyor, beni dikkatle izliyor. "Ama sen öyle değildin, değil mi?"

Çünkü evlenmeden önce birbirimizi sadece altı haftadır tanıyorduk. Ve hayır, değildim. Onu olduğu gibi kabul ettim. Bakışlarını tuttum - çok gördüğüm ateşli bir bakış.

Daha önce, halka açık bir yerde otururken hiç olmamıştı ama buna bir şey demiyorum.

"Peki şu görüştüğünüz avukat, ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Birkaç ay," diye yalan söyledim.

Yavaşça başını sallıyor, ellerini boş bardağıma dolayarak yavaşça ileri geri itiyor. "Düşünüyordum da, bir ara hep birlikte yemeğe falan çıkabiliriz."

Şimdi acı kahkaham kaçıyor. Jared'in bazen biraz kalın kafalı olabildiğini biliyorum - o gün eşyalarımı toplamak için daireye girmeme izin vermesi, bazen fikirlerini nasıl düşünmediğinin iyi bir örneği - ama bu? Yemek çiğnemek ... bir sohbeti sürdürmek ... Caroline'ın boğazını bifttek bıçağıyla kesmemek ... kulağa imkansız gelen şeyler.

Yeşil gözleri yüzüme kayıyor, beni değerlendiriyor. "Çok mu tuhaf?" "Birazcık."

Omuz silkiyor. "Tamam, şey ... belki ilk başta içki ya da daha sıradan bir şey. Hatta sadece ikimiz. Gerçekten arkadaş olmak istiyorum, Reese. En azından."

En azından mı? Başka ne olabiliriz ki? O evli! Gerçekten düşündüğüm şeyi mi yapıyor? Karaya vurmuş bir balık gibi Caroline ve benim aramda gidip geliyor mu? Sanki hem pastasını alıp hem de yemek mi istiyor? Dışarıdan izleyen biri olsaydım, şu anda hepimizi işaret ediyor ve gülüyor olurdu, özellikle de burada oturup bu dangalakla konuştuğu için aptal sarışını. Kısa bir süre önce söz konusu dangalağı umutsuzca seven, kalbi kırık ve aşağılanmış bir şekilde bir çukurda bırakılan aptal sarışın değil de dışarıdan izleyen biri olsaydım.

"Bunu düşünmem gerekecek," diyorum, ayağa kalkarak. O da beni takip ediyor ve bu rahatsız edici duruşta yüz yüze kalıyoruz. Öylece yürüyüp gidecek miyiz? Sarılalım mı? Kafatasını dolduran o yoğun gri madde kütesini bir kez olsun kullanmaya başlasın diye kafasına yumruk mu atayım?

"Yeni bir numara aldın, değil mi?" Cebinden telefonunu çıkarır ve içinde gezinmeye başlar.

Tereddüt ettim. "Evet, Miami'nin yerlisi."

Kaşlarını çatarak mırıldandı, "Garip. İletişim bilgileriniz buradaydı. Nereye gittiğini bilmiyorum." Sanırım oldukça iyi bir fikrim var. Silinen cennete, tatlı yeni karına iyi bak. "Al. Tekrar koyacağım. Tamam, çek."

Duraksadım.

Bunu yapmalı mıyım?

Ona numaramı verecek miyim? Ona numaramı veriyorum.

"Harika. Şey ..." Kaşlarını çatıyor ve sonra öne doğru bir adım atarak, karşılık vermediğim bir kucaklamayla kaskatı bedenimi sarıyor. "Yakında görüşürüz. Umarım." Çekilirken dudakları yanağıma değiyor. Mutlu bir şekilde ısılık çalarak uzaklaşmasını izliyorum.

Ve tuttuğumu bilmediğim bir ciğer dolusu havayı serbest bırakıyorum.

Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Jared, Caroline ile mutlu değil. Aylardır beni saran incinmişlik girdabında, bu bilginin verdiği tatlı hissi karıştırmak mümkün değil. Şimdi çıkıp beni özlediğini söyledi. Bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini gösteriyor. Eğer Jared'i isteseydim . . .

Acıtmak

için.

Acı

çekmek

için.

Beni tekrar sevmen için.

Bu mükemmel bir fırsat olabilir.

Ama önce İsviçre'nin bana eşlik etmesini istiyorum.

Bölüm 16

■ ■ ■

BEN

"Şu haline bak, kodaman avukat."

Siktir. . . O pürüzsüz sesin tınısı bile sikime kan hücum etmesini sağlıyor. Kontrol edebileceğim bir şey değil. Mercy'nin üzerimde hep böyle bir etkisi olmuştur. Penny's'deki veda partimden beri daha da kötüleşti. Cain'in "striptizcilerle yatmak yok" kuralı o gece o ve Hannah tarafından alenen pencereden dışarı fırlatıldı. Aynı zamanda. Ben teklif bile etmedim ama bu fırsatı kaçırmayacağıma emindim.

Ama şimdi ofisimde platin sarısı striptizciyi bulmak için arkasını döndüğünde Mason'ın yüzündeki ifade de en az onun kadar eğlenceli. Zavallı adamın gözleri kontrolsüzce sağa sola sallanırken yüzü bir anda solgunluktan pancar kırmızısına dönüyor

-Yüzünden göğüslerine, yüzünden duvara ve tekrar göğüslerine baktı, sonra dönüp yalvaran gözlerle bana baktı.

"Bu benim iyi arkadaşım Mason. Mason, bu Mercy."

Kıkırdayarak elini uzattı. Biraz garip görünen bir el sıkışmadan sonra fotokopiler hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve sonra ofisimden kaçıyor.

Ayağa kalkıp masamın etrafında dönerek minik sarışın striptizciyi kucaklıyorum, çiçekli parfümünün kokusu - neredeyse çok güçlü- burnuma çarpıyor. "Hey, bebeğim." Ona hiçbir zaman arkadaştan öte bir ilgi duymadım.

Penny'den uzak ve gizli tuttuğumuz faydalar. Cain'e ve kurallarına saygı duyuyorum. . . bir dereceye kadar. Ve benden daha fazlasını isteyeceğini düşünseydim, buna asla izin vermezdim.

Ama bir şeylerin değiştiğinden endişelenmeye başlıyorum.

Artık neredeyse her gün Mercy'den mesajlar alıyorum, onu kulüpte ziyaret etmemi istiyor.

İri mavi gözleri ofisimi, bitmek bilmeyen evrak yığını değerlendiriyor. Ve beni, parmakları gömleğimin yakasıyla oynarken bakışları göğsümde geziniyor. "Büyümüş görünüyorsun." Onu görmeye alışık olduğumdan daha fazla şey giyiyor ama o kısa, dar elbisenin içinde yaşamak için ne yaptığını gizlemek mümkün değil. Gelişmiş kıvrımları, yüzü, kendini taşıma şekli ... hepsi "Para için soyunuyorum" diye bağıyor.

Ve ofisime atılan çok sayıda bakışa bakılırsa, binadaki herkes bu çılgınlıkları duyabilir. Mason'ın bana Jack'in geçmişteki işyeri suçlarımla ilgili endişeleri hakkında söylediklerine dayanarak, bunu ofise getirmek muhtemelen benim için iyi görünmeyecek. Yine de onu dışarı atamam. Sadece yakında gitmesini umabilirim.

"Olmaya çalışıyorum zaten. Burada ne yapıyorsun?"

Küçük sevimli bir kıkırdama kaçıyor. "Buralardaydım ve bir uğrayayım dedim. Penny's sensiz aynı değil." Narin bir el göğsümde geziniyor ve sonra hızla aşağı iniyor, parmakları kemerimi bulana kadar tırnakları karnımda geziniyor. Mercy her zaman böyle alaycı olmuştur. Benden anında bir tepki alabileceğini bilmek hoşuna gidiyor.

"Buraya gel." Kapımı iterek kapatma bahanesini kullanarak, eli daha da aşağıya kaymadan uzaklaşıyorum. Onu boş sandalyeye yönlendirdikten sonra kendiminkine dalıyorum ve masanın ikimiz arasında bir bariyer görevi görmesine izin veriyorum.

"Hafta sonu Penny'lere beni ziyarete geleceğini sanıyordum," diyor küçük bir dudak bükmeyle.

"Bütün hafta sonu burada sıkışıp kaldım." Açıkçası, iş ve Reese arasında Penny's'i düşünmedim bile. Cumartesi gecesi çok yorulmuştum. Üç haftadır kulübe adım atmadığıma inanamıyorum. Bu benim için bir rekor.

"Şu anda orası hiç eğlenceli değil." Gülümsemesi duraksıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum, Ben. Charlie ortadan kayboldu, China kovuldu ..." Yüzü gerildi. "Cain'i hiç bu kadar mutsuz görmemiştım."

"Evet, ben de neler olduğunu gerçekten bilmiyorum." Bu bir yalan. En iyi arkadaşlarımdan biri ve Penny's'in baş fedaisi Nate, geçen hafta beni arayıp bilgi verdiği için çoğu kişiden daha fazla şey biliyorum. Görünüşe göre yakın arkadaşım ve Penny's'in sahibi Cain, gizli yöntemleriyle ortaya çıkarabildiğinden daha fazla sırrı olan ve benim bilmemem gereken bir striptizciye aşık olmuş. Kız gecenin bir vakti kaçtı ve şimdi adam enkaz halinde. Cain'i hiç soğukkanlı ve sakin görmemiştım.

Mercy iç çekerek uzun çıplak bacaklarını açıp çaprazlıyor ve siyah dantel külotunun bir anlık görüntüsüyle dikkatimi tamamen dağıtıyor. En azından bugün giymişti. Bu asla bir garanti değildir. Lanet olsun, ayrıca sevişmeyeli üç haftadan fazla oldu. Bu da benim için doğal olmayan uzun bir süre. Şimdi de özel kucak dansı yapmaktan gerçekten hoşlanan bir kızın karşısında oturuyorum. Bir Amish topluluğu onun gibilerini nasıl üretti bilmiyorum. Açıkçası, onun sadece bir ucube olup olmadığını görmek için o yerlerden birini ziyaret etmem gerekiyor.

On dakika daha kibarca sohbet ettikten sonra Mercy aniden ayağa kalkar. "Pekala, işine dönmene izin vermeliyim. Sadece seni ofisinde görmek istedim." Eğildi ve dudaklarıma yarı uygunsuz bir öpücük kondurdu. "Akşam yemeği sonra?"

Akşam yemeği seks için bir kod mu? Yemek için hiç dışarı çıkmadık. Uzun uzun iç çekerek ve gözleri aşağıya doğru inerek

"Evet, bu gece erken çıkabilir miyim bir bakayım." dedim. Elimde değil. Mercy hayal kırıklığı yaşatmıyor.

O uzaklaşana kadar Reese'in kapımın önünde durduğunu fark ediyorum, göğsünde en az bir düzine sarı klasör tutuyor, şirketime bakarken yüzünde alaycı bir ifade var.

Kapıya doğru dönen Mercy, Reese'e sert bir gülümseme sunuyor -Mercy tatlı olabilir ama aptal değil; Reese'in keskin, karamel gözlerindeki yargının sınırını okuyabiliyor- ve sonra usulca mırıldanarak dışarı çıkıyor.

Reese ofisime girip klasörleri kabaca kucağıma bıraktı. Onlarla sikimi ezmeyi hedeflediğinden oldukça eminim. "Şu Twinkie'yle çıkıyor musun? Çünkü beni annenle tanıştırmak için eve getirdikten sonra bana aşık olduğundan çok emindim." Sesi o kadar ilgisiz geliyor ki, buna gerçekten inanması konusunda endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum.

Nasıl cevap vereceğime karar verirken dilimi ısıırıyorum. Reese'e cevap vermek bazen zor olabiliyor. Bir moron gibi görünüp görünmediğimi gerçekten önemsiyorum ve normalde bunu önemsemem. Sonunda "Güvendesin, söz veriyorum." demekle yetiniyorum. Dosyaları kucağımdan alıp masamın üzerine bırakıyorum. "Peki ne buldun?"

"Takip etmek isteyeceğiniz bazı notlar ve hukuk botu bunu mahkemeye taşıdığına emsal teşkil etmesi için bazı davalar gönderdim. Ayrıca Kensington davasını da sizin için çözdüm. Bir şey değil."

Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine engel olamıyorum. Mercy'nin burada olması Reese'in doğal çekiciliğini daha da arttırıyor. Ne kadar gerçek. Silikon yok. Çok abartılı olmadan sağlam bir vücut. Bu kızı tekrar çıplak görmek için adam öldürürüm. Eğer annem ortaya çıkmasaydı, onu otuz saniye içinde kamyonun arkasına yatırmış olurdum.

En üstteki klasörden bir kâğıt çıkarıp masamın üzerine bıraktı. "İyi doktor çıktı. Gördünüz mü?" Onun

Uzun, ince parmağıyla gazeteyi d rter. "Karısının şirketi altı ay önce özel kliniğinin bağış kampanyasına yüz bin dolar bağışladı."

Dikkatimi tekrar çantaya verip vergi makbuzunu tarıyorum. "Kahretsin. Haklısın." Eski karısına    yaşındaki kızlarının velayetini ve bununla birlikte gelen tüm nafakayı kazandırmak için m vekkilimizi psikolojik olarak istismarcı bir baba olarak göstermeye çalışan uzman tanığın itibarını sarsmaya kesinlikle yeter. "Bu pisliğın tanıklığı olmadan, bu velayet savaşı  l d r."

"Tamam, Erin Brockovich, bunu nereden buldun?" Omuz silkiyor. "O kadar da zor değıldi."

Natasha afallamıştı. Ben de şaşırmıştım. Kaybedinceye kadar bu davayı kazanmak için bir şeyler arayacağımızı düşünmüştük. Reese'in kendini beğenmiş gülümsemesine tekrar baktım. Ona gerçekten istediğim şekilde teşekkür etmek için koridorun karşısındaki köşedeki konferans odasına götürmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Panjurlu ve kilitli olana. Jack bir konferans için şehir dışında. Natasha dışında kimse " alışmamızı" bölmek istemeyecektir.

Kahretsin, böyle düşünmek masamın altında saklanmaya çalıştığım şu anki çıkmaza yardımcı olmuyor.

Kalemimi yere atıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Sen harikası. Bunu biliyorsun, değıl mi?"

"Muhteşem olmasını tercih ederim." Bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor, yüzü özür dilemek için buruşuyor. "Bak, geç saate kadar çalışacağıma söz verdiğimi biliyorum ama bugün çok tuhaf geçti ve kendimi pek iyi hissetmiyorum. Evde biraz kestireceğim ve daha sonra biraz daha çalışacağım."

şimdi düşününce biraz solgun görünüyor. "Evet, sanırım."

"Peki, kesinlikle yapmamı istediğın başka bir şey var mı?"

"Gitmeden önce senin için ne yapabilirim?" "Twinkie'nin daha sonra   zeceğı sorun dışında." diye eklerken gözleri kucağıma kayıyor. Ses tonunda ısırcı bir keskinlik var.

"Kıskanç mı?" Sadece bu ihtimal bile beni aptal gibi gülümsetiyor. Ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum ve itiraf ediyorum,

"Çünkü bu konuda senin yardımını almayı tercih ederim." Ve gerçekten isterdim.

Reese o yırtıcı bakışlarıyla bedenimi yavaşça değerlendirirken dudakları düşünceli bir şekilde bükülüyor. Normalde beni süzerken çok daha gizlidir, bunu dikkat etmediğimi düşündüğü zamanlarda yapmayı tercih eder. Sesi birkaç oktav düşüyor ve o ince dudaklarından bir "Tamam" kayıyor. "Konferans odası mı?"

"Ne?" Kaşlarım havaya kalktı. Kahretsin. Bunu beklemiyordum. İri gözlerim ofisi izliyor ya da dinliyor olabilecek herhangi biri için tarıyor, kapının kapalı bile olmadığını görüyorum. Ciddi miydi? Anlayamıyorum! Tek bildiğim, eğer dediğini yapmazsa çok acı çekeceğim.

Hinzırca bir kahkaha patladı. "Bayan Cooke!" diye bağıyor Jack'in asistanı bir yere gitmek üzere kapının önünden geçerken.

Bayan Cooke adımlarını geri çeker ve nefes nefese kalmış, terli alnını bir mendille silerek başını içeri uzatır. "Neyin var canım?"

"Ben de bana hafta sonu bütün keklerinizi yediğini ve onları nasıl bu kadar lezzetli yaptığınızı merak ettiğini söylüyordu."

Nazik kadının gözleri bana odaklandığında parlıyor. "Oh, seni tatlı çocuk. Annen için sana tarifini vereceğim. Elinin altında kağıt kalem var mı?" Kıkırdamaya başladığında elleri çırpınıyor - komik bir Betty Rubble sesi. Ofisime giriyor ve ben Reese'e doğru bir bakış fırlatırken kendini boş sandalyeme sıkıştırıyor - sıkıştırıyor demek istiyorum.

"Yardımcı olabildim mi?" Reese tatlı tatlı soruyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet, öyleydin." Bir kova buz gibi.

"Güzel. Belki de bundan sonra Twinkies'e ihtiyacın olmaz." Kasıla kasıla çıktı.

Kapım çalındığında tamamen unutkanlığa gömülüyordum.

"Evet?" Halsiz bir şekilde sesleniyorum, dijital saatimdeki parlayan kırmızı rakamların bana baktığını görmek için bir gözümü kırıyorum. Saat sabahın biri. Çok yorgunum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve arkadaki koridorun ışığı bir parça parlayarak platin sarısı saçları ve ışıltılı, dar mavi bir elbiseyi ortaya çıkarıyor. Mercy arkasına yaslanıp kapıyı poposuyla kapatarak, "Hey," diyor. "Travis beni içeri aldı."

Sırt üstü yuvarlandım ve mırıldandım, "Çok nazikti." Neredeyse altı yıldır beş erkekle aynı evi paylaşıyorum. Her zaman evde biri oluyor ve Mercy'yi hiç içeri almıyorlar. Durum göz önüne alındığında muhtemelen yeni kurallar koymalıyım.

Bir kedi gibi yavaş ve zarif adımlarla ilerleyerek yatağın kenarına ulaşıyor. Perdeler açık uyumaya başladım, sabah ışığının yeni uyku düzenime alışmama yardımcı olduğunu fark ettim. Şimdi, sokak lambasının ışığı onu zar zor seçmeme yetiyor. "Arayacağınızı söylemiştin."

"İşle meşguldüm." Aslında Mercy'yi tamamen unutmuştum. Bayan Cooke'un şeftalili kekleri hakkında ayrıntılı talimatlar aldıktan sonra - ki aslında anneme vereceğim

-Reese'in bana verdiği tüm dosyaları karıştırmak için saatler harcadım. Mercy'nin bakışları açıkta duran göğsüm ve karnım boyunca kayıyor, dikkati çarşafımın altında çadır kurduğum yere doğru kayarken kaşları hafifçe kalkıyor. Elimde değil. Yukarı uzanarak parmak uçlarıyla elbisesinin askılarını kıvrıyor ve sonra hafifçe çekştirerek elbisesini aşağı doğru itiyor, ta ki elbisesi parıldayan bir yığın halinde yere düşene kadar. Penny's'de haftanın altı günü çalıştığım için Mercy'yi o kadar çok çıplak gördüm ki, karanlıkta neredeyse tüm çillerinin haritasını çıkarabilirdim.

"Belki diye düşündüm..." diyor çarşafımı yavaşça indirip yatağıma tırmanırken ve bir bacağını benimkinin üzerine kaydırırken

" ... bu gece burada kalabilirim ve Bu gece burada kalabilirim ve" eğildi, kollarını yastığının iki yanına dayadı, sahte dublörleri göğsüme bastırdı, "Ben'e doyabilirim. Sorun olur mu?"

Kıkırdamadan edemiyorum. Mercy'nin kelimelerle arası iyi. Hiçbir zaman açık açık edepsiz bir şey söylemiyor ama ima ettiği şey çok kalın. Beynim rahatlıkla "gece kal" kısmını atlıyor ve uzun saçları karnımı sıyrana ve ağzının sıcaklığı etrafımı sarana kadar vücudumu aşağı doğru kaydırıldığı kısma gidiyor.

Ve sonra derin bir iniltiyle beynim tamamen kapanıyor.

"İyi misin?" Mason'ın kapı aralığından sorduğunu duyuyorum.

"Kıçıma tekme yiyeceğim ve muhtemelen bunu hak ediyorum," diye mırıldanıyorum, telefonuma bakarak.

Bu hafta sonu Storm ve Dan'e birlikte gitmek ister misin?

Bunun olmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Ama gecenin bir yarısı yatak odanıza muhteşem bir striptizci gelirse ne yaparsınız? Hiçbir erkek buna hayır demez. Kim olduğun umurumda değil. Ve eğer bana hayır diyeceğini söylersen? Ya yalan söylüyorsun ya da eşcinselsin.

Gerçi daha önce hiç yatıya kalmamıştı. Bu sabah o uyanmadan kalkıp gitmişim, yani en azından garip bir vedalaşma olmadı. Ve şimdi bana birlikte düğüne gitmek için mesaj mı atıyor? Evet, Storm ve Dan, ama yine de. İçgüdülerimin bu konuda hissettiklerinden hoşlanmıyorum. Bana Mercy'nin kesinlikle daha fazlasını istediğini söylüyor. Ona sadece arkadaş olmak istediğimi söylemek işe yaramayacak. O güzel başını sallayıp "Biliyorum Ben" diyecek ve sonra sikimi avuçlayacak. Randevu olarak başka birini getirmezsem, kendimi kokteyllerin olduğu bir tuvalette pantolonum ayak bileklerimde bulacağım.

Kahretsin. Bu da demek oluyor ki yanımda birini getirmeliyim! Ama kimi? Kimi getirebilirim ki? Geçmişte takıldığım birini getiremem, bu beni Mercy'yle düştüğüm duruma düşürür. Yani, bu bir düğün.

Kızlar düğünlerde garipleşir. Uçan  i ekleri yakalamak için birbirlerini  i nerler. Benden bir Şey beklemeyen birine ihtiyacım var. Bana . . . "Kız kardeşin bugün nerede?" Mason'a aniden sordum. Sabahtan beri Reese'in ofisine bakıyordum ama hiçbir hayat belirtisi yoktu. Bana yardım etmek için burada olacağına söz vermişti. Ayrıca, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Reese'in sabah dozunu almadığım fark ediliyor. Sanki yoksunluk içindeyim.

" vey kız kardeş," diye düzeltiyor. "Ve o evde, hasta."

"Ciddi misin?" Kahretsin. D n biraz uyumak için erken çıkacağını söylemişti.

Başını sallıyor. "Ve yanlışlıkla benimkilerden biri de dahil olmak üzere bir sürü dosyayı yanında götürdü. Şimdi onu almak için oraya gidiyorum." Nefesinin altından ekliyor, "O istila edilmiş eve."

Bu doğru. Mason hasta insanlardan, sanki hepsi potansiyel hıyarcıklı veba taşıyıcısıymış gibi uzak durma eğilimindedir. "Ben giderim. Ben hanım evladı değilim," diyorum hemen.

"Ben. İnan bana, istemezsin-" "Sorun değil. Ayrıca, o beni daha çok seviyor."

O yeşil gözlerinden bir düşünce geçiyor ve sonra bir gülümseme kırıntısı yakaladığımı sanıyorum. Yine de onaylamak için çok hızlı. Cebinden anahtarlarını çıkarıp masamın üzerine fırlatıyor. "Al, muhtemelen kapıya cevap vermez." Adresi karalıyor. "Dosyaları bugün öğlene kadar geri almam gerekiyor. Ona biraz soğuk algnlığı ilacı alabilir misin? Jack'e söz verdim."

"Ne istiyormuş?"

Omuz silkiyor. "Tylenol? Nyquil? Valium?"

"Pek l ." Anahtarları ve adresi alıyorum. Ve bekle o.

Ve bekle.

Sonunda pes ettim. "Dostum, beni uyarmayacak mısın? kız kardeşin üzerinde bir Şey denemek için?"

" vey kardeş!" diye sertçe düzeltti, ama sonra o küçük gülümseme iması geri geldi. "Ve hayır. Bu konuda çok endişeli değilim."

Mason omzunun üzerinden, "On ikiye kadar. On ikiye kadar dosyaya ihtiyacım var."

Bu da bana Reese'i benimle düğüne gelmeye nasıl ikna edeceğimi bulmam için neredeyse iki saat veriyor.

Bölüm 17

REESE

"Bu lanet evde nasıl uyuşturucu olmaz!"

Lina'nın sesi odamdaki hoparlörden "O şeylerin tek yaptığı bağışıklık sistemini baskılamak, biliyorsun" diye bağırıyor. "İşte bu yüzden sana her gün ginseng almanı söylüyorum."

"Sen ve Jiminy Cricket," diye mırıldanıyorum, karşımdaki duvara bakıyorum, başımı neredeyse oturana kadar üç yastıkla destekliyorum. Çünkü başka türlü nefes alamıyorum. Mason'ın banyosundaki makyaj masasını çoktan yağmaladım. Vitaminler ve takviyelerle dolup taşıyor ama gerçek değeri olan hiçbir şey yok. Günde bir kadeh votkanın tüm hastalıkları uzak tuttuğuna inanan Jack de şu anda bana pek yardımcı olmuyor. İşe yarar bulduğum tek şey, göğsümü, sırtımı ve hatta üst dudağımı kapladığım küçük bir Vicks küveti oldu.

"Peki Jiminy Cricket hastalanıyor mu? Çünkü ben hastalanmam."

"İkinizin de tam olarak insan olmadığınıza ikna oldum. Muhtemelen bu yüzden birbirinizi buldunuz," diye mırıldanıyorum, üzerimdeki eski püskü ama rahatlatıcı gri bornozum vücudumdan geçen soğuğu engellemeyen bir koza gibi etrafımı sarıyor. Aklımda Jared'le ilgili onca şey varken uykusuzluktan olduğunu düşündüm. İşten çıktım, biraz kestirip akşama yetişmeyi planlıyordum. Tüm o dosya klasörlerini işyerinde bırakmış da olabilirdim, çünkü başımı yastığa koyduğum anda bayılmışım.

ve on üç saat boyunca uyanmadım. Şimdi titrememi durduramıyorum ve başım sinüs basıncından patlamak üzere. Tek yapmak istediğim kendi kendime ilaç vermek ama son kullanma tarihi on yıl önce geçmiş birkaç hap dışında -ki onları almayı ciddi ciddi düşünüyorum- evde hiçbir değerli narkotik yok.

"Mason'ın çekmecesinde biraz zencefil gördüm. Onu alayım mı?" Evet, Mason'ın buzdolabında kendi çekmecesini var. Ve evet, onu karıştırdığımı fark ettiğinde hafif bir kalp krizi geçirecek.

Lina'nın bıkkınlık dolu iç çekişi sözlerinden önce cevap veriyor. "Zencefil hastalanmadan önce alınmalı. Bilirsiniz, çiğ bir şey alacaksanız sarımsak alın."

"Bu da senin garip Kore şeylerinden biri mi?"

"Hayır, bu garip bir naturopatik şey." Lina, düz ses tonuyla, özellikle de onu tanımayanlara zaman zaman patronluk taslıyor gibi geliyor. "Daha lezzetli olması için genellikle içine bir parça ekmek koyuyorum."

"Bu evde Mason'ın pirinç ekmeği dışında ekmek yok ve o da midemi bulandırıyor," diye homurdanıyorum.

Yemin ederim hoparlörden göz devirme sesini duyabiliyorum. "Hastayken ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum."

"Bana bir şeyler getiremez misin?"

"Birkaç saatliğine olmaz. Bütün gün müşteri toplantılarım var. Nicki'yi denedin mi?"

"Bugün şehrin bir saat dışında." "Jack?"

Mason?"

"Jack mahkemede, ya Mason? Gerçekten mi? Tehlikeli madde kıyafeti olmadan buraya gelmez. Bu hafta için başka bir oda arkadaşın olursa şaşırma." İstirabımı arttırmak için bir dizi gırtlaktan inleme ve homurtu çıkarıyorum. Nihayet sustuğumda -kendimi bile kızdırmaya başlamıştım- Lina, "İş yerinde hoşlanacağını düşündüğüm bir adam var," diyor.

"Aman Tanrım, Lina. Şu an doğru zaman değil."

Beni tamamen görmezden gelerek devam ediyor. O ve Nicki bu konuda şampiyonlar. "Düşünüyordum da bir çiftte gidebiliriz

Bu cumartesi buluşuyoruz. Sen ve o, ben ve Mason." "Hayır."

"Ben yüzünden, değil mi? Siz çıkıyor musunuz?"

İçimi çektim. "Hayır. Ben'le aramızda hiçbir şey yok." Gerçek bir şey yok. Yine de onun benim sahte erkek arkadaşımı oynama fikri çekici geliyor.

"Gerçekten. Hiçbir şey." Sözleri şüpheyile doluydu. "Hiçbir şey, Lina. Ben hâlâ yaşlı bir kocakarıyım ve "Randevu" kelimesini duysa bile ciddi Houdini hareketleri yapardı. Ayrıca, benim tipim değil! Bunu biliyorsun." Lina benim ilgimi çeken erkekleri gördü. Motosikletli, dövme, zayıf, esmer ve kır saçlı adamlar. Portakaldan anlayan, iri yarı, sarışın, sırtan eski bir futbolcuyu da kadroya eklediğinizde tek duyduğum Big Bird'ün "Bunlardan biri diğerlerine benzemez" şarkısı oluyor.

"Biliyorum, ama, hadi. Onu hiç mi çekici bulmuyorsun? Çünkü bence öyle. Nicki de öyle düşünüyor. Mason bile eşcinsel olsaydı ondan hoşlanacağını itiraf etti."

Çünkü Mason'ı Lina ile hayal etmek yeterince kötü değildi. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum ve bu yüzden zahmet etmiyorum. Belki de kendimle konuşarak bilincimi kaybederim. "Evet, çekici biri." İsteksizce ekliyorum, "Aslında acayip seksi. Ve harika öpüşüyor. O da bunun farkında. Biraz ahmak ama bir parça koli bandının düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Ve? Rahatsız etmesine izin verilmeyen örümcek ağlarını rahatsız etti mi?" Belli ki Mason Lina'ya randevulaşmama politikasından bahsetmiş, o yüzden ne cevap duymak istediğinden emin değilim.

"Biraz oyalandık ama onun dışında Charlotte'un ağı hâlâ güvende." Geçtiğimiz hafta sonundan sonra her şeyin farklı hissettirmedini söylersem yalan söylemiş olurum. Dün onu o striptizciyle görmek beni rahatsız etti. Bunun nedeni vücudunu satan bir kadın görmeye karşı derin bir feminist tepki duymam değil. Daha çok onunla kaç kez yattığını, hala yatıp yatmadığını ve onunla yatmayı nasıl bıraktılabileceğimi merak ediyordum.

"Kendinizi ya da onu kovduracak bir şey yapmayın. Mason bu konuda gerçekten endişeli. Ben'den hoşlanıyor ama onu çok iyi tanıyor."

"Jack beni asla kovmaz."

"Reese . . ."

"Ben'i kovdurmayacağım," diye mırıldanıyorum sıkıntıyla ve ekliyorum, "ama en iyi arkadaşın hakkında bu kadar iyi düşündüğün için teşekkür ederim."

"Ben ciddiym. Eğer bir şeyler yolunda gitmezse üzülmeyi istemiyorum."

"Güvendesin. Tamamen bittim. Ayrıca, benimle dalga mı geçiyorsun? Ben ile bir ilişki istemiyorum! Çoğu zaman geçmeyen kötü bir isilik gibi."

"Tamam, güzel. Biliyorsun, Nicki'nin kız kardeşi artık tutku partileri yapıyor. Onun aracılığıyla bir şeyler sipariş etmelisin."

İç çekiyorum. "En iyi arkadaşım yirmi bir yaşında vibratöre başvurmamı mı öneriyor? Benden tamamen vazgeçmişsin. Bu harika."

"Bu fikri destekliyorum," diyor tanıdık bir erkek sesi aniden, birkaç santim ötemde. Gözlerimi açtığımda kocaman mavi irisler ve kocaman bir sırtıyla karşılaşıyorum. Ben de yatak odasında bir erkek tarafından şaşırtılan her normal genç kadının yapacağı şeyi yaptım. Elim uçup burnuna değince bir çığlık attım.

"Tanrım, Reese!" Ben geri sıçırıyor, bir eli daha fazla saldırıya karşı korunmak için havaya kalkarken diğer eliyle yüzünü kapatıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanırken burun deliklerimden birinden küçük bir kan damlasının aktığını görüyorum.

Şok içinde kanla kaplı parmağına bakıyor. "Sence?"

"Reese?" Lina'nın temkinli sesi geliyor.

"Oh, o iyi. Koli bandıyla bantlamak istediği o acayip ateşli avukat değil," diye mırıldanıyor Ben.

Harika. Bunların hepsini duydu. Yanaklarım yanıyor. Komodinimin üzerindeki kutudan bir mendil aldım ve

"Yatak odamda bana gizlice yaklaşıarak ne yapıyorsun?" diye sorarken ses tonumdaki ısırik hissini engelleyemedim.

Burun deliğini silerken, "Mason için bir dosya almaya geldim," diye mırıldanıyor. Mendilde giderek büyüyen kan lekesi olup olmadığını kontrol ederken, "Neden bu kadar saldırgansın?" diye ekliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bana soğuk algınlığı ilacı getirdin mi?" Mason ilaç aradığını biliyordu.

"Bu senin özür dileme şeklin mi?"

"Evime zorla girdiğin, yatak odama gizlice girdiğin ve ödümü kopardığın için senden özür dilememi mi istiyorsun?"

Mason'ın anahtarlarını tutuyor.

"Anlambilim," diye mırıldanıyorum, küçük korku enerjimin son zerresini de tüketmiş olduğu için yastık yığınımaya geri yaslanıyorum.

Lina'nın boğazını temizlemesi bana hâlâ telefonda olduğunu hatırlatıyor. "Toplantıma gitmem gerek. Seni sonra ararım. İyi eğlenceler Ben. Hastayken daha da keyifli oluyor." Ben burnunu kıvrırken telefon hoparlörden tıkırdıyor.

Bir suçluluk duygusu kıpırdanıyor. "Kırıldı mı?"

"Hayır, sanırım iyi olacağım." Bir süre durakladıktan sonra, "Mason grip olduğunu söyledi?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Bilmiyorum. Ebola virüsü olabilir. Ya da kara veba. Bunu söylemek için çok erken. Yine de oldukça bulaşıcı olduğuna eminim."

Ben'e tekrar baktığımda, bakışlarının bedenimde gezindiğini fark ediyorum ve ne gördüğünü biliyorum: taranmamış saçlar, lekeli bir yüz, kan çanağı gözler, bol gri eşofman altı ve uyluğumun ortasına kadar uzanan eski püskü, büyük boy Depeche Mode tişörtüm. Jared'in kırmızı boya olayı sırasında çaldığım tişörtü. Ben başını eğip gizlice gülümsüyor.

"Ne?" Şu anda ne kadar itici olduğumun tamamen farkındayım ve üvey kardeşime, ateşli, iğrenç iş arkadaşımızı buna tanıklık etmesi için buraya gönderdiği için çok kızgınım.

"Şimdi benim için hazır mısın?" Yorganımı yukarı ve vücudumun üzerine doğru çekerek alaycı bir şekilde soruyorum.

Kıkırdayarak peçeteyi çöp kutusuna atıyor. "Şu dosyayı senden alayım da vibratörler ve örümcek ağları hakkında konuşmaya geri dön."

Yanaklarım yeniden ısınıyor, sessizce Mason'a küfrediyorum. "Şuradaki dosyaları bana uzat." Yere tembelce bir el sallıyorum ve aşağı uzanışını izliyorum, sessizce pantolonunun ona ne kadar yakıştığına hayranlıkla bakıyorum.

Yiğini karıştırırken Ben'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Üvey kardeşimin istediğini bulduktan sonra ilk sayfaya bir Post-it notu yapııştırıyorum ve şöyle yazıyorum: "Küçük gözlerimle senin az önce yaladığım bir şeyini görüyorum. Tahmin et ne oldu?" İntikam kötüdür, Mason. Bunu çoktan öğrendiğini sanıyordum.

Ben usulca kıkırdıyor. "Bu şeytani sırıtiştan hoşlandığımdan emin değilim." "Merak etme. Hedefim sen değilsin." Dosyayı kapattım ve

Ben'in ayaklarının dibine atıyorum. Kaşlarımı çatarak yorganı başımın üzerine çektim. Bu sadece nefes almamı zorlaştırıyor ama hastayken yaralı bir hayvan gibiyim, saklanacak ve ölecek sessiz bir köşe arıyorum. Mason, Ben'i buraya gönderdiğinde bunun farkındaydı. Bir daha gördüğümde üvey kardeşimin sıksa boynunu kıracağım. "Ön kapıyı kilitlediğinden emin ol."

Ben'in ayak seslerini duyuyorum. Bir an sonra odamda dolaşırken, parmağını eski mavi Yamaha elektro gitarımın çerçevesinde gezdirirken buluyorum onu. "Huh, bu konuda yalan söylemiyormuşsun," diye mırıldanıyor.

Annabelle'in çantasından yüz dolar alıp doğruca rehin dükkanına gittiğim on beş yaşımdan beri bendeydi. Bu konuda akıllıydım. Fair Oakes Country Club'da geçirdiği bir gecenin ardından kapıdan tökezleyerek girmesini bekledim, o gece aşırı pahalı bir şişe şarap aldığını düşüneceğini biliyordum. Len adında bir çocuk benimle birlikte yakındaki bir maçın tribününde oturuyordu.

her öğleden sonra bana nasıl çalınacağını öğretti. Doğuştan yetenekliydim, bir yıl içinde kulaktan çalmaya ve Led Zeppelin tıngırdatmaya başladım.

Ben'in Cancún'daki yorumunu hatırladığımda gülümsemem kaçınılmaz oluyor. "Evet, bunun beni ne kadar ateşli yaptığının tamamen farkındayım."

"Kahretsin, evet," diye mırıldandı Ben, ses tonunda bir gülümsemeyle ekledi, "Belki şimdi değil ama."

"Kapa çeneni."

Gözleri eşyalarımın geri kalanını istila ediyor, duvarımdaki eski kamyonların ve albümlerin, dalgın dalgın notalar alırken oturmayı sevdiğim dev puf koltuğun, kitaplıktaki küçük oyuncak Harley'in, askılardan gelişi güzel sarkan kıyafetlerle dolu bir dolabın üzerinden kayıyor. Beni temsil eden her şey; Jack'in boş odasının evim gibi hissettirmesine yardımcı olan her şey; Caroline'ın elleri üzerinde gezindikten sonra kısa bir süre yakmayı düşündüğüm her şey. "Siz tuhaf birisiniz Bayan MacKay. Hâlâ sizi anlamaya çalışıyorum. Harleyler, paslı eski kamyonlar ve Depeche Mode." Duraklıyor. "Griyi seviyorsunuz, değil mi?"

"En sevdiğim renk." Ben'in bana yaklaşmasını, dönmesini ve sonra yatağıma, yanıma uzanmasını, ağırlığıyla yatağın çöküp gıcırdamasını ihtiyatla izliyorum. Elini sırtımın altından geçirirken boğazımdan garip bir yarı homurtu, yarı hırıltı kaçıyor. "Buraya gel. Ve bana vurma." Homurdanmalarıma ve itirazlarıma rağmen saniyeler içinde beni kucaklayıp sert göğsüne yaslıyor.

"Hastalandığında şikâyet etme," diye kaşlarımı çatarak uyarıyorum, gözlerimi kapatıp iç geçirme dürtümle savaşıırken becerikli parmaklar saçlarımı düzeltmeye başlıyor. Eğer Ben'in ön sevişme anlayışı buysa ... kabul edeceğim. Sinüslerim tıkalı olsa bile, onun temiz, spor kokan parfümünü ayırt edebiliyorum. Bana hafta sonunu hatırlatıyor. Aynı zamanda henüz benimle dalga geçmediği oldukça itici bir Vicks bıyığım olduğunu da hatırlatıyor.

"Dinle," diye yüksek sesle boğazını temizliyor. "Senden bir iyilik isteyeceğim ve bunu yapmamak için gidip kendini hasta ettiğine göre

bütün hafta benimle çalışıyor..." O görmese de gözlerimi deviriyorum. "Eski kocan konusunda sana nasıl yardım ettiğimi hatırlıyor musun?"

"Bademciklerimi yalayarak, evet, bununla ilgili bir şeyler hatırlıyorum." "Ve sonra beni suç ortağın olmam için kandırarak.

Bunu sakın unutma. Cumartesi günü bir işim var ve yardımına ihtiyacım var."

"Bu şey mi?"

"Evet, parti gibi bir şey. Bir arkadaşımın evinde. Müsait görünmemem gerekiyor."

Tıklıyor. "İsviçre haydutluk mu yapmak istiyor?" "Temel olarak."

Huh. Evren bir kez olsun benimle işbirliği mi yapıyor? Bu aslında benim lehime olabilir. Eğer gerçekten çaresizse ... "Bilmiyorum," diye söze başlıyorum, sesimde temkinli bir ifade varmış gibi yaparak.

"Oh, hadi ama, Reese! Sana yardım ettim. Lütfen?" Göğsüne yaslanarak gülümsememi bastırıyorum. Ben'in yalvarması hoşuma gidiyor. "Sadece biraz müdahale etmene ihtiyacım var."

Harika. Futbol jargonu. "Neden ben?"

"Çünkü yanlış bir fikre kapılmayacaksın."

"Evet, endişelenecek bir şey yok. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diye mırıldandım. "Yine de muhtemelen Cumartesi gününe kadar ölmüş olacağım."

"Ya seni hayatta tutacak bir şey bulursam?" "Bana daha fazlasını anlat."

Beni vücudundan ayırmak için öne doğru eğilen Ben, kendini yatağımdan dışarı attı. Onu hissetmeye yeni yeni alışıyordum. Ani yokluğu tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi. "Nereye gidiyorsun?" Odamdan çıkışını izlerken soruyorum. Bir saniye sonra elinde beyaz bir CVS poşeti ve strafor bir kâseyle yatağımın yanına dönüyor. "Sahte bir randevu karşılığında yarım eczane ve şehriyeli tavuk çorbası."

Elim fırlıyor ama yeterince hızlı değil, Ben çantayı ulaşamayacağı bir yere götürüp orada sallanmasına izin veriyor. "Anlaştık mı?"

"Adil dövüşmüyorsun."

"Muhtemelen senden daha adil."

Bu benim şansım. "Bu şey için sahte bir randevu karşılığında yarım eczane ve bir gecelik sahte erkek arkadaş görevleri."

Gülümsemesi düşer. "Ne? Sahte erkek arkadaş mı? Neden?"

"Neden olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey ne zaman olacağı ve ben size haber vereceğim."

Derin nefes alırken burun delikleri genişliyor. "Bir şeyler çeviriyorsun, değil mi?" Sessiz kalıyorum, anlamayı düşünürken onu izliyorum, gözleri ağzımın üzerinde duruyor. Ve sonra o sinsi gülümseme geri geldi. "Tam hizmet sahte erkek arkadaş mı?"

"Pek olası değil." Yine de, bu adamla olan geçmişim farklı olabilir.

Bana "bunu göreceğiz" türünden bir gülümseme veriyor ama kaşlarını çatarak gülümsemesini kesiyor. "Bunun için kovulma riskim var mı?"

"Bu bizim küçük sırrımız olacak." Göğsümün üzerinde çapraz bir hareket yapıyorum.

Çorbayı komodinin üzerine bırakıyor ve poşeti bana doğru fırlatıyor. "Cumartesi günü saat beşte seni alırım. Bir elbise giy. Kırmızı bir tane."

Gözlerimi devirmemi sağladı. Ben devam eden şakaları gerçekten seviyor gibi görünüyor.

Bir an tereddüt ettikten sonra eğilip başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Geçmiş olsun ve başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Hoşnutsuzluk ve sevinç karışımı bir duyguyla kapıya doğru yönelmesini izliyorum. "Mason'a bir sarıl ve sonra ona vücudumdaki kızarıklıkların bulaşıcı olduğundan emin olduğunu söyle."

Çantanın içindekileri incelemek için uzandığımda Ben'in yüksek sesli kahkahası koridorda yankılanıyor. Raftaki her marka öksürük ve soğuk algınlığı ilacını almış olmalı.

Ve prezervatifler.

Mutlu surat ambalajıyla.

Elimde değil. Kendimi ne kadar boktan hissetsem de kontrolsüzce kıkırdamaya başladım.

Bölüm 18

BEN

Sessiz Reese'e alışık değilim. Şu anda Jetta'mın yolcu koltuğunda oturmuş, akşamüstü gün batımı ön camıma vururken çekik güneş gözlüklerinin üstünden bana bakarken, birinin onun dilini kestiğini düşünebilirim.

Tabii ki bu, gözlerimin beyaz elbisesine bakmak için tekrar vücudunun üzerinde gezinmesini engellemiyor. "Kısa ve dar" dışında bir tarz bilmiyorum ama Reese'in giydiği her ne haltsa, hoşuma gitti. Üst kısım göğüslerini normalden daha büyük gösteriyor ve alt kısımdaki tüm o kumaşla kıcını göremesem de, orada ne olduğunu tam olarak hatırladığımdan eminim. Sonuç olarak, sağlıklı bir hayal gücüne sahip bir adam için, dikkatimi ondan uzak tutamıyorum.

Sadece çarpıcı olduğu için değil. Çünkü onu görmeyi özledim. Dört gün önce evine gittiğimden beri onu görmemiştim, o kadar hastaydı. Kurtulduğu için çok mutluyum. Geleceğini sanmıyordum.

Boğazını temizlemesi ve kaşlarını kaldırması, bakışlarımdan bıktığını gösteriyor. "Bunun içinde ateşli olmalısın."

"Evet," diye mırıldanıyorum, arabamdan çıkıp günün geç saatlerine kadar süren sıcağın içine giriyorum ve kendime onuncu kez tören bitene kadar kravatımı çıkarmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Üzgünüm, dolabımda kırmızı yok," diye açıklıyor küçük bir sırtısla, dışarı çıkıp araba yoluna adım atarken, elinde

Giyin.

"Hiçbir şey mi?"

Omuz silkiyor ve bana bacaklarının güzel bir görüntüsünü vererek yürümeye başlıyor. Hâlâ altında saklı olan tek şeyin göğüs ucu halkası olup olmadığını merak ediyorum. "Senin bileceğin bir şey değil," diye omzunun üzerinden atıyor.

"Hah. Ateşli avukatın bir şansı var sanıyordum." O gün, telefonda arkadaşıyla konuşmasına kulak misafiri olduğumda yüksek sesle gülmek için dilimi ısırarak neredeyse kan kaybediyordum. Sonra vibratörler hakkında konuşmaya başladılar ve ... lanet olsun! Ben evdeyken oyuncaklarını çekmecedan çıkarmayı seven birkaç hatunla birlikte oldum. O geceler hep unutulmaz olmuştur.

Reese'in omzunun üzerinden bana attığı bakış, yanaklarının renkten renge girmesi, teslim olmak için elimi kaldırmama neden oluyor. Reese'in sert davranabileceğini ama utandırılmaktan hoşlanmadığını bilecek kadar çok şey öğrendim. Yapmak istediğim son şey küçük komandoyu kızdırmak.

"Bunun ne tür bir parti olduğunu söylemiştin?" Reese önümüzde yürüyen Penny'nin iki striptizcisini inceleyerek soruyor, ikisi de bir mankenin bile çıkarabileceği darlıkta elbiseler giymişler.

Ona hiçbir şekilde gerçeği söylemeyecektim. Gelmeyi asla kabul etmezdi. "Senin eğlendiğin türden bir parti." Kolumu usulca onunkine doladım ve onu Miami'deki malikânenin sahile bakan tarafına doğru götürmeye başladım. Tanrı biliyor ya, hâlâ kaçabilir. Ama şimdilik yol boyunca adımlarıma yavaşça eşlik ediyor. "Anladım, ben sıradan bir randevu muyum yoksa yeni kız arkadaş mı?"

"Sıradan bir randevu. Beni tanıyan hiç kimse aksini düşünmez." "Son derece aşk dolu bir randevu elbette. Aksi takdirde seni getirmezdim."

Köşeyi döndüğümüzde onun küçük göz devirmesini yakalıyorum. Sonra beyaz katlanır sandalyeler ve kemer görüldüğünde ayakları banyoya giren ürkek bir kedi gibi duraksıyor.

"Beni lanet olası bir düğüne mi getirdin?" diye tıslıyor ve ben içgüdüsel olarak kolumu onun kine doluyorum.

"Küfür etme; kötü şans getirir."

Tırnakları ön koluma battıkça, sürpriz yaptığım için pişman olmaya başlıyorum. "Beyazlar içindeyim, Ben!"

"Ve çok iyi görünüyorsun," diye onu temin ediyorum ama gözleri kapalı ve başı "Tanrım, sen tam bir aptalsın" der gibi titriyor.

"Bir düğünde beyaz giyemezsin! Gelinle yarışmaya çalışıyormuşum gibi görünürüm."

"Oh, lanet olsun. Bunun için endişelenme. Onunla yarışamazsın." Kahretsin. İçimi çektim. "Yani..." Az önce iki ayağımı da ağzıma soktuğumu ben bile biliyorum ve aldığım düz bakış bunu doğruluyor. "Bu yanlış oldu. Ne demek istediğimi biliyorsun. Hadi gel." Onu öne doğru çekiştiriyorum. "Bir içki alalım. Dışarıda iyi şeyler vardır." Storm'u tanıyorsam, barda konukları için sadece en iyileri vardır.

"Lütfen bana bu insanları tanıdığını söyle, Ben. Geleceğimi biliyorlar mı? Çünkü şu anda kendimi saldırgan bir düğün davetsiz misafiri gibi hissediyorum."

"Sakin ol. Storm ve Dan benim en yakın iki arkadaşım. Ve evet, senin geleceğini biliyorlar." Dün gece telefon edip Storm'a yanımda birini getireceğimi söylediğimde, elbette beni biraz sorguya çekti ve on birinci saate kadar beklediğim için beni azarladı ama sonra kıkırdayarak onunla tanışmak için sabırsızlandığını söyledi. Böyle harikadır.

Reese'in mükemmel şekilli kaşları diken diken olur. "Onun adı Storm?"

Bunu bekliyordum. "Eski sahne adı, evet. Geçen hafta pastasını mahvettiğin hamile kadın mı? Bugün evlenecek olan o." Barmene selam vererek iki shot tekila ve bir şişe Corona sipariş ediyorum.

Reese öfkeli bir kafa sallayışla "Tekila yok," diyor.

"Oh, hadi ama. Benimle başa çıkmak için buna ihtiyacın olacak." Reese'in omurgasından o çubuğu çıkarabilirsem bu oyun daha iyi işleyecek.

"Neden? Biz de mi evleniyoruz?" Sinirini bastırmak için yaptığı şakalara bayılıyorum. Özellikle de bunun gibi saçma olanları.

"Bebeğim, bu parmağıma bir alyansın girmesinin tek yolu tabutta olmam."

"Bu gecenin sonunda bir tanesinin içinde olabilirsin," diye mırıldanıyor daha çok kendi kendine ve sonra bekleyen barmene, "Bir Jim Beam alayım, sek olsun. Teşekkürler."

"Tanrım. Gitar çalmak . . . Harley sürmek . . . burbon . . . Erkeklerden hoşlanıyor musun ki?" Adam içkiyi doldurup ona uzatırken alay ediyorum.

"Şu anda değil," diye karşılık veriyor kuru bir ses tonuyla ve sağlıklı bir yudum alıyor. En azından henüz benden uzaklaşmadı. Bu iyi bir şey. Bu sayede Mercy'nin -çevremde suç ortağı Hannah'yla birlikte durduğunu görüyorum-kendine daha az yer açmasını sağlıyor. Bu onu caydıracak bir şey değil.

"Bu mavili Twinkie değil mi?" Reese striptizcinin son derece kısa mavi elbisesini değerlendirirken kaşlarını çatıyor.

"Evet. Bir tanışma daha ister misin?" Kulağına doğru eğilerek -bugün yine çilek ve krema gibi kokuyor
-"Soldaki daha çok senin tipin olabilir," diye fısıldıyorum. Reese'in kemikli dirseği kaburgalarımın çarptığında kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı.

Onları gözlemleyişini izliyorum, gözleri hafifçe kısılıyor, parmakları eteğini düzeltiyor, bir o yana bir bu yana çekiştiriyor. Normalde o kadar sert mizaçlı ki, aniden ortaya çıkan öz bilinci hoş ve insancıl bir değişiklik. "Tüm bu silikonları gerçekten seviyor musun?" diye soruyor sonunda.

"İyi yanları da var," diye kabul ediyorum ama hemen ekliyorum, "Ama böyle kızlar çabuk sıkılıyor. Ve ben senin göğüslerini tercih ederim. Yine de sanırım onları tazelemem gerekiyor." Yalan da söylemiyorum. Her iki iddia hakkında da.

"Başka bir Hallmark duygusu." Karamel gözleri yukarı kayarak bana bakıyor, sanki sözlerimin doğruluğunu tartıyor ve

Bana ne tür bir ukalalık yapacağına karar vermeye çalışıyorum. Dudakları ayrılırken, bu sahte randevuyu test etmek ve onu bir öpücükle susturmak istiyorum - hoşuna gideceğini çok iyi biliyorum - ama fırsat bulamadan tanıdık bir el omzuma çarpıyor.

"Bir çukurda öldüğünü sanıyordum," diye gürlüyor Nate'in derin sesi.

Yeni bir insanın Nate'in cüssesini ilk kez algılamasını izlemek her zaman eğlencelidir. Reese hayal kırıklığına uğratmadı, Penny'nin güvenlik şefini tararken gözleri genişledi. Onu suçlamıyorum. Adam neredeyse 300 kiloluk bir kas yığını. Beni sert plastik bir sandalyeye oturtan ve iş için Cain'le görüşmeme bile izin vermeden önce soru üstüne soru soran Nate'ti. Adamın cüssesi - kolejde birlikte oynadığım tüm sol açıklardan daha büyüktü - basit "evet" ve "hayır" cevaplarının ötesinde ağzımı kapalı tuttu.

Onunla el ele tutuştum. "Biliyorum dostum. Bu günlük iş şu anda beni öldürüyor. Dik bir öğrenme eğrisi." Onu her gece görmeye alışmıştım ama kısa bir telefon görüşmesi ve birkaç mesaj dışında onunla haftalardır konuşmadım. Büyümenin ve hayatıma devam etmenin birkaç dezavantajından biri. "Nate, bu Reese." Onu tekrar kendime çektim. "O benim randevum."

"Randevu mu?" Kıkırdıyor. "Sanırım Ben'i henüz çok iyi tanıımıyorsun."

Hiç istifini bozmuyor. "Yalan söyledi ve buraya gelmem için bana rüşvet vermek üzere tıbbi uyuşturucu kullandı, bu yüzden onu oldukça iyi tespit ettiğimi düşünüyorum."

Nate derin bir kahkaha atarken başı geriye düşüyor ve birkaç meraklı bakıştan daha fazlasını kazanıyor. "Siz ikiniz nerede tanıştınız?"

Bana bakarken başını hafifçe yana eğiyor, dudaklarını kıvıran şeytani gülümsemeyi görüyorum. "Warner'da çalışıyorum."

"Avukat mı?"

"Evet. Yakında ortağım olacak. Aslında onu ben eğitiyorum." Birine açıkça yalan söylemesi beni rahatsız etmeli.

en iyi arkadaşlarım, ama aslında eğlendim. O da ikna edici.

Nate'den kocaman bir sırıtma daha. Görünüşe göre Nate'in Reese'e sırtacak çok şeyi var. "Oğlumuz nasıl?"

"Dürüst olmak gerekirse, biraz yavaş. Başaracağından emin değilim."

İlk baştaki rahatsızlığını atlattığını görmek güzel.

Nate'ten gelen bir kahkaha sesi daha ellerimi teslimiyetle havaya kaldırmama neden olurken, yanımdan vızıldayarak geçen kırmızı bir ışık gözüme çarpıyor. "Pekala, siz ikiniz. Bütün gece sizin. Benim yüzümden kendinizi erken yormayın. Kacey!" Bağırarak, şimdiye kadar bağlanmayı düşündüğüm tek kadın olan alingan sirene el sallıyorum. Trent'le zaten evli sayılmazsa tabii.

"Ne?" diye tersleyerek yanıma koştu. Ama hemen yanağıma bir öpücük konduruyor ve biramı elimden kapıp uzun bir yudum alıyor.

"Seksi görünüyorsun."

O muhteşem yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu gülümsemelere hâlâ doyamıyorum; onunla ilk tanıştığımda çok az ve sahteydiler. "Şimdi bana asılmanın sırası değil. Gelinin yanına dönmeliyim. Trent'in etrafta olduğu ve senin canına okuyabileceği zamana kadar bekle, tamam mı?"

Bana biramı uzatırken kıkırdıyorum, birkaç yıl önce Trent'le kafayı bulduğumuz geceyi hatırlıyorum ve tam bir ahmak gibi, o zamanlar spor salonunun kadınlar soyunma odasında Kacey'yle aramızda geçenleri anlatmıştım. Sadece sahip olduğu şey için bir iltifat olarak söyledim.

Trent'in kızdığında sağlam bir sağ kroşesi var.

Kristal mavisi gözlerini Reese'e çeviren Kacey hiç vakit kaybetmeden "Kimsiniz?" diye sordu.

"Reese. Düğün rehinesi." Reese'in aldatıcı derecede narin eli dışarı çıktı.

"Ve yeni en iyi arkadaşın," diye ekliyorum. "İkiniz de taşaklarımı kırmayı seviyorsunuz, bu yüzden iyi anlaşacağınızı düşünüyorum." Keskin zekâsı ve öfkesiyle Reese aslında bana Kacey'i hatırlatıyor, bu yüzden ya hızlı arkadaş olacaklarını ya da bir kedi kavgasında birbirlerinin saçlarını yolacaklarını düşünüyorum. Her ikisine de tanık olmak eğlenceli olurdu.

Kacey'nin yüzü aydınlanır. "Kulağa doğru geliyor. Onunla burada olmayı tekrar düşünmeni sağlayacak tonlarca çirkin fotoğrafım var. Ben'in mutsuzluğuyla daha sonra bağ kurarız."

"Mükemmel." O gecenin beni kışkımdan ısırarak için geri geleceğini biliyordum.

Şimşek hızındaki refleksleriyle -acey spor salonunda kickboks yaparak saatlerini geçirirdi- uzanıp tişörtümün içinden göğüs ucumu çimdikliyor ve o şeytani kıkırdaması havayı doldurarak uzaklaşıyor.

"Yemin ederim, ikinizin arasında, yakında hastanelik olacağım," diye mırıldanıyorum göğsümü ovuşturarak.

Arkamızda bir yerden kemancı müzik çalmaya başlıyor ve oturmamız gerektiğini işaret ediyor. Nate, Reese'in duyamayacağı bir şekilde eğildi ve mırıldandı: "Görünüşe göre Mercy bugün seni görmeyi dört gözle bekliyordu."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, başımı sallıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Beni bir şey beklemeyecek kadar iyi tanıyor."

Nate'in sert bakışları -siyah teniyle tezat oluşturan iri gözlerinin akları- bu bahanenin işe yaramayacağını anlamamı sağlıyor. "Öyle görünmüyor, o yüzden bu pisliği düzeltsen iyi olur. Artık Cain için çalışmıyor olman seni dövmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Şaka da yapmıyor. Hem Nate hem de Cain, insanların Penny's'teki dansçılardan faydalanmamasını sağlamaya özel bir ilgi gösteriyor. En iyi arkadaş ya da değil, iyi niyetli ya da değil, kimsenin yatak odasına giren ben olmasam bile bu yüzden iki gözüm moraracak.

"Anladım, dostum. Güven bana, o iş bitti."

Nate uzaklaşırken ağzından bir "salak" lafının çıktığını duyuyorum, ardından da alçak sesle kıkırdıyor.

"Arkadaşın seni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor," diyor her zamanki gözlemci Reese, oturacak bir yer bulmak için ilerlerken. Tanıdık yüzlerden bana doğru atılan bir sürü baş sallama ve gülümseme yakalıyorum. Neredeyse Penny's'in tüm personeli - Storm'u tanıyan herkes - burada.

"Bu yüzden buradasın. Gelmediğinden emin olmak için." Onu sağ arka köşeye ve Mercy'den olabildiğince uzaktaki iki boş koltuğa götürürken parmaklarımı elinin içinde dolaştırmama izin veriyor. "Ofisime gelen kızı hatırlıyor musun?"

"Twinkie mi?"

"Mercy, evet. Aramızdaki ilişkiyi platonik tutmam gerekiyor ve sen de bunu yapmama yardımcı olacaksın. Ama ona kötü davranamazsın, tamam mı?"

"Ben mi?" Reese alaycı bir masumiyetle, boştaki eliyle göğsünü tutarak kalabalığı tarıyor ve hızla Mercy'nin başının arkasına yerleşiyor.

"Ben ciddiym, Reese. O bir arkadaş ama sanırım yanlış bir fikre kapılmış olabilir."

Reese'in bakışları şüpheyile doludur ve kuru bir sesle sorar: "Peki neden yanlış bir fikre kapılsın ki Ben?"

Ona bilmiş bir bakış attım. "Kendini bana doğru atarken ona hayır demek biraz zor."

Başını sallayarak, "Ne olduğunu saklamaya bile çalışmıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Buna sadece omuz silkerek cevap verebilirim.

"Sanırım geçen hafta benim için eski sevgilimle günü kurtardın," diyor iç çekerek, belli ki etkilenmemiş.

"Ve sen de bundan nefret etmedin, değil mi?" diye hatırlatıyorum ona gülümseyerek. O da annemlerde geçirdiği öğleden sonradan nefret etmemişti.

"Tanrım, çok ukalasın." Minik bir gülümseme ses tonunu yumuşatıyor. Ağır bir iç çekişle, elini yanağıma koymak için uzanıyor. Sıcaklığını hissedinceye kadar yüzümü yaklaştıırıyor.

kulağıma doğru nefes alıyor. Kısık bir sesle "Bu yeterince aşk dolu mu?" diye sorarken dudağı lobumu sıyrıyor.

"Uh ... ." Tüylerim diken diken olurken boğazımı temizliyorum. "Evet, bu işe yarar." Gelin daha koridorda yürümeden beni azgın bir ereksiyon haline getirmek için. Geçen gün Bayan Cooke'la yaşadığım olay bana bir şey anlattıysa, o da gecenin sonunda Reese'den bunu yapmasını istediğime pişman olacağımıdır. Bu kız bana işkence etmekten hoşlanıyor.

Ensemdeki bir tutam saçı parmaklamak için yukarı uzanıyor, ağzı hâlâ kulağımın dibinde, usulca gülüyor. "Annen tüm bunlar hakkında ne derdi?"

Dan ve Trent smokinleriyle kemerin altındaki yerlerini alırken kolumu omzuna doluyorum. "Bana kızlara karşı nazik olmayı öğretti. Tam olarak nasıl olacağını belirtmedi." Sanırım annem bunu nasıl yaptığım konusunda oldukça iyi bir fikre sahip.

Uzaklaşan Reese, okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Ne?"

"Sen özel bir türsün Benjamin Morris," diye cevap veriyor sonunda, ama bu bana gerçekte ne düşündüğü hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Ama bir kumar oynadığımda ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için onu yakınima çektiğimde, geri çekilmiyor. Ya da aletimi yumruklamıyor. "Twinkie izlemiyor," diye onaylıyor alaycı bir şekilde, kontrol etmek için bakmadan bile.

"Gerçekten mi? Peki ya şimdi?" Bir öpücük daha çalmadan önce beklemiyorum. Reddetmediği bir tane daha.

Yine de ben uzaklaşırken gözleri hafifçe kısılıyor.

Bu gecenin sonunda bana bunu kesinlikle ödetecek.

Bölüm 19

REESE

"Arkadaşlarını seviyorum!" Bağıriyorum, çıplak ayak parmaklarım sahildeki serin ve ıslak kumun tadını çıkarırken ayakkabılarım parmak uçlarımdan sarkıyor.

"Benden hoşlandığından daha mı fazla?"

"Evet, ama bu zor değil." Ben'in dolunayın ışığında mükemmel bir şekilde görülebilen karşılık veren sırtışını içime çekerken dönüp geriye doğru yürümeye başlıyorum. Belki de Jim Beam'den, ama bu gece onu her zamankinden daha çekici buluyorum. Aslında, tüm paket - orospu ve her şey - aynada saçlarımı kontrol etmemi ve tüm akşam boyunca içimde küçük elektrik şokları göndermemi sağladı. Gömleği pantolonundan dışarı sarkmış ve kravatını çoktan çıkarmış olsa bile, koca sporcu takım elbise içinde çok şık görünüyor. Ofiste her zaman takım elbise giymediğine seviniyorum. Dikkat dağıtıcı olurdu.

"Öyle mi? Bu yüzden mi bu gece üstüme üstüme geldin?" diye soruyor, sanki küçük bir sırrı biliyormuş gibi kaşlarını kaldırarak.

Kahkahalarımı tutamıyorum. "Ne? Sen bana bir görev verdin ve ben aşırıya kaçmayı severim." Komik, köşeyi dönüp bir düğün sahnesine ilk adım attığımızda, ellerimi boynuna dolayıp onu boğmaktan beni alıkoyan tek şey, ellerimin başarılı olmak için gereken açıklığın yarısını bile kapsayamayacağını bilmektir. Ama çabucak

Duruma adapte oldu ve birkaç arkadaşıyla tanıştı - ki onlardan gerçekten hoşlanacağımı söyleyebilirim.

Özellikle şu kızıl saçlı, Kacey, baş nedime. Hinzır bir espri anlayışı var. Sözünü tuttu ve Ben'in veda partisinden "en iyinin en iyisini" göstermek için on beş dakika boyunca telefonunda gezindi. "En kötünün en kötüsü" olduğu ortaya çıktı. Yine de bana göstermediği birkaç tane vardı ve sanırım onlar striptizcilerle ilgiliydi. Sanırım Ben'in sevgilisi olarak Ben'in başka kadınlar tarafından taciz edildiği fotoğrafları görmemin beni rahatsız edeceğini varsayıyor. Twinkie'nin kucağına oturduğu fotoğrafı kazara yakaladığımda midem rahatsız edici bir şekilde bulandı ve ona hak verebileceğimi düşündüm.

Ben törenden hemen önce eğilip bana o ilk öpücüğü kondurduğunda reddedebilirdim. Onu geri itebilir ve hayır diyebilirdim. Ama yapmadım. Kabul ettim. Bu tahmin edilemeyecek kadar kolay bir karardı, özellikle de Mercy'nin ona kaçamak ve sık bakışlarını yakaladıktan sonra. Bir adımdan fazla uzaklaşırsam, arkamı döndüğümde onu Ben'in üzerinde asılı bulacağımı, göz kamaştırıcı vajinasıyla ya da striptizcinin Ben gibi bir erkeği cezbedecek her nesi varsa onunla onu baştan çıkarmaya çalışacağını biliyordum.

Ben de onun yerine ona asıldım. Ve öpücük çalmasına izin verdim.

Her şeyden çok sınırdan uygunsuz testler gibi hissettim, kısmen onlarla beni kızdırabileceğini bildiği için ama aynı zamanda asla itiraf etmeyecek olsam da, gizlice onlardan en az onun kadar zevk aldığımı bildiği için.

"Sence işe yaradı mı?"

"Pantolonum hâlâ üzerimde, yani evet. Beni bu gece için garip bir durumdan kurtarıyor."

"Sadece bu gece için mi?" Bıkkınlıkla iç çektim.

İleri doğru beş hızlı adım attıktan sonra birden beni kollarının arasına alıyor. Kendimi havada sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi dönerken bulduğumda içimden çıkan ciyaklamayla irkiliyorum.

Şok, ayak parmaklarım kuma değerken Ben'in ağzıma mükemmel zamanlanmış bir öpücük kondurmasıyla devam ediyor.

Dudaklarından kurtulmayı başarıyorum ama kollarından değil. "Biyonik görüşü olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bu onun yeteneklerinden biri değil," diye kabul ediyor. Kendimi durduramadan "Ahmak," diye kaçıyorum.

Bana sadece çarpık bir gülümseme sunuyor. "Ne? Elimde değil. Bu eğlenceli. Eğleniyorsun, değil mi?"

"Evet," diye isteksizce itiraf ediyorum, ellerim pazularına yerleşirken kare çenesinin hatlarına bakıyorum. Keşke bu kadar çekici olmasaydı. Ama o zaman bunu kabul etmezdim, yani ...

"Hâlâ arkadaş mıyız?"

"Sanırım."

"Ve seni birkaç kez öptüm diye benimle evlenmeye çalışmayacaksın, değil mi?"

"Birkaç kez mi?" Kaşlarımın alnımın yarısına kadar çıktığını biliyorum. "Etrafta koşuşturup kızları öpen ve onları ağlatan küçük, pis bir mahalle çocuğu gibisin."

"Bugün sadece bir kız," diye düzeltiyor beni, eğilip bir öpücük daha çalarken -en azından bu geceki yirminci öpücük. "Ve seni ağlarken görmüyorum."

Ben'in nesi var bilmiyorum. Olabildiğince iğrenç biri, ama küçük bir parçam, ne kadar aptalca olsa da, beni çekici bulduğu için gurur duyuyor, özellikle de şu anda bir striptizciyle birlikte olabileceğini düşünersek, kabul etmeliyim ki silikon ve her şeyiyle ölümcül derecede güzel. Tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için bir geceliğine takım değiştirmeniz gerekip gerekmediğini merak etmenize neden olan kızlardan biri.

Yine de, orada pek bir takip varmış gibi görünmüyor. Sorun bu olabilir.

"Eski kocamdan intikam almaya çalıştığım için, programımda ikinci bir sağlıklı ilişki için zamanım olduğunu sanmıyorum. Ama ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Yüksek sesli kahkahası boş kumsalda yankılanıyor. "Güzel.

Beni takıntı haline getiren başka kadınlara ihtiyacım yok."

Bu bana bir homurtu kazandırdı ama sözleri yeni bir düşünceyi tetikledi. "Peki Twinkie'yi en son ne zaman tattın?"

Derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatarak, "Neydi o? Pazartesi miydi? Yoksa Salı mı? Bilmiyorum. Bütün bu günler birbirine karışmaya başladı."

"Hayatının aşkı ölüm döşeğinde et yiyen bir hastalıkla ve kesin ölümle savaşıırken mi?" Dramatik bir şekilde haykırdım. Aslında bu kadar açık cevap vermesine şaşırdım. Bu normal bir erkeğin düpedüz yalan söyleyeceği bir şey. Annesinin evinde benimle oynadıktan hemen sonra, daha birkaç gün önce onunla yatmış olmasına daha da çok şaşırdım. Yani, onunla yattığını biliyordum çünkü kabul edelim, o Ben. Ama bunun geçmişte kalmış bir şey olduğunu düşünüyordum. "Pisliğin teki olduğunu biliyorsun, değil mi?" Midemde beklenmedik bir ekşilik kıpırdanırken söylüyorum.

Omuz silkiyor. "Benim hatam değildi."

Neredeyse ayaklarımın üzerinde tökezliyordum. "Bunu bana gerçekten söyledin mi?"

"Ne?" Ciddi mavi gözler bana bakıyor. "Odamda yarı uykudaydım ve birden ortaya çıkıp kıyafetlerini çıkardı. Sonra üzerime tırmandı ve bana oral seks yaptı-"

"Pekâlâ!" Sözüünü kesip göğsüne bir şaplak attım, sinirim tavan yapmıştı.

"Hey, sen sordun ve ben de doğruluktan yanayım, o yüzden ..."

"Güzel, izci değerlerinden en azından birini korumuş olmana sevindim. Ancak gereksiz ayrıntıları filtrelemek için gerçekten çalışmamız gerekiyor."

Başının arkasını kaşıyor, dudaklarında mahcup bir gülümseme. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Belli ki onunla yatman gerekiyordu," diye katılıyorum sahte bir ciddiyetle, uzanıp daha önce bardan kaptığı ve beni kucaklamadan önce kuma düşürdüğü Jim Beam şişesini almak için onun elinden kurtuluyorum. Hamile bir kızın düğününde son dakika misafiri olduğum ve beyaz bir elbiseyle geldiğim için bu gece iyiydim, güzel, hafif bir vızıltıyı ve

başka bir şey değil. Ama şimdi, uzun bir yudum alarak, sürtük sahte randevumla yaptığım bu aydınlatıcı küçük "romantik" yürüyüşün muhtemelen bunu değiştireceğini kabul ediyorum.

"Neden bu kadar huysuzsun?"

"Tanrım, bilmiyorum. Sevgilisiyle öpüşen, onun bir fahişe olduğundan ve muhtemelen buradaki her kadınla yattığından habersiz bir moron gibi görüldüğüm için mi? Kocasının onu üç ay boyunca aldattığından habersiz kör bir eş olmak bana yetmediği için mi?" Ağzımdan başka derin düşünceler çıkmadan önce dilimi ısıyorum ama artık çok geç. Zarar çoktan verilmişti.

Ben'in bana diktiği hüzünlü köpek yavrusu gözlerinden bunu anlayabiliyorum. "Hadi resepsiyona geri dönelim," diye homurdanıyorum.

onun etrafında. Ama o bunu kabul etmiyor. Kollarını belime doluyor ve alnını benimkine doğru dostça ama samimi bir şekilde bastırıyor. Ben'in böyle davranabileceğini hiç düşünmemiştim. Ona olan yakınlığım hem rahatlatıcı hem de baş döndürücü.

"Burada birlikte olduğum tek kişi o. Hannah da öyle ama sadece bir gece ve bir dakika kadar. O gece Mercy'den daha çok hoşlanıyordu." Aman Tanrım! "Ve özür dilerim. Senden bunu yapmanı istediğimde bunu düşünmemiştim."

İhtiyacım olmayan bu oldukça grafik detayı uzun bir süre sindirerek sonunda bir iç geçirdim. "Sanırım gururum bu karmaşanın üstesinden gelmekte zorlanıyor."

Ben'in gözlerinde şeytani bir parıltıyla, başka bir öpücük için -yine- aşağıya dalıyor. Ancak bu sefer hemen geri çekilmiyor, bunun yerine ağzımı açmam için beni ikna ediyor. Çok geçmeden başımı ellerinin arasına alıyor, dili benimkine dolanıyor ve ben onu reddetmiyorum. Bu işte gerçekten çok iyi.

Ve bu çok kolay. Basit ve acısız, çünkü ikimiz de bunun tamamen fiziksel olduğunu ve ikimizin de daha fazlasını istemediğini biliyoruz. Ve garip bir şekilde, arkadaşmışız gibi hissediyorum. Ben, eskiden kum havuzunda oynadığım bir çocuk gibi.

utanç verici çete yıllarımda beni gören ve beni güldüren biriyle.

Ŗimdi de niyetini kalçama bastırarak belli ediyor.

Aniden geri çekiliyor. "Mercy'yi gerçekten kıskanıyor musun?" Bir duraksama oluyor ve sonra beni bırakıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında gözleri parlıyor, o sağlam st beden kendini göstermeye başlıyor. Gömleği aılana ve elleri kemerine uzanana kadar ne yaptığından tam olarak emin değilim, yanaklarındaki gamzeler derinleşiyor. "nk gerek yok. "nk gerek yok. -"

"Hayır!"

Elleri duraklıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirliyor. "Emin misin?"

"Hayır mı?"

Ben'in kafası benimkine benzer bir şaşkınlıkla yana eğildi. Orada öylece kalakalıyoruz, su kıyıya vururken birbirimize bakıyoruz, ben o tereddüdün ne olduğunu merak ediyorum. Eminim o da öyledir. Sonra gözlerinin sanki sevişmek üzere olduğunu yeni fark etmiş gibi hararetli bir bakışa büründüğünü görüyorum.

Ben de dönüp kaçtım.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırıyor.

Arkadaşlarının düğününün ışıkları ileride parlıyor. Omzumun üzerinden bir bakışla, onun bana doğru koştuğunu görüyorum, görünüşe göre rahatsız olmamış. Kesinlikle fazla zorlamıyor. Gerçi ben o kadar hızlı bir koşucu değilim, o yüzden muhtemelen ben eve varmadan beni yakalayacaktır.

Hay sikeyim. Sonra ne olacak?

Vajina şeytan çıkarma girişimi iki numara, burada mı? İnsanların söylediklerinin aksine, kumda çıplak yuvarlanmak ne romantik ne de rahattır.

Evler solumda sıralanıyor; hepsi de büyük, güzel pencereleri ve peyzajlı arka bahçeleri aydınlatılmış geniş binalar. Bir ... iki ... hariç hepsi. Grsel olarak sayıyorum ... beşinci

Storm ve Dan'in evinin aşıağısında. Evin yan ve ön tarafındaki birkaç ışık yanıyor ama arka taraftaki ışıklar kapalı ve içerisi tamamen karanlık.

Ve bana çarptı. Birdenbire, görmezden gelmenin imkânsız olduğunu düşündüğüm yaramaz bir fikir. Özellikle de içkiliyken.

Mülk sınırına kadar koşarak alçak çitin üzerinden atlıyorum, çıplak ayaklarım alttaki yumuşak çimenlerde sessiz.

"Reese?" Ben'in keskin fısıltısı sessiz geceyi yarıyor.

"Öyle mi?"

Bir dakika sonra, biraz daha yaklaşıarak, "Tanrım. Lütfen bana birini soymak üzere olmadığını söyle."

Arkamı döndüğümde onu mülkün hemen dışında dikilirken görüyorum, ender rastlanan bir panik ifadesi kaygısız maskesini bozuyor. "Ben suçlu değilim!"

"Ne yapıyorsun o zaman?"

Arkama uzanarak fermuarımı açtım ve elbisemin kaldırırma çarpmasına izin vererek kalın beyaz kumaşın altında sakladığım sırrı ortaya çıkardım.

Gözleri kırmızı iç çamaşırı takımına takılınca Ben'in dudaklarından bir "Tanrım" tıslaması kaçıyor. Aslında eskiden bu rengi severdim ve bu özel takım Jared'in favorilerinden biriydi. Miami'ye ilk taşındığım zamanlarda çöp kutusundan çıkarmadan önce iki saat boyunca ona baktığımı hatırlıyorum. Sütyen benim için gerçekten harikalar yaratıyor. "Biliyor musun, dışarıda kimsenin sahip olmadığı bir okyanus var."

"Çok soğuk." Bir sonraki sütyenimi çözerken ani bir sinir harbiyle savaşıyorum. "Daha önce hiç bir insanın havuzuna gizlice girmedin mi?"

Gözleri artık çıplak olan göğsümde takılı kalırken eliyle ağzını kapatarak, "Miami'de rastgele bir milyon dolarlık evde değil," diye mırıldandı.

"Güvenliği olmayan ve bunu kesinlikle yasaklayan hiçbir işaret bulunmayan rastgele bir multimilyon dolarlık Miami evi. Bana göre, bunu istiyorlar." Derin, sakinleştirici bir nefes alarak

Ben'in gözleri göğsümden sıyrılıp aşağıya doğru kaymaya başladı. "Korkak olduğumu biliyordum." Suyun içine sessizce kayarken havuzun cam yüzeyi zar zor dalgalanıyor.

Sanki bir sonraki hamlesine karar veriyormuş gibi bir an dudaklarını büzüyor. "Ben korkak değilim. Sadece bu gece tutuklanmak istemiyorum."

"Vay canına, tenimde çok iyi hissettiriyor," diye baştan çıkarıcı bir tonda alay ediyorum, derin uç boyunca yelken açarken sıçramalarımı minimumda tutmaya çalışıyorum.

Arkamdaki gölgelerden "Siktir," diye bir ses duyuyorum. Ve üç ... iki ... Ben çitin üzerinden tırmanıp gömleğini çıkarırken dallar hışırıyor. "Kahretsin, Reese. Mason haklıymış. Sen bir belasın." Yorumu duymazdan geliyorum ve Ben'in fiziğini sessizce takdir ederek ayakkabılarını ve çoraplarını, ardından da pantolonunu ve boxer'ını çıkarmasını izliyorum.

Tamam. Kabul ediyorum. Ben'in övünecek bir şeyi var. Ayrıca muhtemelen onunla gerçekten aptalca bir şey yapmak üzere olduğumu da kabul ediyorum. Ve içimdeki o küçük düşmenin devreye girip beni umursaması gerekiyor - sanırım buna ahlak ya da vicdan deniyor, ya da ... . Pek emin değilim ama şu ana kadar arkama yaslanıp dizinin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadı.

Ben diğer taraftaki havuza, onun cüssesindeki birinin ses çıkarmasını beklediğimden çok daha sessiz bir şekilde giriyor. Ve yüzünde yoğun bir amaçla bana doğru ilerlemeye başladığında, midemde yatan ölü kelebek cesetleri - Jared'in uzun zaman önce parçaladıkları - yeniden deli gibi çırpınmaya başlıyor.

Ben bana kendimi iyi hissettiriyor. Beni önemli hissettiriyor. Belki de bunun olmasını istiyorum.

Ama bunu onun için bu kadar kolay hale getirmeyeceğim. Küçük, baş döndürücü bir kıkırdamayla kenardan itiyorum ve karşı tarafa geçene kadar suyun üzerinde kayıyorum. Bunu iki kez daha başarıyorum ama Ben'in devasa kol açıklığı ve gücüyle, kısa süre sonra kendimi avcımın sıcak nefesinin içimi ısıttığı bir duvara karşı kafeslendiğim bir kedi fare oyununun içinde buluyorum.

yanağıma ve geniş göğsüne bastırarak beni yerimde tutuyor. Derin uca inen yamaçta duruyoruz, su köprücük kemiğimin hemen üzerinde yükseliyor. "Şu an kendimi on altı yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. Teşekkürler."

"On altı yaşında olmak hoşuma gitti, o yüzden rica ederim." Sesimi sabitlemekte zorlanıyorum. Bunun heyecandan mı yoksa gerginlikten mi kaynaklandığından emin değilim.

Ben homurdanıyor, bir eliyle saçlarımı omuzlarımdan alıyor. "Neden? Reşit olmayan biri olarak yargılanabileceğin için mi?"

"O suçlamaların hiçbiri tutmadı." Lanet olsun, Barry için tam bir baş belasıydım. Ve Jack'e. Sebep olduğum erken beyazlama için her ikisinden de özür dilemeliyim.

Bir kolunu havuzun kenarına dayayan Ben, parmak ucuyla yanağımdaki bir su damlasını siliyor. "Eğer bu gece yakalanırsak, kaybedecek olan benim. Umurunda mı ki?"

"Oh, sakın ol! Bu sadece ikinci derece bir kabahat ve izinsiz giriş uyarısı yok. Bir yanlış anlaşılma olduğunu iddia edip tamamen kurtulabiliriz. Tabii silahınız yoksa, o zaman üçüncü derece ağır suç olur. Bunu nasıl bilmezsin?"

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Abartılı göz devirmemi görmesine izin veriyorum ve sonra küçük sırrımı açıklıyorum. "Sahipleri düğünde. The Situation'ın yaşlı versiyonuna benzeyen adamı hatırlıyor musun?"

Hafızasını karıştırırken onu izliyorum. Hiçbir fikri yok. "Peki ya kocaman ördek dudakları ve sarı bukleleri olan kadın?"

Ben bana çarpık bir gülümseme verirken büyük bir gamze belirliyor. "Evet, onu gördüm."

Tabii ki öyle. "Ciddi misin? Burası onların evi mi?"

"Evet. Tatlı masasının üzerinde duran ikiz oğlanlar da onların."

Ben duraklar. "Peki ya şu anda eve gelirlerse? Peki ya sessiz güvenlik alarmları? Sen hiç

Bunları duydun mu?"

"Güven bana. Karısı ve çocukları gece büfesini sorarken ve kocası oradaki her striptizciyle sohbet ederken, yakın zamanda evde olmayacaklar. Ve ..." Parmağımın Ben'in omzunun sert kıvrımında gezinmesine ve göğüs ucuyla oynamak için göğsüne doğru kaymasına izin verdim, "... Karısının ona nispeten ayık kalması konusunda yakındığını duydum çünkü güvenlik şirketi sabah dokuzda havuzun etrafındaki güvenlik sistemini tamir etmeye gelecek." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdim. "Çünkü çalışmıyor."

Farkındalık yüzünü kaplar. "Huh . . . . Yani bunun için yakalanma riski yok, bana bunu mu söylüyorsun?"

"Temel olarak."

Göğsü rahatlamayla inip kalkıyor ve sonra bana daha fazla bastırıyor, burnu şakacı bir şekilde yanağımı sıyrıyor. "Bu işleri değiştirir."

"Yani su gerçekten sıcak, değil mi? Soğuk okyanustan daha mı iyi?" Alay ediyorum.

Kıkırdıyor, doğal olarak yüksek olan sesi sessiz kalmaya çalışmanın zorluğuyla çatırdıyor. "Evet, aksi takdirde burada gerçek bir sorunumuz olurdu." Ve Ben'in karnıma dokunduğunu hissettiğime göre, şu anda kesinlikle yok. Bildiğim bir sonraki şey, Ben'in ellerinin suyun altına dalıp kalçalarımın arkasına dolandığı. Beni kaldırarak bacaklarımı kalçalarına doluyor ve ardından havuz duvarına karşı pozisyonumuzu sabitlemek için adım atıyor. Boştaki eliyle uzanıp göğüs ucumdaki piercingi kavırıyor ve içime bir heyecan akımı gönderiyor. "Bunu içinde tuttuğun için ne kadar memnun olduğumu söylemiş miydim? Çıkarmana izin yok."

"Jack'in bundan haberi yok, o yüzden sorun olmayacağını düşündüm."

Ben'in başı bir homurtuyla boynumun kıvrımına düşüyor. "Bunu öğrenirse beni kovacak olan adam hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Bir eli boynumun arkasında kıvrılırken ve dudakları köprücük kemiğimi bulurken "Anlaştık," diye kabul ediyorum. Başımı kenara yasladım

Nefesim artık kısa, düzensiz çekişlerle geliyordu. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Hazır gizli piercinglerden bahsediyorken ..." Sanki fırsatı tekrar kaçırmaktan korkuyormuş gibi, Ben hiç vakit kaybetmeden elini göğsümden karnıma ve daha da aşağıya kaydırıyor. İçimi ve dışımı aramaya başladığında benden küçük bir nefes kaçıyor.

Ben'in son derece yetenekli görüldüğü bir başka yol.

"Hayal kırıklığına mı uğradın? Korktum," diye itiraf ediyorum, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak.

Boynumu kavrayan el başımı kaldırıp ısıltılı mavi gözlere bakmaya zorluyor. "Burada hiçbir şey hayal kırıklığı değil, Reese." Boşta kalan elini sırtımla havuzun duvarı arasına sıkıştırarak beni vücuduyla ve tüm düşünce süreçlerini sona erdiren akıl almaz bir öpücükle eziyor.

Bir tanesi hariç. "Prezervatif getirdin mi?" Ona fısıldıyorum, havuzlarda ne kadar işe yaradıklarını merak ediyorum ve çok yakında kendine bir şeyler yapması gerektiğini biliyorum.

Bana karşı tahrik olduğunu hissettiğimde kıkırdıyor. "Sence ben bir şey olmadan bir yere gider miyim-"

Kör edici bir projektör ışığı aniden evden üzerimize doğru parlayınca sözleri kesiliyor. Hep birlikte döndüğümüzde yaşlı bir kadının sürgülü cam kapının yanında durduğunu görüyoruz; zayıf, küçük bedeni pembe bir bornoza sarınmış, saçları bigudilerle toplanmış, burnunun üzerinde iki gözlü gözlükler ve bize doğrultulmuş bir tüfek.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Ben. "Sanırım büyükannem düğüne davet edilmedi?"

"Kıpırdama!" diye bağırıyor kısık bir sesle, gözlerini kısarak bize bakıyor. Elleri titriyor. Korkudan mı, öfkeden mi, yoksa yaşlılıktan mı, emin değilim. Ama itiraf etmeliyim ki, içimizden birinin bu yüzden kazara bir kurşun yarası almasından biraz daha fazla endişe duyuyorum.

Ben, "Bırak da giyinelim, bir dakika içinde gideriz," diye teklif ediyor, ama görünüşe göre kızın buna hiç niyeti yok.

Başı şimdiden bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Siz gençler neden torunlarımın yüzdüğü havuzda zina yapmanın sorun olmadığını düşünüyorsunuz?" Sanki dişleri yerinde değilmiş gibi alt dudağını oynatıyor. "Polis yolda!"

Ben'in alnı sessiz bir lanetle benimkine çarpıyor.

Bölüm 20

■ ■ ■

BEN

"Sizinle geri dönebilir miyim?" Dan gitmek için döndüklerinde memurlara soruyor. İçlerinden biri yanımdan geçerken bana tembel bir selam veriyor ve sırtıyor. Onu Penny's'den bir müşteri olarak tanıdım. Bu bağlantı bu gece başımızın belaya girmesini engellemeye yetmedi.

Dan'i aradım ve Reese yanılıyorsa ve bizi karakola götürmek için bir neden bulabilirlerse diye polisleri durdurmasını istedim. Reese'in haklı olduğundan ve bizi izinsiz girmekten suçlayamayacaklarından eminim. Ahlaksızlık suçlamalarından yüzde yüz emin değilim ve bunu kelepçeliyken anlamak zorunda kalmamayı tercih ederim.

Sanırım Reese'in bu noktaya kadar sabıka kaydı almaktan nasıl kaçındığını biliyorum: o zorlayıcı bir yalancı. Büyükanнем polislerin geldiğini haber verdiğinde ve Reese yüzümdeki ifadeyi gördüğünde, hemen gözyaşı musluğunu açtı ve Sara'nın (Reese'in kadının adını nasıl hatırladığı beni aşıyor, tabii tüm bu oyun önceden planlanmadıysa, ki Reese'in şöhretine bakılırsa öyle de olabilir) gece geç saatte yüzmeye gelebileceğimizi söylediğine yemin etti. Yaşlı kadın kuşkuluydu ama en azından pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp Dan'i aramama izin verdi.

Tüm bunlar hala havuzdayken oldu çünkü çıkmamıza izin vermedi. Kaçmayacağımıza güvenmediğini söyledi. Bunun çoğunlukla doğru olduğuna eminim, ama ışıkla birlikte

gözlüklü ya da değil, ihtiyarın gözleri parlıyordu.

On bir yaşındaki bir çocuğun havalı tüfeğini bize doğrulttuğunu bilseydim, Reese'i dışarı çeker ve kaçırdım.

Dan, polislerden birkaç dakika sonra gelmiş, yıldırım çarpmış ev sahiplerini ve çocuklarını evlerine bırakmıştı. Görünüşe göre Sara arabadan dışarı fırlamış ve içeri girip kanepede bayılmıştı, bu yüzden Reese'in hikâyesini doğrulayamadı. Neyse ki kocası Jim'in akli biraz daha başındaydı. Hemen bizim için havlu getirdi ve annesini çocuklarla birlikte içeri gönderdi, karısının bizi gerçekten de havuzlarını kullanmaya davet ettiğine dair yeminler etti. Sanırım arka bahçede duran herkes bunun koca bir yalan olduğunu biliyordu ama polisler dahil kimse bu gece bununla uğraşmak istemedi. Kimseye zarar vermediğimizi, "aleni çıplaklığımızın" gece vakti özel mülkte olduğunu ve büyükannem dışında kimseyi rahatsız etmediğimizi gören polisler bir uyarıyla yetindiler.

Çünkü etrafta çıplak bir kız varken doğru kafayla düşünemiyorum.

"Artık geliminin yanına dönebilir miyim lütfen?" Dan bana soruyor, sesi kızgınlık dolu.

"Özür dilerim dostum," diye mırıldanıyorum gömleğimin düğmelerini iliklerken. Kahretsin, bunun için daha sonra dişlileri alacağım!

"Teşekkür ederim Dan," diyor çoktan giyinmiş ve sesi çok utangaç çıkan Reese.

Dan nefes verir ve sonra yumuşar. "Bunun için endişelenme." Bir elini fırça gibi kesilmiş sarışının üzerinde gezdirdikten sonra polis tonuyla ekliyor: "Ama bu sana bir ders olsun genç bayan. Ben gibi bir adamla takılırsan böyle şeyler olur."

Reese'e doğru bir bakış attığımda, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığını görüyorum, sanki gülme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi. Sessiz bir onaylamayla sadece başını sallıyor.

Ve tek yapabildiğim ona kafamı sallamak.

Jack bu sabah beni bıraktığını gördü.

Reese'in mesajı daha iyi bir zamanda gelemezdi. Ya da daha kötüsü.

"Ben! Bir dakika bekler misin?" Fark edilmemeyi umarak açık kapının önünden hızla geçerken Jack sesleniyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Derin bir nefes vererek telefonumu cebime koydum ve Jack'in geniş ofisine girmek için arkamı döndüm. Pazar günü öğleden sonra buranın boş olmasını umuyordum. Daha iyi bilmem gerekirdi.

Jack karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Oturun lütfen." O da benim hissettiğim kadar sert görünüyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar her zamankinden daha belirgin. Adam ellili yaşlarının ortasında ve buradaki herkesten daha uzun saatler çalışıyor. Hayatımın o on yılına girdiğimde tanınmak istediğim şey bu değil. Gayet rahat bir şekilde, "Gecen nasıl geçti?" diye sordu.

Pişmanlığın gerginliği göğsüme yerleşirken kendimi durduramadan iç çekiyorum. Reese Jack'e tam olarak ne söylediğini biraz daha paylaşabilirdi. Şimdi bir yalanın içinde yakalanmak zorundayım. Yani, üvey kızını havuzda neredeyse çivilemek ve neredeyse polisle başını belaya sokmak dışında hiçbir şey olmadı. Resepsiyona döndüğümüzde Dan herkese "Ben'in aptallığının bir başka gecesini" vurgulamıştı bile. Hiç vakit kaybetmeden bana yüklendiler. Bunun tek artısı Mercy'nin bunu duymuş olmasıydı ve sanırım eğer birine veriyorsam, şanslı alıcının Reese olacağını düşünmüştü.

Kalabalık dağıldıktan sonra her zamanki çeteyle bir süre çalışma odasında takıldık, içtiğim birkaç bira sistemimden çıktıktan sonra eve gitmeye niyetliydim. İkimiz de kanepede birkaç saat sızıp kalmasaydık, Reese yanağıma kıvrılıp yanağını göğsüme koymasaydı çoktan gitmiş olurduk. Çok tatlıydı. Nate ve Ginger kanepenin diğer tarafında uyumuyor olsalardı, büyükannemin yarıda bıraktığı yerden devam etmek için Reese'i uyandırabilirdim.

Sonuç olarak, benim için nispeten masum bir geceydi. Şimdi ne söylersem söyleyeyim, yine de

Elini kurabiye kavanozuna sokmuş küçük bir çocuk gibi. Ben de "Güzel" de karar kıldım.

Jack'in sandalyesi vücudunu kaydırırken ileri geri sallanıyor. Ve sonra kıkırdamaya başlar. "Bazen senin yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyorum."

Çenemi kapalı tutmayı ve bu konuşmanın bizi nereye götüreceğini görmeyi seçiyorum. Umarım bir işten çıkarma olmaz.

"Reese'in annesi Annabelle'in ilk kocasından boşanmak için ofisime geldiği günü hatırlıyorum. Ondan hemen etkilenmiştim. Büyüleyici güzellikte bir kadındı. Benimle flört etmeye başladığında, şaşkına dönmüştüm. Böyle görünen bir kadın bununla ilgilenir mi?" Eliyle kendini işaret ediyor. "Ama öyle görünüyordu ve bir yıl sonra evlendik." Ayağa kalkıp volta atmaya başlarken Jack'ten alaycı bir homurtu yükseliyor ve geçerken dalgınca bir küreyi döndürüyor. "Belli ki işler bizim için yolunda gitmedi. Bir iş gezisinden erken döndüm ve bazı evrakları toplamak için buraya uğradım, ancak ortağımı onunla birlikte buldum." Önümdeki etkileyici masaya doğru başını sallıyor. "Şurada."

Daha dik oturarak kendimi masaya bakarken buldum. yepyeni bir ışık altında. "Ve hala onu kullanıyor musun?"

"Bu masada beş kuşak Warners oturdu," diye mırıldanıyor ve sanki bir şey anlatmak istermiş gibi parmak eklemlerini pürüzsüz, cilalı maun ağacına vuruyor. "O dişi şeytanın bunu mahvetmesine izin veremezdim. Neredeyse diğer her şeyi mahvetti." Sanki bu konuda konuşmak bile onu yoruyormuş gibi ağır ağır nefes veriyor. "Ondan hemen sonra boşandık. Barry, Warner'a katıldığımdan beri müşteri listesini iki katına çıkarmamda bana yardımcı olmuştu ve ben de onun payını satın almak için her şeyimi teminat olarak göstermek zorunda kaldım." Başını iki yana sallıyor. "Babam, Barry ile iki yaşımızdan beri en iyi arkadaş olsak bile, bir sermaye ortağı almamam konusunda beni uyarmıştı. Onu dinlemeliydim."

Tekrar yerine oturarak devam ediyor. "Tüm bu deneyim ne kadar acı verici olsa da, pişman olduğum tek şey Annabelle'in Reese'i on iki yaşındayken hayatımdan çıkarmasına izin vermemdi. Benim ilk

Karım ve ben hep bir kızımız olsun istedik ama Mason'dan sonra sürekli düşük yaptı. Sonra da öldü. Reese ortaya çıkana kadar her şeyden vazgeçmiştim. O kızı altı yaşından beri tanıyorum. Onu sık sık düşünürdüm ama ..." Başını sallıyor. "Boşanırken çok şey kaybettim ama en büyüğü o kızla olan bağımı kaybetmek oldu."

Bu tür şeylerle uğraşmak istemiyorum. İmzalar, değerli metaller ve karışık DNA içeren taahhütlerde bulunmaktan kaçındığınızda, ikincil hasar oluşmaz.

Ama Jack bunları bana neden anlatıyor? Sonunda yeniden bağlandığı ve çok sevdiği üvey kızını kirletmeye çalıştığım için işten atılacağımı söylediği kısım burası mı; üç yıllık hukuk fakültesinin benim yerime tüm düşüncelerimi sikimin yapmasına izin verdiğim için çöpe gittiği yer?

"Muhtemelen tüm bunları size neden anlattığımı merak ediyorsunuzdur."

"Sayılır" dercesine omuz silkerek ve aynı anda midemi sıkarak cevap veriyorum.

Hafifçe kıkırdamaya başlar. "Reese'in tatlı küçük bir kız olduğunu iddia etmeyeceğim. Altı yaşındayken tam bir dehşet saçıyordu ve hâlâ vahşi ama onu Jacksonville'den getirdiğimden beri biraz sakinleşmiş görünüyor."

Dün geceki havuz olayına bakılırsa o kadar da değil. "Kırmızı boyayı çok seviyor," demeye cesaret ettim.

Kıkırdaması derinleşiyor. "Onu görmeliydin, Dexter'dan fırlamış bir sahne gibi tepeden tırnağa sıçramış, karakolun sorgu odasında oturuyordu. Kefaletini ödemek için bile olsa beni aradığı için memnunum. Aslında şaşırdım. Jacksonville'e giderken Barry'yi aradım çünkü Annabelle'in onu, sabıkalı bir kızı tarafından itibarının lekelenmesini engellemeye yardım etmeye zorlamadığına inanamıyordum. İki yıl önce boşandıklarını o zaman öğrendim. Güzel bir konuşma yaptık." Jack'in gözleri sanki geçmişi yakalıyormuş gibi pencereden dışarı kayıyor. "Her neyse, Jacksonville'e yaptığım seyahati kendimi affettirmek için bir şans olarak gördüm." A

Kaşları altında zikzaklar çiziyor. "Reese kurnazdır. Annesi de öyle. Aynı zamanda oldukça bencil ve kindar olabiliyor. Yine Annabelle gibi. Tutkulu biri ve bu da başını sık sık belaya sokuyor. Ona sorumlu bir yetişkin gibi davranmaya çalışırken hesap verebilirlik, kontrol ve sonuçlar hakkında konuşmak için çok zaman harcadım. Bu yüzden Harley." Bir duraklama oldu. "Babası bisiklete binerdi; bunu size söyledi mi?"

Başımı sallıyorum.

"Hep bir tane almaktan bahsederdi, tıpkı onun gibi. Altı yaşındayken bile."

Huh . . . Reese'in gizemi ortaya çıkmaya başlıyor. "Babasının küçük kızı mı?"

Jack homurdanır. "Baştan sona. Adam onu terk etmeden önce onunla çok zaman geçirmişe benziyor. Bunu yaptığında o küçük kızın kalbi kırılmış." İçini çekiyor. "Bir yıl sonra benim yanıma taşındıklarında hâlâ her gece babamın nerede olduğunu soruyordu. Ne zaman geri döneceğini. Neden onun için geri dönmediğini. Bu kalbimi kırdı."

"Evet, geçen gün onun hakkında bir şeyler söyledi."

Jack dönüp uzun bir süre kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Gerçekten mi? Normalde yapmaz."

"Ona ne oldu?"

Jack omuz silkiyor. "Onu bir lokantada bıraktı ve kaçtı. Sabıkası vardı. Sanırım adam kaçırma suçundan hapse girmek istemedi. Bildiğim kadarıyla Annabelle'le bir daha temas kurmaya çalışmadı ama Annabelle ilk evliliğiyle ilgili her konuda ağzını sıkı tutardı." Bir an duraksıyor. "Her ne olursa, Annabelle'in bunu atlatabildiğini hiç sanmıyorum ve bu onu acı çeken bir kadın haline getirdi. Reese'e ne olduğunu duyduğumda kafamın içinde uyarı çanları çalmaya başladı. Sonunun annesi gibi olmasını istemiyorum, aptalın biri önce onun kalbini kırdı diye zavallı bir serserinin kalbini kırmasını istemiyorum. İnsanların başı böyle belaya girer."

"Beladan hoşlandığı kesin," diye katılıyorum usulca.

Ağzını bükerek ekliyor: "Ve dün gece her ne yaptıysa, onu sabahın altısında kapımın önüne bırakmaya cüret etmene neden olan şeyle başa çıkamayacağından şüphem yok."

Konunun aniden değişmesi beni ürkütüyor. Reese'in ince, çıplak silueti aklıma geliyor ve Jack'in aklımdan geçen kaba düşünceleri okumasından korktuğum için başımı eğmek zorunda kalıyorum.

"Bak. Ofisler arası ilişkiler konusundaki politikamı biliyorsun. Bunları uygulamamın iyi bir nedeni var. Duygusal karmaşalar yüzünden birden fazla iyi çalışanımı kaybettim. Tüm bunları sana Reese'in tutkulu, duygusal ve nihayet doğru yolda ilerleyen genç bir kadın olduğunu anlamana yardımcı olmak için anlattım. Avukatlarımdan biriyle yaşadığı aşk yüzünden dağılmasına izin vermeyeceğim."

"Bir ilişki aramıyorum," diye söz veriyorum ona, ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak.

Bu bana sert bir bakış kazandırdı. "Başka ne arıyor olabileceğini onaylamadığımı sana garanti edebilirim, Ben. Daha önceki işlerin göz önüne alındığında, ne tür işyeri deneyimlerine alıştığını ancak hayal edebilirim."

Varsayımlarını reddetmek, Cain'in orada çalışırken dansçılarıyla yattığını duysaydı beni kovacağını ve sakat bırakacağını açıklamak için ağzımı açıyorum ama Jack beni susturmak için elini kaldırıyor. "Warner'daki pozisyonun güvende. Şimdilik. Reese ikinizin sadece arkadaş olduğunuzu söylüyor ve aksini düşünmek için bir nedenim yok. Henüz."

"Evet, efendim."

"Mason da bunu doğruladı. İkimiz de onun kurallara uyma konusunda ne kadar titiz olduğunu biliyoruz."

"Evet. Kesinlikle öyle." Adam programlanmış bir robot gibi. Onların dışında hareket etmesi gerektiğinde telaşlanıyor.

Yanağındaki kirli sakalı ovuşturan Jack, "Reese'i insanlara alışmış vahşi bir ata benzetiyorum. Size tahammül edecektir, hatta size yaklaşabilir.

Sizi kesinlikle büyüleyecektir ama bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilemezsiniz. Çok derin güven sorunları var."

"Bir adama onunla evlenecek kadar güvendi," diye hatırlatıyorum. "Altı hafta sonra ... ve bakın bu çılgın kız," diye mırıldandı. "Bu güvenle ilgili değildi. Sevildiğini hissetmeye ihtiyaç duymakla ilgiliydi. Birinin onu seçmesi, önceliği ona vermesi ile ilgiliydi. Onu öncelikli yapması gereken herkes başarısız oldu ve onu kendini nasıl toparlayacağını bulması için yerde yatarken bıraktı. Babası, Annabelle, ben ... ve sonra evlendiği o şakacı."

Acaba Jack söz konusu şakacının Miami'de yaşadığını ve Reese'in intikam peşinde olduğunu biliyor mu? Beni köşeye sıkıştırdığı sahte erkek arkadaş anlaşmasına dayanarak, yeterince intikam aldığını sanmıyorum. Başka ne planladıysa, bilmek istemediğimden eminim.

"Zavallı kız defalarca reddedildiğini hissetti." Tekrar yerine oturan Jack, parmaklarını yüzünün önünde birleştirir ve sakın, uyarıcı bir tonda şöyle der: "Eğer ikinizin arasında bir şey olur ve sonra ayrı düşerseniz, onu seçerim. Mason için ne kadar iyi bir avukat ya da arkadaş olduğun umurumda değil. Benim önceliğim o olacak. Anlaşıldı mı?"

"Anladım." Ona herhangi bir şekilde zarar verirsem beni kovar. Neyse ki, benimle tek bir şey için ilgileniyor gibi görünüyor ve bu da ona kolayca verebileceğim türden bir şey.

Hafifçe başını sallayarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Sakıncası yoksa bu küçük konuşmanın ikimiz arasında kalmasını istiyorum. Reese kendisine bir şeyi yapamayacağını söylenmesinden pek hoşlanmıyor ve ona bana karşı isyan etmesi gerektiğini hissettirecek bir neden vermek istemiyorum."

"Hiç gündeme gelmeyecek."

"Güzel. Şimdi git buradan."

Hızlı bir selamla ayağa fırladım ve hapisten kurtulma kartımı memnuniyetle kabul ettim.

Bölüm 21

REESE

Kapısının çerçevesine yaslandığımı fark etmiyor, masasına yayılmış bir dosya klasörüne o kadar odaklanmış ki. Ben de orada öylece durup bir süre onu izliyorum. Ben dudaklarında o büyüleyici küçük gülümseme olmadan iki adım bile atmayabilir ama bir şeye konsantre olduğunda genellikle kaşları çatılır ve ağzı hafifçe aşağı doğru eğilir. Bu da onun bir başka yakışıklı yönü. Neredeyse sözünü kesmek istemeyeceğim.

"Bunları senin için bitirdim."

Mavi gözler beni içine almak için yukarı fırlıyor, yüzüme dönmeden önce vücudumun üzerinde aşağı doğru titreşiyor, sanki her yerimi kontrol etmemek imkansızmış gibi. Ben için öyle olabilir. Öte yandan, artık kıyafetlerinin altındaki her şeyi iyice görebildiğim için, ofisimin önünden geçerken onu da kontrol etmek için her fırsatı değerlendiriyorum. Bu genellikle kalp atışlarımın hızlanması ve dikkatimi kaybetmemle sonuçlanıyor. Ben konsantrasyonuma inanılmaz derecede zarar vermeye başladı.

Kalemini yere bırakıp arkasına yaslanıyor ve bir iç geçiriyor. "Hey, Reese." Gülümsemesi yerindeydi, ama bir şey de ona eşlik ediyordu. Bu hafta onunla yollarımız her kesiştiğinde yüzünde beliren aynı şey. Sanırım bu bir temkinlilik.

Tahmin etmem gerekirse, Jack ona beni Pazar sabahı bırakması konusunda bir şeyler söylemiş. Ben'e bu konuda mesaj attığımda, herhangi bir konuşma geçtiğini inkâr etti. Ve sonra bana ne giydiğimi sordu.

İçeri girip dosyayı masasının üzerine koydum. "Sayfaların hepsi işaretlendi. Müvekkilinizin imzalaması için ek evrakları da hazırladım."

"Çok meşguldün." Ben'in normalde çapkınlık içeren sözleri şimdi neredeyse kırılmış gibi görünüyor. Şakacı Ben'i geri istiyorum. Sanırım beni tekrar öpmesini de istiyorum. "Yorgun musun?"

"Evet. Bu iş hiç bitmiyor."

Boş sandalyesine çöküp ayaklarımı masasının üzerine koyuyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Jack'in ofisinin olduğu sol tarafa doğru hızlı bir bakış atması gözümünden kaçmıyor. Öne doğru eğiliyor ve sesini fısıltının biraz üzerinde alçak bir çatırtıya indiriyor, çünkü Ben'in fısıldayabileceğini sanmıyorum. "Bak, seni iki kez tamamen çıplak gördüm. Senin burada olman, bir toplantıya çağrılırsam saklayamayacağım bir ereksiyona yol açıyor, ki bu olmak üzere. Odaklanabilmem için o tatlı kıcını hemen buradan çıkarman gerekiyor."

Bacaklarımın kaymasına ve gürültüyle yere düşmesine izin verdim. "Keyfin bilir." Onun sözleriyle içimi heyecan ve hayal kırıklığının garip bir karışımı kaplıyor.

Jack onu tamamen tehdit etti.

Bu benim hatam. Ben'in beni sokağın aşağısına bırakmasını istemeliydim. Jack her zaman o kadar erken kalkar ve garajın üstündeki, araba yoluna bakan odada koşu bandında olma ihtimali olduğunu biliyordum.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim. Elim kapı tokmağını kavradığında Ben'in ağır iç çekişi havayı dolduruyor. "Bak, bu yüzden işimi kaybetme riskini göze alamam."

Durup ona bakıyorum. "Ne için? Biz sadece arkadaşız, değil mi?"

Elindeki kalemi ileri geri oynatırken bir an bana bakıyor. Ve sonra gülümsüyor. "Evet, sadece arkadaşız."

Bir parmağımı kaldırdım. "Ama unutma sahte erkek arkadaş, hâlâ bir anlaşmamız var." Kafedeki o günden beri Jared'le konuşmadım, bir haftadan fazla oldu. Kafamın içinde "bırak gitsin" diye bağırın o küçük sesi duyuyorum ama bir yanımda - sabah uyanır uyanmaz Facebook'u açıp onun adını yazmama neden olan yanımda - henüz hazır değil. Sadece nedenini tam olarak anlayamıyorum. Gurur uğruna mı? İntikam vaadi için mi? Yoksa Caroline'ın çalınan cennetinde her şeyin yolunda gitmediğini bildiğim için mi? Cennetimi geri istediğim için mi?

"Evet ..." Ben'in ağzından çıkan bu tek kelimeyle birlikte Jack'in ofisine doğru bir bakış daha atan Ben başını sallarken yüzünü garip bir kaş çatma ifadesi kaplıyor. "Sadece sahte erkek arkadaşının kovulmasına neden olma."

"Al bakalım." Bayan Cooke'un keklerinden birini masasına bıraktım, Ben'in gümüşü mavi golf tişörtünün içinde daha da belirgin görünen kollarını görünce midem küçük bir takla attı. Sanırım onda en sevdiğim renk mavi. Gözlerini ortaya çıkarıyor. "Hızlı gidiyorlar."

Ben masasından kalkıp önce benim ikramıma, sonra da bana bakıyor. "Çünkü bu sabah zaten üç tane yedim." Kocaman elini uzatıp etrafına sarıyor ve alaycı bir gülümsemeye, "Ama teşekkürler. Bunu da memnuniyetle alacağım."

"Onları yavaşlatmazsan Jack gibi göbek yapacaksın."

Bir ısırtık alıyor, çiğnerken ve yutarken meraklı gözlerle beni izliyor. "Böyle görünmediğimde de beni sevmeye devam edecek misin?"

"Kesinlikle olmaz." Dışarı çıkmak için dönüyorum, kıs kıs gülmesi beni gülümsetiyor.

Ama sonra sözleri beni kapısının eşiğinde yakaladı. "Biliyor musun, bana karşı çok iyi davranıyorsun. Bu karakterinin dışında. İnsanlar fark etmeye başladı. Rancor'un sana karşı

küçük bir aşk." Göz kırpışını yakalamak için tam zamanında omzumun üzerinden bakıyorum. "Bunu istemeyiz, değil mi?"

Benimle dalga mı geçiyor yoksa insanlar gerçekten bunu söylüyor ve bende bir farklılık mı fark ediyor bilemiyorum. Ama böyle bir söylentinin ortalıkta dolaşmasını kesinlikle istemediğimizi biliyorum. "Sen daha iyi biliyorsun, değil mi?" Neredeyse bir uyarı gibi geliyor.

Genişçe sırtarak keki havaya kaldırıyor ve "Endişelenme Reese. Bunun için teşekkürler."

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim ama sanırım tutuyordum çünkü nefesimi derin bir iç çekişle bıraktım. Ne olur ne olmaz diye sakın ama yüksek bir sesle -ofisin yarısının duyabileceği kadar yüksek bir sesle- ekliyorum, "Umarım onu yerken boğulur ve ölürsün. İyi günler!"

Reese MacKay kimseye "aşık" olmaz.

Ben'in kahkahası beni bir düzine meraklı memurun ve yöneticinin yanından geçirerek kendi ofisime kadar götürüyor.

■ ■ ■

İş hayatım Korkunç Sıkıcı Cadde'ye doğru bir dönüş yaptı. Bundan hiç hoşlandığım söylenemez ama son birkaç haftadır kendimi farklı hissediyordum. Daha canlı. Şimdi ise ofisim boş ve sıkıcı geliyor. Dosya klasörleri ya da kahve fincanları olmadığı için değil.

Çünkü 1.80 boyunda sarışın bir adam artık benimle asla yalnız kalmamasını sağlıyor. Ben hâlâ yüzde 100 Natasha'nın ve onun davalarına odaklanmış durumdayım ama o, cevaplar için benim kadar hızlı ve verimli olmayan diğer avukat yardımcılarına gitmeye başladı.

Bir süre, ona karşı bir şeyler hissettiğime dair bu "söylentilere" inanmasından ve beni kandırmak istemediği için kasıtlı olarak benden uzak durmasından endişe ettim. Ama o mavi gözleri her zaman üzerimde görüyorum. O da bundan utanmıyor. Biliyorum çünkü gözlerimiz her birleştğinde bana göz kırpıyor.

Onu ofisinde bile köşeye sıkıştırıramıyorum, çünkü sürekli Natasha ile toplantı halinde.

Ve Şimdi, niŐanlı olmasına ve sıradan bir seksi asla kabul etmeyeceğinden emin olmama rağmen, onunla hukuk botu arasında bir Şeyler olduğu konusunda paranoyaklaŐmaya başlıyorum. Muhtemelen yatakta da diğerk her Őeyde olduğu gibi militandır, Ben'in bunu kabul edeceğinden Şüpheliyim.

Umarım ilgilenmez.

Erkeklerini bağlayıp kırbačlayan insanlardan biri değılse tabii. Ben bundan hoŐlanıyor olabilir.

Bundan nefret ediyorum.

Ben'le zaten sahip olduklarımız dışında bir Şey istemiyorum. Sadece başka biriyle olmasını istemiyorum.

Şimdi kendimi Ben'in ofisine uğramak için mümkün olan her bahaneyi ararken buluyorum. Bu yüzden sırada bekliyor, bir fincan bu berbat kahveden -Şaka gibi, gerçekten- ve biraz çörek alıyorum.

"Seni daha önce burada görmüştüm. Kim olduğunuzu fark etmediğime inanamıyorum."

İnsanlar güneyli Őarkılarının güzel ve rahatlatıcı olduğunu söyler. Sabahın dokuzunda ve kaynağından gelen bu sesi ben daha çok kara tahtaya çivi çakmak gibi tanımlayabilirim.

Caroline'ın surat ifadesini yakalamak için omzumun üzerinden bakıyorum ve neden bu kadar geç geldiğini merak ediyorum. Dışarıdaki bankta onu dört kez beklediğimde, kız saat gibi sekiz buçukta içeri girmiŐti. Gerçi gözlerindeki keskin bakışa bakılırsa, bugün bekleme işini onun yapmış olabileceğini düşünmeye başlıyorum. "Üzgünüm, sizi fark ettiğimi söyleyemem." Aldıklarımın parasını ödüyorum ve kasadan uzaklaşıyorum. "İyi günler!" Yanından geçip kapıdan çıkarken elimden geldiğince sinir bozucu ve cıvılcıvılcı bir sesle "İyi günler!" diyorum.

Kolumu mengene gibi kavıyor. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Caroline tıslıyor.

Eline bakıyorum ve sanki aniden lezyonları fark etmiş gibi elini hızla bırakıyor. "Bu hileli bir soru muydu? Çünkü işe gidiyorum. Bu pek de gizli kapaklı bir Şey değıl."

Bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Burada çok fazla tesadüf var, sence de öyle değil mi?"

"Erkekler ve kafeler konusunda aynı zevke sahip olmamız dışında bir şey göremiyorum." Bana o kadar yakın duruyor ki nefesinin kokusunu alabiliyorum. Karpuz gibi kokuyor. Simüle edilmiş sakız gibi. Karpuzdan nefret ederim. Rakamlar.

Gözleri kısıldı. "Senin numaran Jared'in telefonuna nasıl düştü?"

Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyorum. Jared'in telefonu ve insanları ondan uzak tutmakla ilgili bir sorunu vardı. Ya da belki de sadece beni uzak tutuyordu, çünkü eski sevgilisine mesaj atıyordu.

Sonraki sözleri şaşkınlığımı gideriyor. "Birini altı yaşından beri tanımak böyle bir şey işte. Oldukça tahmin edilebilirler. Şifreleri bile."

"Sorun ne, ona güvenmiyor musun?" Jared'in kıskanç karısının eşyalarını karıştırmamasından mutlu olacağından şüpheliyim ve karısı da kıskanç biri. İçimde bir sevinç dalgası hissediyorum.

"Onu asla geri alamayacaksın," diyor yavaşça ve eşit bir şekilde, taklit edilemeyecek bir güvenle. "Jared hayatı boyunca bana aşık oldu. Ayrıldığımızda o kadar yıkıldı ki her şeye katlanırdı. Yoksa neden senin gibi motosiklet kullanan bir psikopatla evlensin ki? Sen onun her gün pişmanlık duyduğu bir hataydın. O benim ve hep öyle kalacak."

İçimde duygular patlıyor - öfke, aşağılanma ve incinmenin tehlikeli bir karışımı gözlerimin kenarlarını yakıyor ve bu kaynar kahveyi kafasından aşağı dökmek istememe neden oluyor. O gün duş perdesini açtığımda yüzünde beliren ifadeyi bir an bile unutmadım. Yemin ederim, sanırım o anı bekliyordu çünkü gözlerini hızla bana kilitledi, muzaffer bir ışıltı parlıyordu.

Ve şimdi bir kafenin ortasında, etrafı unlu mamuller ve yabancılarla çevrili bir şekilde eldivenleri yere atıyor. Elinde hafif bir titreme yakalıyorum ve belki de

benden biraz korkuyor. Jared'le çektiirdikleri fotoğrafta gözlerine bir makas sapladığımı düşünürsek, korkmalı. Muhtemelen ona burada, bu kalabalığın ortasında vuracağımından korkuyor olmalı. Belki de tam olarak bunu yapacağımı umuyordur. Yapmak istediğim şey tam olarak bu. Öfkeli biri olduğumu biliyor. Bana karşı suç duyurusunda bulunabilir ve benden kurtulabilir. Burada bir sürü tanık olur.

Zeki kız.

"O zaman telefon numaramın onda olmasından neden bu kadar endişeleniyorsun?" Zoraki sakın bir sesle soruyorum, elimdeki çöreğin sıkı kavrayışımın içinde parçalandığını hissediyorum.

"Değilim," diye kekeliyor, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "Sadece bildiğimi ve sana güldüğümü bilmen gerekiyor. Bütün arkadaşlarım sana gülüyor. Acınacak haldesin."

Evet, kesinlikle beni kışkırtıyor.

Pazar gününden sonra bacaklarının nasıl olduğunu sormak için dayanılmaz bir dürtüye karşı dilimi ısııyorum. Ona yasaklama emrini hak edecek bir şey söylemenin faydası yok. "Jared'in bir çılgınlıktan diğerine geçtiğini görmek güzel. İyi günler," diye haykırıyorum zoraki bir coşkuyla ve dişlerimi sıkarak ona arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

Telefonumu çıkardım ve hızlı aramamda iki numaraya bastım. "Reese? İyi misin?" Jack hemen sordu.

Kaşlarımı çatarak caddedeki arabaları ve yayaları tarıyorum. "Evet..."

Alıcıdan derin bir nefes sesi geliyor. "Tamam, güzel. Beni aradığın için ... düşünmüştüm," diyor kıkırdayarak. "Genelde ofisine kapanır, bir iki saat daha herkesten nefret edersin."

"Oh, evet. Ben iyiyim."

"Ee, ne var ne yok?"

"Ben ve Mason için küçük bir partiden bahsetmiştin?" Geçen hafta resmileşti. Ben ve Mason baro sınav sonuçlarını aldılar ve ikisi de geçti. Artık avukat yardımcısı oldular.

"Ben yaptım. Neden?"

Dolambaçlı beynimin çarkları hız kazanıyor. "Bu Cuma için bir şeyler planlayacağım."

"Şey, Bayan Cooke zaten-"

Sözünü kestim. "Hayır, Jack. Bunu bir kilisenin bodrumunda yapmayacağız. İyi bir yer bulacağım." Sıradan bir bar, rahat bir ortam. Tarafsız bir yer. Umurumda değilmiş gibi gelip gidebileceğim bir yer.

Ve eski kocama beni ne kadar özlediğini hatırlatacağım. Jack'le konuşmam biter bitmez Jared'a mesaj attım.

Cuma akşamı sekiz gibi arkadaşlarla The Grill'de olacağım. Rahat.

Bir süre sonra ekliyorum:

Telefon şifreni değiştirmek isteyebilirsin. Az önce karşılaştığım sevgili eşinize göre, çok tahmin edilebilir birisiniz.

Bölüm 22

BEN

T.G.I.F.

Burada her gün bir diğerine karışıyor gibi görünüyor. Sanırım ofisimin kapısını biraz fazla zorladım çünkü çarptı ve karnavaldaki köstebek oyununda olduğu gibi kabinlerden en az bir düzine kafanın çıkmasına neden oldu. Bir klasörü daha yere atarken tembel bir özür dileme hareketi yapıyorum.

Kahretsin, Reese'in gece gündüz bana bağlı olması için neler yapmazdım! Onunla çalışmayı seviyorum. Hayır, onunla çalışmaya bayılıyorum. Onun etrafımda olması her şeyi daha eğlenceli hale getiriyor.

Bu yüzden bu hafta ondan uzak durmak zorunda kaldım. Ve bu berbat.

Jack haklı: Kızın büyüleyici bir tarzı var. Benim gibi aptalların sonu geldi.

Masama döndüğümde, sandalyemde duran ve içinden beyaz kağıt mendil parçaları çıkan kırmızı bir hediye çantası buluyorum. Haftalarca odalarda saklandıktan ve Natasha'nın emirlerini yerine getirdikten sonra, baro sınav sonuçları bu hafta açıklandı. Mason ve ben geçtik. Sonunda gerçek bir avukat oldum. Sanırım bu bir çeşit kutlama.

Merakla karıştırdığımda katlanmış bir not buldum:

Resmi bir hukuk robotu olduğun için tebrikler.

Takma isimden anlamadıysam da, dağınık tavuk çiziklerinden Reese'den geldiğini anladım. Kadının el yazısı tanıdığım tüm doktorlardan daha kötü. Sanırım hep acele ettiği için. Daha derine indiğimde, üzerinde "Cancun'da üzerime kustular ve bunun için gösterebileceğim tek şey bu çirkin kırmızı tişört" yazan parlak kırmızı bir tişört çıkarıyorum.

Eminim tüm kat kahkahalarımı duyuyordur.

Kahretsin, onun espri anlayışına bayılıyorum.

Ve ofisinde Rancor'dan başka kimseyi bulamayınca gerçekten hayal kırıklığına uğradım, bilgisayarını çoktan kapatılmıştı. Sanırım önemli bir şey değil. Bu akşam Mason ve benim için düzenledikleri iş sonrası partide ona teşekkür edebilirim.

Yine de o kadar beklemek istemiyorum.

■ ■ ■

"İyi seçim," diye bağıyorum canlı müzik grubuna, gözlerim The Grill'deki kalabalığı dolaşırken, beni çoktan fark etmiş olan ve küçük el sallamaları ve göz kırpmalarıyla bunu bana hissettirmekten çekinmeyen birkaç esmerin üzerinde duruyor.

"Her şeyi Reese ayarladı," diye itiraf ediyor Mason, ses tonundaki şaşkınlıkla, elindeki taslağı benimkine vurarak. "Şerefe. Gerçek bir avukat olmaya."

"Küçük fingerdek nerede bu arada?" Jack de dahil olmak üzere tüm avukat personeli bu gece kutlama için burada. Bizim için kordon altına alınmış, yemek tabakları ve birkaç masayla donatılmış bir alan var. Son üç saattir etrafta dolaşüyor, saate ve kapıya fazlasıyla dikkat ediyordum. "Lina ve Nicki ile. Lina az önce bana mesaj attı. yakında burada."

"Nasıl gidiyor? Tüm bu 'Can't Buy Me Love' görünümünün arkasındaki sebep o mu?" Mason hiçbir zaman keskin moda anlayışıyla tanınmadı ama şimdi yeni kıyafetleri var ve saçını farklı şekillendiriyor. Lens bile takıyor. Eskiden taktığı kalın, aptal gözlükler yüzünden ona çok kızardık ama değiştirmeyi reddetti.

Omuz silkerken yanakları parlıyor. "Yeni bir şey denemek istedim ve o da bana yardım etti."

Sevişmek bu adam için kesinlikle harikalar yaratıyor. "İkinizin arası iyi mi?"

Yüzünden mahcup bir gülümseme geçiyor. "Bu iyi. Bu ..." Başını aşağı yukarı sallarken gülümsemesi kayboluyor. "Karmaşık." diye bitiriyor.

"Lanet olsun, ona aşık değilsin, değil mi?"

"Hayır! Yani, ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama ..." Birasına bakarken sesi kesiliyor.

"Ama ne? Ve ben ilişki konuşması yapmam, bu yüzden derin olmasa iyi olur" diye onu uyarıyorum.

"O Reese'in en iyi arkadaşı, yani ..." Sanki gerisini itiraf etmek istemiyormuş gibi duraksıyor. "Onunla ilgili büyük bir sorun bulmayı bekliyorum."

Ona kahkahalarla güldüğümde pek memnun görünmüyor. "Reese'le aranızdaki sorunları çözdüğünüzü sanıyordum." Onları ofiste daha çok konuşurken gördüm. Hatta Reese geçen gün müşterilere gönderilecek bazı yasal mektupları düzeltmesi için ona yardım etmeyi bile teklif etti.

"Sanırım öyleyiz," diye omuz silkerek kabul ediyor. "Yavaş yavaş." "Jack'in söylediğine göre, Reese hayatlarınızı terk etmiyor.

tekrar. Asla. İkiniz savaşa girerseniz paramı ona yatırırım, haberiniz olsun."

Omuz silkiyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. Ben de kendi kendime gülümsedim. Mason hafif sıklet. Bunun dibine ulaştığında küçük bir kız gibi kıkırdıyor olacak. Sarhoşluktan bahsetmişken, bunları içerken yavaşlamam lazım yoksa aptalca ve profesyonelce olmayan bir şey yapabilirim. Muhtemelen bunun için doğru yer ya da zaman değil. Daha sonra evimde, çocuklar benim için küçük bir parti verecekler.

"Reese ile aranızda neler oluyor?" Mason aniden sorar.

"Sana zaten söyledim. Hiçbir şey söylemedim."

"Ben." Öne doğru eğilir ve sesini alçaltır. "Kovulduğunu görmek istemiyorum." Gözlerinin arasındaki deri birbirine yapışıyor. "Diğerlerine pek uymadığımı biliyorum ama sen her zaman kendimi gruptan biri gibi hissetmemi sağladın. Benim için her zaman iyi bir arkadaş oldun. Ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

Mason'ın bunu bana şimdi söylemesi çok komik. Hukuk fakültesine başladığımda uyum sağlayamadığımı hissetmiştim. Artık oynamasam bile hala yıldız oyun kurucu olarak görüldüğüm lisans eğitimimden, diğer herkesin sahip olduğu akademik hislerden ve incelikten yoksun bir hiçliğe geçmek zordu. Yani, not ortalamam, LSAT puanlarım, tavsiye mektuplarım falan vardı ama bir süre hukuk fakültesine başvurmakla büyük bir hata yaptığımı düşündüm.

Mason'ın arkasında platin sarısı bir kafa dikkatimi çekerken omzuna ağır bir el indiriyorum. "Merak etme. Kovulmayacağım." Mercy ve Hannah bana doğru ilerlerken kalabalığın değişmesini izliyorum, her erkeğin kafası onları takip etmek için dönüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Veda partimi düşünmeden o ikisini birlikte görmek imkânsız. Bu çok uzun bir gece olacak. Umarım Reese yakında ortaya çıkar.

"Bunlar o ikisi mi?" Mason'ın işaret parmağı burnunun köprüsünü itiyor - eğer artık gözlük takıyor olsaydı gözlüklerinin olacağı yeri- ve gözlerini kocaman açarak onlara bakıyor.

"Evet," diye sırtıtıyorum. Mason'a o gecenin ayrıntılarını anlatmak neredeyse o geceyi yaşamak kadar eğlenceliydi. Adam sanki Kutsal Kase'nin sırrını açıklıyormuşum gibi her kelimeme asılıyordu.

"Ben!" Mercy kollarını sıkıca boynuma dolamış, ağzımın tam ortasına bir öpücük kondurmadan önce bardağımı zar zor indiriyorum. "Tebrikler!" Benim için gerçekten mutlu olduğunu biliyorum ve onu itemiyorum. Bu çok kaba olurdu.

Yine de onu kibarca üzerimden kaldırmaya çalışarak elimle işaret ediyorum. "İyi arkadaşım Mason'ı hatırlarsın."

"Seviyorum." Önümden geçerken gözleri parlıyor. Ne olacağını bilerek sırtarak izliyorum. Yapılacak en uygun şey elini sıkmak ve merhaba demek olurdu. Mercy onunla zaten bir kez tanışmış olduğundan, ona doğru eğilip yanağına yavaşça bir öpücük konduruyor ve yüzünü anında ateşe veriyor.

"Hey, Ben, burada olmamız sorun değil, değil mi?" Hannah'nın sesi yanımda mırıldanıyor. Mercy'den çok daha çekingen. "Avukat arkadaşlarının yanında çok belli olmayayım diye sık giyinmeye çalıştım. Sence biliyorlar mıdır?"

Elimde olmadan yüksek sesle kahkaha atmama neden oldu. Hannah da buraya patates çuvalı giyerek gelse bile insanların hangi sektörde çalıştığını anlayabileceği bir kız. Mercy'nin aksine o yaptığı işin bilincinde ve hemşirelik okulunu bitirmek için sabırsızlanıyor. Bunlar şanslı hastalar olacak.

Kolumu omzuna atıyorum ve onu dostça bir kucaklamanın içine çekiyorum. "Bir ipucu yok. Sen iyisin."

"Tamam. Sadece tebrik etmek ve seni özlediğimizi söylemek istedik." Yanağıma saygıdeğer bir öpücük kondurmak için eğildi. O gecenin onun için arkadaşlarının her şeyden birer yudum alıp iyi vakit geçirmesinden başka bir şey ifade etmediğini biliyorum. Penny's'in baş barmeni Ginger'a yıllardır aşktı. "Kendine bir içki al," diyorum sırtarak ve kalabalığı Reese için tararken onu öne doğru itiyorum.

Warner'daki her erkek avukatın kıskanç bakışları üzerimde. Pazartesi günü her türlü telefon ve davetin geleceğini tahmin ediyorum. Buna alışkınım. Kent ve çocuklar her zaman Penny'nin kızlarını evimizde özel bir gösteri için çağırmam için yalvarıyorlar.

Bu gece onları memnun ettim.

İki striptizcinin yumuşak vites değiştirmesinin aksine, Nate'in iri cüssesi kalabalığın arasına girdiğinde kalabalık Kızıldeniz gibi parçalanıyor.

Ellerimi sıkmak için bana doğru yaklaştı. "Ginger gelemedi ama sana ondan kocaman bir ıslak öpücük vermemi istedi."

"Ona bizi dönüştürmeye çalışmayı bırakmasını söyle, dostum."

Yüzünde bir sırıtma belirir. "Sadece birkaç dakika kalabilirim. Bu gece Penny's'i işleteceğim, her ne kadar dansçıların yarısı daha sonra tanıdığım bir ahmağın ev partisine gidecekmiş gibi görünse de."

Onun şakaları beni kıkırdatıyor. "Cain nerede?"

"Eyalet dışı." Kaşlarım daha fazla çatılmıyor. Nate olabildiğince sadık biri ve Cain her ne yapıyorsa kimsenin bilmesini istemiyor. Umarım Charlie'yle bir ilgisi vardır. İyi bir şey. O adam mutlu olmayı hak ediyor.

Bununla birlikte Nate barın diğer tarafında, tanıdığı birinin oturduğu yere doğru ilerliyor ve arkasına saklanmış çok daha küçük bir adamı ortaya çıkarıyor. "Köşende iyi bir arkadaşın var," diye mırıldanan Jack'in gözleri bir süre Nate'i izledikten sonra Mason'ın yanında duran Mercy ve Hannah'ya kayıyor; Hannah kirpiklerini kırıştırıyor, Mercy ise yakasıyla oynuyor.

"Şu anda oğluna sorsan o ikisi de öyledir," diye şaka yapıyorum.

"Evet," diye sırıtıyor Jack birasından bir yudum alırken. "Onu biraz daha az çalışırken ve hayattan biraz daha fazla keyif alırken görmek güzel olurdu." Tereddüt ediyor. "Yine de o kadar emin değilim."

"Mason için bebek adımları," diye katılıyorum kıkırdayarak.

Etrafına bakınarak soruyor: "Şu asi üvey kızımı gördünüz mü? Bütün bu geceyi o ayarladı ve şimdi burada değil."

Güzel soru. Bir yanımda, Mercy'nin girişimlerini savuşturmak için onun yanımda olmasını istiyor. Diğer yanımda ise Jack'le başımı belaya sokmamak için onu barın diğer tarafında tutmak istiyor. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Çok erken konuştun!" Jack haykırıyor, yüzü anında aydınlanıyor.

O bunu söylerken karnımın zıpladığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Kapı aralığında seksi kırmızı bir elbise giymiş ve tehlikeli bir gülümsemeye sahip bir sarışın görmek için döndüğümde tam bir takla atıyor.

"Oh, lanet olsun. . ." Nefesimin altında mırıldanıyorum. Kesinlikle bir şeylerin peşinde.

Bölüm 23

■ ■ ■

REESE

"Size bir şey söylemeyi unuttum çocuklar," diye bağıriyorum Lina ve Nicki'ye kalabalığın arasından ilerlerken. The Grill genellikle Cuma akşamları kalabalık oluyor. Sahilde yer alan bu mekân, sahte bir çim kulübe çatısı, açık duvarları ve çok sayıda düz ekranıyla bir tür tiki spor barına benziyor. Bu gece mekan Warner çalışanlarıyla dolup taşıyor.

Çok fazla. Ve henüz gitmediler. İş partisinin beşten yediye kadar olduğunu söylemiştim. Kokteyl saati. Sekizde, hala oyalanıyorlar.

"Yeniden evlendin," diye cevap veriyor Lina, sanki bu açıklamayı bekliyormuş gibi.

"Tam olarak değil," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Gözlerini devirecekler.

Kapağımı kapatabilirim.

"Bahsettiğiniz bu avukatlar nerede?" Nicki her zamanki gibi çarpıcı görünüyor, bu kez mor korseli bir elbise giymiş. "Onlara avukat olduğumu söylediğimde bana inanacaklarını mı sanıyorsun?"

"İlerideler. Kirpiklerinizi kırıştırırken 'ifade' kelimesini çok yavaş söyleyin, her şeye inanacaklardır. Ama size söylemem gerek-"

"Vay canına! Saçına bak!" Parmaklar enseme, kuaförde yaptırdığım siyah kiraz tabakasına davetsizce uzanıyor. Tamamen sarışın olmak beni gözyaşlarına boğuyordu.

ve bunun ofis standartlarına göre hala yarı saygın olduğunu düşündüm. "Çok şık görünüyorsun. Bayıldım!" Natasha ellerini sallayarak ağlıyor, bu da bana büyük ihtimalle sarhoş olduğunu söylüyor. Cevabımı duymak için durmadan devam ediyor: "Arkadaşların kim?" Elini uzatıyor. Lina'nın mükemmel biçimli sol kaşı eli kabul ederken kavisleniyor.

"Lina, Law bot. Law bot, Lina."

Natasha ona böyle seslendiğimi o kadar çok duydu ki, artık onu rahatsız ettiğini bile sanmıyorum. Nicki'nin mürekkepli koluna aval aval bakmakla meşgul zaten. "Vay canına, acıttı mı?" Uzanıp Nicki'nin kolunu mincıklamaya başladı.

Nicki kibarca, "Alışırsın," diyor ama dudaklarını sıkı bir gülümsemeyle bastırıyor. Bu şekilde dokunulmaktan nefret ediyor. Onlara iri gözlerle bakarak, "Gidelim," diyorum.

"Peki, ben neredeydim . . ." Ben'in sarışın kafasının diğerlerinin üzerinde yükseldiğini ve Jack'in yanında durduğunu görebiliyorum. Biraz gergin olsa da bana gülümsüyor. Ama gözleri hâlâ göğsümde geziniyor ve bugün aldığım straplez kırmızı elbiseyi onaylarcasına parlıyor. Vücuda oturan ve kısa bir elbise ama eteği çan gibi açılarak bacaklarımı güzelce gösteriyor. Gece için biraz resmi - özellikle topuklu ayakkabılarla eşleştirildiğinde- ama gevşek saçlarım ve mücevhersizliğimle bu görünümün altından kalkabileceğimi düşünüyorum. Nicki'nin yaptığı gibi içimdeki femme fatale'i yönlendireceğim.

Mesafeyi kapatırken kafaları üstünkörü tarıyorum. Jared burada olacağını söylemek için mesaj attı ama onu henüz göremiyorum.

Jack döndüğünde beni arkasında dikilirken buldu. "Merhaba, Reesie." Kolunu omzuma doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. İçgüdüsel olarak gülümseyerek sevgisine boyun eğiyorum, kendimi yeniden onun küçük kızı gibi hissediyorum. Sonra bakışları saçlarımın üzerinde geziniyor ve kaşlarını çatıyor. "Farklı bir şeyler var."

Jack tam bir erkek erkeğe. Yeni saçlarımdan birkaç tutamı yukarı kaldırarak, mahcup bir gülümsemeyle, "En azından kafamın tamamı değil," diyorum.

"Hmm . . . evet." Bir süre sonra, "İyi görünüyor. Çok vahşi

değil." Omzumun üzerinden arkadaşlarıma bakarak
gülümsüyor

"Sizi tekrar görmek güzel hanımlar. Yeni daireniz ve işleriniz nasıl?"

"Daire iyi. İş o kadar değil." Lina kelimeleri boşa harcamaz. Bir şeyi yedi kelimeyle söyleyebiliyorsa, yedi kelimeyle söyler. Bazıları onu şirret ya da kaba biri olarak görebilir.

Bence çok çekici.

"Yarısı fena değil. O lisansı al ve gelip benim için çalış, tamam mı?" Bu konuda da şaka yapmadığına eminim, ki bu harika çünkü Lina ile çalışmayı çok isterim.

Jack bana dönerek, "Ben çıkıyorum Reese, ama bunu ayarladığın için teşekkür ederim" dedi. Eğilip alçak sesle ekledi, "Haklısın. Bayan Cooke'un kilise bodrumundan daha iyi."

Omuz silktim. "Sevgili üvey kardeşim için en azından bunu yapabilirim."

"Doğru. Bu gece ona çok fazla eziyet etmemeye çalışın."

"O da bunun için burada." Başparmağımı Lina'ya doğru salladım.

Jack başını sallayarak uzaklaşıyor ve beni Ben'le yüz yüze bırakıyor; Ben de hemen uzanıp kolunu Lina ve Nicki'nin üzerine atıyor. "İkinizi tekrar görmek güzel. Partime geldiğiniz için teşekkürler."

Küçük bir parçam kıskançlıktan çatlıyor, orada olmasaydım Ben'in onlardan biri için uğraşıp uğraşmayacağını merak ediyor. Ara sıra takıldığınız bir erkek sürtükle arkadaş olmanın bazı dezavantajları var, mesela kafanızın arkasındaki o küçük ses size onun muhtemelen sizin arkadaşlarınızla da yatacağını söylüyor.

"Onun için buradayım," diye biraz fazla sert bir şekilde düzeltiyor Lina, gri bakışlarını Ben'in yanında duran Mason'a -ve daha da önemlisi, Twinkie'ye ve onun üzerinde asılı duran arkadaşına- diyor.

"Merhaba." Mason hiç vakit kaybetmeden yaltaklanan hayranlarından kurtulup Lina'nın yanına geçiyor, sesi bir oktav düşerek garip bir şekilde daha yumuşak ve daha az robotik çıkıyor. "Her şey yolunda mı?" Yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Birlikte olmalarına alışabilecek miyim bilmiyorum.

Hâlâ onları izliyorum ki Ben koyu mor bir saç ucunu çekiştirerek dikkatimi çekiyor. "Bunu sevdim. Kırmızı elbiseyi de çok beğendim." Beni göğsüne çekerek -masum bir seyirci için bu muhtemelen tebrik amaçlı bir sarılma olarak görülebilir- "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?" Sahte bir masumiyetle soruyorum, Jared'in burada olacağını bildiğim için kollarının rahatlığı omurgamdan geçen gerilimle çelişiyor.

Kıkırdamasının titreşimini tüm vücudumda hissediyorum. "Kötü bir şey olduğunu biliyorum. Sadece dikkatli olmam gerektiğinden ya da aklınızda başka bir kurban olduğundan emin değilim."

Uzanıp burnuna nazik bir fiske vuruyorum ve bunu yapmakta biraz isteksiz olduğumu fark ederek uzaklaşıyorum. Eğer bu gece farklı bir görevde olmasaydım, bunu hiç yapmak istemeyebilirdim. Ben gerçekten iyi hissediyor.

Etkileyici boyundan bana bakarken yüzü yumuşuyor. "Bu geceyi benim için ayarladığınız için teşekkür ederim."

"Ve Mason," diye hatırlatıyorum ona.

İşte o şakacı gülümsemesi. "Kim kimi kandırıyor? Bütün bunları benim için yaptın."

"Bu konuda duygusallaşacak mısın?"

"Hayır..." Dudaklarına hüznü bir gülümseme dokunuyor. "Ama keşke bu kadar iyi davrandığın için seni öpebilseydim."

Midemde küçük bir suçluluk düğümü oluşuyor. Ama sonra kendime bunun Ben olduğunu hatırlatıyorum. Bunu neden yaptığım onun umurunda bile değil. "O zaman bu senin lehine sonuçlanabilir. Bu gece sahte erkek arkadaş kartımı kullanabilirim."

Başı geriye doğru eğilir. "Ah, kahretsin, Reese. Bu gece bana bunu yapamazsın!"

"Yapıyorum. Söz vermiştin."

"Ve sen de beni kovdurmayacağına söz vermiştin." Bir şey anlatmak ister gibi etrafına bakınıyor. "Şirketin yarısı burada! Jack de dahil!"

"Sakin ol. Jack gidiyor."

"Evet, ben de öyleyim." Birasından büyük bir yudum almasını izliyorum, içimde bir panik kıvılcımı alevleniyor. Ben, gidiyor musun? "Arkadaşlarım benim için evimde küçük bir parti veriyor. Sen ve arkadaşların da gelebilirsiniz, sadece aranızda kalsın. Orada bir avuç avukat istemiyorum."

İçime bir rahatlama çöküyor ve Jared olsun ya da olmasın, bu gece Ben'le takılmayı ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. "Peki ya Mason?"

Ben alaycı bir homurtu çıkarır. "Mace için endişelenmiyorum. O benim ne olduğumu çok iyi biliyor." Gözleri düşüp ağızma yerleşiyor.

"Tam hizmet veren sahte erkek arkadaş modeli sipariş etmedim," diye hatırlatıyorum karnına sert bir dürtmeyle, kalbimin ritmini hızlandırdığını hissetmeme rağmen. Ben irkilmiyor bile, kalın kas tabakası onu koruyor.

"Bu alamayacağın anlamına gelmiyor." Göz kırıyor, "Sadece burada değil." diye ekliyor.

"Şey ..." Düşünceler içinde dişlerimin birbirine çarptığını hissediyorum ve Twinkie'nin bizi izlemiyormuş gibi yaparak omzumun üzerinden attığı rahat bakışını yakalıyorum. "En azından buradayken başka biriyle öpüşmesen olmaz mı? Yoksa ikinci kez aldatılan bir salak gibi görüneceğim." İyi bir önlem için sonuna yumuşak bir "Lütfen?" ekliyorum.

"Mason'ı Mercy'nin dikkatini dağıtmak için kullanmayı umuyordum ama arkadaşın her şeyi berbat etti." Bir süre durakladıktan sonra, "Bekle," diye mırıldanıyor ve kaburgalarımı hafifçe çimdikliyor. Litigation'dan iki avukatla konuşmak için kalabalığın arasından geçerken gözlerim onu takip ediyor. İki striptizciye odaklandıklarını tahmin ediyorum çünkü Ben'i takip ettiklerinde yüzleri aydınlanıyor.

"Reese?" Nicki'nin seslendiğini duyuyorum, gözleri odanın öbür ucundaki bir şeye odaklanmışken bir kadeh tekila dudaklarına dayanıyor. "Şu bahsetmeyi unuttuğun şey mi?"

Neden bahsettiğini anlamak için dönüp bakmama bile gerek yok. Saçımı gelişigüzel savurup omzumun üzerinden bakıyorum.

Jared ve Caroline'ı bir grup insanla birlikte bir masada otururken bulduk, Jared'in ayakları sahnede çalan cover grubunun ritmine uyuyordu.

Arkadaşlarımın yüzlerine bakmak için arkamı döndüğümde, eğer bu bir kaza olsaydı benim yüzümde oluşmasını bekledikleri paniği göremeyince, kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi ne yaptın, Reese?" Nicki iç çekerek, Lina'nın "Burada olacaklarını biliyor muydun?" diye sormasından bir milisaniye önce soruyor. Benden hiç etkilenmediği zamanki sert tonu var sesinde. Mason sadece şaşkın görünüyor.

"Bir şeyler sezmiş olabilirim," diye itiraf ediyorum.

"Kim var burada?" Mason sorar ama kimse ona cevap vermez.

Lina yavaşça ayaklarının üzerinde dönerek bara bakar. "Ve nasıl tam olarak biliyor muydun?"

"Uzun hikaye, ve sen Yapma. gerçekten istiyorum için olmak suç ortağısın, değil mi? Sadece beni takip et, tamam mı?"

İç çekiyor. "Hep öyle yapıyorum. Kötü, kötü bir insan olduğunda bile. Bu gece kötü bir insan mı oluyorsun, Reese?"

Sorusunu duymazdan gelerek başının üstünü okşuyorum. "İyi, destekleyici arkadaş."

"Peki ya Ben?" Nicki soruyor.

"Peki ya ben?" diye soruyor derin sesi arkamdan ve beni sıçrayacak kadar şaşırtıyor. Sırtıma yerleştirdiği elinin sıcaklığını hissediyorum. Kulağıma ulaşmak için eğilip sessizce, "Sorun çözüldü. Bu dava çocukları cennette."

Sert göğsünü okşamak için uzanıyorum, başımı onunkini görecektir şekilde eğerek "İyi sahte erkek arkadaş" diyorum.

Yüzü bir an için buruşuyor, sonra gülümsemeye dönüşüyor ve eli sırtımdan çekiliyor. "On beş dakika," diye hatırlatıyor bana usulca.

Çevremden Jared'in beni gördüğünü ve şu anda beni izlediğini görebiliyorum. Yine de dönmüyorum. Onu arıyormuşum gibi görünmesini istemiyorum. Ya da onun burada olmasını gerçekten önemseydiğimi. "Tamam, önce yapmam gereken bir şey var. Bana bir içki sipariş edebilir misin?"

"Nereye gidiyorsun?"

Solist kısa bir ara verileceğini duyururken gruba bakıyorum. "Onlarla konuşmak için." Rezervasyon yaptırmak için The Grill'i aradığımda ve Cuma geceleri canlı bir grup olduğunu öğrendiğimde, bu gecenin harika olacağından hiç şüphem yoktu.

Ben sırtıyor. "Benim için bir şarkı isteyecek misin?"

Tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum -belki de Jack hala etrafta dolaşırken ve Warner avukatları tarafından kuşatılmışken bunu yapmamalıyım, ama Jared'in gözlerinin hala üzerimde olduğunu hissediyorum ve bunun onu rahatsız ettiği fikri beni teşvik ediyor- ve fısıldıyorum, "Senin için daha iyisini yapmama ne dersin?"

Ben'in çenesi geriliyor ve küçük, sert bir adım atarak kafaları kontrol ediyor.

Sırtarak, cilveli kırmızı elbisemle sahneye atlıyorum - insan şeytan tarafından ele geçirildiğinde, rolünü gerçekten benimsemelidir. Şarkıcıya odaklanıyorum. Büyülemem gereken kişi o.

Beş dakika sonra omzuma bir gitar atmamın nedeni de bu. Keşke kendiminkini getirseydim. Eski ve dandikti ama tüm küçük numaralarını ve sırlarını biliyordum. Bu iş görür.

Mikrofona dokunarak sesimi temizliyorum. Sahne ışıkları kalabalığı gizleyecek kadar güçlü değil ve bu yüzden kafaların bana doğru döndüğünü görüyorum. Sadece biraz gerginim. Hiçbir zaman kalabalıklar önünde endişelenen biri olmadım. Belki de öyle olsaydım, yaptığım aptalca şeylerin yarısını yapmazdım. Şimdi en azından iyi olduğum bir şeyi yapıyorum, Jared'la birlikte olduğumuzdan beri yapmadığım bir şeyi.

"Sahneye çıkmayalı uzun zaman oldu." Tüm söylediğim bu ve sonra elimi kaldırarak grubu işaret ediyorum. Grup Serena Ryder'ın "Call Me" şarkısının açılış notalarını çalmaya başladığında Warner'daki her bir çalışan ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Ben hariç tabii. O sadece ayakta duruyor.

kollarını göğsünde kavuşturmuş. Merakla izliyordu.

Ve sonra şarkı söylemeye başladım.

Yavaşça nefes alarak, notaları diyaframımın derinliklerinden taşıyarak, ağızımdan çıkmalarına izin vererek, parmaklarım her akoru kaydırırken, kıvrırken ve bastırırken şarkı söylüyorum. Bu derin, cesur bir şarkı ve alçak sesime mükemmel bir şekilde uyuyor. Tekrar burada olmak, kendi duygularımı bir başkasının sözleriyle, aklımdan geçenleri yargılamadan söylememe izin verecek şekilde dışa vurmak, vücudumda bir heyecan yaratıyor. Şarkı söylemeyi her zaman sevmişimdir, küçükken ve bir melodiyi taşıyamazken bile. Annabelle'in benim için yaptığı şeylerden biri de buydu; beni şan derslerine soktu. Bunu yaptı çünkü diğer tüm sosyetik eşlerin kızları korodaydı. Ama benim koroda şarkı söylemeye hiç ilgim yoktu. Onun yerine bir müzik grubuna katıldım. Oldukça iyiydik ama uzun sürmedi. Davulcu ve basçı -kardeşler- çok fazla tartışıyorlardı.

Jared'e göre, Jacksonville'deki pis bir barda kalkıp Jared için şarkı söylediğim ilk gece, benimle evlenmek istediğini anladığı geceydi. Gırtlaktan söylediğim şarkıların omurgasından aşağıya ve uzuvlarına doğru ürperti gönderdiğini ve kalbini sarana kadar durmadığını söyledi. Jared'in kelimelerle arası iyidir.

Ve şimdi bile o tuhaf, gizemli gülümsemenin dudaklarına dokunduğunu, dikkatinin bana yapıştığını görüyorum.

Caroline'ın dikkatle incelediği ve burun deliklerinin açılmasından hiç hoşlanmadığı bir bakış.

İçimde parlak, görkemli, tatmin edici havai fişekler patlıyor.

Şarkının son notası çaldıktan sonra havada iki saniye boyunca ölüm sessizliği hakim oluyor ve ardından bir alkış tufanı kopuyor. Işıldamadan edemiyorum. Gözlerimin sadece bir milisaniye Jared'in üzerinde kaymasına izin veriyorum, o tanıdık parıltıyı görmeye yetecek kadar ve sonra Ben'e odaklanıyorum, o da beni sahneden almak için belime doladığı güçlü elleriyle ilerliyor.

İyi sahte erkek arkadaş.

"Neden kovulmamı bu kadar çok istiyorsun?" Ben soruyor, bana doğru eğilirken sesi alçak, yumuşak bir tonla çatırdıyor. Çok yakın değil ama Jack'in romantizm barometresi için uygunsuz olacak kadar yakın olduğu kesin. Umarım ben sahneye çıkmadan önce gitmiştir.

"Sanırım bunu tek başına yapacaksın." Yapmamış olma ihtimaline karşı bir adım geri çekildim. Ben'in bir savaş zayıfatı olmasını gerçekten istemiyorum ve eğer Jack hâlâ buradaysa ve bunu görürse ... "İçkim nerede?"

"Lina'da var," diye mırıldanıyor, gözleri göğüs dekolteme kayarken göğsü yükseliyor. "Ve içsen iyi olur, çünkü şimdi gidiyoruz."

Aman Tanrım. Belli ki Ben'in benim için planları var. Bu gece için. Bu muhtemelen iyi bir şey. Bu planıma yardımcı olur: İçeri. Etkilemek. Dışarı. Çok fazla oyalanıp ikisiyle birlikte yüzleşmek zorunda kalmak istemiyorum. Yüksek bir notla ayrılmak bana üstünlük sağlar. "Bir saniye içinde orada olacağım, tamam mı?" Gitar askısını başımın üzerinden çekip gitariste geri veriyorum, o da sahneye geri dönmeden önce başıyla beni övüyor. Ben'in kaburgalarına hafifçe vurarak, yol boyunca gözlerinin sırtımı kavurduğunu hissederek kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum. Ya da belki de Jared'in gözleriydi.

Ya da ikisini de.

Ama kabinden dışarı adımımı atar atmaz, beni kavuran çok farklı gözlerle karşılaşıyorum. Nefret dolu gözler. Ve korku. Lavabonun yanında ellerini kalçalarına dayamış bekleyen kızıl saçlı sürtüğe takılmışlardı.

"Burada ne işin var?" diye tersliyor.

Çok tahmin edilebilir. Musluğu açıyorum. "Şu anda ellerimi yıkıyorum. Az önce orada ne yaptığımı bilmek ister misin?" Başparmağımı omzumun üzerinden geçirip tuvaleti gösteriyorum. "Çünkü bu biraz garip olurdu." Roller tersine dönseydi, şimdiye kadar onu yumruklamış olurdum.

"Seni uyarmıştım!" Fransız manikürlü tırnağını yüzüme batırıyor, burnuma o kadar yakın ki, onu uzaklaştırma isteğimle savaşıyorum. "Ondan uzak dur!"

Ona en iyi şaşkın bakışımı attım. "Bir iş partisi için buradayım."

"Gerçekten mi?" Dudaklarında kibirli bir gülümseme beliriyor. "Yani Jared'a mesaj göndermiyor muydun? Çünkü bir şekilde şifresini bildiğimi öğrendi."

"Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Dişlerini sıkması bana pek de iyi olmadığını söylüyor. "Gelmesini sen istedin."

"Hayır. Bir şeyler içmek için dışarı çıkmak istediğini söyledi ve ben de ona bu gece burada olacağımı söyledim," diyorum yavaşça ve sonra ses tonumu daha patronluk taslayan bir şeye çeviriyorum. "Bence sen daha çok Jared'in neden eski karısıyla buluşmak istediğiyle ilgilenmelisin. Neden benimle arkadaş olmak için kendi yolundan çıkıyor?"

Kaşları çatıldı. Şüphe çarklarının dönmeye başladığını görebiliyorum, bir zamanlar kendinden son derece emin olan Caroline şüphe hastalığından muzdarip. Jared onu aldatıyor mu? Aldatır mı? Bu geceki işim bitmiş olabilir. Onu öylece bırakabilirim.

Ama tabii ki yapmıyorum çünkü ihanetlerinin yarattığı yanık, içimde duygusal olarak sakatlayıcı yaralar bıraktı. "Onu başka bir kadınla yakaladığında nasıl hissedeceğini merak ediyorum."

"O bana bunu yapmaz."

Ona sertçe bakıyorum, bunun ardındaki gerçeği arıyorum. Buna gerçekten inanıp inanmadığını anlayamıyorum. Onun için bu kadar önemli olduğuna inanıyor mu? "Hayır mı?" Kendi hınzır gülümsememi yapıştırıyorum ve bunun kazanan bir gülümseme olduğunu biliyorum çünkü yüzü soluyor. Ve sonra, bu kadın bana yaptıklarından dolayı hala zerre kadar utanç göstermediği, "Özür dilerim" demeye kalkışmadığı için, "Düşün hakkında ne düşündüğümü sana bildireceğimden emin olabilirsiniz" diye tıslayarak doğrudan şahdamarına saldırıyorum.

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Seni orospu!"

Sanırım Lina ve Nicki onun beni takip ettiğini gördüler ve kafalarını kapıya dayadılar çünkü Caroline çılglık attığı anda ikisi birden kapıdan içeri daldılar,

Ben, Mason ve tuvalete giden birkaç meraklı kadın da onları takip ediyor. Mükemmel zamanlama, gerçekten. Orada öylece duruyordum, kollarımı göğsümde kavuşturmuştum ki Caroline pençelerini çıkarmış bana doğru uçuştum.

Onu itip uzaklaştırmadan önce köprücük kemiğime bir çizik atmasına ve boğazımda birkaç sağlam parmak izi bırakmasına izin veriyorum.

Nicki kollarını sıkıca yana doğru tutarak daha fazla saldırıyı engelliyor. Daha önce de insanlara kafa kilidi taktığını görmüştüm, yani bu oldukça nazik bir hareket. Gerçi bunun gerekli olduğundan şüpheliyim. Caroline'ın benek benek kızarmış yüzüne ve elbisesini düzeltme şekline bakılırsa utanmış. "Sana karşı bir yasaklama emri çıkartıyorum."

Lina'nın verdiği bir mendili boynumdaki çizige sürüyorum. Birkaç kan lekesi ile geri geliyor. "Sana iyi şanslar. Ben yanlış bir şey yapmadım. Hatırlarsanız sizden uzaklaşmıştım. İkinize de hiç yaklaşmadım." Bu teknik olarak yalan ama paintball'dan haberi yok. "Yeni telefon numaranı almadım. Önce Jared'a mesaj atmadım. Ve kesinlikle sana fiziksel olarak saldırmadım. Tanıkların önünde. Ben sadece buradayım, iş arkadaşlarımla kutlama yapıyorum. Ve erkek arkadaşımla," diye ekliyorum, Ben'i işaret ediyorum, o bana bıkkın bir bakış atarken Mason da arkadaşına bir bakış atıyor. "Belki de sana karşı bir yasaklama emri çıkartmalıyım? Ne dersin?" Tam bir göt olmak için Lina'ya soruyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence mahkeme sizin tarafınızda olacaktır, ama ben avukat değilim." Lina hafifçe dönerek, "Siz ne düşünüyorsunuz, avukatlar? Reese'in burada bir davası var mı?"

Mason elini onuncu kez saçlarının arasından geçiriyor. Acaba kadınlar tuvaletinde olmak mı yoksa neler olup bittiği ve Caroline'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmamak mı onu daha çok strese sokuyor? Boğazını temizleyerek, "Reese'in çok güçlü bir davası olacağına inanıyorum. Aslında, hemen polisi aramalı ve saldırı suçlamasında bulunmalıyız."

Buna inanamıyorum. Jiminy Cricket gerçekten beni savunuyor. Tabii, muhtemelen bunun en iyi arkadaşımı memnun etmek istemesiyle daha çok ilgisi var, ama ...

Teşekkür olarak ona kulüp boyunda bir paket Lysol mendil alacağım.

"Caroline?" Hepimiz döndüğümüzde Jared'in arkasında müdür olduğunu tahmin ettiğim kişiyle birlikte kadınlar tuvaletine girdiğini görüyoruz. Boğazımı biraz daha belirgin bir şekilde sıkarken yüzümdeki her türlü gülümseme izinin silindiğinden emin oluyorum. Jared'in benden gelen yaralı rolünü yutması gerekmiyor ama ... "Burada neler oluyor?" Ondan bana, boynumdaki kağıt havluya ve şaşkınlıkla tekrar ona bakıyor. "Bana az önce banyoda Reese'e saldırmadığını söyle."

Caroline'ın yüzü kırmızının daha da koyu, daha da çirkin bir tonuna dönüştü. Sanırım küçük tatlı Georgia şeftalisi, saklamayı tercih ettiği pek de hanımefendiye yakışmayan alt tarafını ortaya çıkaran, nazik donuyla yakalandı.

"Suç duyurusunda bulunmayacağım. Sadece Ben'in gecesini onunla kutlamaya geri dönmek istiyorum." Hâlâ yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izleyen Ben'le kol kola girerek banyodan çıkıyorum ve başım dik bir şekilde koridorda yürüyorum, diğerleri de peşimden geliyor.

"Birazdan size yetişiriz," diye seslenen Ben beni geri çekerek servis girişinin yanındaki, ana salondan ve seyircilerden uzak küçük bir oyuğa götürdü. "Elbette. Belki biz beklerken Lina beni bilgilendirebilir." Mason mırıldanıyor, onlar devam ederken bana ters ters bakıyor.

Ben çizdiği incelemek için parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Çok kötü değil."

"Tabii kuduz değilse."

Bu küçük bir gülümseme kazandırdı. "Resmen ağzından köpükler saçıyordu. Ona karşılık vermediğine şaşırdım. Yine de her şeyin tam da istediğiniz gibi gittiğini düşünüyorum, değil mi Bayan Devious?" Gülümsemesi hafifçe düşerken

"Bütün bunlar onun için miydi?" diye biraz daha yumuşak bir sesle soruyor. Arkasındaki soruyu duyuyorum. Bu gece benim için miydi?

Kahretsin. Belki de yanılmışımdır. Belki Ben gerçekten umursuyordur.

Ben'in gözleri ağızıma kayıyor, bana geçen hafta sonunu hatırlatıyor ve sanki ona bir şekilde ihanet etmişim gibi hissettiriyor. İhanet etmemiş olsam bile, çünkü biz sadece arkadaşız, ikimiz de bu konuda kararlıydık. Bu konuda kararlıyız. Yine de kendimi biraz suçlu hissetmeye başladım.

"Hey, Reese, iyi misin?" Sanırım sandığımız kadar iyi saklanmamışız, çünkü Jared bizi kolayca buldu.

"O iyi. Deli karını da al ve git buradan," diye cevap veriyor Ben, elleri beni yerimde tutmak istercesine belime dolanıyor.

Jared Ben'e bakarken bakışları sertleşiyor. Jared'in daha önce de kavgaya hazır, asabi birine dönüştüğünü görmüştüm.

"Bunu aklından bile geçirme dostum," diye mırıldanıyor Ben uyararak. "Sadece arkani dön ve o yaralı kışını eve götür."

Bunu öylesine söylemedi.

Jared'in açık yeşil gözleri sanki inceliyormuş gibi kısılıyor, benden Ben'e ve tekrar bana bakıyor. Ve ... işte orada. Tanıma. Aman Tanrım. Midem aşınmış ahşap zemine düştü. Ben'i öldüreceğim.

Jared bir şey söylemek için ağızını açar ama kadınlar tuvaletinden çıkırcı çıkırcı ağlayan bir Caroline çıkar ve görünüşe bakılırsa müdür tarafından restorandan dışarı çıkarılmaktadır. Jared küçük bir baş sallamasıyla dönüp onu takip eder, çenesi sinirle kuruludur.

Ben beni oyuğun diğer tarafına, neredeyse mutfağa gelene kadar çekiyor.

"Beni bu şekilde ifşa ettiğine inanamıyorum! Şimdi o bir yasaklama emri çıkaracağım!"

"Hayır, değil. Zaten hiçbir yargıç da bunu kabul etmez," diyor Ben başını sallayarak. "Lütfen bana o pisliği gerçekten geri istemediğini söyle?"

"Hayır." Belki de. "Ona zarar vermek istiyorum," diye açıkça itiraf ediyorum. Gerçek bu ve bunu yüksek sesle söylediğimde, Lina'nın haklı olduğunu kabul etmekten kendimi alamıyorum: Ben kötü, çok kötü bir insanım. Belki de bu Ben için çok fazla dramdır diye düşünmeden de edemiyorum. Belki de şu anda ellerini havaya kaldıracak ve buradan kaçıp gidecek.

Ve bu fikir mideme bir şeyler batırıyor.

Ben sanki bir şekilde anlamış, beni anlamış gibi yavaşça başını sallıyor. Bu, açık mavi gözlerindeki hayal kırıklığını göremediğim anlamına gelmiyor, kötü niyetli zafer anımı söndürüyor. "Sonunda sadece kendine zarar vereceğini biliyorsun, değil mi?"

"Bu bir risk, evet."

"O zaman neden zahmet ediyorsun? Tüm bu çabayı beni etkilemek için harcayabilirdin."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne amaçla?"

"Buzz Işıkyılı çarşafı olan kral boy bir yatağa," diye cevap veriyor.

Bir homurtu yasaklanmadan kaçır. En azından tutarlı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak meydan okuyorum: "Sende Buzz Lightyear çarşafı yok."

Omuz silkiyor, gözleri elbisemin üst kısmına dalıyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Muhtemelen seyirci olmadığından emin olmak için arkasını kontrol ettikten sonra dönüp uzun bir süre bana bakıyor, gözleri yüz hatlarımı inceliyor. Hâlâ intikam ateşinin etkisindeyim ama kalbimin aniden hızlanmasının Jared'la ilgili bir şeyden çok, Ben'le havuzda yaşadığım anıları hatırlamamla ilgili olduğundan eminim.

"Başım belaya girmeden önce buradan çıkmam gerek." Hafif bir duraksama oluyor ve sonra sinsi bir gülümseme o gamzeleri daha da belirginleştiriyor. "Ve bana yalan söylediğin için bunu telafi etmelisin."

Miami'nin eski bir semtindeki kahverengi tuğladan yapılmış büyükçe eve bakarak, "Bir dernek evinde yaşıyorsun," diyorum.

Ben'in arkadaşı Nate'in derin kıkırdaması içeriği doldururken Ben açıklıyor, "Burası bir kardeşlik evi değil. Sadece üniversiteye birlikte giden altı erkeğin yaşadığı büyük bir ev."

"Bundan emin misin?" Nate'in Navigator'undan inip verandadan gelen bağırırları duyuyorum; bir grup adam İrlanda içki şarkısına benzeyen bir nakarat eşliğinde biralarını yudumluyor. "Çünkü oda arkadaşlarının henüz bildiğini sanmıyorum."

Mason'ın Subaru'su arkamızda durduğu sırada Ben kaputu tokatlayıp arkadaşına teşekkür ettikten sonra kolunu omuzlarıma doluyor. "Bir araba yolculuğu için bile benden ayrılmak istemedin, değil mi?" diyor sırtarak.

"Hiç Mason'la bir yere gittin mi?" Bir keresinde Audi'ye bakım yapıldığında ve yağmur bisiklete binemeyecek kadar şiddetli yağdığında kampüse gitmek için toplam yirmi dakika sürmem gerekmişti. Ben başını salladığında, "Dönüşlerinden yarım mil uzakta sinyal veriyor" diye açıkladım.

"Eminim bunu ona da söylemişsinizdir."

"Bu bir kamu güvenliği riski!"

"Hey, Mace! Sinyal göstergesi nasıl çalışıyor?" Ben omzumun üzerinden bakarak bağırıyor.

Mason'ın bana sinirli bir bakış fırlattığını görmek için tam zamanında döndüm. Sonra kaldırımdaki bir çatlağa takılıp tökezledi ve anahtarlarını düşürdü.

"Bu adamın bu kadar zeki olması iyi bir şey," diye mırıldanıyor Ben sırtarak, beni bardan beri aynı kaşları çatık olan en iyi iki arkadaşımdan uzağa götürürken. Arabaya binmekten kaçınmamın bir diğer nedeni de bu - şu anda bir müdahale ile uğraşmak istemiyorum.

Merdivenlerden verandaya çıkıyoruz, Ben'in kolu bir erkek arkadaşın hayal edebileceğim şekilde bana sarılmış, orada duran birkaç çocuğa tembelce beşlik çakıyor.

"Neden hâlâ bir öğrenci birliği üyesi gibi yaşıyorsun?" Kapıyı itip açarken sordum.

Cevabımı hemen aldım.

"Çünkü burası bir kardeşlik evi değil; bir genelev," diye düzeltiyorum etrafta dolaşan insan kalabalığına bakarken. Bazıları ellerinde biralari ve kucaklarına tünemiş üniversite çağındaki kızlarla koltuklara uzanmış, televizyondaki beyzbol maçını izlerken kıkırdayıp bağıryorlar. Ama diğerleri, bu gecenin neler getirebileceği umuduyla pantolonlarını apış aralarına kadar çekerken, söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi yapan, az giyimli ve orantısız figürlü kadınlardan oluşan küçük bir grubun etrafında dönüyor. "Neden şaşırmadım?" Köşede bir adam ve onun miksaj masası tarafından çalınan boktan house müzik eşliğinde bağıryorum.

Ben inkâr edercesine başını sallıyor ama gülümsüyor. "Bu kızlar öyle değil." Kuşkulu bakışlarım üzerine detaylandırıyor: "Onlar Penny'nin kızları. Sadece dans ediyorlar."

"Gerçekten mi? Peki ya Twinkie? O sadece senin için mi dans ediyor?" Neden bu gece beni gerçekten sinirlendiriyor?

İnsanlar Ben'i fark etmeye başlar ve yüksek sesli bir onaylama ve alkış tufanı kopar.

Kıkırdıyor, beni daha da içine çekiyor. "Travis'i hatırlıyor musun? Cancún'dan?" Uzun boylu, kır saçlı, düzgün görünümlü bir adamla yüz yüze geldiğimizde Ben soruyor.

Adam elini uzattı. Eminim yüzündeki şaşkın ifade benimkiyle aynıdır. En azından o gece orada bok suratlı olan tek kişi ben değildim. "Tanıştık mı?"

Başımı gösteriyorum. "Eskiden tamamen mordu, eğer yardımı olacaksa."

Gözleri büyüdü. "Yok artık!" Ben'e bakmak için döner. "Sonunda onu buldun mu?"

Ne? "Ben beni mi arıyordu?"

"Benimle çalışıyor," diye açıklıyor Ben arkadaşına, yanağını göğsüne bastırana kadar kolunu boynuma doluyor.

"Dostum, numaranı bırakmadığında ne kadar sinirlendiğini anlatamam," diyor gülerek. "Sürekli senin hakkında konuşup durdu."

Bu gittikçe daha iyi oluyor. "Ciddi misin?" Doğrudan Ben'in kare çenesine bakana kadar başımı döndürmeyi başarıyorum. "Bunca zamandır benim için mi yanıp tutuşuyordun, Ben?" Onun özlem duymadığını biliyorum, bu yüzden bu adam açıkça onunla dalga geçiyor, ama Ben'in bir kez olsun vermek yerine aldığı görmek yine de komik.

Ben başını sallıyor ama arkadaşına yalancı derken gülüyor. Eğilip ağzını kulağıma dayıyor ve mırıldanıyor: "Hayır, sadece yeni bir gömlek istemiştim."

Gözlerimi deviriyorum ve Ben'den uzaklaşmaya çalışıyorum. Nafile. Ona karşı kapana kısılmış durumdayım ve o kıpırdamaya isteksiz görünüyor. O ve arkadaş katıldıkları bir havuz için futbol takası hakkında konuşurken ben de ona sokulmaya ve orada kalmaya karar veriyorum.

Bu yüzden telefonum arka cebimde titremeye başladığında, metni okumak için onu dışarı kaydırmakta tereddüt etmiyorum:

Bu gerçekten sen miydin?

Kalbim küt küt atıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyor Ben, telefonumu elimden hızla alırken tüm dikkati yine benim üzerimde.

"Meraklı!" Sırıtarak kolunu başının üzerine kaldırdığında yüzünü tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Onu bir ağaç gibi tırmanmamı isteyeceğinden şüphem yok ama bunu yapmayacağım.

"Senin o kara kalbinikırdı. Ve şimdi o evli. Aptal olma."

"Beni tutuklatmadan önce doğru bildiklerinden emin olmak istiyor!" "Ben de seni İsviçreli sanıyordum." diye ekledim.

Eliyle enseme kavrayarak, içten mavi gözleriyle bana bakıyor. "Öyleyim. Aynı zamanda endişeli bir arkadaşım. Ona cevap verme. Yazılı bir şey yok. Bu benim yasal tavsiyem." Omzumun üzerinden baktı ve bağırdı, "Hey, Lina! Gel de deli arkadaşınla benim için biraz mantıklı konuş."

Ona ters ters bakıyorum ama o sadece gülümsüyor ve eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Bu gece beni böyle bırakmayacaksın."

"Ne gibi?"

Vücudumu kendine doğru çekiyor ve cevabımı alıyorum, iki sert el her iki kolumu tutmadan bir saniye önce. Nicki ve Lina, gözlerim Ben'inkilere kilitlenmişken beni dışarıya, verandaya doğru sürüklüyorlar.

"Tamam, dökül bakalım MacKay," diyor Lina ve beni neredeyse mevcut birkaç çim sandalyeden birine itiyor. Neyse ki seyircimiz yok, çocuklar içki maskaralıklarını içeri taşıdıklarına göre.

Nicki biraz farklı bir yaklaşım deniyor, göz hizamızda olacak şekilde yanıma oturuyor. "Neyin var dostum?" diye soruyor usulca, bana bir bira uzatarak.

Bir iniltiyle başımı serbest elime bırakıyorum.

Ve sonra onlara her şeyi anlattım. Paintball pususunu bile, ki neyse ki bunu rahatsız edici olmaktan çok komik buluyorlar. Bitirdiğimde, kendimi biri diğerinden daha sert ama ikisi de empati kuran iki çift gözle karşı karşıya buluyorum.

"Evli olduğunuz süre boyunca onunla yatıyor muydu?" Nicki soruyor, gözleri inanamayarak açılıyor. "Anlamıyorum. Sana çok düşkün görünüyordu. Bana 'aldattığını' düşündürecek hiçbir işaret yoktu. Bir tane bile!"

Lina iç geçirir. "Tüm bunlar hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum Reese. Bu sağlıklı mı? Hayır. Tekrar incinecek misin? Evet. Buna değer mi?" Sanki ikimizin de düşünmesine izin vermek istercesine duraklıyor. "Hayır. Demek istediğim, o kaltak başına gelecekleri hak ediyor ve eninde sonunda hak ettiğini bulacak, bu konuda endişelenme. Karma asla unutmaz. Ama bunun senden gelmesi gerekmiyor. O dangalakla görüşmeye devam etmenin bir anlamı yok. İkinizin sahip olduğu şey gitti ve tekrar bir araya gelseniz bile asla eskisi gibi olmayacak. Ona bir daha asla güvenmeyeceksin!"

"Sana söyledim, onunla tekrar bir araya gelmek istemiyorum!"

Lina'nın yüzü ekşir. "Senin inatçı kıçınla uğraşmak için bir içkiye ihtiyacım var. Senin sıran, Nicki." Lina'nın söğüt gibi gövdesinin kapıdan sert adımlarla geçişini izliyor, en iyi arkadaşımın neden birdenbire bana bu kadar kızgın görüldüğünü merak ediyorum. Birlikte çok şey yaşadık ve o her zaman benim için yargılayıcı olmayan bir sabit oldu.

Nicki elimi sıkmak için uzanarak, "Sadece senin için endişeleniyor," diye onaylıyor. "Hepimiz endişeleniyoruz. Onu sevdiğini biliyorum ama o adam hava kaybı, Reese. Keşke bunu görebilsen."

Başımı arkaya yatırdım ve abartılı bir inilti çıkardım. "Bunu görüyorum!"

"Peki, bu ne zaman sona erecek? Bununla ne kadar ileri gideceksiniz?"

"Henüz karar vermedim." Gerçek bu. Kafamda birkaç senaryo canlandırdım ama hiçbirisiyle evli değilim.

"Şey ..." Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "En azından seni meşgul edecek Ben var."

"Evet," diye kabul ediyorum, omzumun üzerinden pencereden bakarken gülümsüyorum.

Platin sarısı bir kızın havada asılı durduğunu ve Ben'in ona sırtıttığını gördü. "Kahretsin. Buraya ne zaman geldi?" Onu eğlendiren şu dava adamlarına ne oldu? Sanırım herhangi bir avukatın peşinde değil.

O benimkinin peşinde.

Şu anda içimdeki sıkışma hissini anlamlandırmaya çalışırken biramdan uzun bir nefes çekiyorum. Onunla birlikte olduğu için kıskançlık mı? O gülümsemenin sadece bana ait olmamasının yarattığı hayal kırıklığı mı?

Nicki ayağa kalkarak, "O striptizci hareketlerini ona uygulamadan önce içeri girsen iyi olur," diyor. Ben de onu takip ediyorum ve kendimi Mason'la yüz yüze buluyorum.

"Hey." Yüzü biraz gerildi. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Omzunun üzerinden bakıyorum ama görünürde Lina yok. "İçeride," diye onaylıyor ve ekliyor, "Kent ve Travis ile çekim yapıyor."

"Ooooh . . ." Nicki ve ben hep bir ağızdan feryat ediyoruz. "Lina artı iğneler eşittir yarın pukey-pukey. Bir kovanız olduğundan emin olun," diye Mason'ı uyarıyorum ve ekliyorum, "ve saçlarını geride tutun." Mason erkek arkadaş kusmuğu göreviyle pek iyi başa çıkamayacak. Bu, ilişkileri için gerçek bir sınav olabilir.

Nicki omzumu sıvazlayarak "İçeride görüşürüz," diyor ve beni üvey kardeşimle yalnız bırakıyor. Çim sandalyeye geri dönüyorum ve o da bana katılıyor, sessizce oturup bir sokak kedisinin caddenin karşısına fırlayışını izliyorum, gözleri yaklaşan bir arabanın farlarına karşı parlıyor.

"Yani . . . Sanırım neler olduğunu biliyorum."

"Çok zekisin." Başını okşamak için elimi uzattığımda yüzüne sinirli bir ifade yerleşerek elimi geri itiyor.

"Biliyor musun, geri taşındığında Jack'i dolandırmaya çalıştığından emindim. Ama şu ana kadar çalışmaktan ve deli gibi davranmamaya çalışmaktan başka bir şey yapmadın. Babam gerçekten çok mutlu, Reese. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim." Duraksıyor. "Ve senin ne yaptığını bilseydi mutlu olmazdı."

Bana Jack kartını oynuyor. Ve işe yarıyor, suçluluk duygusu omuzlarıma ölü bir ağırlık gibi çöküyor. "Ben'le ya da Jared'le yaptığım şeyden mi bahsediyorsun?"

"İkisi de." Mason duraklar. "Biliyorsun, ilişkiler böyle olmamalı Reese. Cezalandırılmaya aç olduğun için mi yoksa düzgün bir ilişkinin neye benzediğini hiç görmediğin için mi böyle erkeklerin peşinden gidiyorsun bilmiyorum ama-"

"Ben'in peşinde değilim," diye çıkıştım. "Ve Jared'in kalbi vardı ama kafası yoktu. Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim."

"Peki bu gece aklını mı kullandın?" diye zorluyor. "Çünkü eski sevgilinle görülecek bir hesabın olduğunu düşünüyor muşsun gibi bir izlenim edindim."

"Sana ne Mason? Lina yüzünden bana iyi davranmak istemeni anlıyorum ama birdenbire ağabeyim olmaya kalkma."

"Bu değil ..." Dudakları sıkıca birbirine yapıştı. "Annenin neden böyle olduğunu hiç merak etmiyor musun? Onu bu kadar duygusuz yapan neydi? İnsanlar öylece bymezler."

"Hayır, düşünmüyorum Mason. Annabelle'i hiç düşünmemeye çalışıyorum." Sinirim her geçen saniye artıyor. Lina hangi cehennemde? Gelip erkek arkadaşını alması gerekiyor.

"Sanırım babanla arasında olanlarla bir ilgisi var. Bence bunu asla atlatamadı ve bu da Jack gibi iyi adamları ığnemesine neden oluyor."

"Peki Annabelle ile babam arasında tam olarak ne oldu Mason? Çünkü bilmek isterdim ama hiçbir fikrim yok. Senin var mı?" Hank MacKay konusunu amanın beni odama göndermekten başka bir işe yaramadığını çok geç yaşta öğrenmiştim. Annabelle bana babam hakkında atıp tutabilirdi ama yapmayı seçtiği şey çok daha kötüydü. O yokmuş gibi davrandı.

"Hayır, bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama ona dönüştüğünü görmekten hepimizin nefret edeceğini biliyorum." İ ekiyor. "Babamdan önce onun beni aldattığını biliyordum. Bir gece geç saatte onu telefonda duydum. Sadece kiminle olduğundan emin değildim. Sonra babam onları yakaladığında ..." Mason'ın çenesi sıkıştı. "Onun için ağladığını görmekten nefret ederdim."

Boğazımda bir yumru oluştu. Jack, Annabelle için mi ağladı? Annabelle'in Jack için gözyaşı döktüğünü hiç görmedim. Aslında, garaj yolunda babamın bir kutu dolusu eşyasını ateşe verişini izlediğim günden beri onu ağlarken gördüğümü sanmıyorum. Orada öylece durdu, kollarını vücuduna sımsıkı sarmış, sorularımı duymazdan geliyordu, ta ki küllerden başka bir şey kalmayana kadar.

"Ben Annabelle değilim ve beni asla onunla kıyaslama."

Mason'ın ağzı buruşur. "Umarım bu doğrudur, Reese."

"Pekâla." Ayağa kalkıyorum, yükselen acı balonunu bastırmaya çalışıyorum. "Birkaç kadeh içmek için kız arkadaşına katılacağım." Köşeyi dönüp kapıdan içeri adımıımı atıyorum.

Ve Ben'i göğsünde bir Twinkie ile bul.

Bölüm 24

■ ■ ■

BEN

Kahretsin. Bunun şu anda hiç faydası yok. Mercy'ye bakıyorum, göğsüme bastırıldığı göğüslerine, ortasındaki erkek yapımı dekolteye. Mercy'nin implantlarından önce A-B olduğuna bahse girerim. "Bütün gece izin mi aldın?"

Omuz silkiyor ve sonra bana nazlı bir gülümseme sunuyor.

Sikeyim. Yarı sarhoşum ve şimdi meme uçlarını bana sürttüğünden emin olduğum bir şey var. Reese hangi cehennemde? Telefonu olmadan gitmezdi ve onu yarına kadar geri vermeyeceğim. Yapmasını istediğim son şey ona cevap vermek. Onunla buluşmak için partiden ayrılıyor. Ne yapmak için? İntikam almak için mi?

Umursamamalıyım ama umursuyorum. Sadece tam olarak nedenini bulmakta zorlanıyorum. Arkadaşlarımın aptalca hatalar yapmasını izlemekten hoşlanmıyorum ama içimden bir ses bu durumdan rahatsız olduğunu söylüyor. Onun aptal gibi davranmasından mı yoksa ben onunla birlikte olmak isterken başka bir erkekle birlikte olmasından mı daha çok rahatsız olduğumu anlamaya çalışırken biramdan uzun bir yudum alıyorum. Bu kadın beni alt üst etti. Ben Morris bu tür şeylerle ilgilenmez. Ben Morris akışına bırakır. Ben Morris İsviçre'yi siker! Nerede ve ne zaman isterse ateşli kıcılara sahip olabilir, hiçbir şarta bağlı değil.

"Bir şeye mi üzüldün?" Aşağı baktığımda gözlerim Mercy'nin beni bekleyen çift D'lerini buluyor. Örnek olarak. Gerçi bu artık bağısız gibi görünmüyor.

Ona en iyi gamzeli sırıtışımı veriyorum. "Üzgün mü görünüyorum?" Kahretsin, öyle mi?

"Peki ofisinizdeki avukatla aranızda neler oluyor?" diye masumca soruyor.

"Sadece bir arkadaş," diye itiraf ediyorum, avukat konusunda onu düzeltme zahmetine girmiyorum.

"Benim gibi bir arkadaş mı?" Eli pantolonumun önünden aşağı kayıyor. Mercy, Reese kırmızı elbisesiyle bara girdiğinden beri taşıdığım ereksiyonu hissedince kıkırdıyor. "Yani sorun yok mu? Yani, isterse katılabilir."

Reese'in bu teklif karşısındaki yüzünü hayal ettiğimde kahkaha patlamamla birlikte ağzımdan bira fışkırmasını engellemeye çalışıyorum. Ardından kanım güneye doğru akıyor. Kahretsin, bu ateşli olabilir. Acaba bunu ister miydi?

Serin eller gömleğimin altından yukarı kayıyor ve sonra tekrar kemerime iniyor. "Hediyeni şimdi mi istiyorsun?"

Oh, lanet olsun. Elimle parmaklarını oyalıyorum. Reese nerede? Arkadaşları bir masada tekila ve Jäger içiyorlar ama o orada değil. Kalabalığı tararken Kacey ile göz göze geliyorum. Buraya ne zaman geldiğini bilmiyorum. Ona el salladım. Mercy'ye doğru başını sallayarak ve ardından "Ne yapıyorsun?" bakışıyla karşılık veriyor.

"Seni iki dakikalığına yalnız bırakıyorum. . . ." Sol tarafımdan Reese'in kızgınlıkla karışık sesini duyuyorum ve hızla Mercy'nin elinden kurtulup iki kolumu Reese'in vücuduna dolayarak sıkıca sarılıyorum.

"Lütfen beni bir daha terk etme," diye fısıldıyorum kulağına. "Ona karşı savunmasızım."

"Ahmak," diye mırıldanıyor, bana ters ters bakarak. Bilemiyorum ama bana gerçekten kızmış olabileceğini düşünüyorum. O muhteşem gözlerinde kesinlikle bir öfke kıvılcımı var.

Dudaklarına yıldırım hızıyla bir öpücük kondurdum ve "Beni onun silikonundan kurtar" diye yalvardım.

Başını yana eğiyor, bakışları ağzıma doğru iniyor. "Domuz olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yine de ses tonundaki ısırik gitmiş. Hatta bana doğru daha da eğildiğini hissediyorum.

"Evet, ama bu gece senin domuzunum."

"Yalan söylemiyordun."

Gülümsüyorum. "Annem bana iki takım aldı."

"Bu kadar büyük bir yatak için bile yaptıklarını sanmıyordum," diye mırıldanıyor, parmağı sırttan bir Buzz Lightyear'ın üzerinde geziniyor. Bakışları odamda geziniyor; sade karartma perdeler, şifonyerin üzerinde duran birkaç boş bira şişesi ve her biri benim için imzalanmış ve kişiselleştirilmiş yarı çıplak futbol amigo kızlarının posterleri.

"Tam da hayal ettiğim gibi." Mesajlardan birini okumak için bir adım atıyor ve sonra başını sallıyor. "Peki, ne zaman büyümeyi planlıyorsun?"

"Asla. Bana Peter Pan de." Artık posterleri fark etmiyorum bile. Duvar kağıdı gibiler. Taşındığımda, ne zaman olursa olsun, onları atacağımı düşündüm. Aslında tek yatak odalı bir daire için gazeteleri taramaya başladım, ama yalnız yaşama fikri hiç cazip gelmiyor. Beş erkekle bir evde yaşamamanın sevdiğim yanı da bu - etrafta her zaman birileri var, her zaman insanlar gelip gidiyor. Tıpkı kardeşlerim ve Elsie ile büyümek gibi.

Bu tür bir kaosla büyürüm.

Dikkati başka bir postere kaymadan önce omzunun üzerinden nazikçe bana bakıyor - bir bagaj kapağı partisinde tanıştığım ve bana biraz aşık olan Dallas Cowboys amigo kızına. "Yani bunların hepsi peri mi? Kanatları nerede?"

"Çıkarılabilir," diye teklif ediyorum, ona doğru yavaş adımlarla ilerliyorum, çıplak omuzları ve pürüzsüz teni dokunulmak için yalvarıyor.

Neredeyse bir sürü şeyden sonra, sonunda Reese'in yatak odamda olduğuna inanamıyorum. Hayatım boyunca biriyle yatmak için hiç bu kadar çok çalışmamıştım.

"Külotları da öyle, eminim çabuk fark etmişsindir," diye mırıldandığını duyuyorum, gözleri hâlâ duvarı arıyor, çenesi kendine karşı çalışıyor.

"Bu kadınlara değil de birazdan arkanda duracak olan çıplak adama odaklanmaya ne dersin? Eğer bu gerçekten senin olayınsa . . . Hala merak ediyorum."

Keskin dirseği karnıma saplanmak için geriye doğru uçarken homurdanıyorum ama bu beni saçlarını bir omzuna doğru kaydırıp ağzımın ince boynuna erişmesine izin vermekten vazgeçirmiyor.

"Biliyor musun, düşündüğümünden çok daha farklısın," diye mırıldanıyor, vücudu göğsüme gömülüyor, elbisesinin üst kısmını tam olarak görebilmem için başını yukarı kaldırıyor.

Onu ne kadar çok istediğimi hissettirmek için kalçalarını tutup o dolgun kığını içime doğru çekmekten kendimi alamıyorum. O da karşılık olarak kalçalarını bana doğru sallıyor; bu kadar basit bir hareket ama yine de beni çılgına çeviriyor.

"Nasıl yani?" Bütün gece elbisesinin giriş noktalarına baktım, bu yüzden fermuarın sırtı yerine göğüs kafesi boyunca uzandığını biliyorum. Parmaklarımı kolunun altından yukarı kaydırarak sürgüyü buluyorum ve hafifçe çekiyorum. Elbisenin üst kısmındaki gerginlik hemen ortaya çıkıyor, malzeme kendi üzerine katlanıyor ve eşleşen kırmızı dantel sütyeni ortaya çıkarmak için düşüyor. Parmaklarımla hızlı bir hareket daha yapıyorum ve onu da yere düşürüyorum.

"Bilmiyorum. Sen sadece ..." Ellerimi onun göğüslerine uzatıp onları çok sıkmamaya çalıştığımda sözleri ağır bir iç çekişle kayboluyor. İç çekişinde ne var bilmiyorum ama kendimi tutma yeteneğimi yok ediyor.

Ellerimi belinden aşağı kaydırıyorum, parmaklarım elbisenin ve külotun altında ilerliyor, ta ki onları yerde bir yığın haline getirene kadar ve o benim isteğim olmadan onlardan dışarı adım atıyor. Onları tekmeleyerek yolumdan çekiyorum, onu yakalıyorum

Beline sarıldım ve yüzüme bakması için onu döndürdüm. "İyi, farklı mı?" Onu duvara doğru bastırıp bacaklarını ayırmaya zorlarken eğlenceli bir sırıtışla soruyorum, bedenimi aralarına sığdırırken bana yer açacak kadar.

Yalan söylemeyeceğim. Daha önce birçok kez kadınlarla tam olarak bu pozisyonda bulundum. Ama şimdi burada, Reese ile olmak, bir şekilde yeni hissettiriyor.

Nefesi kesiliyor, kolları boynumu sarmak için hareket ediyor ve beni ağzıyla buluşmak için aşağı çekiyor, ben daha yakalayamadan dilini içeri ve dışarı kaydırıyor. "Evet," diye inliyor ve bunun soruma mı yoksa gelecek olana mı evet demek olduğundan emin değilim. Sırtımı tırmalayan parmakları, gömleğimin ellerinin arasında kıvrılması, bana hala tamamen giyinik olduğumu hatırlatıyor. Bu çalkantılı, kindar kadının dudaklarının tadı ve yumuşaklığıyla dikkatim dağıldığı için tamamen unuttuğum bir şey.

Vahşi atım.

"Neden senden önce hep ben çıplak kalıyorum?" Serin ellerinin gömleğimin eteklerine kadar indiğini ve yukarı çekmek için altından kaydığını hissediyorum. Gömleğimi başımın üzerinden çekip ayakkabılarımı çıkaracak kadar uzun süre ara veriyorum, sonra tekrar ona doğru dalıyorum.

Göğsüme bastıran iki el beni durdurdu.

Alt dudağını öyle bir ısıyor ki, onun yerine ben ısırabileyim diye ellerini itmek istiyorum, bir iç çekiyorum. Parmakları göğsümün çıkıntılarını inceliyor ve karnıma doğru iniyor.

"Vücudumu seviyorsun, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Isınmış gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor, beklemediğim yeni bir yoğunlukla içime işliyor ve tenini hissetmek için fazlasıyla istekli bir şekilde eğilmekten kendimi alamıyorum. Bir kez daha elleri beni durdurmak için geri itti.

"Benim için uzun zaman oldu," diye itiraf ediyor, bakışları kemer tokama kayıyor, uzun kirpikleri dalgalanıyor. Gergin mi? "Eski sevgilinden beri mi?" Bunun cevabının evet olduğundan oldukça eminim, geçen hafta bir kız arkadaşıma sürpriz yaptığımda kulak misafiri olduğum

evinde hasta Reese.

Tek bir baş hareketiyle cevap veriyor. Aşağıya uzanan parmakları kemerimi ve fermuarımı hızlıca açıyor, bugün işe giderken giydiğim elbise pantolonum açıkta kalana kadar onları çözüyor ve külotumun altında onun için sahip olduğum büyük çıkıntıyı gösteriyor. Bileklerini yakalayıp nazikçe geri çekiyorum, böylece piercing'inin soğuk metali göğsümü sıyrana kadar adım atacak yerim oluyor. Ağzının köşesini öpmek için eğildim. "O zaman bana ne kadar hızlı ya da yavaş gideceğimi söyle, tamam mı?"

Yanıt olarak, gevşek tutuşumdan çekiliyor. Bir kolu uzanıp arka cebime giriyor ve cüzdanımı ele geçiriyor. İçinde bekleyen prezervatifi alıyor ve cüzdanımı sanki bir çöpmüş gibi kenara fırlatıyor.

"En azından temel bilgileri hatırlıyor gibisin," diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

"Oh, temel bilgilerden daha fazlasını hatırlıyorum." Avuç içleri vücudumun ön kısmını ezberlemiş gibi yavaşça yukarı doğru kayıyor, ta ki elleri boynuma dolanana kadar, başı geriye doğru eğilip sırtarak bana bakıyor. "Umarım terbiyelisindir yoksa tüm bu birikim hayal kırıklığı yaratacak."

Yüksek sesle kahkaha atarken başım geriye düşüyor. Ben de öyle. Daha önce hiç sorun yaşamamıştım ama bu kızla ... Ani bir sinir krizi geçiriyorum. "Şu örümcek ağlarını aşabildiğim sürece bana bir şey olmaz."

İçeri girdiğimizde yaktığım lamba sayesinde yanaklarının renginin değiştiğini görüyorum. Belki de bu yüzden prezervatifi elime tutuşturup pantolonumu ve külotumu aşağı çekmeye karar veriyor, lastiği aletimin etrafına dolamak için zar zor çaba sarf ediyor.

Kalçalarım tepki olarak geri çekiliyor. "Hey! Neden onu kırmaya niyetlisin!" Kontrolü ele geçirmesine izin vermek istemiyorum - ya kızgın ya da gergin; her iki durumda da, hayati vücut parçam bir kayıp olmayacak - pantolonumu ve külotumu tekmelemeden önce bir kolumla ellerini başının üstünde tutuyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama derin bir öpücükle sözünü kesiyorum, dilimi içeri sokuyorum.

Boştaki elim kalçasında gezinirken ağzını kontrol ediyorum.

Gergin olabilir ama yumuşak, ıslak ve çok hazır.

"Ön sevişmenin canı cehenneme," diye hırılıyor ağzıma karşı, bir bacağını kaldırıp beni kendine çekmek için kalçalarım doluyor. Elleri tutuşuma karşı mücadele ediyor ama vazgeçmiyorum.

Gülmekle inlemek arasında kaldım. Hay sikeyim. Normalde pantolonumu mümkün olduğunca uzun süre üzerimde tutmaya çalışırım çünkü bir kez çıkarınca, bir şeyin içinde olmam gerekene kadar beş dakikalık bir eşiğim vardır. Ve onun içinde olmalıyım. Şu anda. Çok yakınımda. Sadece hızlı bir manevra ve ben altınım. Sonra da gidip bunu söylemesi gerekiyor!

Ancak, başparmağım ve parmaklarım ona karşı çalışırken bastırmaya çalıştığı küçük miyavlama sesleri beni geri tutmaya yetiyor. Ağzından kurtulup dikkatimi boynuna veriyorum ve dilim köprücük kemiğinin kıvrımlarında gezinirken çilek ve krema kokusunu içime çekiyorum. Vücudu hâlâ elime karşı kıvranıyor, nefes alış veriş daha düzensiz ve düzensiz hale geliyor. Dizlerim yere değdiğinde erişimimi kaybedene kadar o elleri başının üzerinde sabit tutuyorum.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var-" Dilim onun ilk tatlı tadını yakaladığında nefesi kesiliyor, kollarım kalçalarının altında sıkıca kenetleniyor, omuzlarım onu duvara yaslıyor. Haykırıyor, kafa derim acıyana kadar saçlarımı avuçluyor.

Umurumda değil; bu tepki acı çekmeye değer. Böyle zamanlarda neredeyse iki kat ağırlığımla bench press yapabildiğim için mutlu oluyorum, çünkü onu tutmakla ilgili bir sorunum yok.

Kıvranan vücut hala.

Bir gümbürtü duyulurken ismim ağzından iniltiyle dökülüyor, başı duvara çarpıyor. "Tamam, peki." Gitmesine izin vermeyeceğim gerçeğine boyun eğiyor. Parmakları saçlarımı kavrayışını yavaşça gevşetiyor, ta ki başımı ağrıyan yerlerine sürtünceye kadar, kalçaları hafifçe gevşerken birbirinden ayrılıyor. Peki ya geldiğinde?

Tanrım.

Keşke müziğin sesi bu kadar yüksek olmasaydı çünkü çocuklar bunu duysaydı, haftalarca sırtımı sıvazlardı.

Ben ayağa kalktığımda vücudundaki son titreme henüz bitmemişti. Onu kaldırıp yatağıma taşıırken içime düşüyor. Onu nazikçe yatağa fırlattıktan sonra başka bir prezervatif almak için komodine uzanıyorum - yerde yatanı aramaya niyetim yok.

Bana bakarken gözleri yarı açık, telaşlı yanakları ve onu o kadar sert öptüğüm için şişmiş dudaklarıyla mükemmel bir denge kuruyor. Düpedüz seksi.

"Üzerimde uyuyakalmayacaksın, değil mi?" Onun üzerine uzanarak alay ediyorum. Eğer öyle yaparsa, ölürüm.

Bir eli enseme kavrarken diğer eli beni tutup içine almak için aşağı uzanıyor ve sinsi bir gülümsemeyle ağzını kapatıyor. "Eğer yaparsam, o zaman çok yanlış bir şey yapıyorsun demektir," diye fısıldıyor ve alaycı bir şekilde gülümseyerek ekliyor, "Sadece bana zarar verme."

"Benim amatör olduğumu mu düşünüyorsun?" Onu incitmek mi? Kaybetmeden önce içine girebilirim şanslıyım. Ve sonra bir amatör gibi görüneceğim. Çok iyi ve sıkı hissediyor. Uzun zamandır bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. Ve farklı. Eminim aylarca süren ve birçok başarısız denemeden sonra oluşan beklentiden kaynaklanıyordur.

İçinden derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha dökülüyor, kasları sıkılıyor ve etrafımda daralıyor.

Dişlerimi sıkarak, "Kahkaha atmayı sonraya bırakmaya ne dersin?" diye takılıyorum. Ve sonra onu öpüyorum, yavaşça içeri iterken dilini tekrar ağzıma almaktan mutluyum, onu doğru şekilde kaldırmak ve açmak için bir elimi kalçalarının altına kaydırıyorum.

Çok geçmeden yüz hatlarında mizahtan eser kalmıyor, gözleri benimkilere dikiliyor, kaygan vücudu benimkilere sürtünüyor, birbirimize karşı sallanırken nefesi kesiliyor ve hızla hızlanıp yoğunlaşıyor.

"Daha derine" derken keskin tırnakları kürek kemiklerime batıyor ve bu şekilde bir dakika daha dayanamayacağımı bilerek inliyorum.

Vücudunu kaldırıyorum ve arkama yaslanıp bana binen çıplak Reese'in manzarasının tadını çıkarmak için dönüyorum.

Harika. Bu sana fazladan otuz saniye kazandırdı, en fazla, salak.

O doğal gözyaşı damlası şeklindeki göğüslerin sadece gerçek göğüslerin yapabileceği gibi zıplamasını ve parmaklarının benimkilerin arasından geçerek kalçalarına dayanmasını izlediğimde, bunu en fazla on saniye daha kısaltıyorum.

Ve çok geçmeden ilk çığlıkları duyulduğunda, o kadar bile dayanamayacağımı biliyorum.

Bölüm 25

REESE

Daha kendime gelemeden güçlü kollara sarılıyorum. Bana bakan muhteşem yüze ve gülümsemeye odaklanmak için birkaç kez göz kırpmam ve kalp atışlarımı kaçırmam gerekiyor.

"Kalkma zamanı."

"Seni buraya kim aldı?" Kaşlarımın çatıldığını hissederek mırıldanıyorum, benim tamamen çıplak, onun ise tamamen giyinik olduğu gerçeği gözümünden kaçmıyor.

"Burası benim odam, hatırladın mı?" Beni tekrar ayağa kaldırdı. "Hadi ama. Saat neredeyse on bir. "

"Tabii, tamam." Yatağa geri sürünüyorum ve yorganı vücudumun üzerine çekiyorum. Aynı hızla kayboluyorlar. "Sapık," diye mırıldanıyorum.

"Yola çıkmalıyız."

"Sanırım bana bir saat daha verirsen tüm taraflar için daha iyi olur," diye mırıldanarak yüzüstü yatıyorum. Bu pekâlâ beni yatağından çıkarma yöntemi olabilir. Şu anda umurumda değil. Bu sabah saat beşi geçene kadar uykuya dalmamıştık.

Uzun bir duraklama oldu.

"Kıçıma bakmayı kes," diye mırıldanıyorum yastığa doğru.

Güçlü, sıcak ellerin bacaklarımın arkasında gezindiğini hissediyorum. "Elimde değil."

"Aceleniz var sanıyordum."

"Sadece beş dakikaya ihtiyacım var."

"Bunu bilmiyor muyum?" Gülümsüyorum ve sol kık yanağıma acı bir tokat yiyorum.

"Şikayet mi ediyorsun? Çünkü dün gece kesinlikle şikayet etmiyordun. Ne birincisinde, ne ikincisinde..." Ben üzerime uzanırken ağırlığını azaltıyor, ağzı kulağıma değiyor, "... ya da üçüncü ya da-"

Sert, hızlı, yakın ağızlı bir öpücükle sözlerini çalmak için başımı çeviriyorum. Sonra geniş sırtışıma gizlemek için geriye dönüp diğer tarafa bakıyorum. Ona dün gecedan ne kadar şikâyetçi olmadığımı anlatacak olan sırtışıma.

Dün gece unutulmazdı.

"O beş dakikayı şimdi dişlerimi fırçalamak gibi daha keyifli bir şey için kullanabilirim," diye yalan söylüyorum eli bacaklarımın arasından içime doğru kayarken.

"Peki, o zaman bu nedir?"

Ona gelişigüzel bir şaplak atmak için uzanıyorum. "Çok romantiksin."

"Romantizm sana göreymiş gibi davranma bile," diye karşılık veriyor. Ağırlığı aniden kayboluyor. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettiğimde, gömleğini çoktan çıkarmış ve kot pantolonuyla uğraşıyordu. İyi pratik yapmış bir uzmanın hızıyla prezervatifi takıyor ve saniyeler içinde tekrar üstüme çıkıyor, bir eli karnımın altından kayarak beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlarken uyarılmışlığı kalçama baskı yapıyor. Ben'in henüz favori bir pozisyonu var mı bilmiyorum ama dün gece öğrendiğim kadarıyla bu pozisyonda uzun süre dayanmakta zorlandığı kesin.

"Ne yapıyoruz biz?" Kahretsin. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Sadece . . . Dün gece istediğini aldıktan sonra ilgisini kaybetmeye başladığını düşündüm.

Yüzüne kocaman, kendinden emin bir gülümseme yayılıyor. "Ne yapıyormuşuz gibi hissediyorsun?" Gerçekten ne demek istediğimi bilip bilmediğini ve sadece soruyu geçiştirip geçiştirmedini anlayamıyorum. Ama sonra kürek kemiğıme bir öpücük kondurmak için duraklıyor. "Bugün koruya gidiyorum. Mandalinalar birkaç hafta erken

ve annemin doldurması gereken bir sürü sipariş var. Gelmek ister misin? Gece burada kalacağım."

Koru mu? İçimde bir heyecan pırıltısı belirdi. Son birkaç haftadır kendimi sık sık Wilma'yı ve o evi düşünürken yakalıyorum - kalabalık Miami sokaklarına bakarken ya da Jack'in modern ama sade banliyö evinde otururken - merak ediyorum, tekrar ziyaret etmeyi umuyorum.

Şimdi bir şansım var ve bunun nedeni Ben'in beni davet etmiş olması.

Eşit derecede heyecan verici bulduğum iki unsur.

"Traktörü sürmene izin vereceğim," diye alaycı bir sesle teklif ediyor, sanki bir çocuğu şekerle kandırmaya çalışıyormuş gibi.

Kelimelerle cevap vermiyorum; sadece omzumun üzerinden ona bakıyorum ve içten gülümsememi görmesine izin veriyorum.

K a r ş ı l ı ğ ı n d a bir tane alıyor; bana bakarken yumuşak, çocuksu bir tane. "Ama önce . . ."

"Geç kaldığımız için üzgünüm anne." Ben'in annesini kucaklayıp etrafında döndürdükten sonra yanağına bir öpücük kondurmasını izliyorum, tıpkı geçen sefer yaptığı gibi. İtiraf etmeliyim ki bu kalbimi kabartıyor. "Reese'in kendini güzelleştirmesi çok uzun sürüyor."

Ahmak. Ben heyecanlı Quincy'yle meşgul olurken kuru bir sesle "Belli ki," diye mırıldandım. Evde duş almam, üstümü değiştirmem ve geceleme için bir şeyler hazırlamam için bana sadece on dakika verdi, Jack'in onu garaj yolunda bulacağı paranoyasıyla. Eve bile girmedim. Resmi açıklamaya göre bu hafta sonu Lina ve Nicki'lerde kalacağım. Bunu ayarlamak için onlara ve Mason'a mesaj attık bile. Hiçbiri telefonlarına cevap vermiyor, ama bunun kötü bir akşamdan kalmalık ve Mason'ın Lina'ya bakıcılık yapması sayesinde olduğunu varsayıyorum.

"Ben de yataktan kalkarken bu kadar güzel göründüğünü sanıyordum," diyor Wilma ve kollarını sıcak bir sarılmayla bana dolamak için yanıma geliyor. "Ona bir tokat atayım mı yoksa sen mi atarsın?" "Oh, bunu ona ödeteceğim," diye söz veriyorum, onun bu jestiyle her türlü tuhaflığı ve sıcaklığı

hissediyorum. Böyle bir şey mi

normal bir anne gibi mi? Yoksa Ben turnayı gözünden mi vurdu? "Tam bir karakter, değil mi?" Düşünüyorum.

Wilma'nın yüzü gururla parlıyor. "Kesinlikle öyle." Uzun bir duraklama oluyor ve oğluyla olan ilişkim hakkında rahatsız edici sorular sormaya başlamak için can attığını hissediyorum. Ama sormuyor. Onun yerine uzanıp saçımın alt tarafına dokunuyor. "Bu rengi seviyorum. Sana çok yakışmış."

Annabelle'in buna vereceği tepkinin ne kadar farklı olacağını düşünerek gülümsüyorum.

"Hafta sonunuzu ayırıp yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Siparişler yağıyor ve sezonluk personel iki hafta daha işe başlamayacak."

"Şaka mı yapıyorsun?" Duyu organlarımda etrafımdaki her şeyi algılamasına izin veriyorum - huzurlu sessizlik, onarıma ihtiyacı olan ama yine de büyüleyici olan ev, araziye unutulmaz, romantik bir his veren dev meşeler - ve mutlulukla nefes veriyorum. "Bu kadar erken döndüğüm için mutluyum." Bernard Morris Korusu'nda tamamen büyüleyici olmayan tek bir şey var ama o da ahırda saklanmış, muhtemelen bir şişe viskiyi yudumluyor.

"Geliyor musun?" Ben bağırıyor, eski traktöre tırmanıyor ve koltuğun arkasından sarkan kovboy şapkasını takıyor, bu manzara karnımın alt kısmında bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyor. Kovboylara karşı bir şey hissetmiyorum. Şimdiye kadar tanıştıklarımda hepsi arzulanan çok şey bıraktı.

Şimdiye kadar.

"Araba kullanabileceğimi söylediğini sanıyordum."

"Güzel kızlara bir şeyler yaptırmak için yalan söylerim. Bunu hâlâ anlamadın mı? Arabada ya da burada oturabilirsin." Koltuğunun yanındaki dev lastiği örten metal parçasına vuruyor.

Onun yerine ben kalkıp kucağına atıyorum. "Tamam. İkimiz de sürebiliriz."

"Bu muhtemelen bir-" diye söze başladı ama motoru çalıştırdım ve traktörün gürültüsü sözlerini bastırdı. "Tamam, bunu sen istedin!" diye bağırarak motoru vites taktı ve

Bir kolunu belime sımsıkı sararak traktörü patikada ileriye doğru sallıyor.

Birkaç hafta önce kumul arabasıyla gittiği yoldan gidiyor ama çok daha yavaş bir hızda ve o kadar da uzağa değil. "Daha önce hiç traktöre binmemiştim!" Daha dar bir patikaya sapıp motoru durdurduğunda ben de ona bağıriyorum. Zengin yeşil yapraklarla kontrast oluşturan turuncu kürelere bakarak, "Bunlar mandalina mı?" diye soruyorum.

Bir el saçlarımı yolumdan çekiyor ve sonra Ben'in ağzı boynumu sıyrıyor, sıcaklık parmak uçlarıma kadar karıncalanmalar gönderiyor. "Bir çeşit narenciye, her neyse."

Elimi uzatıp kovboy şapkasını başından çekiyorum. "Teknik terim bu mu?"

Aşağı uzanıp kot pantolonumun düğmelerini açarak bana cevap veriyor.

Tamamen yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakarken gözlerim açılıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Son on dakikadır kucağımda zıplayarak yarattığın sorunu çözüyorum."

■ ■ ■

"Ee?" dediğini duyuyorum, başımı geniş göğsüne yaslıyorum. "Günlük işini bırakıp portakal çiftçisi olmak istiyorsun, değil mi?"

Bacaklarımı ayaklarımın yanındaki bir sandığın etrafına uzatarak gülümsüyorum. Traktörün arkasına çektiğimiz ve şu anda üzerinde yattığımız vagonda bunlardan on beş tane yer kaplıyor. "Duruma göre değişir. Traktör yolculuğu günlük bir ikramiye mi?" Dün gece ve bu sabahtan beri ne kadar ağrım olsa da, Ben pantolonumu çıkardığı anda kucağına yeterince hızlı tırmanamadım. Burada saklanıyor olabilecek herkes müthiş bir gösteri izledi.

Kıkırdıyor ama cevap vermiyor.

"Öyle mi?" Sonunda sordum.

"Bazen. Burası rahatlatıcı. Erkek ve kız kardeşlerimle çok güzel anılarım var. Ama ..." Sesi soluklaşıyor. Gözlerindeki o uzak bakışı yakalamak için başımı kaldırıyorum,

Ben bir düşüncenin içinde kendini kaybetti. "Hukuk fakültesinde kıcıımı yırtarak boşuna çalışmadım. Sonra da bu dağınıklıkla uğraşmak zorunda kalacağım," diyor ve tembel bir elini eve doğru uzatıyor. "Orayı yenilemek bir servete mal olur ve ben onunla ne halt edeceğim?"

"Sadece bu yüzden mi?" İçimden bir ses bunun daha çok ahırdaki dağınıklıkla ilgili olduğunu söylüyor.

Tek gözünü açıp bana bakıyor. "Ne yani? Portakallarımı toplamana izin verdim diye her türlü kişisel soruyu sorabileceğini mi sanıyorsun?"

Sorumdan rahatsız olup olmadığından emin değilim ama yüzündeki gururlu sırıtışa bakılırsa, "portakallarımı topla" göndermesinin meyvelerle bir ilgisi olmadığından eminim. Kulağına fiske vurmak için uzandım. "Ben onları mandalina sanıyordum."

"Ah!" diye mızızlanıyor ama elimi tutup göğsünün altına doğru çekerken gülümsüyor. Sonunda konuşana kadar sessizce ona bakarak bekliyorum. "Ben on yaşlarındayken babamın nefesindeki viskiyi fark ettiğimi hatırlıyorum. Annem her zaman bu kadar kötü olmadığını söylüyor. Görünüşe göre evlendiklerinde çok az içiyormuş. O zamanlar farklı bir adammış, öyle diyor. Belki de doğrudur. Tek bildiğim gittikçe kötüleştiği, ta ki biri geldiğinde utanana kadar."

Onun için üzülüyorum. En azından Annabelle genelde içkiyi iyi içerdi. Ama içmediği gecelerde, onu eve çağırmak yerine Lina'nın evine giderdim. Lina'nın ailesi alkole dokunmaz bile.

"Cuma geceleri dışarı çıkmayı severdi. Ben on altı yaşlarındayken dışarı çıkmaya ve ertesi sabaha kadar eve dönmemeye başladı. Nerede olduğunu asla söylemezdi ve ona sorduğumda bana kendi işime bakmamı söylerdi. Bu beni deli ediyordu, çünkü anneme ne yaptığını biliyordum. Odasından indiğinde gözleri uykusuzluktan şişmiş ve morarmış olurdu. Bazen kapısının önünden geçerken ağladığını duyardım.

"Annem onun nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu. -ya da ne yaptığını." "Yani babanın bir ilişkisi mi vardı?"

"Ben buna ilişki demezdim. Daha çok sarhoş olur ve ona fırsat veren herkesle yatardı. Barda bulabildiği hemen hemen her şeyi. Bunu yıllardır yapıyordu. Yakışıklı bir adamdı. Çok dikkat çekiyordu."

Zavallı Wilma. "Hâlâ yapıyor mu?"

Ben homurdanıyor. "Adamın artık kaldırabileceğinden bile şüpheliyim. Bugünlerde damarlarında dolaşan kandan çok viski var. Ama kazadan sonra derin bir depresyona girdi ve hiçbir şeyle ilgilenmez oldu. Son birkaç yıldır evinden bile çıktığını bilmiyorum. Tek koluyla hiçbir yere gidemiyor. İçkisini kasayla sipariş eder, doğrudan ahıra teslim edilir."

"Vay canına." Başımı bir kez daha Ben'in göğsüne yaslayıp kalbinin göğsünün sınırlarına çarpışını dinliyorum. "Onunla kaldığına inanamıyorum."

"Evet, evlilik insanlara aptalca şeyler yaptırıyor sanırım." Bir duraklama oldu. "Aldatan ve sonra metresleriyle evlenen adamlarla zaman harcamak gibi."

Gözlerimi deviriyorum. Bunun olacağını biliyordum. "Korkma. Senin sayende ondan bir daha haber alacağımı sanmıyorum." Ben bu sabah telefonumu bana geri verdi ve takip eden bir mesaj gelmedi.

Jared'e de hiç cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve yeni avukatımın tavsiyesine uyarak suçlayıcı hiçbir şeyi yazılı hale getirmiyorum.

"Umarım değildir." Birden vücudum dönmeye başlıyor ve kendimi sırtüstü yatmış, Ben'in yüzü üzerimde, kocaman kolları başımın iki yanında buluyorum. Masmavi gökyüzü öteye doğru uzanıyor.

Bu. Tam burada. Şu anda. Sanırım rahat günler, huzur ve sessizlik anlamına gelse portakal çiftçisi olabilirdim, Ben.

Kahretsin.

"Çığlık atacakmış gibi görünüyorsun," diyor Ben, parmak eklemleri yanağımı hafifçe sıyırmak için yol buluyor.

Sanırım öyleyim. Kendime.

Dün gece Ben'le aramızdaki her şeyi berbat mı etti?

Şimdi daha fazlasını istiyor muyum?

Beni incelerken yüzünde tuhaf bir ifade bulmak için başımı kaldırıyorum. "Bu bakış ne için?"

"Henüz emin değilim," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor ve eğilip boynuma hızlı bir öpücük konduruyor. "Hadi, yemek birazdan hazır olacak." Sanki bir işaretmiş gibi, Ben'in telefonu cıvıldıyor.

Bölüm 26

BEN

Bir kucak dolusu kirli bulaşığı turta dilimleriyle takas ederken annem, "Çok hoş bir genç bayana benziyor," diyor.

"Kendine has anları var," diye mırıldanıyorum sırtarak. Bunu Reese'e daha sonra söylemem gerekecek. Sanırım bir ya da iki siyah kalpli çürütme ve "hoş genç bayan" tanımlamasına bir alay kazanacak.

"Ah Ben," diye azarlıyor annem, ama sesinin ardındaki gülümsemeyi duyuyorum. "Bazen uslanmaz oluyorsun." Bir duraksama oluyor ve sonra, "Bu gece için Elsie'nin eski odasını hazırladım, çünkü orada büyük boy bir yatak var. İkinci bir oda hazırlamama gerek var mı?"

Şaşkın bakışım onu kıkırdattı. Kiliseye bağlı bir vatandaş olan annem, çatısı altında evlilik öncesi sekse göz yumuyor. Çünkü evlilik öncesi seks yapmadan Reese'le yatakta bir gece geçirmemin imkânı yok. "Bana öyle bakma. Sonunda bir kız arkadaşın olduğu için çok mutluyum."

Onu düzeltmek için ağzımı açtığımda yemek odasından bir kahkaha tufanı kopuyor. "Eskiden klarnet mi çalıyordun?" Reese seslendi.

"O lanet fotoğraf albümüyle ona bana karşı bir cephanelik verdiğinin farkındasın, değil mi?" Yüzümde bir sırıtışla annemi azarlıyorum.

"Dil, Ben. Ve eminim ona zaten bolca malzeme vermişsindir." Çenemi sıkamak için uzandı. "Seninle gurur duyuyorum, klarnet ve her şey."

"Pembe elbiseli sen misin Ben?" diye soruyor ve ardından "Evet! Burada en az on yaşında olmalısın!" ve ardından o derin, bulaşıcı kahkahası.

"O resim seni yanıltmasın Reese," diye sesleniyor annem, gamzeleri -bana miras kalanlar- yanaklarını deliyor. "Ben mahallenin kızlarıyla oynarken onların değişimini izleyebileceğini düşündü." Başını bana doğru sallayarak ekliyor: "Peder Perkins neler olduğunu anladığında çok üzüldü."

"Ah, evet." On bir yaşındayken babasının hayal edebileceğinden çok daha meraklı olan sevimli küçük sarışın kızını hatırlarken bir elimi kirli sakalıma sürüyorum. Annemin bulaşık havlusunu kışıma vurmasıyla bu anıyı çabucak unutuyorum.

Tabakları durulayıp bulaşık makinesine yerleştirirken onu sevgiyle izliyorum. Büyürken muhtemelen yapmam gerekenden çok daha fazlasını yaptım ama annem sözünü esirgemediğinde hep dinledim. Reese'in çocukluğundan parçalar duymak ve bir anne için o üzücü bahane sadece ne kadar iyi olduğumu sağlamlaştırıyor.

Rob telefon edip annemin mutfağın ortasında kalp krizi geçirdiğini söylediğinde arabama atlayıp hiç durmadan on dokuz saat boyunca Chicago'ya doğru yola çıktım, yol boyunca göğsüm korkudan patlamaya hazırdı. Paskalya hafta sonu olduğu için ertesi güne kadar uygun uçuş yoktu ve ben beklemek istemiyordum. Tanrı'ya şükür iyiydi.

Ne kadar küçük olursa olsun, yara almadan kurtulamadı. Şimdi görebiliyorum. O zamandan beri çok yaşlandı, daha yavaş hareket ediyor, yüzündeki çizgiler daha belirgin. "Burada işler nasıl gidiyor anne? Gerçekten." Önce okul, sonra baro sınavı, şimdi de yeni işim derken, durumu fazla aydınlatmayı reddetti. Bu konuyu gündeme getirmekten hoşlanmıyor.

stresini üzerimde hissediyorum. Sorun şu ki, zaten benim üzerimde. Onun dışında burada bir tek ben varım.

Derin bir nefes alarak tabaklardan artıkları sıyırmaya başlıyor. "Sadece benim için çok fazla, Ben. Sadece elli bir yaşındayım ama son zamanlarda kendimi çok daha yaşlı hissediyorum. Para için endişelenmek, dışarıda dolaşıp ağaçlarda hastalık olup olmadığını kontrol etmek, kuraklık ve böcek ilaçlarıyla uğraşmak için çok yaşıyım." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir teslimiyet var. Yükünü paylaşacağı düzgün bir adam olsaydı ne kadar farklı olurdu merak ediyorum.

"Rob ve diğerleriyle konuştun mu? Onlar ne diyor?"

Ağzı üzüntüyle buruşuyor. "Hep aynı şeyi söylüyorlar: Sat ve babanı terk et."

"Ve?"

"Ne demek 've'?" Sesinde şimdi bir miktar kızgınlık yükseliyor. "Burası benim hayatım. Bernard ailesinin hayatı! Onu satamam."

"Biliyorum anne." Buradan başka her yerde mutsuz olurdu. "Ama o ..."

"Cevabımın ne olduğunu biliyorsunuz. Her zaman olduğu gibi: iyi ya da kötü. Bunun için imza attım."

"Evet, ama iyi ya da kötü-"

"Bırak öyle kalsın, Benjamin. Bu benim kararım. Bu benim işim." Reese'in söylediği bir şey aklımdan çıkmadı.

"Çocuklarınızla çatınız altında bir Noel geçiremeyeceğiniz için mutlu musunuz? Torunlarınızla? Bir yıldır hepimiz bir arada değildik.

Sekiz yıl, anne! Ve hepsi onun yüzünden!"

Burnunu çekiyor ve ben de acısının üstünü örttüğünü görüyorum. "Elimden geleni yapıyorum. Onları hala görüyorum."

"Evet, bunu yapmak için Chicago'ya gitmen gerekiyor. Tatil yok, doğum günü yok." Tabakları masaya koyuyorum - onun yaptığı masaya - ve masaya yaslanıyorum, yumruklarım masif ahşaba çarparak acımaya başlıyor. Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Arkadaşların artık yanıma bile gelmiyor. Bu eve girmek çok iç karartıcı." Sessizliği beni tedirgin ediyor.

İstemesem de sesim yükselmeye başlıyor. "Sanki kalın bir bulut var-"

"Benimle konuşurken sözlerine dikkat et, Benjamin," diye sözümü kesti, sesi sertti.

"Özür dilerim, anne. Ben sadece ..." Yüksek sesle inliyorum. "Anlamıyorum! Denedim ama anlamıyorum."

"Evlilik sonsuza dek sürer, Ben."

"Evet. Görünüşe göre bir ölüm cezası."

Bir boğaz temizleme sesi ikimizi de Reese'in elinde bir dizi baykuş çalkalayıcıyla durduğu girişe yöneltiyor. "Bunlar yemek odasında mı kalmalı yoksa buraya mı gelmeli?"

"Burada, canım. Teşekkür ederim." Annem hafifçe telaşlanarak elindekileri hızla topluyor. "Ben bana limonlu kekin en sevdiğin kek olduğunu söyledi, ben de bu öğleden sonra bir tane yaptım. Umarım aynı seviyededir."

Reese tabağı kabul ediyor ve hınzır bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi olacağına eminim."

Bu gece ya tekrar sevişeceğim ya da katledileceğim. Kesinlikle bu ikisinden biri.

Bölüm 27

REESE

Ben için fazla zekiyim.

Dikkati çok kolay dağılıyor. Wilma'nın yaptığı turtayı mideye indirdikten sonra boş tabağımı ona uzattığımda -ki çok lezzetliydi; ıhlamurla ortak bir payda bulmuş olabiliriz- ve boştaki elimi cebine attığımda, bunun daha sonrasına bir başlangıç olduğunu sandı ve bana sinsice sırıttı. Asıl niyetimi nasıl fark etmedi - cebinde daha önce bıraktığını gördüğüm anahtarları almak - asla bilemeyeceğim.

Şimdi ön kapıdan çıktım ve Ben beni yakalamadan önce kum arabasının motorunu çalıştırmaya niyetli bir şekilde ön çimenlikte koşturuyorum. Çocukça olduğunu biliyorum ama Ben'in beni kovalarken güldüğünü hayal etmek bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Ben'in sadece tek bir yönünü görmüştüm; şakacı, rahat, hiçbir şeyden etkilenmeyen ve kendinden son derece emin bir adam. Bu tutarlılığı ne kadar takdir ettiğimi fark etmemiştim, ta ki Wilma ile bir tartışması yüzünden bozulana kadar. Ne hakkında tartıştıklarını bilmiyorum ama Ben'in sesi yükselmeye başladığında, onu kesmek için çaresizdim. Bu yüzden baykuş tuzluğu bahanesi uydurdum.

Sanırım Ben'in üzerimde garip bir gücü var - kaosumu dengeleme yeteneği. Burada, koruda, onun hayatında ne kadar çok zaman geçirirsem, onun dünyasının beni o kadar dengelediğini düşünüyorum. Ya da en azından beni daha az umursuyor.

kendi sorunlarım. Ben'in bugün olduğu gibi üzgün olduğunu duymak, üstelik Wilma ile birlikte, küçük ben-merkezli evrenime bir tekme gibi geldi ve onu ekseninden itti.

Ahırdan yüksek sesli bir takırtı geliyor ve ardından sessiz bir küfür yükseliyor. Endişe ve merakın -daha fazla merakın- bir karışımı beni dürtüklüyor ve içeri bakmak için kapalı büyük ahır kapılarının yanındaki pencereye doğru ilerliyorum.

Ve birkaç santim ötemde bir yüz belirince bir çığlıkla geri sıçıyorum. Bir an sonra Ben'in babası kapıyı iterek açıp kırmızı, cam gibi gözlerle bana baktığında görüntü tam olarak ortaya çıkıyor. Ben belli ki boyunu ve posunu babasından almış, ancak bu adam uzun zamandır tüm kas kütesini kaybetmiş, yerini köklü bir alkoliğin sırık gibi bir deri bir kemik görüntüsüne bırakmış. Bir zamanlar oldukça yakışıklı olduğuna bahse girerim. Belki Ben kadar yakışıklıydı. Belki de bu sayede bu kadar çok kadının ilgisini çekmeyi başarmıştır. Ama ne büyüleyici bir gülümsemesi, ne gamzeleri, ne de dost canlısı kristal mavisi gözleri var. Bunların hepsi karısının oğullarına yaptığı katkılar.

"Özür dilerim," diye teklif ettim. "Bir ses duydum ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Oh, öyle mi?" Viski kokusu burun deliklerime çarpmadan birkaç saniye önce ağzımdan kaçan kelimeyi yakalıyorum. "Ben iyiyim, ama kontrol etmen çok hoş..." Dengesini sağlamak için hızlı bir adım atarak, "Marangozluğuma hayran kaldığını duydum," diyor.

Sanırım Wilma ve o hala konuşuyorlar. Bildiklerimi düşününce, o konuşmaların nasıl olduğunu merak ediyorum. "Evet, evdeki mobilyalar çok güzel," diyorum gergin bir gülümsemeyle. Sarhoş ebeveynlerin yanında hiç rahat olamadım. Sarhoş babaların yanında daha da rahatsız oluyorum. Özellikle de eşlerini aldatmaya meyilli olduklarını bildiklerimin yanında. Özellikle de şu anda Ben'in babasının bana baktığı gibi bakanlar. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Tek kolunu dramatik bir şekilde sallıyor. "İçeri gel!" Omzumun üzerinden bakıyorum. Ben henüz çıkmamış.

"Gelip seni bulacaktır," diyor Ben'in babası. Eli sırtıma inip beni ahırın içine doğru yönlendirirken kaskatı kesilmemeye çalışıyorum. Kesilmiş odun kokusu anında burun deliklerime doluyor ve derin derin içime çekiyorum. "Kokuyu alabiliyorsun, değil mi? Odun, dünyadaki en güzel koku."

Benden uzaklaşıp karşı duvara doğru sendeleyerek ilerlediğinde biraz rahatlıyorum, burada sayısız testere sanki sergileniyormuş gibi masaların üzerine dizilmiş, aletlerin metalleri pırıl pırıl parlıyor. Eski bir tüplü televizyon bir köşeyi aydınlatıyor, beyzbol spikerinin sesi arka planda usulca uğulduyor, radyodan gelen country müziğin cızırtısıyla yarışıyor.

"Burası çok temiz," diyorum, başka bir duvar boyunca düzgünce istiflenmiş odun yığınlarına bakarak. Ve odanın ortasında - kirişlerden aşağı sarkan çıplak ampullerle iki katlı dev bir alan - çeşitli tamamlanma durumlarında birkaç mobilya parçası oturuyor. "Ahşap atölyelerinde her zaman çok fazla talaş olduğunu hayal etmişimdir."

"Eskiden öyleydi." Tek elini dev bir ahşap levhanın üzerine koyarak mırıldanıyor: "Bu çok güzel bir sehpa olacaktı. Bunu satarak binlerce dolar kazanabilirdim."

Alçak sesle ısıklık çaldım.

Bana bakıyor. "Senin için bitirmemi ister misin? Siyah ceviz. Böyle bir parçayı bulmak kolay değil."

Teklif karşısında gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Jack böyle bir sehpayla bayılırdı. Ağzımı açıyorum, "Elbette!" diye başlıyorum, Ben'in sesi sert bir "Hayır!" ile karanlığı kesiyor. Arkamı döndüğümde onu kapının hemen içinde dururken buluyorum, çenesi gerginlikten gerilmiş, gözleri gölgelerin içindeki hayaletleri kovalarcasına etrafı tarıyor. Karanlık bile teninin kül rengini gizleyemiyor.

"Sorun ne evlat? Buranın neye benzediğini unuttun mu?" Joshua Senior'un sesindeki kızgınlık açıkça belli oluyor.

Ben'in sertçe yutkunduğunu duyuyorum, arkamdan yaklaşıyor, kollarını omuzlarımdan geçirip göğsüme doluyor ve beni kendine sarıyor. Neredeyse koruyucu bir şekilde. "Hadi, seni küçük hırsız. Madem bu kadar heveslisin, arabayı senin sürmene izin vereceğim."

Sözleri alaycı, ama tartışmamam, şaka yapmamam ya da ona zorluk çıkarmamam gerektiğini biliyorum; sesindeki tuhaf yumuşaklık bu duvarların içinde bir çığlık gibi yankılanıyor. "Tamam."

"Acelen ne? Sekiz ya da dokuz yıldır buraya gelmedin mi? Kazadan bu yana ne kadar zaman geçti?" Ben'in babası ahşap masanın yüzeyini tokatlıyor. "Etrafa bakmak istemez misin? Bazı anıları yeniden yaşamak?"

"Joshua!" Wilma'nın çığlığı kapı aralığından geliyor ve ona bakmak için döndüğümde solgun yüzü Ben'inkiyle eşleşiyor. Ve gözyaşlarını görüyorum. Kocasından oğluna bakarken - oğlunda duraklıyor, acı dolu bir ifade kaşlarını çatıyor- ve sonra tekrar kocasına dönerken gözlerinde belirgin yaşlar var. Başını hafifçe sallayışını yakalıyorum. "Neden bunun bu kadar uzun sürmesine izin verdim?" Gözlerini kapatıp sıkıca yummadan bir an önce yüzünde bir kararlılık maskesi kayarken belli belirsiz mırıldandığını duyduğumu sanıyorum.

Kocasının yüzüne bakınca, onun da bunu duyduğuna inanıyorum. İçinde yanan küçük öfke kıvılcımının sönüşünü izliyorum. Başını eğiyor ve sessizce yanımızdan geçip kapıdan çıkıyor.

Yavaşça Ben ve bana doğru yürürken elini Ben'in yanağına koydu. "Bu bir kazaydı, Benjamin. Bunu hepimiz biliyoruz. Kabul etmek istese de istemese de o bile biliyor." Taze gözyaşları Wilma'nın yanağından aşağı süzülüyor. "Ama ondan sonraki her şey benim hatam."

Ben, Wilma'nın minik bedenini kollarına almak için beni bırakıyor. "Bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

Geri çekiliyor ve hüzünlü bir gülümsemeyle onu bana doğru yönlendiriyor. "İkiniz de burada olduğunuz için çok mutluyum. Siz gidip keyfinize bakın. Benjamin, bunu düzelteceğim. Her şeyi yoluna koyacağım." Bununla birlikte, yüzünü kararlılıkla boyayan sert bir gülümsemeyle dönüp uzaklaşıyor.

Ve bu geniş açık alanın ortasında durmuş, çok sessiz bir Ben'in yüzünde kaybolmuş bir ifadeyle o eski, bitmemiş sehpa bakmasını ve özel bir şeyle savaşmasını izliyorum.

"Ben?" Adının yüksek duvarlarda yankılandığını duyduğumda ürpertiye karşı savaşarak sesleniyorum.

Bu onu trans halinden kurtarmışa benziyor çünkü bana dönüyor ve sırtıyor. "Hadi gel. Gidelim." Sesindeki gerginlik açıkça belli oluyor ve gözlerinde kesinlikle bir pırıltı yok.

"Burada ne oldu?"

"Ahh . . ." Bakışları yere düşüyor, dudakları sıkı bir keseyle ağzının içine kıvrılıyor. "Hayatımın en kötü günü. İşte bu." Tembel bir omuz silkmeye geçiştirmeye çalışıyor.

Masanın etrafında bir daire çizip parmağımı ahşabın derin damarlarında gezdirirken spor ayakkabılarım betona sürtünüyor. "Çok güzel bir ahşap. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Reese, yapma..." diye söze başlıyor, parmaklarım sanki biri işlenmemiş tahtaya bir şey döküp lekelemiş gibi kocaman bir lekenin üzerinde gezinirken. Ben'in yüzündeki acı dolu ifadeyi görmek için başımı kaldırıyorum.

"Hadi ama. Sen benim iğrenç, gürültücü, duyarsız Ben'imsin! Ben benim melodramatik olan."

"Ben senin miyim?" diye kaşlarını kaldırarak tekrarlıyor, ama o alaycı tonu yok.

Yutkunuyorum. "Bu masanın nesi var?"

Doğruca bana doğru yürümek yerine yerdeki bir alandan geçerek yanıma geliyor. "Sana babam ve annemin arkasından yaptığı şeyler hakkında söylediklerimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Sessizce başımı sallıyorum.

Dudaklarını yalayarak uzun bir süre daha tahtayı inceliyor. "Normalde yerel barlardan uzak dururdu. Burası küçük bir kasaba ve insanlar konuşur. Herkes birbirinin işine burnunu sokar. Bir gece yerel barın iyi olduğuna karar verdi.

Yeterince. Ertesi sabah, annem arkadaşlarından telefonlar almaya başladı. Falancanın kayınbiraderi falan onu futbol koçumun karısıyla tökezleyerek çıkarken görmüş. Sanırım koç şehir dışındaydı." Ben asılı başını sallarken homurdanıyor. "Annem çok utandı. Kendisi için bile değil. Koç'un bunu duyacağını biliyordu ve hıncını benden çıkarmasından korkuyordu.

"O gün babam garaj yoluna girdiğinde, sanırım ona saldırdı. Yüzüne bir tokat attı. Ben dişlerini gıcırdatarak, "O da karşılık verdi. Birkaç saat sonra eve geldiğimde onu kırık bir burun ve buz torbasıyla odasında saklanırken buldum. Ve ne olduğunu öğrendiğimde ..." Ağzı yukarı kıvrıldı. "Onu dövmeye hazır bir şekilde içeri daldım. Yine şişeye vurmaya başlamıştı, masanın üzerinde çalışıyordu. Çok kızmıştım, ona doğru koştum. Onu ittim. Sertçe." Ben yutkunmak için duraklıyor, bir eli saçlarında geziniyor. "Ve sonra, diğer her şeyin nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bir saniye geri yuvarlandı, sonra kolu yerde yatıyordu ve her yer kan içindeydi. Tanrım, Reese! Viski durumu daha da kötüleştirdi. Sanki bir Quentin Tarantino filmindeymişiz gibi kan fışkırıyordu."

Çizdiği görselle midem sıkışıyor. Bu masaya yeni bir ışık altında bakıyorum, o lekenin gerçekte ne olduğunu görüyorum.

"Aptal herif bütün testerelerin güvenlik mekanizmalarını sökmüştü. Çalışırken baş belası olduklarını söyledi. Düşerken bir şekilde güç düğmesine çarpmış." Ben'in başı titriyor. "Çok kızmıştım ama yemin ederim bunun olmasını hiç istememiştim. Hemen dokuz-bir-bir'i aradım. Hastaneye giderken neredeyse kan kaybından ölüyordu. Kolunu yerine dikemediler." Ağır ağır iç geçiriyor. "Babamın tutkuyla bağlı olduğu tek şey marangozluktu. Ve tek koluyla fazla bir şey yapamaz. O yüzden yapmıyor. Bu ahırda oturup hayattan nefret etmekten başka bir şey yapmıyor."

Ben'in eli, özellikle tehlikeli görünen bir testere boyunca ilerlemek için kalkıyor.

"Bu o mu?"

Başıyla bana cevap veriyor. "O her zaman alaycı bir adamdı. Asla mutlu olmazdı. Çocuklarıyla fazla vakit geçiren biri değildi. Kazadan sonra şişeye daha çok vurdu ve derin bir depresyona girdi. Henüz bundan çıkamadı ve yardım almayı reddediyor. Her şey için beni suçluyor. Kaza için, kardeşlerim ve Elsie'nin gelmemesi için. Ama kardeşlerimin hiçbirinin buraya gelmemesinin nedeni, annemi aldattığı ve sonra da ona vurduğu için ondan nefret etmeleri. Ve sarhoş olduğu için. O buradayken bu mülke adım atmayacaklarını söylediler bile. Anneme de onun yanında durduğu için kızgınlar çünkü kalın kafasının içinde evlilik yeminlerinin 'daha kötüsü için' kısmının bu olduğunu düşünüyor. Bana sorarsanız, 'daha kötüsü' oldukça kötü."

"Mutlu mu?"

"Nasıl olabilir?" Parlak mavi gözleri beni delip geçiyor, kollarını teslim olmuş gibi havaya kaldırmış. "Ayrı odalarda uyuyorlar; adam bütün gün burada. Ona hiçbir konuda yardım etmiyor. Tamamen ayrı yaşıyorlar ve onun yüzünden çocuklarını ya da torunlarını göremiyor. Evlilik böyle bir şey mi?" Başını sallıyor. "Ve benim neden onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi merak ediyor."

Elimi koluna koymak için bir adım öne çıktım. Güvence için, rahatlık için. Dostluk için.

"Tanrım." Ben başını sallıyor, burun delikleri açılıyor. "Hâlâ kesilmiş odun kokusuna dayanamıyorum. Kusasım geliyor. Ve testerenin kesme sesi ..." Titrerken gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Peki o zaman, hadi." Kolumu onun koluna doladım ve gözlerinin açılıp bana odaklanmasını bekledim. Geriye doğru yavaş adımlar atarak onu rutubetli ahırdan, keskin testerelerden ve kalıcı anılardan uzaklaştırıyorum. Onu dışarı çıkarmama izin veriyor. "Hadi seni buradan çıkaralım."

Bölüm 28

■ ■ ■

BEN

Onu Elsie'nin eski odasına götürürken Reese, "Onun koyu bir Hristiyan olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor. Duvarlar ve perdeler hâlâ aynı renkte -beyaz ve sarı- ama ablamın odasıymış gibi hissettiren tüm erkek grubu posterleri ve amigo kız eşyaları çoktan toplanmış.

Kıkırdayarak, "Öyle ama aynı zamanda Ben'le evlenmeyi de çok seviyor," diyorum ve ekliyorum, "ayrıca fısıldamana gerek yok. Annemin odası evin diğer tarafında ve lanet olası bir jumbo jet eve çarpsa bile babam dışarı çıktığında onu uyandıramaz."

Arkamdan yaklaşıp kollarını yanlarıma dolayarak ellerini göğsümde kavuşturduğunu hissediyorum. "Kilise düğünü mü istiyorsun? Çünkü ben kaçarak evlenmekten yanayım."

"Uh . . ."

Sırtıma doğru homurdanıyor. "Kalbin çok hızlı atıyor."

Bir kolumu yukarı kaldırarak onu göğsüme doğru çekiyorum, böylece başını geriye doğru eğip bana bakmasını sağlayabiliyorum. Yüzünü bu şekilde yukarı kaldırmasına bayılıyorum. "Komik."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Parmak uçlarına kalkarak dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Beni hazırlıksız yakaladı ama kötü bir şekilde değil. Sadece bunu ilk kez yapıyor. Öpücükleri çalan hep ben olurum. Bugün bunu ikinci kez yapıyor.

Benden uzaklaşarak kıcıma bir tokat attı. "Banyo soldan üçüncü mü?"

"Evet." Sırt çantasını omzuna atıp koridora çıkışını gülümseyerek izliyorum. Banyo kapısının klik sesini duyduğumda, koridorda annemin kapısına doğru ilerleme fırsatını değerlendiriyorum ve odasını boş buluyorum. Bir hevesle, sessizce köşeyi dönerek koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Buradan pek çok kez gizlice kaçtım, hala yüksek gıcırtilardan nasıl kaçınacağımı biliyorum.

Babamın kapısı, annemin sesinin net bir şekilde duyulmasına yetecek kadar açık duruyor.

"Sana hayatımın otuz üç yılını verdim, Joshua. Bana geri dönmeni, aşık olduğum ve bana beş güzel çocuk veren o genç adamın hâlâ oralarda bir yerde olmasını umdum ve bunun için dua ettim. Ama ..." Hıçkırıklarını bastırmadan önce hıçkırıklarını duyuyorum, tekrar konuşmadan önce duraklıyor. "Ama artık temelli gittiğini biliyorum, çünkü aşık olduğum Joshua kendi çocuğunu incitmeye devam edemezdi. Tüm çocuklarımız arasında, bir daha gelmemesi için sebebi olan kişi Ben'di ama yine de burada."

Babamın sert sesi araya giriyor ve "Kendini suçlu hissediyor" diyor.

"Belki," diye itiraf ediyor burnunu çekerek. "Ama aynı zamanda şiddetle sevdiği için. Bu çocuk her zaman verecek çok fazla sevgiye sahipti ve korkarım ki büyüdükten sonra kimseye gerçek bir şans vermeyecek. Hiçbiri vermeyecek."

"Diğerleri iyi."

"Diğerleri iyi değil Joshua. Josh'un karısı çok içtiği ve bir ilişkisi olduğu için onu terk etti ve Elsie de bir erkeğe nasıl güveneceğini bilmediği için o çocuğun teklifini iki kez geri çevirdi. Bu sefer kesin olarak ayrıldılar. Jake çocuğunu taşıyan Rita'yla evlenmek istemiyor çünkü uğursuzluk getireceğinden korkuyor."

Kahretsin, bunların hiçbirini bilmiyordum.

Anne boğazını temizler. "Çocuklarım için doğru olanı şimdi yapmalıyım. Yıllar önce yapmam gerekeni." Annem ayağa kalkarken büyükbabamın sallanan sandalyesinin gıcirtısını duyuyorum. "Bu eski ev dökülüyor ve bunun nedeni gevşek kiremitler, sızdıran borular ya da eğri bir sundurma değil. Ailesini kaybettiği için. Ruhunu. Ve o olmadan, artık hiçbir şeyin anlamı yok."

Babamdan tek bir kelime bile çıkmadı. Tartışma yok, yalvarma yok, özür dileme yok. Mazeret yok.

"Cornell'ler bir süre önce satmakla ilgilenip ilgilenmediğimizi sordular. Hâlâ ilgilenip ilgilenmediklerine bakacağım."

Neyi? Satmak mı? Az önce satmayacağını söyledi!

Sonunda babam konuştu. "Koruyu satmak istemediğini sanıyordum Wilma."

"Bilmiyorum." Sesi çatlıyor. "Ama bu şekilde devam edemeyiz ve çocuklarımı bir değişiklik yapamayacak kadar çok seviyorum." Kapıya daha da yaklaşınca eklediğini duyuyorum: "Biliyor musun, viskiyle yaşamayı öğrendim, hatta tüm kadınlar için seni affettim. Bunun için kendimi suçladım, seni tatmin edecek kadar çekici kalamadığım için."

Bunu duyunca dişlerim çatırdıyor, o kadar sıkılmışlar ki.

"Ama bebeğimin gözlerindeki o ışıltıyı öldürmeye çalıştığın için seni asla affedemem. Ve bunun bu kadar uzun sürmesine izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Kapı açılıyor ve annem dışarı çıkıyor, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmiş. Beni görüyor ve kapıyı arkasından çekerken hemen cesur bir gülümseme takınıyor. Bu onun sallanan alt dudağını gizleyemiyor.

"Anne, ben iyiyim. Onunla başa çıkabilirim. Evinden vazgeçmiyorsun-"

"Sus." Uzanıp kollarımı tuttu. Çok küçük görünüyor, ama ihtiyaç duyduğunda sert bir tutuşu var. "Ne istersem yapabilirim. Ve sen iyi değilsin, Ben. Kendine, iyi bir ilişkinin sana getirebileceği mutluluğu deneyimlemene izin verecek kadar güvendiğinde, işte o zaman

iyi olacak." Omzuma bir şaplak atarak arkasını döndü ve uzaklaştı.

Babamın kapısının önünde duruyordum. Ve arkasından boğuk hıçkırıkları duyuyorum.

"Kız kardeşinin harika bir manzarası vardı." Reese'in sırtı bana dönük, silueti -küçük bir şort ve düz bir tişörtün içinden uzanan uzun, zayıf bacakları- pencerenin önünde dururken her zamanki gibi cazip. Kendi kendime gülümsüyorum. İşte bu yüzden ondan bu kadar hoşlanıyorum. Çok fazla çabalamıyorum. Çoğu kız yanına fırfırlı siyah bir şey alırdı. Mercy çoktan yatakta çıplak yatıyor olurdu. Ama Reese öyle değil. Umurunda bile değil. Ve işin komik yanı, bu yüzden daha da seksi.

"Öyleydi," diye kabul ediyorum, arkasına geçip çenemi onun başına yaslayarak karanlığa bakıyorum. Görmek zor ama yıldızlarla dolu bir gökyüzünde ağaçların tepelerini seçebiliyorsunuz.

"Burası hakkında gerçekten özel bir şeyler var, değil mi? Buraya geldiğimde bunu hissedebiliyorum. Sanki dışarıda hiçbir şey olmuyormuş gibi. Annenin neden buradan ayrılmak istemediğini anlayabiliyorum."

"Evet." Ama şimdi öyle. Çarklarım dönüyor, onu uzaklaştırırken nasıl kalabileceğini anlamaya çalışıyorum. Hay sikeyim.

Reese yüzünü bana dönene kadar vücudunu çeviriyor. "Annem nasıl?"

Anneme "anne" demesi beni sırtıttırıyor. "Senin tatlı bir kız olduğunu düşünüyor."

Karşılığında aldığım homurtu tam da beklediğim şeydi, yatağa girip yorganın altına girerken kıkırdamama neden oldu, kıyafetlerimi çıkarırken dikkatle beni izliyordu.

"Zoru mu oynuyorsun?" diyor ama gözleri üzerimde gezinirken sesindeki aksaklığı duyuyorum.

"Ne bekliyordun ki?" Battaniyeleri kaldırıp yanına kaydım ve lambanın düğmesine bastım.

"Tıpkı Mason gibi cepli, tam iki parçalı pijamalar." Hiç vakit kaybetmeden başını kolumun kıvrımına yaslıyor, kendi ince kolu da göğsüme dolanıyor. Bu çok hoş.

Kelimeleri yüksek sesle söylediğimi duymadan önce uzun ve rahat bir sessizlik oluyor. "Babamı terk ediyor. Az önce ona söyledi. Hepsi bu."

Reese'in göğsümde küçük daireler çizen parmakları durdu. "Sen . . . bu iyi mi?"

"Evet. Öyle. Ve değil. Satmak zorunda kalacak."

Sertçe yutkunurken nefesinin altından bir "bok" sesi duyuyorum. "Neden?"

"Onu satın almak için gereken parayı bulamaz ve o piç kurusu da burayı ona asla vermeyecek. Yaptığı onca şeyden sonra, en azından bunu yapacağını düşünürsünüz." Sesimdeki acıyı duyuyorum ve vücudundaki ani gerginlikten Reese'in de anladığını düşünüyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum usulca. "Tüm bunları duymana gerek yok."

"Sorun değil. Arkadaşlar bunun içindir."

Yumuşak bir gülümsemenin ağzıma yayıldığını hissediyorum. Tuhaf, Reese'den çok daha uzun süredir tanıdığım pek çok arkadaşım var ama yine de ona hepsinden daha yakın hissediyorum. Bu kadar kısa bir süre içinde birbirimize bu kadar bağlandığımızı fark etmemiştim. "Arkadaşlar başka ne içindir biliyor musun?"

"Acı ve hayal kırıklığına neden olmak mı?" Göğüs ucuma değen keskin bir çivi tıslamama ve elini uzaklaştırmama neden oldu.

Islak diliyle ağrıyan yeri kapatarak özür diler.

Bölüm 29

REESE

"Uykunda çok kıvranıyorsun," diye mırıldanıyor Ben kulağıma, bir şekilde uyanık olduğumu hissederek.

"Çünkü sen bir sülüksün," diye homurdanıyorum, nefesinin yumuşak gıdıklaması enseme okşuyor. Hiçbir zaman sarılmayı sevmemişimdir. Normalde yatağın kenarına sarılır, başkalarının vücut ısısından nefret ederim. Jared bunu biliyordu ve yine de kendi alanını tercih ettiği için sorun etmiyordu.

Ben değil. Ne zaman uzaklaşmaya çalışsam, bir kolu ya da bacağı etrafımda kilitlenip beni geri çekmeyi başarıyordu, ta ki vücudunu arkamda şekillendirene kadar. Milyon yıl geçse de onun böyle bir tip olmasını beklemezdim.

Ayrıca kendimi severken bulmayı da hiç beklemiyordum.

"Sülük?" Güçlü bir eliyle omzuma dokunan Ben beni sırtüstü yatırıyor ve ağzını göğsüme yapıştırıyor. Ne yaptığını anlamam bir an ve bir tutam acı gerektiriyor.

"Kes şunu!" Kafasına bir şaplak indirdim. "Nesin sen, on iki mi?"

Sırıtarak yaptığı işi kontrol etmek için başını kaldırıyor ve sonra eğilip boynumun kıvrımına sokularak vücudumu ürpertiyor. "Oh, doğru ya. Sabahları ne kadar kötü olduğunu unutmuşum. Bakalım bu ruh halini düzeltebilecek miyiz?" Ben yorganı üzerinden attı ve çalışmaya başladı.

Sıcak nefesi göğsümde, karnımda, göbek deliğimde ve daha aşağılarda bir iz bırakarak aşağıya doğru ilerledi.

■ ■ ■

"Alo?" Sıcak, lezzetli kahve ve fırın kokusu bana mutfakta yakın zamanda bir hayat olduğunu söylüyor, ama şimdi boş, masanın üzerinde bir tabak çörek ve bir kavanoz marmelat dışında. Kendime bir fincan alıyorum -Ben'in beni uyandırdığı kadar iyi bir uyandırma oldu, hala kahveye ihtiyacım var- ve sonra onu aramaya çıkıyorum, ana kattan geçip arka verandaya gidiyorum. Antreden geçip ön kapının kısmen açık olduğunu fark ettiğimde verandaya çıkıyorum.

Ben garaj yolunda duruyor, kolları Wilma'ya sıkıca sarılmış; yüzü göğsüne gömülmüş, minik bedeni titriyor.

Uzaktan siren sesleri geliyor.

Koşana kadar hızlanıyorum. Ayaklarımın çakıllı garaj yoluna çarptığından eminim, ama mesafeyi kapattıkça tek duyduğum kulaklarımdaki kanımın çarpması, ta ki Ben'in gözlerini sımsıkı yummuş, annesi kontrolsüz bir şekilde hıçkırırken çenesinin gözle görülür bir şekilde gergin olduğunu görene kadar durana kadar.

Bunun hakkında olabileceği tek bir şey ya da tek bir kişi var.

Dönüp ahırın kapılarının açık olduğunu, cesedin Adirondack sandalyeye yığıldığını, kolunun cansız bir şekilde yana sarktığını, yerde küçük beyaz bir şişenin yanında duran viski şişesini gördüğümde, tüm parçaları bir araya getirmek zor olmuyor.

Bir dizi acil durum aracı pitoresk araba yolunda yarışırken, bir ışık ve siren alayı aile korusunun huzurunu işgal ediyor. Sağlık görevlileri, kollarında büyük siyah torbalarla dışarı fırladığında ve ne Ben ne de Wilma onlara hitap etmek için bir hamle yapmadığında, görevi ben devralıyorum. "O içeride," diyorum, işaret ederek. Bundan daha fazla talimata ihtiyaçları yok ama yine de onlarla birlikte koşuyorum.

Ve keşke yapmasaydım.

Joshua Morris'in kurtarılamayacak durumda olduğuna kimsenin şüphesi yok; teni daha önce hiçbir insanda görmediğim grinin sevimsiz bir tonunda, yüzünün şekli değişmiş, kasları gevşemiş. Gömleğindeki sarı lekeye bakılırsa bir noktada kusmuş.

Sağlık görevlileri - otuzlu yaşlarının başında, muhtemelen bunu birden fazla kez görmüş olan bir kadın ve bir erkek - standart protokolden başlayarak nabzını ve gözbebeklerini kontrol ediyor, ancak erkeğin omzunun üzerinden polis memuruna bakması ve çok net bir şekilde başını sallaması uzun sürmüyor.

Kadın sağlık görevlisi cevaplayamayacağım bir dizi kişisel ve tıbbi soruyu sıralamaya başlıyor. Ona da itiraf ediyorum ve sonra adımlarım titreyerek Ben'in yanına çekiliyorum.

"Bunu bu sabah onun yanında buldu. Dün gece biz yattıktan kısa bir süre sonra buraya geri dönmüş olmalı," diye açıklıyor alçak ve kasvetli bir sesle genç bir polis memuruna, ona bir kâğıt ve bir zarf uzatarak.

Memur, "Joshua Morris'in kendi canına kıymayı düşündüğünü gösteren herhangi bir işaret var mıydı?" diye soruyor.

Ben omuz silkiyor, Wilma hâlâ kollarındayken yere bakarken gözleri şaşkınlıktan irileşiyor. "İçkiyi yıllardır yavaş yavaş içiyor. Bunu biliyorsun Roger." Polis Ben'den o kadar da yaşlı görünmüyor. Belki de aynı okula gitmişlerdir.

Wilma nihayet sesini yükselterek konuşuyor. "Joshua'nın aspirine alerjisi var. Hem de oldukça şiddetli. Ve o benim kendim için aldığım yeni bir şeydi." Burnunu çekiyor ve "Ne yaptığını çok iyi biliyordu" diye itiraf ederken sesi alçalıyor.

Biraz daha konuşurlar, memur çeşitli sorular sorar, bunlardan birkaçı -evlilikleri, mali durumları, olası sadakatsizlikleri ve benzerleri hakkında- Ben'i yeterince sinirlendirir ve Wilma'ya gayet avukatça bir tavırla cevap vermemesini söyler.

Memur sonunda bana döndü. "İsminizi alabilir miyim, lütfen, bayan?"

"Bu Ben'in kız arkadaşı," diye hızlıca anons ediyor Wilma ve beni öne doğru çağırmak için koluyla arkaya uzanıyor. İtaat ediyorum ve kendimi saniyeler içinde Ben'in kollarından birinin altında buluyorum. Wilma'nın takdimi üzerine birbirimize şöyle bir bakıyoruz ama ikimiz de onu düzeltmiyoruz. Şu anda bunun pek bir önemi yok. Yine de Ben'in çenesindeki gerilmeyi kaçırmıyorum.

Wilma gözleri yeni yaşlarla dolarken, "Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm Reese," diyor. Ben bizi sıkıca kavrayıp kendine doğru çekerken üzgün bir gülümsemeden başka bir şey yapamıyorum.

Sanırım Florida'nın en zengin portakal bahçelerinin kalbinde bir Pazar sabahı adli tabibin ofisi meşgul değildir çünkü bir saatten kısa bir süre sonra resmi açıklamayı yapmak üzere yaşlı, sıırım gibi bir adam gelir: Joshua Morris Senior öldü.

Ve çok geçmeden, hala garaj yolunda aynı yerde dururken, uçümüz sessizce son araç uzaklaşırken arka lambaların kayboluşunu izledik, cesedi onlardan birindeydi.

Wilma ağır bir iç çekti, yüzünü teslim olmuş bir maske kapladı. "Sanırım gidip kardeşlerini ve Elsie'yi aramalı ve ayarlamaları yapmaya başlamalıyım." Sesi neredeyse cansız bir mırıltıya dönüşmüştü.

"Yardım etmek için bir dakika içinde orada olacağım anne," diye teklif ediyor Ben.

"Tamam. Burada olmana çok sevindim." Yanından geçerken Ben'in omzunu okşayan kadın yavaşça eve doğru ilerlerken Ben ahırın önünde durur, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtı kaskatı kesilmiştir. Ve hiçbir şey söylemiyor.

Ben kendimi tutamayınca kadar boş sandalyeye ve yanında duran şişeye bakıyor. Aradaki mesafeyi kapatıp, elimi koluna koyuyorum ve yanına doğru eğiliyorum. Yüzü sertti.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre öylece duruyoruz. Ona nasıl hissettiğini sormak istiyorum ama sormuyorum. İlişkileri hakkında bildiklerimle, Ben'in nasıl hissedebileceğini tahmin bile edemiyorum.

şu anda hissediyorum. Kızgınlık mı? Rahatlama mı? Mutluluk mu? Hâlâ bir yerlerde üzüntüye yer var mı? Sonunda "Yalnız olmadığına sevindim" de karar kıldım.

Başını yavaşça sallıyor. "Evet." Gözleri ahırın üzerinde yuvarlanıyor. "Bu lanet binanın tamamını yakmak istiyorum. Üzerine gaz döküp yakmak istiyorum." Bir duraksamadan sonra dudaklarına zayıf bir gülümseme denemesi dokunuyor. "Kundakçılık hakkında ne biliyorsun ki?"

Bir parmağımı usulca kaburgalarına sokuyorum. "Sana söyledim, ben bir suçlu değilim. Ben sadece arada sırada yakalanan bir aptalım."

Kıkırdamaya başlıyor ve içim anında ısınıyor. Çok tuhaf; bir zamanlar Ben'in kahkaha sesinin beni ürküttüğünü hatırlıyorum. Şimdi ise buna doyamıyorum. "En iyi fikirlere sahip olduğumdan değil ama burayı ateşe vermenin iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

İçini çekti. "Hayır, haklısın. Yapacak çok işim var, cenaze hazırlıkları falan. Sanırım Jack'i aramalıyım. Sence bana bir hafta izin verir mi? Annemi burada yalnız bırakmak istemiyorum ve diğer herkesin buraya gelmesinin ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Jack önce aile der. Eminim bunu kabul edecektir." Ben'siz bir hafta mı? Bu anlaşılabilir bir şey. Yine de bencil yanımda hayal kırıklığıyla doluyor.

Ahıra taşınan gevşek çakılları tekmeliyor. "Sanırım bu emirleri özleyeceğiz."

"Kim demiş?" Bir elimi Ben'in cebine sokuyorum, orada olduğunu bildiğim anahtarları çıkarırken kalçasını hafifçe sıkıyorum.

Merakla bana bakıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ona en iyi güneyli aksanımla "Mandalina toplamaya gidiyorum. Başka ne var?"

Çarpık bir gülümseme bir gamzeyi ortaya çıkarıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Reese."

Parmak uçlarıma uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Biliyorum."

■ ■ ■

"Bu akşam ailecek yemeğe çıkabiliriz diye düşünüyordum. Sen, ben ve Mason. Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Ne dersin?"

"Uh ..." Göz alabildiğine uzanan mandalina ağaçlarına bakarken doğru cevabı bulmakta zorlanıyorum. "Bugün iyi bir gün değil Jack."

"Oh, tamam. Anlıyorum. Belki başka bir zaman," dedi, sesi isteksizdi. Kahretsin.

"Sadece ..." Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Muhtemelen Miami'ye yeterince erken dönemeyeceğim. Yine korudayım."

Uzun bir duraklama oldu. "Bu hafta sonu Lina'yla olduğunu sanıyordum."

Sanırım henüz Mason'la akşam yemeği fikrini ortaya atmadı. Babası onu pusuya düşürmeden önce adamı uyarmalıyım. "Hayır, dün sabahtan beri buradayım. Ben'in annesinin bazı erken siparişler için yardıma ihtiyacı vardı ve burayı gerçekten sevdim. Huzurlu bir yer."

Jack'in ağır iç çekişi kulağımı dolduruyor. Burnunun kenarını sıktığını hayal edebiliyorum.

"Yani bu şu anlama mı geliyor-"

"Ben'in babası bu sabah öldü, Jack," diye ağzımdan kaçırıldım, diğer soruyu yanıtlamaktan kaçınmak istiyordum. Bir cevabım olduğundan değil.

"Ne? Ben iyi mi? Yani aniden mi oldu? Nasıl oldu? Kalp krizi mi? Felç mi?" diye hafifçe kekeler, hazırlıksız yakalanmıştır.

"Bir beşlik viski ve bir şişe hap," diye itiraf ediyorum kasvetli bir şekilde. "Ben'in bu hafta izne ihtiyacı olacak. Seni sonra arayacak."

"Elbette." Jack'in kendi kendine, "Aile her zaman önce gelir," diye mırıldandığını duyuyorum.

Büyük çiftlik kamyonunun arkamdaki patikadan aşağıya doğru ilerlediğini duyuyorum. "Bak, şimdi gitmem gerek, Jack. Wilma'ya yardım etmeye çalışıyorum."

Bu siparişin en azından bir kısmı yerine getirilsin."

"Onlara yardım ettiğin için aferin sana." Gülümsüyorum. Jack her zaman doğru ya da iyi bir şey yaptığımda beni işaret eder. Bazen ayakkabılarımı düzgün bağladığım için ayakta alkışlanıyormuşum gibi hissediyorum. Ama bugün, Ben ve Wilma'ya bir şekilde yardım ettiğimi bilmek beni mutlu ediyor.

"Akşam görüşürüz, Jack. Ben beni eve bırakacak."

Kamyon durduğunda telefonu kapatıyorum, gıcırdayan frenler sırtımdan aşağı küçük bir ürperti gönderiyor. Dışarı Ben değil de Wilma atladığında, biraz cesaretimin kırıldığını kabul ediyorum ama bu his çabucak kayboluyor çünkü sonuçta onu gördüğüm için mutluyum.

"Biraz pembe görünüyorsun, Reese. Al, buna ihtiyacın var. O güzel cildini mahvetmek istemem." Bana plajlarda ünlü insanların taktığı şu devasa şapkalardan birini uzattı. "Ve susamış olmalısın." Bana bir şişe su uzatıyor, şükrederek kabul ediyorum. Üç saattir buradayım ve ağzım pamuk gibi oldu.

"Kıpırdama." Kim bilir nereden bir kutu güneş kremi çıkardı ve ben içerken kollarıma sıkmaya başladı. "Umarım yakın zamanda süslü bir yere gitmezsin, çünkü kollarında güzel bir çiftçi bronzluğu olacak."

"Hayır. Sanırım yakın gelecekte büyük etkinlikler için iyiyim." Annabelle aynı fikirde değildi, çünkü önümüzdeki hafta sonu yardım balosu vardı. "Buraya gelmene gerçekten gerek yoktu. Tek başıma iyiyim ve yapman gereken bir sürü planlama olduğunu biliyorum."

"Pek sayılmaz. Çocuklarımı ve rahibi aradım. Ben tabut ve defin için gerekli hazırlıkları yapıyor. Peki şimdi ne olacak?" Omuz silkiyor, traktör arabasının arkasına çoktan doldurduğum sepetleri karıştırmak için eğiliyor. "Yemek yapacağım. Ve etrafta bekleyip, parmaklarımı oynatacağım, işte bu. Ben de burada olabilirim."

Ve saatler önce intihar eden kocanızın yasını tutuyorsunuz. Öyle demiyorum a m a . Şüphem yok.

Wilma'nın kocası için ağlama payından daha fazlasını yapacağına eminim. Eminim çoktan ağlamıştır. Yıllardır sessizce ağladığına eminim.

"Meyve toplamak için iyi bir gözün var."

Gülümsüyorum, görevime devam ediyorum. "İyi bir öğretmenim vardı."

"Öyle yaptın," diye kabul ediyor. "Her zaman futbol oyununun büyüyünce atlatacağı bir çocukluk evresi olmasını umdum. Bu koruyu bir nesil daha devam ettirecek kişinin o olacağına inanıyordum. Ama sonra burs kazandı ve hepimiz sonuna kadar gideceğinden emindik. Sakatlanmamış olsaydı, eminim şu anda televizyonda o çocuğun taytla koşuşturmasını izliyor olacaktık."

Ben'in tayt giydiği düşüncesiyle yüksek sesle homurdanıyorum, ama sonra kabul etmeliyim ki, muhtemelen futbol forması içinde seksi görünüyor. "Her zaman futbolu desteklediğin izlenimine kapıldım?" Ben'in masasındaki Wilma'nın gülümseyen yüzünün olduğu resim kesinlikle öyle görünmesini sağlıyordu.

"Oh, ben yaptım!" Sesi yükseliyor, sanki oğluna destek olmama önerisi bile korkunçmuş gibi. "Ben onun annesiyim. Elbette destekledim. Sonuçta bu onun hayatı. Ben sadece onun mutlu olmasını istedim." Alaycı bir tavırla ekliyor, "Ve beni çok erken büyükanne yapmasın."

"Keşke ben de senin gibi bir çocuk olsaydım," diye itiraf ediyorum. Wilma gibi bir anneye sahip olmak nasıl bir şey olurdu? O yanınızdayken başarılı olmamanız mümkün değil.

"Anladığım kadarıyla annenle aranızda bir fikir ayrılığı var?" Hafif ses tonunun ardında yoğun bir merak var.

"Annabelle'in kızının nasıl olması gerektiğine dair çok net bir resmi vardı ve ben kesinlikle öyle değildim."

Wilma bir an sessiz kalır. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Reese." Bir duraksama oldu. "Peki ya baban?"

"Onu zar zor hatırlıyorum. Ben beş yaşındayken çekip gitti ve o zamandan beri ondan haber almadım." Tuhaf, bunu Wilma'ya itiraf etmek normalde olduğu kadar acı verici değil. Omuz silkiyorum. "Sorun değil. Artık Jack var. Oldukça iyi bir yedek baba." I

Bunu söylerken gülümsüyor, beni kurtardığı o asi kızdan daha fazlası olarak görüp görmediğini merak ediyorum.

Wilma önceki konuşmamıza geri dönerken büyük bir mandalinayı koparmak için uzanıyor. "Ben yaralandığında eve döneceğini düşünmüştüm ama avukat olmaya karar verdi. Dürüst olmak gerekirse şaşırmıştım. Hiçbir zaman bir ofiste oturup evrak işleriyle uğraşacak biri gibi görünmedi. Her zaman elleriyle çalışmayı sevmiştir. Bir parçam onu uzak tutan şeyin babasıyla arasındaki husumet olup olmadığını merak etti."

"Yine de düzenli olarak sizi ziyarete geliyor, değil mi?"

"Oh, evet." Başı hararetle aşağı yukarı sallanıyor. "Sezon boyunca neredeyse her hafta sonu, ki bu yılın yarısı demek. Beni her gün de arıyor. Ben bir annenin isteyebileceği en iyi evlat. Elbette, kızların peşinden koşması ve yaramazlıklarıyla büyürken ele avuca sığmaz biriydi. Ama o çok sadık ve dürüst bir genç adam. Bunu sadece annesi söylemiyor. Gerçek bu. Çocuk korkunç bir yalancı, yalan söylemesi ya da sessiz kalması gereken nadir durumlarda bile. Şimdi, eğer onun iyi bir kızla yuva kurmasını sağlayabilirsem, çok mutlu olacağım."

"Ben'in yuva kurmak için acelesi olduğunu sanmıyorum." Asla. Ben'e her zaman yüzde 100 sahip olmak, hiç endişe duymamak gerçekten nasıl bir şey olurdu? Bugün olduğu kişi olur muydu? Değişir miydi?

Gözlerini üzerimde hissediyorum. "Sadece babası gibi olmaktan korkuyor. Josh'ın beni incittiği gibi birini incitirse bununla yaşayamaz. Mesele şu ki, Ben bir kadını böyle incitecek kapasitede değil. Onun kalbi çok büyük."

Sormamam gerektiğini biliyorum ama soruyorum. "Neden . . . Yani, onca yıl buna nasıl katlandın?" Wilma gibi güçlü ve kendine yeterli görünen bir kadının Ben'in babasıyla bu kadar uzun süre kalmasına neyin sebep olduğunu bilmek için can atıyorum.

Yoğun bir sessizlik havayı dolduruyor. Hüzünlü gülümsemesini ve mavi gözlerindeki uzak bakışı görmek için ona bakıyorum. "Çünkü aşık oldum

bir adamla. Ve sonra o adam gittikten çok sonra bile onun anısına tutundum," diye mırıldanıyor, dudaklarına yumuşak, hüzünlü bir gülümseme değiyor. "Her zaman böyle değildi. Joshua lisedeyken bütün kızların çıkmak istediği yakışıklı, etkileyici bir çocuktı. Bir gün dersten sonra yanıma gelip o hafta sonu onunla arabalı sinemaya gitmemi istediğinde öldüğümü ve cennete gittiğimi sanmıştım. Yani, ben sıradan bir portakal çiftçisinin kızıydım. Bende ne bulmuş olabilirdi ki? O ilk geceyi hâlâ hatırlıyorum - kolonyasının kokusunu, gözlerinin mavisini, sessiz gülümsemesini, kolunun bana dolanmasının verdiği hissi. Hissettiğim huşu karşısında onu bir film yıldızı falan sanırdınız. Gülünçtü."

"Ben de eski kocamla böyleydim," diye mırıldanıyorum usulca. Şok ve dehşete kadar.

Bir el uzanıyor ve ön kolumu sevgiyle okşuyor. "Ben bana bundan bahsetmişti. Çok özür dilerim." Geri çekilerek devam etti. "Joshua ve ben liseden hemen sonra evlendik ve ailemle birlikte koruya taşındık. Ben tek çocuktum ve burayı işleteceğimi biliyordum. Joshua mobilya yapmak istediğini biliyordu, bu yüzden mükemmeldi. İki ay içinde Josh Junior'a hamileydim. Diğerleri domino taşı gibi birbirini izledi. Ben size beş çocuğumu da yedi yıl içinde doğurduğumu söyledi mi?"

Başımı salladım.

"Joshua'nın çok sağlıklı bir iştahı vardı." Kıkırdıyor. "Sanırım Ben elma - portakal," bir meyve tutuyor - "bu konuda ağaçtan çok uzağa düşmemiş."

Aman Tanrım. Kırmızı kulaklarımı gizlemek için şapkanın geniş kenarını takdir ederek başımı eğiyorum.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, beş çocuk buralarda koştururken ve tüm işi yaşlanmış ve emekli olmaya hazır olan ailemden devralmaya çalışırken, buralar çok yoğundu. Joshua mobilya yapıp satmaktan memnun görünüyordu. Hiçbir zaman gerçekten 'eli kolu bağlı' bir baba olmamıştı ama bunun sebebinin kendisinin de babasının olmaması olduğunu biliyordum.

Bir çocukla nasıl oynanacağını bilmiyordu." Bir süre onun ağaçtan meyve koparışını izliyorum, sanki bunu uykusunda yapabiliyormuş gibi ne kadar hızlı bir şekilde olgun meyveleri topladığını gözlemliyorum.

"Orada içmeye başladığından haberim yoktu. Josh başlangıçta sessiz, düşünceli bir adamdı ve ben de saftım. İşaretleri bilmiyordum. Bu tür şeylerin etrafında büyümedim. Evimizdeki tek alkol Noel sabahı içilen şampanyaydı." İçini çekiyor. "Uzun süre kendimi suçladım. Onun için yeterli olmadığını, artık yeterince çekici olmadığını, tüm bu bebekleri doğurmaktan vücudumun gerildiğini düşündüm. Josh hala formundaydı ve zarif bir şekilde yaşılanıyordu. Çocuklarla ve işle o kadar meşguldüm ki makyaj yapamıyor ve dantel takamıyordum. Geceleri dışarı çıkmaya ve eve yakasında rujla dönmeye başladığında yıkılmışım. Ama başka yöne baktım. Ağladım. Kendimi her kadının bu tür şeylerle başa çıkması gerektiğine ikna ettim. Ve dua ettim. Bana hayatımı ve çocuklarımı verdiği için Tanrı'ya şükrettim ve kocamın artık içki içmesine ya da başka kadınlara gitmesine gerek kalmaması için beni daha iyi bir eş yapması için yardımını istedim. Aptaldım," diye itiraf ediyor daha yumuşak bir sesle. "Sonunda kocamın ciddi alkol sorunları olduğunu kabul ettiğimde ve bu konuda onunla yüzleştiğimde, işler daha da kötüye gitti. Bana onu rahat bırakmamı, isterse bırakabileceğini ama bunun bu hayatın monotonluğuna katlanmasına yardımcı olduğunu söyleyerek öfkелendi. Ve sonra daha fazla içmeye başladı.

"Sonra da marangozhanedeki kaza oldu. Sanırım Ben size bundan bahsetmiştir?"

Tekrar başımı sallıyorum, o devam ederken sessizce seçiyorum.

"Ondan sonra Joshua'yı kaybettim. Aşık olduğum adam bir daha dönmek üzere gitmiş ve beni bırakmak istemediğim bir anıyla baş başa bırakmıştı. Dün geceye kadar, bebeğimin yüzündeki ifadeyi gördüğümde, yeterince uzun süre dayanırsam geri dönebileceğimize inanarak kaybettiğim her şeyi fark ettim. Her şeyin kurtarılmaya değer olduğunu."

Uzaktan kum arabasının motorunun ilk seslerini duyuyorum, vites deęiřtirirken tanıdık dūřuřler, her biri gūrūltūyū daha da yaklařtırıyor. Ben'in ięneyi gōmdūęū anlařılıyor.

Wilma hūzūnle gūlūmsūyor. "Henūz kafama dank etmedi. řoktayım, bunu biliyorum. řu anda tek dūřūnebildięim, tūm çocuklarımla yeniden burada, tek bir çatı altında olmasının çok gūzel olacaęı. Bu řartlar altında bile." Dolu sandıęı rōmorka yūklemesine yardım ediyorum, o sırada kırmızı ve sarı bir toz bulutu yūkseliyor.

Kūçük ama aldatıcı derecede gūçlū eli benimkini tutuyor. "O çocuęun sana ne sōyledięi umurumda deęil. Kendisine itiraf etmiř olsun ya da olmasın, seni çok ōnemsiyor. Kadınların yanında nasıl olduęunu gōrdūm ve sana karřı farklı. Bunu tam olarak anlayamıyorum." Elimi okřarken gūlūmsūyor ve sonra bırakıyor. "Ben'den henūz vazgeçme."

Kum arabası patinaj yaparak durdu. "Anne, ūzerimde kayboldun." Ben bariyerlere tutunuyor ve devasa bedenini "Dukes of Hazzard" tarzı bir hareketle kaldırıyor, temkinli gōzleri benimle Wilma arasında gidip geliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Reese'e yardım ediyorum tabii ki. Ne yapıyormuřum gibi gōrūnūyor Benjamin?" diye alaycı bir řekilde karřılık veriyor.

"Lorna Parker daha fazla yiyecekla birlikte sizi evde bekliyor."

"Aman Tanrım. Tanrıya řūkūr evimiz dolu olacak. Bozulmadan ōnce tūm bunları bařka nasıl hallededeceęiz bilmiyorum."

Ben başını sallayarak, "O zaman belki de daha fazla yapmayı bırakmalısın," dedi. "Fırının zamanlayıcısı ōtmeye başladı, ben de kōfteyi çıkardım. Henūz pişmiş mi bilmiyorum ama gūzel koktuğu kesin."

"Mūkemmel. Teřekkūr ederim oęlum." Yanaklarını bir kez okřadıktan sonra kamyonetine tırmanıyor. Saniyeler içinde gitti.

"İyi dayanıyor gibi gōrūnūyor," diye not ediyorum.

"O şokta. Eğer bir isteğiniz varsa -kurabiye, kek, kuzu budu- şimdi istemenin tam zamanı. Kadın muhtemelen önümüzdeki hafta boyunca yemek yapmayı bırakmayacak."

"Sanırım bir dahaki sefere felaket bir olayla karşılaştığımda bunu denemem gerekecek." Jim Beam'den çok daha sağlıklı ve bu hafta sonu tanık olduklarımdan sonra hayatımın geri kalanında sert içkiden uzak durmaya yemin etmeyi düşünüyorum.

Ben karavanın etrafını sarıyor ve kollarındaki kaslar ağırlığa karşı zorlanarak kutuların yerini değiştirmeye başlıyor. "Çok şey yapmışsın."

"Yarın vücudum ağrıdığında bana hatırlat," diye mırıldanarak ağaca geri dönüyorum. Meyve toplamanın bu kadar yorucu olacağını kim bilebilirdi? Ama tüm o uzanma ve esneme hareketleri yüzünden bunu hissedeceğimi biliyorum.

Güçlü eller omuzlarıma iniyor ve yumuşak bir şekilde taşaklarımı ve pazularımı yoğurmaya başlıyor. İnliyorum ve göğsüne yaslanıyorum.

"Bu şapka da neyin nesi?" Ben haykırıyor, şapkayı kafamdan çekip çıkarıyor ve dikkatini vücuduma vermeye devam etmeden önce vagonun üzerine fırlatıyor.

"Ne? Annen güzel, kusursuz cildimin zarar görmesini istemiyor," diye açıklıyorum, güneşin sıcaklığının tadını neredeyse Ben'in yakınlığının tadını çıkardığım kadar çıkarıyorum.

"Ee... siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ama orada başka bir şey de var. Tedirginlik.

"Her zamanki gibi."

Bir duraksama ve ardından, "Onu senden çıkarmamı mı isteyeceksin?"

Bunun ne anlama geldiğini merak ederek gözlerimi kapatıyorum. "Sadece bana deliler gibi aşık olduğunu ve bunu henüz bilmediğini."

Ben beni kucaklarken çenesini başımın üstüne koyuyor. Ve yüksek sesle homurdandı. "Kocasının kendini öldürdüğü gün bile, bu kadın beni evlendirmeye niyetli."

Elimi uzatıp yanağını okşuyorum, bu sabahı hatırlatması beni ayıltıyor. "Sen nasılsın? Sen de şokta mısın?"

Ben bir ağacın önünde durmak için öne doğru adım atarken kolları benden ayrılıyor ve benim ulaşamadığım yüksek bir daldaki olgun meyvelere uzanıyor. "Ne sikim olduğumu bilmiyorum Reese. Kafam karışık, olan bu." Başını eğerken o kare çene kasları sertleşiyor. "Annem ona artık canına tak ettiğini, özgür olmak istediğini söylüyor ve o da gidip kendini mi öldürüyor? Orayı lanet olası bir sahne gibi kuruyor, kapılar ardına kadar açık ve kendisi ortada oturuyor. Annem buna nasıl tepki verecek? Kendini suçlu hissedecek, işte böyle! İyi saklıyor ama suçlu hissettiğini biliyorum. Bu ona bir 'siktir git' miydi? Bana mı?" Ben'in başı öne eğilir ve derin bir nefes alır. "Özür dilerim. Bağırarak istememiştim. Sadece ..."

"Sorun değil. İsteddiğin kadar bağır, Ben."

Konuşmak için ağzını açtığı anda ellerini başının üzerine koymak için uzanıyor, ancak duraksıyor. Ve sonra patlar. "Gittiği için çok mutluyum Reese! Bu ne kadar yanlış? Yani ..." Kolları o kadar ağır bir şekilde düşer ki elleri kalçalarına çarpar. Volta atmaya başladı. "Annemi öyle yığılmış gördüğümde bir kalp krizi daha geçirdiğini sandım. Ona yeterince hızlı ulaşamadım. Sonra onu sandalyeye yığılmış halde gördüm -öldü- ve aklımdaki tek kelime 'nihayet' oldu! Sonunda, ona yaptığı onca şeyden sonra, ona ve bu aileye yaşattığı onca acıdan ve burada kaybettiğimiz onca şeyden sonra, o şerefsiz hayatımızdan çıktı!"

Tonu biraz yumuşuyor, sesi çatlıyor. "Annem orada durmuş onun ölümüne ağlarken, ben halle-fucking-leuiyah şarkısını söylemeye hazırım." Omuzlarını çökerten suçluluk duygusunu neredeyse görebiliyorum. "Bu beni ne tür bir insan yapar?"

"Normal, Ben. Boktan bir baba ve kocaydı. Bunu annen bile biliyor."

"Gerçekten mi?" Bana bakmak için döndü. "Ya Annabelle'in öldüğüne dair bir telefon alsaydın. Bir parti vermek ister miydin?"

Güzel soru. Annabelle . . . ölü mü? Hiç bu kadar düşünmemiştim. Benim için bir şey hissetmekten aciz görünen bir kadın için ne hissedebilirdim ki? "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum iç çekerek.

Ben arabaya yaslanırken sessizliğe gömülüyoruz. Sonunda "Notta ne yazıyordu?" diye sormaya cesaret ettim.

Bir an için dudaklarını büzüyor. "Her şey için üzgün olduğunu söyledi. Daha iyi bir koca olabilmeyi dilediğini. Onun koruda kalmasını ve yeniden mutlu olmasını istiyormuş."

Boğazımda bir yumru belirliyor. "Bir insan nasıl olur da rotasından bu kadar sapar?"

"Alkol ... depresyon ... korku ..." Başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Ben'in babasının hatalarını kabul etmesi için neden bir şişe aspirin ve bir ölüm dileği gerekti? Ya bunları yıllar önce söyleseydi? Belki de neyin yanlış olduğunu göremedi. Ya da inkar etmeye devam etti. Ta ki çok geç olana kadar. "En azından ona bunu verdi."

"Evet. Bir de yıllar önce yaptırdıkları hayat sigortası poliçesinin olduğu bir zarf vardı. Hem de oldukça büyük bir tane. İntihardan sonra bile ödeme yapacak bir sigorta." Hüzünle gülümsüyor. "Evi onarmasına yardım edecek."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Bu harika bir haber!" Ben dönüp bana komik bir bakış atıyor.

"Ne?"

Yine de hiçbir şey söylemiyor. Sadece elini uzatıyor. Elini tuttuğumda beni kendine doğru çekiyor. Beni karavanın kenarına kaldırıyor ve hiç vakit kaybetmeden bacaklarımı ayırıp vücudunu bacaklarımın arasından geçiriyor. "Boktan bir gün geçirdiğimi biliyorum ama burada olmana sevindim."

"Ben de öyle." Tek yapmak istediğim ellerimi onun kocaman kalbinin etrafına dolamak ve onu daha fazla incinmekten korumaktı. Dün gece gördüğüm gibi bir acıdan. Hissettiğin türden.

Ben'in yıllardır yüzleşmek zorunda kaldığı köklü acıyla karşı karşıya kaldım. Annabelle bana baktığında gördüğüm kayıtsızlıktan daha iyi mi yoksa daha kötü mü merak ediyorum.

Saniyeler içinde Ben'in ellerini gömleğimden çıkarmasını bekliyorum ama tek yaptığı alnını göğsüme yaslamak oluyor. Ben de kollarımı başının etrafına doluyorum, yanağımı saçlarına bastırıyorum ve sessizlik içinde öğleden sonra güneşinin ufuktaki kaymasını izliyorum.

"Onu aramalıydım. Beni buna nasıl ikna ettin bilmiyorum," diye mırıldanıyor Ben, o gece Jack'in garaj yoluna girerken.

"Sana söyledim. Seninle birlikte olduğumu ve neler olduğunu zaten biliyor. Saygılarını şahsen sunmak isteyecektir."

Ben boyun eğmiş bir şekilde iç geçirir. "Seni kovmayacak!"

"Sanırım bunu bugün yapmak pek zevkli olmaz." Ben isteksizce sürücü koltuğundan kayıyor ve beni içeri kadar takip ediyor.

Mason ve Jack mutfakta bizi bekliyorlar. Jack hemen ayağa kalkıyor, suratı asık bir şekilde öne doğru yürüyor ve şaşkın bakışlı Ben'e erkekçe sarılmak için kollarını uzatıyor. Mason da hemen arkamızda. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Sanırım Reese bir hafta izne ihtiyacım olduğundan bahsetmişti. Erkek ve kız kardeşlerim uçak bileti almaya çalışıyorlar ama ne zaman yetişeceklerinden emin değilim. Annemi yalnız bırakamam."

"Tamamdır," diyor Jack basitçe.

Ben yutkunur. "Teşekkürler Jack. İçim rahatladı. Reese'i bırakmak ve kıyafet almak için geri döndüm ve bu gece geri geleceğim."

Üç çift göz bana çevrilince garip bir duraklama oldu: Mason'inki merakla, Jack'inki isteksizlikle ve Ben'in bebek mavisi bakışları ... . Bu bakışın ne olduğunu bilmiyorum ama bugün çok sık görüyorum.

Ben, Wilma'nın hazırladığı yiyecek kutusunu Mason'a uzatırken, "Annem size küçük bir teşekkür olarak köftesini gönderdi," diye ekliyor. Küçük toplulukta haberler hızla yayıldı. Eve döndüğümde buzdolabı ve dondurucu arkadaşlardan gelen yiyeceklerle dolup taşıyordu ve Wilma hâlâ yemek pişiriyordu.

"Ona bunun gereksiz olduğunu ama geçen sefer gittiği aynı iyi noktaya gideceğini söyle." Jack karnını sıvazlarken yumuşak kıkırdaması mutfakı dolduruyor.

"Pekala, gitmeliyim." Ben bana bakarken bir garip duraklama daha oluyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Muhtemelen benim düşündüğüm şeyi: Burada vedalaşmak için standart protokol nedir? Çünkü ne istediğimi biliyorum.

Beni öpmesini istiyorum.

Boğazını temizleyen Ben sonunda, "Bugünkü tüm yardımların için teşekkürler Reese. Annem çok takdir etti. Yorulmuş olmalısın."

Yorgun aslında. Bunu her gün nasıl yaptığını bilmiyorum. Sadece başımı sallıyorum ve ön kapıdan çıkıp gözden kaybolurken geri çekilişini izliyorum.

Ve aklıma geldi. Onu bir hafta boyunca görmeyeceğim. En azından! Benim şu an hissettiklerimi o da hissediyor mu? Yoksa Wilma yanılıyor mu? Bu sadece onun normal arkadaşlığı mı, duygusal hasara yol açmak için araya biraz kişisel trajedi mi karıştı? Peki ya hissediyorsa ve bundan hoşlanmıyorsa? Wilma beni dinleyen herkese Ben'in kız arkadaşı olarak tanıtıyor, buna Miami'ye dönmek için arabayı hazırlarken uğrayan kilisesinin rahibi de dahil. Ben'in buradan kaçma ihtimali çok yüksek.

Belki başka birinin yatağına.

Kahretsin. Ben Morris'e karşı gerçek duygular mı besliyorum?

"Arabada bir şey unuttum." Kulağa yapmacık ve açıkça gerçek dışı geliyor. Yanından geçerken Jack'e bakıyorum. Sadece bana bakıyordu. Kapıdan aceleyle çıkmamaya çalışıyorum ama acelemi saklamakta başarısız olduğuma eminim.

Ön kapı arkamda tıkırdarken Ben'in uzun gövdesi sürücü tarafına katlanmak üzere. Duruyor ve ben ona doğru çekingen, sert adımlar atarken, midemde kelebekler ve korku karışımı bir his varken, kafasından neler geçtiğinden emin olmadan beni izliyor. Aramızdaki bu "şey" ben umursamazken daha kolaydı. Şimdi . . . Umursadığımdan oldukça eminim. Tanrım, bir başka Mercy, nazikçe geri çevirmesi gereken bir başka "arkadaş" olmak istemiyorum.

"Ben sadece ..." Ona ulaştığımda sesim kesiliyor. Şimdi burada olduğuma göre ne diyeceğim? "Baban için gerçekten üzgünüm. Her şey için. Sadece bugün için değil."

Bana bakarken başını yana eğiyor. "Reese, bana aşık mı oluyorsun?"

"Hayır!" Biraz fazla güçlü bir şekilde bağıriyorum. Kıkırdamaya başladığında yüzümün alevler içinde kaldığını hissediyorum. "Kapa çenenin, seni pislik."

"Dostum! Babam daha bugün kendini öldürdü ve sen bana isim mi takıyorsun?" Korkunç mizah çabası beni utandırıyor. "Pekâlâ, gel buraya." Bir kolunu sırtıma doluyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor, yüzüm tişörtünün yumuşaklığına bastırıyor. Tüm tişörtleri yumuşak, rahat ve içinde erimeye değer. Derin derin içime çekiyorum, şimdiden özlediğim o sabunlu temiz kokuyu yakalıyorum.

"Bensiz bir haftayı atlabilecek misin yoksa sana yardımcı olması için gömleklerimden birini mi saklamalısın?" diye mırıldanıyor, ağzını saçlarıma bastırarak. Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Bir başka sıcaklık patlaması yanaklarıma değerken yüzümü başka yöne çeviriyorum. "Belki sadece bir tane."

İnliyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Seni kızdırdığımda bunu garip bir şeytan çıkarma-vooodoo saçmalığı için kullanabilesin diye mi? Yok artık! Sonunda kötü bir isilik olurum, değil mi? Oh, bekle. Bana isilik dedin, değil mi?"

Ön pencerenin panjurundaki hareket gözüme çarpınca kendimi ona karşı kıkırdarken buluyorum. Harika. Jack. İçeri girdiğimde bununla uğraşmak zorunda kalacağım.

Ben de görmüş olmalı. "Jack'e ne söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum." Kendimi geri çekiyorum ve Ben'in gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğiyorum. "Ona ne söylemeliyim?"

Derin nefesiyle göğsünü göğsüme bastırıyor. Pencereye bir kez daha hızlıca baktıktan sonra beni arabasının önüne ve hiçbir pencerenin göremeyeceği kadar uzağa yerleştirilmiş garaj kapılarının önüne götürüyor. Bana bakıyor, yüz hatlarımda geziniyor ve ağzıma yerleşiyor. "İyi arkadaş olduğumuzu." Ve sonra, sözlerinin tam aksine ve geçmişte beni öpen Ben'den çok farklı bir şekilde, eğilip ağzıma yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor, başparmakları yanaklarıma sürtünüyor. "Şimdi çıkmam gerekiyor. Dönüş yolu uzun ve çok yorgunum," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, sesi alçak temposuyla çatırdıyor. Dudaklarının benimkilere doğru kıvrıldığını hissediyorum. "Dün gece yaptığın o gevezelikler yüzünden iyi uyuyamadım."

"Ne?" Kaşlarımla çatıldığını hissediyorum. "Ben uykumda konuşmam." Evin köşesinden yeterince ışık geliyordu. Gamzelerini görüyorum. "Öyle. Sadece daha önce seninle bunun için dalga geçme fırsatım olmadı."

Merak utancımı bastırıyor. "Ne dedim ben?"

Duraksıyor, sanki bana söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi. Sonra omuz silkti. "O kışınla bütün gece çalıştığın için söylemesi zor. Ne yedin, çünkü . . . Tanrım!"

"Ne!" Kahkahalar atarken geniş göğsüne sertçe vurmak için ondan uzaklaşarak çığlık atıyorum. "Ben uykumda osurmam!" Tısıyorum. Bu kusmuktan ve emeklemekten daha kötü olabilir.

"Bütün gece sana doğru bastıran bendim. Sanırım bilirdim."

"Aman Tanrım." Gözlerimi kapatırken irkildim. Bunu önünde yapabileceği onca erkek varken -eğer doğruysa bile; Jared hiçbir şey söylemedi- Ben gibi biri mi olmalıydı? Bana kim eziyet edecek! Bu tür şeyler başka kadınların da başına geliyor mu? Yoksa

Sadece ben mi? Ondan uzaklaşıyorum ve geriye doğru hareket etmeye başlıyorum. "Gitsen iyi olur. Yolumuz uzun."

İki güçlü el uzanıp beni kavıyor ve sırtım garaj kapısına dayanana kadar geri çekiyor. "Merak etme. Hâlâ seksi olduğunu düşünüyorum." Çileden çıkaran bir gülümsemeyle eğiliyor ve beni o ezici öpücüklerinden biriyle hizalıyor, bu seferki çok daha tanıdık ve "Ben," vücudunu benimkine bastırırken dizlerimi büküyor. Bir elini kaldırıp parmak eklemlerimi öperken gözlerim nihayet derin gamzelere açılıyor. "Tamam, cidden, gitmem gerek yoksa seni Jack'in kamyonetinin kaputunun üzerine çıkarabilirim." Bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni yürüyüş yoluna doğru götürüyor ve arabasına geri dönüyor. "Bu hafta beladan uzak kalabileceğini düşünüyor musun?"

"Duruma göre değişir. Ne tür bir sorun?"

Bana sırtarak bakarken bir kolunu açık kapısına dayıyor ve alaycı bir tonla "Eski kocaların dangalak olduğu türden" diye açıklıyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama bunu düşünürken sözcükler arasında bocalıyorum. Caroline'la olan kedi kavgalarından ve şiddet patlamalarından mı bahsediyor? Yoksa benim kimseyle takılmamı istemediğini mi söylemeye çalışıyor? "Duruma göre değişir. Sence Twinkies'ten uzak durabilir misin?"

Göz kırpıyor. "Kıskandığını biliyordum." Ve sonra bana doğru düzgün bir cevap vermeden arabasına tırmanıyor. Sinirli ve aniden boş hissederek uzaklaşmasını izliyorum.

Derin bir nefes alarak içeri girdim.

Jack ve Mason hâlâ mutfaktalar, Jack büyükçe bir parça köfte kesip tabağa dolduruyor. "Yemek yedin mi?"

"Evet, Wilma yemek yemeden gitmemize izin vermedi," diye açıklıyorum ve buzdolabına uzanıp çikolatalı süt sürahisini alıyorum. Kapağını kapatıp tam dudaklarıma götürmek üzereydim ki Mason'ı bana bakarken yakaladım, ağzı açıktı ve beni azarlamamak için kendini zor tutuyordu. Kollarım düştü. Elimi uzattım.

"Gördünüz mü? Düşünceli olabiliyorum!" bakışlarıyla onu izliyor.

"Kadın yemek pişirmeyi iyi biliyor," diye düşündü Jack, tabağını yerleştirmek için mikrodalgayı açarken. "Aç bile değilim ama bunu yemek zorundayım."

Karnını şefkatle okşuyorum. "Dikkatli ol. Bayan Sexton için fazla tombul olmak istemezsin."

Mason bar taburesindeki koltuğundan kıs kıs gülmeye başlar. "Mason ..." Mutfak Jack'in yüksek sesli bip sesleriyle dolar.

talimatları mikrodalgaya yumruklar. "Neden odana gidip o güzel kız arkadaşınla konuşmuyorsun?"

Mason'ın kahkahası kısa kesildi. "Beni odama mı gönderiyorsun? Ben yirmi beş yaşımdayım!"

"Evet, doğru, öylesin. Yine de bu hafta sonu babana yalan söylerken yakalandın." Jack mikrodalganın önünde durur, yüzünde küçük bir gülümseme vardır.

"İyi şanslar Reese," diye mırıldanan Mason, okumakta olduğu dergiyi ve bir bardak çikolatalı sütünü kaptı.

"Yani . . ." Jack bir an çatal bıçak çekmecesindeki çatalları karıştırıyor, sanki orada "iyi çatal" ve "kötü çatal" varmış gibi. Eşleşen bir set. "Ben'in annesi nasıl karşıladı?"

"Söylemesi zor. Bugün kendini gerçekten meşgul tuttu. Ben, ortalık yatıştığında zor zamanlar geçireceğini düşünüyor."

Jack ısıtılmış yemek tabağını mikrodalgadan çıkarır ve kahvaltı barına doğru yönelir. "Kocasını bu şekilde kaybetmenin kolay olduğunu düşünemiyorum."

"Kötüydü ama daha kötüsü de olabilirdi." Bir şişe hap ve biraz kusmukla başa çıkmanın bir av tüfeği ya da ipten kesinlikle daha kolay olduğunu düşünüyorum. Wilma bunu görseydi... Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. O çok tatlı bir kadın ve mutlu olmayı hak ediyor.

Ayrıca büyüleyici bir kadın. Belki de Annabelle ile arasındaki büyük farktan dolayıdır. Büyürken tek bildiğim, güç için sürekli değiş tokuş yapan bir kadındı.

Prestij. Wilma ise tam tersi, otuz üç yıl boyunca sefil bir adamın yanında durmuş, hatırladığı birkaç yıllık mutluluğa tutunmuştur. Bu kadınlardan herhangi biri iyi seçimler yaptı mı?

"Ben nasıl karşıladı? Tek başına mı dönmeli?" Jack soruyor.

Az önce garaj yolunda bıraktığım şeyi düşünüyorum. Ben'in . . . Ben. "Sanırım iyi," diyorum çekingen bir tavırla ve ekliyorum: "Babasıyla çok yakın bir ilişkisi olmadı."

Jack otururken başını sallıyor. "Peki ya seninle olan ilişkisi? O ne kadar yakın?" Ağzına bir kürek dolusu köfte alıyor ve yavaşça çiğniyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Biz iyi arkadaşız," diye Ben'in önceki sözlerini tekrarlıyorum. Bu bir yalan değil. Yakın bir dostluk kurduk. Tamamen platonik olmayabilir. Ya da hiç platonik olmayabilir ama Jack ayrıntıları sormadığı sürece bu sağlam bir cevap. Ayrıca, hiçbir şey itiraf etmezsem, Jack'i iş yerinde bu konuda bir şey yapmak zorunda kalacağı garip bir duruma sokmamış olurum.

Benim mantığım sağlam.

Yutkunup ağzını tekrar doldururken Jack'in bunu nasıl değerlendirdiğini izliyorum. Jack'in ne zaman düşündüğünü her zaman anlarım çünkü gözleri kapalı kalır ve belirli bir noktaya odaklanır. Sonunda çatalını yere bırakıyor. "Bence ikinizin de çok parlak bir geleceği var ve bir şeyin bunu tehlikeye atmasını hiç istemem."

"Hiçbir şey olmayacak," diye söz veriyorum, ama içimden sesim kadar emin olmadığımı biliyorum. Ben başka biriyle yattığında ne olacak? Onunla yatağa kıvrıldığında? Onu güldürüp özel hissettirdiğinde?

Düşüncesi bile dişlerimi sıkmama neden oluyor.

Jack sanki aklımı okuyabiliyormuş, şüphelerimi görebiliyormuş gibi yumuşak bir homurtu çıkarıyor.

Süt bardağımı bitiriyorum ve çalkalıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum, Jack. Uzun bir gün oldu."

"Tamam. Dün Annabelle'den sana bir paket geldi. Odana bıraktım."

"Harika." Bu ne olabilir ki?

"Reese?" Yanından geçerken Jack arkamdan sesleniyor.

İsteksizce yavaşlıyorum. Kendimi istediğim mantığa inandırabilirim; Jack'i kandırmak yine de yanlış geliyor. "Öyle mi?"

"Neden endişelendiğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Öfke anında yanlışlıkla Warner'ın içini yeniden boyayabilecek duygusal bir karmaşa olduğum için mi?"

Duraksarken dudaklarına çarpık bir gülümseme dokunuyor. "Ben iyi birine benziyor, ama ... . Sonunun Annabelle gibi acı olmasını istemiyorum." Sessiz kalmak için ağzımın içini ısıriyorum, daha birkaç gün önce kendi oğlunun benzer sözlerini hatırlıyorum. "Sadece ..." Jack eve geldiğimden beri neredeyse hiç dokunmadığı kırmızı şarap bardağını eline alıyor. "Bunu ofisten uzak tut, Reese. Kimsenin soru sormasını istemiyorum. Seni kayırıyormuşum gibi görünür." Bir yudum alıyor. "Zaten yaptığımdan daha fazla."

Yatağımın üzerinde duran dev beyaz kutuyu bulmak için merdivenlerden yukarı çıkıp odamın mahremiyetine giderken ona küçük, belli belirsiz bir baş selamı veriyorum. Sırt çantamı yere atıp, üstünü sabitleyen bandı sıyırıyorum. Kağıt mendillerin arasına yerleştirilmiş bir yığın ametist renkli saten bana bakıyor. Üstündeki not kartını açıp okuyorum:

Cumartesi günkü yardım balosu için. Umarım kilo almamışsındır.

İç çektim. Kızını oraya götürmek için onca zahmete girdiğine göre bu etkinlik imajı için gerçekten önemli olmalı. Kutuyu kaldırıp elbiseyi bile çıkarmadan köşeye fırlatıyorum.

Çünkü ben gitmiyorum.

Cep telefonum çaldığında yatağa girdiğimde saat on bir olmuştu. Ben'in adını görünce midem bulandı.

Tanrım, mahvoldum.

I Cevap ile onun çizgi. "Sen özledim Ben o şimdiden çok mu?"

Volkswagen motorunun gürültüsü arasında "Jack'le nasıl gitti?" diye soruyor.

Bu yüzden aradı. İşi için endişeleniyor. Tabii ki endişeleniyor. "Tamam. Endişelenecek bir şey yok."

"Gerçekten mi?" Sesindeki şüphe açıkça belli oluyor.

"Evet. İş yerindeki herkese bana aşık olduğunu söylemediğin sürece sorun olmaz."

Bir kahkaha patlattı. Bunun neden bu kadar komik olduğunu sorma dürtüsüne karşı dudağımı ısıyorum.

Veda etmesini beklediğim ve içten içe bundan korktuğum uzun bir sessizlik anı var.

Sonra "Bana bir şeyler söyle." dediğini duydum.

"Ne?"

"Uzun bir yol ve ben uyuyakalıyorum. Uyumadan önce bana bir şeyler söyle."

"İyi" diye mırıldanıp puf koltuğuma çökerken sesimdeki sıcaklık dalgasının patlamasını engellemeye çalışıyorum. Telefonumu yere bırakıp hoparlörü açıyorum, gitarımı elime alıyorum ve telleri gelişigüzel karıştırmaya başlıyorum. "Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Peki ya . . . 'Achy Breaky Heart'? 'Ice Ice Baby'?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç. Tamam o zaman." Tanıdık bir melodi ortaya çıkana ve The Verve Pipe'ın "The Freshmen" şarkısının sözleri ağızımdan dökülene kadar seçmeye devam ediyorum.

Bunu şimdi yapmak iyi hissettiriyor. Gösteriş için değil, intikam için değil.

Sadece benim için.

Ve Ben için.

"Hâlâ uyanık mısın?" Şarkının son notası kaybolurken soruyorum. "Emin olabilirsin, sevgilim. Bana bir tane daha söyle." Dudaklarımın kıvrıldığını hissediyorum

Başka bir şarkı seçerken sıcak bir gülümseme.

Neredeyse iki saat sonra Ben, Wilma'nın evinin garaj yoluna girdiğinde sesim kısılmaya başlamış ve kıçım uyuşmuştu. "Geç oldu. Biraz dinlensen iyi olur" diyor.

"Şimdi orada olmak farklı hissettiriyor mu?"

Uzun bir duraklama oldu. "Henüz bilmiyorum. Tüm bunlar hakkında ne hissettiğime karar veremedim." Çok daha yumuşak bir sesle, "Pek çok şey hakkında" diye eklediğini duyuyorum.

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." Hemen dilimi ısırdım. Bu çok mu açıktı?

"İyi geceler, Reese."

"İyi geceler, Ben." Pişman olacağım bir şey söylemeden önce "son" düğmesine basıyorum.

Bölüm 30

BEN

Yatağımda uzanmış, başımı kollarımın arasına almış, Elsie'nin odasının tavanına bakarken, "Bu farklı hissettiriyor," diye itiraf ediyorum kendime.

Ve bunun babamın gitmesiyle hiçbir ilgisi yok.

Keşke Reese yanımda yatıyor olsaydı. Kendime, arabada iki saat boyunca oturup onun seksi sesini dinlediğim için böyle olduğunu söylemeye çalışıyorum. Tüm bu süre boyunca aptal gibi sırtıyordum.

Sonra, annemi bu gece elleri yastıkların üzerinde, çarşafı değiştirmek üzereyken yakaladığımda, durması için bağırdım. Küçük bir gülümsemeyle göğsümü okşadı ve sessizce gitti, beni Reese'in yastığına yüzümü gömüp çilek ve krema kokusunu içime çekmeye bıraktı.

Ve şimdi, işte buradayım, bu gece onu terk etmeden önce Reese'i öptüğümü ve onu terk etmeyi ne kadar istemediğimi düşünüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Reese'in yeniliğinin Cuma gecesinden sonra geçmesini bekliyordum; sonunda onu yatağıma almanın beni haftalardır deli eden bu yoğun dürtüyü tatmin etmesini bekliyordum. Yani, ben kovalamacayı seven bir adamım. Bu her zaman böyleydi. Ama Reese için durum böyle değil.

Aslında tam tersi.

Şimdi, sadece kaçmasını engellemek için ona tutunmak istiyorum. Ve bu gece onu terk etmek, muhtemelen onu düşünmek

eski sevgilisiyle takılması dişlerimi birbirine geçirdi. Bunun bir kısmının, onu bu kadar incittikten sonra ona zaman ayırması olduğunu biliyorum. Ama çoğu değil, çünkü onun başka biriyle takıldığını düşündüğümde, midemde aynı gergin topun oluştuğunu hissediyorum.

Evet, işler kesinlikle değişti. Sadece bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

■ ■ ■

"Nasıl uyudun hayatım?" Annem arka verandadaki koltuğundan soruyor, çayını yudumlarırken büyükannemin örgü battaniyelerinden birini üzerine sarmış.

Başına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Her zamanki gibi ışık gibi söndü. Bunu biliyorsun." Vücudum bir kez kapandığında, beni uyandırmak için çok şey gerekiyor. Dün Reese'e takılıyordum. Uykusunda konuşuyor ya da başka bir şey yapıyor muydu, hiçbir fikrim yok.

Annem gülümsüyor. "Sen her zaman benim en iyi uyuyan bebeğim oldun. Çok mutlu, kolay bir bebek."

Kahve fincanımı küçük sehpanın üzerine koyuyorum - babamın yaptığı başka bir parça; ev bir Joshua Morris müzesi gibi - ve kendimi bir sandalyeye yerleştiriyorum. "Herkes ne zaman geliyor?"

"Elsie bu öğleden sonra burada olur. Rob ve Jake aileleriyle birlikte Çarşamba günü burada olacaklar. Josh, Perşembe geç saatlere kadar gelmez. İş yüzünden zaman kaybetmeyi göze alamaz." En büyük ağabeyim -babamın adaşı ve tartışmasız eski bir taş parçası- Chicago'da vinç operatörü olarak çalışıyor. En azından alkol sorunu olduğunu kabul etti ve yardım almaya çalışıyor. Tıbbi faturalar, çocuk nafakası ve nafaka ile birleştğinde, Chicago'nun daha az arzu edilen bölgelerinden birinde boktan bir stüdyo dairede geçimini sağlamak için mücadele ettiği anlamına geliyor.

"Dolu bir ev olacak."

"Biliyorum." Annem hüzünle gülümsüyor. "Bunu söyleyemeyeli uzun zaman oldu." Bir tabak kek uzatıyor. "Buyurun, yiyin."

Biraz da bundan. İçeride bekleyen yirmi tane daha var."

"Komşular bize iyi davrandı." Memnuniyetle uzandım ve bir parça kapıp ağızıma tıktırıyorum.

"ok lezzetli, değil mi?"

Yanıt olarak inliyorum. Muhtemelen yapmam gerekse de tatlıları asla geri evirmem. Eğer spor yapmayı bırakırsam, kısa sürede Jack'inki gibi bir göbeğe sahip olacağım.

"Hayley başardı."

"Hayley kim?" Ağızımdan kırıntılar dökülüyor.

"Ağızın doluyken konuşma," diye azarlıyor annem. "Lorna'nın kızı. Toplamaya yardım etmek için geliyor. Dünkü hasat bu sabah paketleme yerine gitti. Öğleden sonra yola çıkmış olurlar."

En azından bu halledildi. Reese'in o kadar uzun süre dışarıda kalıp o kasaları doldurduğuna hl inanamıyorum. Bunun için onu pebilirim. Onu her şey için pebilirim ama bu da iyi bir bahane.

Bir duraklama oldu. "Burada her zaman bir kişilik daha yer vardır."

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Reese, oğlum," diye açıklıyor kızgın bir i çekişle. "Neden onu yukarı gelip bizimle kalması için davet etmiyorsun?"

"Bir kere tam zamanlı alışıyor. Ayrıca, biz cenazeye hazırlanırken o neden bütün bir hafta boyunca burada takılmak istesin ki?"

ayından küçük bir yudum alıyor. "İçimden bir ses öyle olacağını söylüyor."

Tabii ki. Bu da beni daha önce söylemeye fırsat bulamadığım şeye getiriyor. "Anne, insanlara Reese'in kız arkadaşım olduğunu söylemeyi bırakmalısın."

"Oh, yanlışlıkla mı ağızından kaçtı?" Gözlerini kaçırarak elindeki kırıntıların tozunu alma gösterisi yapıyor.

"Sadece bir ya da iki kez," diye alay ediyorum usulca, ayaklarımı uzatmak için sandalyeme yaslanıyorum. "Biz sadece arkadaşız. zerine etiketler koyarak işlerin karışmasına ihtiyacım yok."

"Etiketin olan biteni deęiřtireceęini mi dūřūnūyorsun?" Sanki bir sırrı biliyormuř gibi dudaklarının bir gūlūmsemeye dūnūřtūęūnū yakalıyorum, ama bunu bir yudumun daha ardına saklıyor. O iki kadın dūn orada ne konuřtular acaba? Annemin sinsi bir hareketiydi. Bir dakika ōnce mutfaktaydı. Sonra tuvalete gidiyorum ve dıřarı çıktıęımda gitmiř oluyor.

"Dūn gece onu bırakmak nasıldı? Patronunuz ikiniz hakkında bir řey sŵyledi mi?"

"Bana başsağlığı diledi ve ailenin her şeyden ōnce geldiğini sŵyledi."

"Hmm... iyi bir adama benziyor," diye mırıldanıyor.

"Evet, ōyle." Ŭvey kızıyla yaptığım şey için kendimi suçlu hissetmeye başladım, ōzellikle de konuşmamızdan sonra. şimdiye kadar anlamış olmalı.

"Cuma gūnū için cenaze tŵreni ayarladım. Papaz Phillips yapabileceęini sŵyledi. Ziyaretle uęrařmak istemiyorum. Çok fazla insan beklemiyorum ..." Sesi uzaklařıyor ve bakıřları dalgınlařıyor.

"En azından onun için değil." Sŵzlerim karşısında irkildiğini gŵrūr gŵrmez pişman oldum. Bu şekilde konuşmamaya, duygularımı açığa vurmamaya çok dikkat ettim. Bu sadece onu incitir.

Elimi uzatıp onun elini tuttum. "Bugūn sigorta řirketini arayacaęım ve her řeyi hallededeceęim. Tamam mı?"

Yavaşça başını sallıyor. "Cenazelerin bu kadar pahalı olduğunu fark etmemiştim."

"O konuda endişelenme anne. Sigortadan ōdeme yapılana kadar bunu karşılayacak param var."

"Oh, seni alamam-"

"Merak etmeyin. Ben iyiyim."

Bana bakıyor. "Senin gibi bir oğlum olduğu için nasıl bu kadar şanslıyım?"

Ayaęa kalkıp onu tekrar ōpūyorum. "ūnkū beni bŵyle yetiřtirdin. Ve Penny's'de çıplak kadınlara bakarak çok para kazandıęım için."

"Oh, Ben." Başını sallıyor ama sonra hafifçe gülmeye başlıyor.

"Ben koruda olacağım. Bir şeye ihtiyaçın olursa cep telefonumu ara." Ben kapıdan mutfağa doğru yürürken, Annem sesleniyor, "Reese'in cenazeye gelmesini istiyorum. Sence gelir mi?"

Kadının neyin peşinde olduğunu bildiğimden, teslimiyetle başımı sallıyorum. "Emin değilim anne. Ona soracağım."

■ ■ ■

Çiftlik kamyonunun tanıdık gürültüsü ve gıcırdayan frenleri traktörün arkasında durdu. Annem olduğunu varsayarak, arkamı dönmeye zahmet etmiyorum.

"Ben?" Tanımadığım bir kadın sesinden ismim yuvarlanıyor. Topuklarımın üzerinde dönerek, beyaz-sarı saçları ve kilometrelerce uzunluktaki bacaklarıyla yirmili yaşlarında bir kızın kamyondan kayarak inişini izliyorum.

Ağır kapıyı çarparak kapattı ve elini uzatarak öne doğru yürüdü. "Ben Hayley Parker. Seçmeye yardım etmek için buradayım."

Hızlıca sallayarak kabul ediyorum. "Evet, doğru. Annem uğrayacağını söylemişti. Teklifin için teşekkürler."

Yanıma yanaşıp ellerini şortunun arka ceplerine sokarken mavi gözleriyle önümüzdeki ağacı inceliyor. "Eskiden bir narenciye çiftliğinde çalışıyordum, yani pratiğim var."

"Mkemmek. O zaman seni eğitmeye çalışarak kendimi aptal gibi göstermeyeceğim." Güzel bir kız, buna şüphe yok, tam bir Amerikan kıızı tarzında. Onlardan çok yaşadım.

Uzanıp elini pazıma koyduğuunda gülümsemesi dudak bükmeye dönüşüyor. "Baban için çok zgnm."

Başımı sallayarak birkaç yüksek mandalina koparmak için geri dönüyorum. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

test edin ve alt dallardan biraz meyve koparın.

Elim dondu. Kahretsin. Bu bir tuzağa benziyor. Hiç tanıdık gelmiyor ve ben de genelde

yüzlerini gördüm. Ona gerçekten bakmak için bir bakış attım. O dar pembe tişörtün altından bana bakan diri göğüsleri daha önce nasıl gözden kaçırmışım? Muhtemelen o lanet bacaklar yüzünden.

Hayley sonunda, "Ben liseye başladığımda sen son sınıftaydın," diye açıklıyor.

"Birbirimizi tanıyor muyduk?" Bu benim gizli bir şekilde "Seni çiviledim mi?" diye sorma şeklim. Çünkü şaşırdım. Ben on yedi yaşındayken on dört yaşındakiler bana bunu yapmazdı.

"Hayır. Yani, kim olduğunu biliyordum." Yüzü kızarıırken sesi kesiliyor, parmakları birden fazla meyve parçasına uzanıyor ve onları nazikçe yerleştirmek için bir sandığa doğru yürüyor.

"Her maçına gittim. O zamanlar en çok sana aşkıttım."

Ve . . . işte orada.

Sırtışı bastırmaya çalışıyorum. Sadece o değil. Bu konuda hıyarlık etmeye çalışmıyorum ama dolabınızı açtığınızda katlanmış aşk notlarının döküldüğünü gördüğünüzde bunu inkâr edemezsiniz. "Hiç merhaba demedin mi?" Alay ediyorum.

Yanımdan geçerken kıkırdamaya başlıyor, kolu benimkine değiyor. "Yok artık! O zamanlar cılız bir çocuktum."

Ve artık değilsin. O dar siyah şortu giyerek bunu fark etmemi mi umuyor? Demek istediğim anlaşıldı.

"Şunlara ulaşmama yardım eder misin lütfen?" diye soruyor nazlı nazlı, başının üzerinde uzanan bir dalın altında dururken. Elleri gömleğini kaldıracak kadar yukarı uzanıyor ve göbeğindeki halkayı gösteriyor.

Aklıma hemen Reese geliyor. Reese'in göbek halkası yok. Neden yok? Kadınlar daha maceralı yerlere gitmeden önce standart ön koşul bu gibi görünüyor.

"Ben?"

"Evet, özür dilerim." Gözlerimi onun piercinginden ayırarak başımı salladım ve dalı yavaşça aşağı çekmek için yana kaydım. İçinde bir sürü olgun meyve var.

Uzan. Kişisel alanımın içinde durduğu, yüzünü bana döndüğü, dudaklarına küçük bir gülümseme kondurduğu, gözlerini elindeki işten çok bana diktiği bu planlı hareketine hiç gerek yok.

Eğer kız beni tanıyorsa, nasıl biri olduğumu da biliyordur. Bu gerçeği kimseden saklamaya zahmet etmedim. Şu anda biriyle yatmak isteseydim, bu kızın çıplak kadar iyi olduğuna dair güçlü bir şüphem var.

Sadece bir sorun var. O

Reese değil.

Lanet olsun. . . bana neler oluyor?

Bunu gerçekten reddediyor muyum?

Evet.

Evet, öyle.

"Dinle, kamyoneti alıp geri döneceğim. Halletmem gereken bazı işler var." Yüzü hayal kırıklığıyla çöküyor, belli ki sekiz yıldır sürdürdüğü bu mücadelenin bugün koruda destansı bir sonuca ulaşmayacağını anlıyor. Kendini üzerime atmaya karar verirse diye -çünkü bunu daha önce de yaşadım- geriye doğru birkaç adım atarken dalın tekrar havaya kalkmasına izin veriyorum. "Annem birazdan kamyonla dönecek." Cevabını beklemeden kamyonete atlayıp eve doğru yola koyuluyorum.

"Lorna'nın kızının on dört yaşından beri bana aşık olduğunu biliyor muydun?" Sürücü koltuğundan atlayıp eve dönerken anneme soruyorum. "Çünkü bunu herkes görebilir."

"Hayley seni iyi buldu mu?" Gözlerini suladığı saksılara odaklıyor.

"Evet, anne. Beni buldu, tamam mı?"

"Güzel bir kız, değil mi?"

"Evet, sanırım." Başımı sallıyorum. "Neyin var senin? Bir dakika önce beni Reese'le evlendirmeye çalışıyorsun, sonra da bana sarışın bir tuzak kuruyorsun!" Annemin yüzünde yavaş bir gülümseme belirliyor, ta ki yüzünün büyük bir kısmını kaplayana kadar.

Emlak. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum. "Ama sen yakalanmadın, değil mi?"

"Ne oluyor anne! Gerçekten yapmamı istedin mi?"

Gülümsemesi öfkeli bir bakışa dönüşürken sulama değneğinden akan su bir damlacık halinde kesiliyor. "Reese'in seni nasıl değiştirdiğini kendi gözlerinle görmeni istedim evlat. Reese'le hiç tanışmamış olsaydın, orada neler olurdu?"

O kızı şu anda arabanın kenarına yatırmış olurdum - olacak olan buydu. Annemin beklenti dolu bakışlarını üzerimde hissederken kaşlarım dikleşiyor. Ayrıntıları mı istiyor?

"Oh, Benjamin." Küçümseyici bir el salladı. "Dört Morris çocuğu yetiştirdim ve babanla yıllarca uğraştım. Aptal değilim. Eczanedeki o hanımlar, aktif çocuklarım için arabamı prezervatiflerle doldururken hep benimle dalga geçerlerdi."

Jake'le ilk kez birbirimizin odasına girdiğimizi ve her birimizin komodininde bulduğumuz prezervatif kutularını uzattığımızı hatırlayarak sırtıyıyorum. Babamızın umurunda olmadığı için bunları kimin getirdiğini hemen anlamıştık. Annem Truva Perisi lakabını kazanmıştı. Arkasından tabii ki. Aramızda konuşulmayan bir anlaşma vardı; annem bize bundan bahsetmezdi, biz de ona tek kelime etmezdik. O andan itibaren, dışarı çıktığımızda komodinlerimize bir not bırakıyorduk ve birkaç gün sonra yeni bir kutu, bu davranışa göz yummadığını ve güvende olmamızı söyleyen bir notla birlikte ortaya çıkıyordu.

Ağır bir iç çekişle, annemin haklı olduğu gerçeğini kabullenerek başımı öne eğiyorum. Reese bana bir şey yapmıştı. "Ben oraya geri dönmeyeceğim, o yüzden onu kamyonla kurtarsan iyi olur yoksa geri dönmek için traktörün dişlilerini öğütecek. O kızın bir sopayı kullanabileceğinden şüpheliyim."

En azından o türden değil.

■ ■ ■

"Nasıl daha büyük olabilirsin ki!" Minik bedenini hiç çaba harcamadan omzuma atarken Elsie gülerek "Nasıl daha büyük olabilirsin ki?" diyor.

"Küçülmüyorum. Sadece yaşlandıkça küçülmeye başladın," diye takılıyorum, boştaki elimle çantasını kapıp onu bir patates çuvalı gibi verandaya doğru taşıyorum.

Elleriyle sırtımda bongo çalmaya başladı. "Tamam, cidden, Ben. İndir beni."

"Yoksa ne olur?"

Hinzır akli benimle ilgili bir şey ararken uzun bir duraklama oluyor. Bu konuda bana çok benziyor. "Ya da kız arkadaşına Dirty Dancing'deki Patrick Swayze gibi davrandığını ve tüm dans hareketlerini ezberlediğini söyleyeceğim."

"Reese'in üzerimde bundan çok daha kötü bir malzemesi var." Bavulunu bırakıyorum ve sevimli yüzünü görmek için onu omzumdan aşağı sallıyorum. Annemin genç versiyonuna o kadar benziyor ki -ama uzun, kıvrıkcık kestane rengi saçlarıyla- bu çılgınca. "Ve o benim kız arkadaşım değil, Elsie."

"Annem öyle demiyor." Ben gözlerimi devirip başımı sallarken o bana gülüyor. Sanırım aramızda ona hâlâ anne diyen tek kişi benim. Reese haklı. En küçük çocuk olayını sonuna kadar kullanıyorum.

Gözleri ahıra kayarken Elsie'nin gülümsemesi duraksıyor. "Buraya dönmek çok tuhaf, Ben. Çok uzun zaman oldu. Her şey aynı görünüyor ama artık değil, değil mi?" Babam kaza geçirdiğinde o çoktan üniversiteye başlamıştı. Sonrasında telefonda çok konuştuk ama hiç geri dönmedi. Hepimiz arasında en uzun süre uzak kalan kız kardeşim oldu. Beş yıl önce dizimden yaralandıktan sonra beni görmek için Miami'ye uçtu, Percocet'le kafam iyiyken ve kaybettiğim bir gelecek yüzünden düşmanlık beslerken. Üç yıl önce onu ziyaret etmek için Batı'ya yaptığım bir yolculuk dışında, o zamandan beri onu şahsen görmedim.

"O nasıl?" Elsie buraya gelmeyi reddetse de yakın kaldıklarını biliyorum. Ama yine de anneni neredeyse beş yıldır yüz yüze görmemek delilik.

Ben cevap veremediğim ön kapı gıcırdayarak açıldı. Döndüğümüzde annemin ellerini önlüğüne silerek dışarı çıktığını görüyoruz. Bütün gün mutfaktaydı. Her ne yapıyorsa

çok fazla un içeriyor çünkü yanaklarında ve çenesinde beyaz toz var.

Bu Elsie'yi hemen havalanmaktan, küçük bir çocuk gibi annesinin uzanmış kollarına koştuktan alıkoymaz, ağlama sesleri öğleden sonraki havayı doldurur.

Warner nasıl?

Yatağıma uzanmış, telefonumun ekranına bakıyor, Reese'in uyumasını bekliyor ama uyumadığını umuyorum. Annemin Hayley'le yaptığı "deneyden" beri Reese'i kontrol etmek için telefonumu onlarca kez çıkardım... aslında hiçbir şey için. Sadece merhaba demek, onu güldürmek, onun beni güldürmesini sağlamak için. Ama ne söyleyeceğime bir türlü karar veremiyordum. Normalde ne zaman susacağımı bilmiyorum.

Gösterge "okundu" olarak değişiyor ve midem bulanıyor. Lanet olsun. . . Bir piliç gibi davranıyorum.

Birkaç saniye sonra:

Hukuk robotu bu sabah ofisime seni aramaya geldi. Ben de cesedini masanın altına gömdü. Döndüğünde temizlemen gerekecek.

Homurtularım sessiz odayı kesiyor.

Mason'a söyle. Temizlik konusunda benden daha iyi. Yukarısı nasıl?

Kadınlar kendilerini bana atıyor. Çabuk gelsen iyi olur.

Bekliyorum, bekliyorum ve ... "okundu" diyor ama cevap gelmiyor. Küçümseyici bir yorum bekliyorum, bana domuz falan demesini. Ama bekledikçe bunun çok aptalca bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum. Keşke her şeyi bırakıp bu gece koşa koşa gelseydi, ama şimdi muhtemelen burada kızlarla yattığımı düşünüyordur.

Yine de umurunda mı?

Bir an tereddüt ettim ve sonra yazdım:

Cenaze cuma günü. Annem gelmeni istiyor.

Bekliyorum. Okumuş.

Hala cevap yok.

"Siktir!"

Sanırım biraz fazla yüksek sesle söyledim, çünkü bir dakika sonra kapım çalındı. "Eski odamda iğrenç bir şey yapmıyorsun, değil mi?" Elsie soruyor.

"Keşke!" Ben de bağıriyorum.

"Müsait misin? İçeri girebilir miyim?"

"Evet." Kapı gıcırdayarak açılıp kız kardeşim içeri girdiğinde çarşaflarımın hayati organlarımı örttüğünden emin oluyorum.

"Sorun nedir?" Elsie her zaman dört erkek kardeşin ortasında olmaktan hoşlanıyor gibiydi. Josh ve Rob okuldaki erkekleri "sevimli küçük kız kardeşlerine" baktıkları için taciz ederlerdi ama o da dönüp aynı şeyi Jake ve benim için yapar, koruyucu kız kardeşi oynardı. İşin komik yanı, sonuçta dördümüz de onu koruyorduk. Büyük bir Morris sandviçinin ortasındaydı ve kardeşleri her açıdan pislikleri kovalıyordu.

"Ah, hiçbir şey. Ben sadece bir aptalım."

Yatağa sürünerek, yastığımı paylaşmak için arkasına yaslanıyor. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Reese."

"Ah evet. Hafta sonları sizinle birlikte annenizi ziyaret eden ve geceyi aynı yatakta geçiren arkadaşınız."

Omuz silkiyorum. "Bahsettiğimiz kişi benim, unuttun mu?"

Gözlerini deviriyor. "Nasıl unutabilirim ki? Son sınıftaki tüm arkadaşlarım benden onları aptal birinci sınıf kardeşimle tanıştırmamı istiyordu."

"Onlar için o kadar da aptal değildim, değil mi? Shelley Armstrong nasıl bu arada? Hala onunla konuşuyor musun?" Shelley, Elsie'nin lisedeki en seksi arkadaşıydı.

Bir duraksama oldu ve sonra "Bu bir söylenti değil miydi?" diye sordu.

Yüzümde geniş bir sırıtışın yayıldığını hissediyorum. "Mezunlar günü maçından sonra Kasap'ın partisinde. Bu bana çocuklar arasında kısa sürede efsanevi bir statü kazandırdı."

"Bana yalan söyledi!" Elsie koluma yumruk attı. "Seni bu kadar çok sevdiğim için şanslısın, seni domuz."

"Komik. Reese de bana öyle diyor. İkiniz muhtemelen iyi anlaşırdınız."

Gözlerini üzerimde hissediyorum. "Bugün Miss Florida'yı geri çevirmenin sebebi o mu?"

"Ne?" Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

"Hayley Parker mı? Geçen yıl eyalet güzellik yarışmasını kazanmıştı."

"Ciddi misin? Huh." O bacakları hayal ederek mırıldanıyorum. "Şaşırmadım. Bugün orada kesinlikle dünya barışını çözmeye çalışmıyordu, o kadarını söyleyebilirim."

Elsie homurdanıyor. "Annem Hayley'i gönderdikten sonra beş dakika içinde döndüğünü söylediğinde inanamadım. Bu onun gözünde anlaşılmayı mühürledi. Küçük Benjamin'i aşık olmuş," diye mırıldanıyor.

Bu çatı altındaki herkes yalan söylediğimi biliyor gibi görünse de, "Bunun hiçbir anlamı yoktu," diye inkar ediyorum. "Daha dün babamı kaybettim. Hiç havamda değilim."

Kahkahalarla havlıyor, sesi bana çok benziyor. "Oh, saçmalık! Cheechee'nin öldüğü zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki seviyorum! Dostum, o köpeği çok severdim. O en iyisiydi." Beş yıllık bir koşuyu tamamlamak üzere yoldaki virajı dönerken onun kırık, hareketsiz bedenini bankette yatarken bulduğumda midemin nasıl bulandığını hala hatırlıyorum. Ona bir araba çarpmıştı.

"Aynen öyle. O köpeği yol boyunca kucağında taşıdın, hüngür hüngür ağladın."

"Hepimiz ağladık. Josh bile!" En büyük ağabeyimiz duygularını göstermeyi hiç sevmezdi.

"Ama o gece o partide, seni bir kızın arabasının arkasında kucağında başıyla bulduğumda ağlamadığın kesin."

Bir kahkaha patlattım. "Ah evet. Beni teselli ediyordu. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin." Hepimizin yaşının bu kadar yakın olmasının sorunu buydu. Aynı partilere gidiyorduk ve aynı insanları tanıyorduk.

Elsie gözlerini devirir. "O zaman bana nefret ettiğin bir adam sonunda öldüğünde bir güzellik kraliçesiyle havaya girmekte sorun yaşayacağını söyleme."

Neden burada olduğuna dair kasvetli bir hatırlatma, kahkahalarımızı bastırıyor.

"Peki ben bunu yapsaydım annem ne yapardı?"

Elsie kıkırdamaya başladı. "Eğer yarım saat içinde dönmezsen kum arabasıyla dışarı çıkıp seni döveceğini söyledi."

Elli bir yaşındaki bir annenin o şeyin içinde koşturduğunu düşünmek bile beni yine kahkahalara boğdu.

Elsie daha da yaklaşarak usulca soruyor: "Bana ondan bahset. Nasıl biri?"

İçimi çektim. "Bilmiyorum..." Gülümsüyorum. "Komik biri. Beni her zaman güldürüyor, isteyken bile altında gömülü olduğum dosyalar yüzünden bileklerimi kesmek istediğimde. Ve zeki biri. Benden çok daha zeki. Ona hukuk fakóltesine gitmesi gerektiğini söyledim. Profesörlerini çok kızdırmazsa tüm derslerinde başarılı olur. Çok da yetenekli. Dostum, onun şarkı söyleyişini duymalısın. İnanılmaz derin, hırıltılı bir sesi var-"

"İnanmıyorum," diye araya giriyor Elsie, dönüp bana sertçe bakıyor, gözleri parlıyor. "Bu doğru! Küçük kardeşim sonunda bir kıza takıldı."

Oh, Tanrım. Gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi de benimle mi başlıyorsun?"

Başı benimkine çarpıyor. "Şey, 'o çok seksi' diye başlamadın. "

"Bu belli bir şey. Sadece seni kurtarmaya çalışıyordum. Ne kadar seksi olduğunu mu duymak istiyorsun? İyi! Yuvarlak, sıkı bir kıcı var ve ben sadece-"

"Ugh, Ben!" Elsie kemikli eklemlerinden biriyle pazuma yumruk atıyor. Acımıyor ama yine de duruyorum, o gülmeye başlayıp tekrar yanıma kıvrılana kadar ona sırtıtıyorum.

Uzun bir duraklama daha oldu. "Darrin ve ben ayrıldık. Bunu sana annem mi söyledi?"

Sesindeki hüznü duyabiliyorum. "Hayır. Ama babama bu konuda bir şeyler söylediğini duydum. . . Sen iyi misin?"

Omuz silkiyor. "Evet. Hayır. Bilmiyorum. Onu çok seviyordum, Ben. Ve çoğu zaman çok mutluyduk.

Ama öyle değildik ve bu benim hatamdı. Ona güvenemezdim. Güvenmemek için hiçbir nedenim yoktu ama yine de oradaydım, sürekli e-postalarını ve telefonunu kontrol ediyor, eve her geç geldiğinde onu suçluyordum."

"Tabii ki yapamazsın. Ne görerek büyüdüğüne bir bak."

"Bu sadece annem ve babam için geçerli, herkes için değil."

"Bunu her gün gören bir çocuk için bu durum her şey."

"Sanırım." İç geçiriyor. "Annemin onu neden yıllar önce kapı dışarı etmediğini anlayabilecek miyim bilmiyorum. Hepimiz daha iyi durumda olurduk. Josh'a baksana. Sanki kalıptan çıkmış gibi. Karen öğrenmeden önce iki ay boyunca başka bir kadınla görüştüğünü biliyor muydun? Tanrıya şükür onu terk etti. Bunu hak etmişti."

"En azından içki içtiği için yardım almaya çalışıyor," diyorum gönülsüzce.

Yavaşça doğruluyor. "Geri kalanımız da pek iyi değil. Rita hamile olduğu için Jake'in evlenme teklif etmesini istiyor ama o bunu yapmıyor. Ben şüpheli bir ucubeyim." Bana doğru rahat bir el attı. "Bir de sana bak."

"Bana bak, ne? Hey, ben kimseye yalan söylemedim ya da kimseyi aldatmadım. Sıfır taahhütte bulundum."

"Evet." Dönüp bana bakıyor, ay ışığı yüzündeki hüznü ortaya çıkarıyor. "Ve bağlılıkla gelen tüm harika şeyleri kaçıracaksın. Tamamen güvendiğin bir insanın olmasının ne kadar güzel olacağını bir düşün." Daha kesin bir ifadeyle, "Reese Pazar günü buradaydı. Her şeyi gördü. Hoşunuza gitse de gitmese de o da bunun bir parçası. Cuma günü gelmesini istemelisin."

Telefonumu kaldırdım. "Gönderdim. Cevap yok ve okuduğunu biliyorum. Belki de gelmek istemiyordur. Onu suçlayamam. Bu bir cenaze Elsie. Parti değil."

"Ona ne söyledin?" Telefonumun eline düşmesine izin verdiğimde Elsie kaşlarını çatıyor. Mesajı tararken inledi

ve sonra kulağıma bir fiske vurdu. "Tam bir aptalsın." Telefonu göğsüme fırlatıp ayağa kalkıyor ve başını sallayarak kapıya doğru yürüyor. "Ona kızı zar zor fark ettiğini ve gelmesini istediğini söyle. İyi geceler." Kapı arkasından usulca kapanıyor.

Ben de Reese'in uyuyup uyumadığını merak ederek telefonuma bakakalıyorum. Ablamı dinleyerek hızlıca yazıyorum:

Kimseye kazık atmadım ve cenazeye gelmeni istiyorum. Lütfen.

Ve bekliyorum.

Bölüm 31

■ ■ ■

REESE

Beynim kalbimin çoktan anladığı şeyi işlemeye başlarken telefonumun ekranına bakıyorum.

Ben'e karşı gerçek bir şeyim var.

Kendini ona atan kadınlarla ilgili yaptığı o korkunç şakayı okuduğumda içimin sıkışmasına neden olan; annesinin beni cenazede istediğini söylediğinde hayal kırıklığımı kabartan ve ardından bu son mesajla tüm varlığımın rahatlamasına neden olan bir şey.

Arkadaşlar, arkadaşlarının ebeveynlerinin cenazelerine giderler. Bu normaldir. Eminim Ben'in de onu destekleyecek bir sürü arkadaşı olacaktır. Bu yüzden gelmemi istiyor. Bu lanet olası bir cenaze! Babasının cenazesi!

Ve bunun daha anlamlı olmasını istediğimi biliyorum.

Tamam. Orada olacağım.

■ ■ ■

Bakıyorum.

Çenem avucumun içinde, camdan dışarıya, kabinlerin üzerinden boş, loş ofise bakıyorum, o derin, sevimli gamzeleriyle dev adamın, o kocaman sırtışıyla ofisimin önünden geçip bana göz kırptığını hayal ediyorum.

Ve kendimi bisikletime atlayıp onu görmeye giderken hayal ederken düşünce trenimi kaybediyorum. Nasıl olduğunu görmek için. Mahallenin kadın nüfusuyla yeniden tanışmadığından emin olmak için.

"Tanrım," diye inliyorum. "Aptal, aptal, aptal." Başımı hafifçe masama vurduğumda serin ahşap alnımda rahatlatıcı bir his yaratıyor. Jack haklıydı. İşte buradayım, şimdiden bunu işyerine taşıyorum. Ya hiçbir anlamı yoksa? O zaman ne olacak? Geri döndüğünde ne olacak? Başka bir striptizci içeri girdiğinde ne olacak? Ya da onu başka bir kadınla flört ederken görürsem? Burada kaybedecek bir şeyim varmış gibi hissediyorum.

Ben iğrenç kişiliğini kalbime yerleştirdi. Mercy ve peşinde bıraktığı diğer tüm kızlar için üzölmeye başladım. En korkuncu da bunu kendisi gibi davranarak yapıyor olması - selam vermek için mesaj atan ve canı istediğı için bir kızı arayıp ona şarkı söylemesini isteyen nazik, komik, rahat bir adam. Kim olduğunu saklamıyor; yalan söylemiyor ya da hiçbir şey için söz vermiyor. Aptalca kafa oyunları oynamaz. Bu kızlar ister tamamen bilgisiz olsunlar ve kazara tuzağı düşsünler, ister benim yaptığım gibi kenarda durup bilerek tuzağı dalsınlar, hepimiz eninde sonunda Ben'in cazibesine kapılıyoruz.

Ve şimdi bu sonuçların ağırlığı altında nefes alamıyorum. Buradan çıkmam gerek.

"Size ekstra büyük bir parça getirdim!" Garsonun yüzündeki hoppalıktan, bir film yıldızına hizmet ettiğini düşünebilirsiniz.

"Teşekkürler." İç çekerek bir parça koparıyorum ve keskin dolguyu ağzıma atarak tat tomurcuklarımla üzerinde erimesine izin veriyorum.

Ben haklıydı. Bazen değişim iyidir.

"Ve?" O kadar ani, bana o kadar yakın ve beklenmedik ki sıcıyorum. "Ne düşünüyorsun? Yediğın en güzel limonlu turta değil mi?" Aman Tanrım. Gerçekten beni yerken izliyor. Sinir bozucu ötesi.

Belki de bu yüzden tam bir sürtük olmaya karar verip "Daha iyisini buldum" diyorum. Bu doğru. Yaşadım. Yaklaşık iki saat kuzeydeki küçük, sevimli bir narenciye bahçesinde, kahkahalar ve

sevgi ve dostluk. Ama yüzünde sönük bir ifadeyle dönüp gittiğinde, anında kendimi suçlu hissediyorum.

"Reese?"

Sesini duyunca midem bulanıyor. Tanıdık yeşil gözlerin bana baktığını görmek için arkamı dönüyorum. "Jared?" Şu anda uğraşmam gereken şey bu değil.

Açıklarken dalgınca arkasını işaret ediyor. "Bugün gitmeden önce sizi yakalamayı umarak ofisinize uğradım. Büyük benli bir kadın muhtemelen burada olacağınızı söyledi."

Bayan Cooke. Ona biraz ara vereceğimi ve sonra döneceğimi söyledim. Aslında bu gece geç saatlere kadar çalışmayı planlıyorum, yarın cenazede kaçırdıklarımı telafi etmek için. Ve bir moron gibi hayal kurmakla meşgul olduğum için çok az şey yapabildim.

Jared uzun bedenini diğer sandalyeye yatırırken ben de doğrulup gömleğimi bilinçsizce düzeltiyorum. "Misket limonunu sevdiğini hatırlamıyorum," diye mırıldanıyor, başını sallıyor, alnında küçük bir kırıksıklık beliriyor.

"Nordstrom mankeni gibi giyindiğini hatırlamıyorum." Cidden, ne giyiyor böyle? Koyu yeşil bir spor ceket ve sadece "pantolon" olarak tanımlayabileceğim bir şey. Yani, hala iyi görünüyor, ama hiçbir zaman metroseksüel bir adam olmadı, "Bu kıyafetleri yerden yeni aldım ve hala seksi görünmüyor muyum" tarzını tercih etti.

"Bir hukuk bürosuna kaynakçı gibi giremezdim, değil mi?" Duraklıyor, etrafına bakıyor. "Avukat erkek arkadaşın nerede?"

Bu küçük kıyafetin sebebi bu mu? Kendini Ben'den aşağı mı hissediyor? Gülümsemeye karşı dişlerimi sıkıyorum. Sonra Ben'in benim olmadığını ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacağını hatırlıyorum ve gülümseme kendiliğinden kayboluyor. "Annesinde. Babası geçen hafta sonu öldü."

"Oh." Kaşlarını çattı. "Özür dilerim" demediğini fark ettim. Söylenecek en kibar şey bu olurdu. Yine de Jared'in eksikliğini hissettiği görgü kurallarını genelde ben toplardım.

Ağır bakışlarını üzerime dikeyor, yüzü okunmuyor. "Geçen hafta sonu Facebook gizlilik ayarları hakkında her şeyi öğrendim."

Bakışlarımı masamızın yanındaki minyatür palmye ağacına çevirirken yanaklarımın yandığını hissediyorum. Geçen haftadan beri profiline bakmaya cesaret edemedim, bana karşı çıkardığını düşündüğüm bir yasaklama emrinin resmini görmektense cehaleti tercih ettim.

Gerçekten uzun, dayanılmaz derecede garip bir sessizlikten sonra, cevabımı beklediğini fark ediyorum. Boğazımı temizledim ve "Seni uyarmıştım, değil mi? Deliler konusunda asla çok dikkatli olamazsın."

Başını öne eğiyor. "Muhtemelen sana çok kızgın olmalıyım, Reese." Ağır göz kapaklarının altından bakarak itiraf ediyor: "Ama değilim. Bunu hak ettim. Dairenin darmadağın edilmesini hak ettim. Orada oturup o pisliğin gözümün önünde senin suratını emmesini izlemeyi hak ettim."

Ben'i savunma ihtiyacı ağır basıyor ve içimde bir kızgınlık dalgası yükseliyor. "Ben sana hiçbir şey yapmadı."

Jared'in bilmiş bakışları bunu düzeltmemi sağlıyor. "Peki, tamam. Ama kendisini savunmak gerekirse, sizin kim olduğunuz hakkında hiçbir fikri yoktu."

Jared'in dudaklarında bir gülümseme belirir. "Yeterince adil. Dışarıda sen ve ben olsaydık ve sevişen bir çiftle karşılaştaydık, biz de aynı şeyi yapardık. Belki biraz daha az tutkuyla, ama ..." Sözleri alaycı bir tonda dağılıyor.

"Caroline bu konuda ne dedi?" Sorma cüretini gösterdim.

"Ona söylemeyeceğim." Ellerini masaya koymak için öne doğru uzanıyor, benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. İçimden bir ses bunun çok bilinçli bir hareket olduğunu söylüyor.

"Peki şu anda burada olduğunu biliyor mu?"

"O bana sahip değil, Reese." İçini çekti. "Birkaç gündür konuşmuyoruz. Şu anda arkadaşının evinde kalıyor. Ben sadece ..." Elimi tutmak için aradaki boşluğu kapatırken yüzü birbirine çarpıyor. "Sana burada rastladığım gün çok büyük bir hata yaptığımı anlamıştım. Seni asla terk etmemeliydim. Seni geri istiyorum."

"Huh." Göğsümde mide bulandırıcı bir duygu girdabı yükselirken tüm konuşma yetimi kaybedip sandalyeme yığılırken yapabildiğim tek şey bu. Beklediğim bu değildi. Geri mi? "Ne için geri döndün?" Yüksek sesle sorduğumu duyuyorum ve hemen dilimi ısırıyorum.

Omuzları sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi çöküyor. "Lütfen bana bir şans daha ver. İsteddiğini biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Çünkü aniden ben de o kadar emin olamadım.

"Oh, hadi ama." Yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme dudaklarını kıvrırken öne doğru uzanıyor ve uzun parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. Bu gülümsemenin tüm savunmalarımı eritecek güce sahip olduğunu biliyor. Ona bunu binlerce kez söyledim. "Facebook'ta gizlenmen, paintball'da beni avlaman. O küçük kırmızı elbisenle bara girişin, saçlarını hiç umurunda değilmiş gibi savuruşun, sahneye çıkışın. Bunun dikkatimi çekeceğini biliyordun. Ve çektin de. Şimdi sana istediğini veriyorum." Elimi ağzına götürüyor, ta ki ağzının sıcaklığı tenimi ıslatana kadar. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. "Seni düşünmeden duramıyorum. Birlikte muhteşem olduğumuzu biliyorsun."

Çok garip. Bu anı daha önce de hayal etmiştim - gerçi Jared benim versiyonumda çok daha pişmanlık içindeydi - ve her zaman coşkulu bir yükselişle gelirdi. Ama şimdi, coşku hissetmiyorum. Kaygı ve suçluluk duygusu duygusal paketin bir parçası değilse tabii.

"Evet, birlikte harikaydık. Sonra beni aldatarak beni mahvettin. Sonra da o kızla evlenerek!" Elimi ondan çekerken başımı sallıyorum. "Ve şimdi onu -karını- benimle aldatmaya hazır mısın?"

Dirseklerini masaya dayayarak iki eliyle yüzünü ovmaya başlar. "Kimi sevdiğime engel olamıyorum ve seni sevmekten asla vazgeçmedim Reese. Sadece Caroline'ı daha çok sevdiğimi sanıyordum. Ama sevmiyorum." Ellerini indirdi. "Seni sevdiğim gibi değil. Lütfen, bana bir şans daha ver. Sadece ... evime geri gel. Biraz daha konuşalım."

"Şimdi konuşuyoruz."

Gözleri gizemli bir gülümsemeyle ağzıma düşüyor.

Ne aradığını biliyorum ve konuşmanın bunun bir parçası olduğundan şüpheliyim.

Sırıtiyorum. Komik. Eğer bu Ben olsaydı, beni eve götürüp pantolonumun içine girmek istediğini söylerdi. Yine de bu asla Ben olmazdı çünkü asla kalbimle böyle oynamazdı.

"Hiç sanmıyorum."

Dudakları düşünceli bir şekilde bükülür. "Ne?"

Başını sallar ve kaşlarını çatar. "Sadece zoru mu oynuyorsun yoksa beni gerçekten geri mi çeviriyorsun anlamaya çalışıyorum."

Onunla gerçekten uğraşabilirdim. Dairesine gidebilir, onunla birlikte yatağına girebilir ve uzun zaman önce benden alınan geri alabilirdim. Sadece bir gece için bile olsa. Eğer beni gerçekten seviyorsa -Jared'in sevmeyi bilip bilmediğini merak etmeye başladım- bu onu incitir. Caroline'ı mahveder.

Ama bu beni öldürür.

Ayağa kalkıyorum. "Hoşça kal Jared. Beni bir daha arama." Akıllıca bir karar veriyorum. Bir kez olsun.

Siparişim için masaya bir yirmilik atarak uzaklaşmak için dönüyorum.

Yüzünü çevreleyen kızıl saçlarıyla uyumlu bir dizi kırmızı, sulu göz görmek. Ne kadar zamandır izlediğini, bundan ne kadarını anladığını bilmiyorum. Yeterince, diyebilirim. Bu konuda kendimi daha iyi hissetmem için yeterli. Bu bir zafer olmalı.

Ama şu anda tek hissedebildiğim, asla geri alamayacağım bir anıya tutunmadığım için rahatlamak. Ve ona acıyorum, böyle bir adama aşık olduğu için.

"O tamamen senin, Caroline. Ama dürüst olmak gerekirse, bence sen bile onun için fazla iyisin." Arkama bakmadan

yanından geçip gidiyorum.

Mason'ın yarı terbiye edilmiş koyu renk saçları içeri girmeden bir saniye önce kapım çalındı. "Hey, Jack ve ben bu akşam hep birlikte yemeğe çıkalım diye düşünüyorduk..." Son giysilerimi tıka basa dolu bir sırt çantasına yerleştirirken beni izlerken sesi dalgalanıyor.

"Şimdi koruya gidiyorum." Jared'le olanlardan sonra bir gece daha bekleyemem. Geleceğimi söylemek için Ben'e mesaj bile atmadım. Bana gelmememi söyleyeceğinden korkuyorum ve orada olmam gerekiyor.

Ben'i görmem gerek.

"Oh. Tamam." Parmaklarının arasında duran ve kalın bir lastik bantla bir arada tutulan şişkin beyaz dosyaya bakıyor.

"O da ne?"

İç geçiriyor ve kaçamak bakışlarla beni süzüyor. "Sadece üzerinde çalıştığım bir dava."

"Öyle mi? Ne hakkında?" Sırt çantamın fermuarını çekerek soruyorum. Mason, konu bir davaysa genellikle yarı normal bir konuşma sürdürebilir.

"Hey, yarın için hazırladığım takım elbiseye bir göz atabilir misin? Beni ve renkleri bilirsin."

"Uh ... tamam mı?" Mason benden bunu yapmamı hiç istememişti. "Neden bunu Lina'ya sormuyorsun?" Ellerim dondu. "Oh, kahretsın. Ayrıldınız mı?" Bir sonraki nefeste onu suçluyorum: "O kusarken saçını tutmadın, değil mi?" Geçen hafta sonundan beri Lina'yla konuşmadım. Eğer ayrılmışlarsa ve ben bunu şimdi öğreniyorsam, o zaman gerçekten boktan bir arkadaşım demektir.

"Hayır! Yani, evet, yaptım! Ve hayır, biz ayrılmadık." Tamamen telaşlandı. "Ben sadece ... . Sana soruyorum çünkü buradasın. Ama ailenin cenazeye palyaço gibi gelmesini istiyorsan, o zaman tamam, ben sadece-"

"Tamam! Tanrım." Onun yanından geçip odasına girdim ve "aile" terimi üzerine kendi kendime gülümsedim. Boşanmış olsalar bile, o ve Jack benim ailem.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyorum üzerinde minik boz ördekler olan bordo gömleği gördüğümde. "Bu da ne, Duck Dynasty Goes Formal mi?" Gömleği çekip çöp kutusuna atıyorum. Dolabını karıştırıp düz lacivert bir gömlek buluyorum. "Bu olur." Döndüğümde onu kapının çerçevesine yaslanmış beni izlerken buluyorum. "O gömlek için gerçekten para mı ödedin?"

Omuz silkiyor. "Mağazadaki adam bunun moda olduğunu söyledi."

"'Büyükanneimin kanepesi' çiçekli pantolondur ve beni onları giyerken görmedin, değil mi?" Yanından geçip odama gidiyorum.

"Gerçekten çöpe atmak zorunda mıydın?"

"Evet. Bir daha asla Lina ya da ben olmadan alışveriş yapma. Asla, yoksa seni evlatlıktan reddederim." Yola çıkmak için çaresizce sırt çantamı yataktan aldım.

"Bayan Cooke şirket adına büyük bir çiçek aranjmanı gönderdi."

"Çok nazikti."

"Bu gece fırtına çıkacakmış. Arabayı almak istemediğine emin misin?"

"Evet. Fırtına gelmeden yetişirim."

Orada durmuş bana garip garip bakıyordu. "Tamam, iyi yolculuklar ya da her ne diyorsanız. Sanırım yarın görüşürüz?"

"Evet. Mason, neden böyle davranıyorsun-"

Mason uzanıp bana geçici bir sarılmanın ardından neredeyse zıplayarak odadan çıkarken sözlerim kesildi.

Başımı sallayarak dönüp gidiyorum, Ben'in gülümsemesini tekrar görmek için yanıp tutuşuyorum.

Sadece arkadaş olarak bile olsa.

Bölüm 32

■ ■ ■

BEN

"Topla onu hayatım. Ben yalnız gidiyorum," diye emrediyor annem, beni turdan çıkararak.

Kartlarımı yere atıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, Elsie ve Jake'in onu yenmeye çalışmasını izlerken gülümsüyorum, güzel anılar aklıma geliyor. Pazar geceleri her zaman evde, arka verandada oyun gecesi idi. Mazeret yok. İlk günlerde babam bile bazen gelirdi. Genellikle mobilya tasarımları üzerinde çalışır ve sonunda sandalyede sızıp kalırdı, ama annemin ona bakışlarından ve gülümsemesinden, onun orada olmasından mutlu olduğunu anlıyordum.

Biz küçükken ve annemin ailesi hayattayken Go Fish oynardık. Arada kısa bir süre Monopoly de oynadık ama Jake ve ben Elsie'nin peşine takılıp onu birçok kez ağlattıktan sonra oyun gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Bugüne kadar annemin onu nereye sakladığını bilmiyorum.

Büyükbabam kalp krizinden öldükten sonra on birinci yaş günümün yazında hepimiz euchre oynamayı öğrendik. Büyükanнем ergenlik çağındaki beş çocuk yerine huzur ve sessizliği tercih ederek bir eve taşınmıştı. Biz ve annemle birlikte, her zaman gereğinden fazla oyuncumuz olurdu. Ancak bu durum kısa sürede değişti, her Morris çocuğu bir bahane bulur bulmaz evi terk etti, ta ki sadece ben ve annem kalana kadar.

Annem pazar günleri verandada oturur, Go Fish'i yeniden canlandırırđı.

Hepimizin aynı yerde bulunmasının üzerinden sekiz yıl geçtiğine inanamıyorum.

Ve bu gece, Pazar değil Perşembe olmasına rağmen, hepimiz yine annemin çatısı altında kâğıt oynuyoruz. Mutluluk ondan yayılıyor.

"Ben'in odasında iyi olacak mısın?" Annem, Rob'un karısı Tara'ya, kardeşimle birlikte iki kızlarını evin dördüne de yetecek kadar geniş olan en büyük odasında uyuttuktan sonra aşağı inerken soruyor.

"Evet, bu mükemmel Wilma. Teşekkür ederim." Tara kahverengi saçlı, iri gözlü, yumuşak konuşan bir kadın. İyi birine benziyor ama fazla konuşmuyor. Benim zevkime göre fazla sessiz. Ve çok sıska, ama Rob her zaman ince yapıllılardan hoşlanırdı. Onu sinirlendiriyormuşum gibi bir izlenim edindim. Sadece o varken mutfağa girdiğim iki seferde de hemen çıktı.

"Benim odamı mı kastediyorsun? Ben taşındıktan sonra Ben çaldı," diye karşılık veriyor Rob ve yanımdan geçerken sırtıma bir tokat atıyor.

"Ve sonunda biraz hareket gördü," diye mırıldanarak Jake'e göz kırptım. Hepimiz arasında Rob kızların yanında en utangaç olanımızdı.

"Bir sürü aksiyon gördü, seni ahmak," diye alay ediyor Rob. "Molly Mumford'dan gelen bir el işi sayılmaz."

"Çocuklar!" Jake ve ben kahkahalara boğulurken annem haykırıyor. Elsie bile kıkırdamalarını kontrol altında tutamadı. Hiç şüphesiz, hatırlıyor. Üçümüz de fincanlarımızı Elsie'nin ve Rob'un eski odalarının arasındaki duvara dayamış, olan biteni dinliyorduk.

"Sanırım en iyi kısmı Molly'nin çığlık atıp 'Çok yapışkan!' dediği andı. " Son kısmı tiz bir ciyaklamayla söylüyorum, tam olarak kızın nasıl göründüğünü hayal ettiğimi canlandırıyorum, ellerimi havaya kaldırıyorum, yüzüm bir korku maskesi.

"Benjamin James Morris!" Elsie ve Jake kahkahalara boğulurken annem sert bir sesle elindeki kartları yere atıyor.

Hatta

Tara bir eliyle ağzını kapatmış, gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Kıçına tekmeyi basacağım," diye mırıldanıyor Rob, ama dudaklarını büzerek gülümsüyor.

"Ne zaman istersen, kardeşim!" O ve ben en yakın boydayız, gerçi benim ondan en az 30 kilo kasım ve 2 santim boyum var.

"Bu çatı altında hiçbir şekilde tekme atılmayacak!" Annem parmağıyla uyarıyor.

Rob homurdanır. "Peki. Onu ahıra götürelim. Zaten dövüşmek için daha iyi."

Ölüm sessizliği.

"Kahretsin. Özür dilerim, öyle demek istememiştim," diye geri adım atıyor Rob, ellerini özür dilercesine kaldırarak.

"Endişelenme, dostum." Ona doğru rahat bir el sallıyorum. "Haklısın, ahır iyi bir yer. Son aletleri ve odunları da satar satmaz orada kendi dövüş kulübümüzü kurabiliriz ve Morris Bebek hepinizin kıçını tekmeler." Bu hafta testereleri ve diğer aletleri temizlemekle meşguldüm. İçeride bir ton var. Hepsini toplasan çok para eder.

"Kulağa hoş geliyor, dostum." Rob gökyüzünü kontrol etmek için tekrar yanımdan geçerken omzumun hafifçe sıkıldığını hissediyorum. "Keşke fırtına gelmeseydi. Tara'yı koruya götürmek istiyordum."

"Hafta sonu bol bol vaktin olacak." Jake'in kız arkadaşı Rita elinde bir fincan çayla mutfaktan çıkarken annem dönüp gülümsüyor.

"Yine ne oynuyorsunuz?" diye soruyor o kalın Mississippi aksanıyla, Jake uzanıp onu yanına çekerken, karnı yanağına yaslanana kadar. Tüm kardeşlerim arasında Jake'in sakinleştiğini görmek çok garip. Muhtemelen benden sonra kız peşinde koşma konusunda en kötüsüydü. Ama birkaç yıl önce Mardi Gras'ta Rita'yla takıldı ve işler hızla değişti. Şimdi ondan bir bebek sahibi olmak üzere.

"Euchre." Dizlerine vuruyor. "Gel ve otur. Sana nasıl oynanacağını öğreteceğim."

"Belki başka bir gece. Çok yorgunum." Saçlarını karıştırarak -benimkinden daha koyu sarı- bana dönüyor ve gülümsüyor. "Elsie'nin eski odasını bize verdiğin için teşekkürler."

"Açık olmak gerekirse, bunu senin ve o bebek için yaptım, bu şakacı için değil." Ona göz kırpmıyorum.

"Tavan arasını sevdiğini sanıyordum! Büyürken hep orayı severdin," diye araya giriyor annem.

Jake homurdanıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Tavan arasından çok korkardı! Hep hayaletler hakkında ağlardı. Bu gece gök gürleyene kadar bekle. Yorganının altında titriyor olacak, orada tek başına." Ona fırlattığım portakal karnına isabet edince homurdandı.

"Onu yiyorsun," diye azarlıyor annem, Jake geri fırlatmadan elinden alıyor. "Reese burada olsaydı eminim seni gök gürültüsünden ve hayaletlerden korurdu," diye sinsice ekliyor.

"Reese?" Jake ve Rob hep bir ağızdan yankılandılar, kaşları neredeyse saç çizgilerini aşacaktı.

"Sakin söyleme..." Rob'un yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Benjy'nin kız arkadaşı mı var?"

Kahretsin, bu isimden hep nefret etmişimdir. Kendimi köpek gibi hissettiriyor. Daha önce de birçok kez böyle çağırılmışım ama farklı nedenlerle. "Sadece bir arkadaş." Anneme bıkkın bir bakış fırlatıyorum, ama o kartlarını tekrar eline almış ve ağzında muzip bir gülümsemeyle dikkatle inceliyor.

Önemli değil. Jake ve Rob çoktan işe koyuldular.

"Ne tür bir kız bu pisliği bağlayabilir?" "Onun nesi var?"

"Sence temel matematiği yapabiliyor mu?"

"Sahte memeler mi gerçek mi?" Jake bu soru yüzünden ulaşabildiği her kadından kafasına iki tokat ve masanın altına bir tekme yedi.

Ayağa kalkıp elimi başımın üzerine uzatıyorum ama Jake'in karnıma doğru yelken açan yumruğunu engellemek için bir elimi aşağı indirmeyi başarıyorum. Ulaşamayacağı bir yere çekilerek kollarımı Rita'ya doluyorum ve ellerimi karnının üzerine koyuyorum. Arkadaşım Storm hamile kalana kadar hiçbir kadının hamile karnına dokunduğumu hatırlamıyorum. "Ona bizden ne zaman bahsetmeliyiz, Rita?" Jake'in yüzünün kızarmasını izlerken en iğrenç sırıtışımı takınarak söylüyorum.

"Uzak dur ondan!" diye bağılıyor ama gülüyor.

Herkes gülüyor. Annem bile gülmemek için kendini zor tutuyor, kafası titriyor. Sanırım bu gece için pes etti.

Ve sırıtıyorum. Pek çok nedenden dolayı. Herkesin burada olması çok güzel.

Neredeyse herkes.

"Nereye gidiyorsunuz? Oyunun ortasındayız!" Elsie sızlanıyor.

"Ben gidip olgun kardeşin ne yaptığına bakacağım." Josh yaklaşık bir saat önce geldi ve bu sürenin çoğunu ahırda geçirdi.

"Ona içeri gelmesini söyle," diye soruyor annem. "Fırtına çıkar çıkmaz elektriğimiz kesilecek." Bu neredeyse bir garanti.

Tam köşeyi dönerken Jake, "Ben gerçekten de beni tekmeleyecek kadar aptal birini mi buldu? O zaman beni

■ ■ ■

kim tekmeledi?"

Morris'in en yaşlı oğlunu ahırın ortasında dikilirken görmek tüylerimi diken diken ediyor. Sanki Joshua Morris Senior'u hayata döndürmek ve yirmi yıl geriye sarmak gibi. Delici, sert gözlerine kadar.

"Hey," diye sesleniyorum, dış dünya ile babamın diyarı arasındaki görünmez bariyeri geçerken nefesimi biraz tutarak. Bir hafta boyunca burayı temizleyip havalandırdıktan ve tüm ışıkları değiştirdikten sonra bile burada olmaktan hâlâ hoşlanmıyorum. Yaklaşan fırtınayla birlikte havadaki nem, odun kokusunu daha da yoğunlaştırıyor.

Josh dönüp bana bakıyor, yüzü bomboş. Babamıza tıpatıp benzemekle kalmıyor, aynı zamanda onun tavırlarını da paylaşıyor. Büyürken sessiz ve ciddi biriydi. Biraz münzevi, motorlar üzerinde çalışmak gibi yalnız hobileri tercih eden biriydi. Büyükbabamın traktörünü tamir etmeyi bana o öğretti.

"Hey, Ben," diyor kasvetli bir şekilde. Bir süre durakladıktan sonra öne çıkıp kollarını bedenime doluyor ve beni şaşırtarak sarılıyor. Aramızdaki yedi yıllık yaş farkı ve zıt kişiliklerimiz nedeniyle hiçbir zaman yakın olamadık. "Bu olay olduğunda burada olmana sevindim." Uzaklaşırken ellerini arka ceplerine sokuyor, gözleri tonozlu tavanda geziniyor. "Bu ahırın ne kadar büyük olduğunu unutmuşum."

"Evet. Burada saklı bulduğum bazı şeylere inanamazsın." Çeşitli köşelere sıkıştırılmış en az elli boş viski şişesi, sayısız bayat sigara paketi -babamın içtiğini bile bilmiyordum- ve şaka olsun diye Jake'in bavuluna tıktırdığım yetmişli yıllardan kalma -muhtemelen büyükbabamızın- bazı kirli dergiler.

"Bahse girerim," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Sence sonunda ona bunu yaptıran neydi?"

"Annem onu terk edecekti."

Josh dönüp bana bakıyor, yüzündeki şaşkınlık herkes tarafından okunabiliyor. "Gerçekten mi?"

"Kendi kulaklarımla duydum. İşi bitmişti." Tereddüt ediyorum, gerisini itiraf etmek isteyip istemediğimden emin değilim. "Ağladığını duydum."

Babamın DNA'sını taşıyan siyah ceviz parçasına döndüğünde Josh'un gözlerinde bir anlayış titreşimi belirliyor. Bu hafta başında elektrikli testereyle üzerinde durmuştum ama kesmeye kıyamamıştım. "Karen beni terk ettiğinde ağladım, bunu hak etmiş olmama rağmen."

Başımı salladım. "Anlamıyorum Josh. Anneme yaptıkları yüzünden babamdan o kadar nefret ettin ki sekiz yıldır buraya gelmedin!" "Ama dönüp aynı şeyi yaptın."

"Biliyorum." Dili ağzının duvarını iterken yanağı şişiyor. "Her şeye sahiptim ve hepsini bir kenara attım. Keşke iyi bir nedenim olsaydı ama yok." Duraksıyor. "Acaba annem onu yıllar önce evden atmış olsaydı, belki yardım alabilir miydi? . Belki de bunların hiçbiri-"

"Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor, Josh." Dik dururken sırtının sertleştiğini hissediyorum. "Sakin suçu anneme atmaya kalkma. Tek yaptığı o pisliği çok sevmekti."

"Onu suçlamıyorum, sadece ..." Bir daire çizerken sesi uzaklaşıyor. "Şu anda on iki adım şeyini yapıyorum ve üzgün olduğumu söylemem gerekiyor. Özür dilemem gereken bir sürü şey var. Yardım etmek için burada olmadığım için üzgünüm. Anneme sırtımı döndüğüm için üzgünüm."

"Bir tek sen değilsin," diye hatırlatıyorum ona, ani öfke patlamam hızla sönüyor.

"Evet, ama ben en büyükleriyim. Yine de buradasın, her şey boyunca annemin yanında duruyorsun, hala günü kurtarıyorsun."

"Her zaman değil." Siyah cevize hafif bir tekme atıyorum.

Uzaklardan bir gök gürültüsü sesi gelirken Josh, "O salağın içki içerken daha önce bir şey kaybetmemesine şaşırdım," diye mırıldanıyor. "Biliyor musun, hep senin gibi olmayı diledim. Sen daha çocukken ve ben liseyi bitirmek üzereyken bile." Bir odun parçasını tekmelerken küçük bir gülümseme ağzını kıvrıyor. "Sen her zaman çok mutlu ve rahattın. Her şey sırtından atılırdı. Herkes seni severdi. Ondan çok farklıydın. Benim gibi değil." Dişlerini gıcırdatıyor. "Bunu görmek için her şeyimi -karımı, çocuklarımı, evimi- kaybetmem gerekti." Ellerini ceplerine sokarak, bana dönüp acımasız bir kararlılıkla bakıyor. "Onun gibi olmaktan bıktım, Ben. Hayatımı sanki Joshua Morris Senior olmak için önceden programlanmışım gibi yaşamayacağım. Altı aydır elime içki almadım; her fırsatta çocuklarımı görüyorum. Onları bir yerlere götürüyorum. Onlarla konuşuyorum ve gülüyorum. Babalarının onları sevdiğini bilmelerini sağlıyorum. Peki ya Karen?" Başını eğerek boyun eğiyor. "Bilmiyorum o da

bana bir şans daha vermeyecekler, ama değişmek için elimden geleni yapacağım. Sahip olabileceğim hayatı yaşamadığım için yirmi yıl sonra kendi kusmuğumla dolu bir havuzda yatıyor olmak istemiyorum. Hepimizin hayatlarımıza iyice bakmamız gerekiyor. Eğer bu adamla ilgili bizi geride tutan bir şey varsa, şimdi onu bırakmanın tam zamanı."

Bir başka alçak, uzun gümbürtü gökyüzünü doldururken sessizce başımı sallıyorum. "Muhtemelen içeri girmeliyiz. Bu gece büyük bir gümbürtü olacak."

"Evet," diye onaylıyor. İkimiz de dönüp ahırın kenarına doğru yürüyoruz, ağaçlara bakarken yan yana duruyoruz, İspanyol yosunlarının dalları sallanıyor, rüzgar hızlanıyor ve yağmur yağmaya başlıyor, önce rastgele, ağır damlalar halinde, on saniye içinde gökyüzü aniden açılıyor ve çarşaf gibi yağmaya başlıyor.

Garaj yolundaki tümseğin üzerinden tek bir ışık geçiyor. Gözlerimi kısarak kendi kendime, "Bu ... mı?" diye mırıldanıyorum. Harley garaj yolunda hızla ilerlerken, alçak gümbürtüsü yukarıdaki gök gürültüsüyle yarışırken midem kocaman bir takla atıyor. Kaskın altından sarı ve mor çizgiler çıkıyor.

"Kim o?" Josh soruyor.

Gülümsüyorum, içim heyecandan kasılıyor. "O benim, işte bu." Ve şu anda, ciddiğim.

Reese gelmeye devam ederken kenara çekiliyoruz, bisikletini ahırın içine çekene kadar durmuyor, kıyafetleri sırlıklam oluyor. Kaskını çıkarışını ve o muhteşem yüzündeki saçları tarayışını izliyorum. Hayatımda hiç bir kızı bu kadar çok öpmek istememiştim.

Karamel gözleri tereddütle bana bakıyor. "Beni ve sabahları bilirsin. Bu gece buraya gelmemin daha iyi olacağını düşündüm."

"Ve tabii ki benden bir gece daha uzak kalmayı kaldıramadığın için," diye karşılık verip onu sınıyorum.

O sert yutkunmayı, Reese'e hiç yakışmayan bir hareketle bakışlarını yere çevirirken yanaklarına süzülen pembeliği gördüğümde haklı olduğumu anlıyorum.

Ve bu konuda çok mutluyum.

Dikkati Josh'a kayıyor ve elini uzatıyor. "Merhaba, ben Reese."

"Tüm bu merhaba saçmalıklarını yarın yapabilirsin." Uzanıp ellerimi beline doladım ve onu küçük bir çocuk gibi kaldırıp bisikletten indirdim.

Sonra onu omzuma atıp yağmura doğru yürüyorum. Zar zor hissediyorum.

Bölüm 33

REESE

"Ben! İndir beni!" Ön kapı arkamızda takırdarken gülerek haykırıyorum.

Beni gördüğüne sevineceğini umuyordum ama ahırda bana öyle bir baktı ki, beni yiyip bitireceğini düşündüm. Daha iyi bir karşılama isteyemezdim.

"Reese?" Evin arka tarafında bir yerden Wilma'nın sesini duyuyorum.

"Yarın, anne!" Ben merdivenleri çıkmaya başladı bile.

"Benjamin, o kızı aşağı getir-"

Işıkların kesilmesiyle karanlığa gömüldüm, Wilma'nın azarlaması dikkatimi dağıttı ve beni zifiri karanlıkta Ben'in omzunun üzerinden baş aşağı bir merdivene sarkıttı.

"Kahretsin." Ben devam etmeden önce telefonunu çıkarıp el feneri uygulamasını ayarlamak için duruyor ve tavan arasındaki üçüncü kattaki bir odaya çıkan çok dar merdivenleri tırmanana kadar beni bırakmıyor. "Bu gece burada uyuyacağız," diye anons ediyor. Basit bir ahşap masanın üzerinde duran pille çalışan küçük bir fenerin yan ürünü olan donuk bir parıltı odayı doldururken ayaklarım ahşap zemine çarpıyor.

"Vay be." Alanı seçebiliyorum. Oldukça geniş, ancak kesinlikle tavan arasının tam boyutunun sadece bir kısmı. Her şey beyaza boyanmış -zeminler, eğimli duvarlar, süslemeler- bu da Ben'in tüm eşyaları için hoş bir fon oluşturuyor.

Babamın ahşap mobilyaları, renkli kapitone bir yorganla örtülü oldukça görkemli bir yatak da dahil. İki büyük çatı penceresi gündüzleri bolca ışık veriyor olmalı. Ancak şu anda rüzgâra ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura karşı gürültülü bir şekilde itiraz ediyorlar. "Burası çok rahat. Çok kır evi gibi."

Güçlü eller omuzlarımı kavrayıp beni döndürmeden bir saniye önce sırt çantam havada süzülerek yanımdan geçip gidiyor. Kendimi Ben'in devasa sırtışıyla karşı karşıya buluyorum. Dudaklarıma ağır bir öpücük kondurmakta tereddüt etmiyor ve ben de ona doğru eğilmekte tereddüt etmiyorum, dilinin benimkine karşı verdiği his sarhoş edici. Sonunda serbest kaldığında, kolları hâlâ belime sarılıyken, o alçak sesle mırıldanıyor: "Bu harika bir sürpriz oldu."

"Gerçekten mi? Çünkü insanları pek de hoş olmayan şekillerde şaşırtmamla tanınırım," diye takılıyorum. Temiz ve sabunlu kokusunu içime çekmek için ellerimi onun geniş göğsüne koyuyorum. Nasıl olduğuna inanamıyorum. çok özlemişim.

Yanağını başımın üstüne koyarken kıkırdıyor. "Sende sevdiğim şeylerden biri de bu."

İlk kimin uzuvları sertleşti emin değilim ama o cümle -o kelime- ağzından çıkar çıkmaz, ikimizin de içinde kesin bir gerilim oluşuyor.

Önce Ben gevşiyor, iniltisi beni tekrar ona doğru kıvırıyor. "Bununla ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Bana deliler gibi aşık olduğunu tabii ki." Bu konuda pek çok kez şakalaştık. Şimdi gerçek olması için her şeyimi verirdim. Başımı geriye atıp bakışlarıyla buluşmaya zorlarken nefesim titriyor, örtmeye çalıştığım gerçeği görmemesini umuyorum.

Kazara ona karşı gerçek duygular beslediğimi.

Ama yapıyor. Anında. Ya da en azından bir şey görüyor. Parmak eklemleri yanağımı sıyrırken yüz hatlarında temkinli bir ifade belirliyor. "Sorun nedir?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum -ne diyeceğim, hiçbir fikrim yok! Onu korkutmadan bu konuyu nasıl açacağım? Ama gelen bir telefon beni kurtardı.

Telefonu. Ben telefonu kaldırıyor ve Mason'ın adını görüyorum. "Ona geleceğini söyledin mi?" Ben soruyor.

"Evet."

"Onu alsam iyi olur o zaman." Cevap vermek için ayrılırken başıma hızlı bir öpücük bırakıyor. "Hey, Mace. N'aber? Evet, az önce geldi. Huh . . . . Hayır." Bana baktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Tamam."

Çantamın fermuarını açıp içindekileri yatağa boşaltırken dalgın dalgın dinliyorum; yarın giyeceğim ve neredeyse üç saat boyunca bisikletimin arkasında buruşuk bir şekilde durduktan sonra ütülenmesi gereken sade siyah elbisem de buna dahil. Neredeyse yağmuru yeniyordum. Ben garaj yolundan yukarı çıkarken bastıran sağanak yağmur ve Ben'in beni omzuna asarak mağara adamı rahatlığıyla eve doğru yürümesi sayesinde üzerimdeki her giysi sıırılsıklam oldu. Donuyorum ve buradaki düşük sıcaklık kesinlikle yardımcı olmuyor. Ceketimin fermuarını açıyorum ve bir sandalyenin arkasına atıyorum. Sırada botlarım ve çoraplarım var. Kısa süreliğine de olsa pijamalarımı giymeye niyetliyim.

"Bunun ... olduğuna emin misin?" İçini çeker. "Tamam, evet, sanırım. Yarın görüşürüz, dostum."

Kaşlarımı çattım. "Ne istiyormuş?"

Ben'in kolu ağır bir şekilde yanına düşüyor, yüzünde okunamayan bir ifade ürkütücü bir şekilde sakinleşiyor. Düşüncelere daldığı çok belli olan uzun bir duraklama oluyor, gözleri benim üzerimde, çantamda ve etrafa saçılan tüm kıyafetlerde geziniyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Beni biraz korkutuyorsun, Ben. Neyin var?"

Telefonunu masaya fırlatmadan önce verdiği küçük nefesi duyuyorum. "Fırtınayla birlikte buraya gelmen konusunda endişeliydi, hepsi bu."

"Emin misin? Çünkü bu gece gerçekten garip davranıyordu. Bana sarıldı."

Ben durduğum yere doğru yürürken gülümsüyor. Yüzünü boynuma daldırıp, ağzının oyalanmasına izin veriyor.

Vücudum titriyordu. "Ne, büyük bir ayı sarılması gibi mi?"

"Daha çok bir kirpiyi kucaklıyor gibiydi."

Ben kıkırdar. "Mason tuhaf bir adam. Tuhaf adamlar tuhaf şeyler yapar."

"Bunu yaparken üvey kardeşim hakkında konuşmayı kes," diye mırıldanıyorum, sesinin gürültüsü tenimi gıdıklarken başımı geriye atıyorum.

"Tamam." Birden ortadan kayboldu. Tam zamanında döndüğümde yatağın üzerinde süpürme hareketi yaptığını ve her şeyi yere saçtığını görüyorum.

"Hey!"

"Ödeşme bir sürtüktür."

Gülümsüyorum, zihnimde Cancún'a dair puslu bir anı canlanıyor. "Margarita mı içiyordun? Çünkü bence bu, iki yanlışın kesinlikle bir doğru yapmadığı zamanlardan biri." Merak ediyorum, eğer onun üzerine kusmamış olsaydım, o gece gerçekten yatmış olsaydık, şu anda burada duruyor olur muydum, bağlanmaktan kaçınan bir adama ona aşık olduğunu nasıl söyleyeceğini merak ediyor olur muydum?

Uzanıp elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, ta ki beni yatağa itene kadar, parmakları ustalıkla kemerimi çözüyor. "Kıyafetlerin ıslak. Çabucak onlardan kurtulmalısın." Adam kadınları soymayı bir sanat haline getirmiş çünkü bir şekilde üzerimdeki her bir giysiyi rekor bir sürede ve benim yardımım olmadan çıkarmayı başarıyor, ta ki kendimi yatağın üzerinde çırılçıplak uzanmış, gözleri vücudumda gezinirken bulana kadar.

"Tavan arasının yeniden yalıtılması gerekiyor," diye onaylıyor vücudumdan bir ürperti geçerken. Açıkçası soğuktan olduğunu sanmıyorum.

"Ben yine çıplağım. Ve sen yine değilsin."

Ben, sırlıklam siyah tişörtünün arkasını yukarı çekip başının üzerinden geçirdikten sonra kollarından aşağı kaymasına izin veriyor ve kaslarının pürüzsüz çıkıntılarını ortaya çıkarıyor. Şimşek gökyüzünde sık sık zikzaklar çizerek tavan arasını doldururken

beyaz ışık parıltılarıyla odayı aydınlatırken, onun kot pantolonunu indirişini ve boxer külotunu da onunla birlikte çıkarışını izliyorum. Kendimi bir yatakta uzanmış ve karşımda çırılçıplak, çok çekici ve çok tahrik olmuş bir Ben'e bakarken buluyorum. Bu manzara karşısında nefesim kesiliyor.

"Bir sorunun var gibi görünüyor," diye düşünüyorum, eski Cancún kasetini tekrar izlerken dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve utangaç olsam da bacaklarımı onun için açıyorum. Ben bir kadının vücudunu gerçekten takdir eden bir adam. Sadece bir kadının vücudunu değil. Görünüşe göre benim vücudum. Dolgun kalçalarım, yumuşak kıvrımlarım. Benim en büyük güvensizliğim onun en büyük tahriki gibi görünüyor.

"Hiçbir fikrin yok." Kare çenesindeki ani gerginlik onu daha da yakışıklı yapıyor, yatağa dalıyor, kalçalarımın arasında bir dinlenme yeri buluyor, dirsekleri omuzlarımın her iki yanındaki şilteye gömülüyor. İri bedeninden yayılan ısı hiç şüphesiz havadaki soğuğa karşı koyacaktır.

"Bütün hafta boyunca bunu düşünmekten kendimi alamadım." Ellerinden biri piercingime uzanıyor ve onunla nazikçe oynuyor, onun yapabileceğini hayal ettiğimden çok daha nazik bir şekilde. "Bir güzellik kraliçesini reddettiğimi biliyor muydun?"

Anında mideme bir gerginlik doluyor. "Üzerinde çalışman gereken filtreyi hatırlıyor musun?" Güzellik kraliçesini geri çevirmezse ne olur? Ya da Twinkie'yi? Bu bana ne yapar? Bize? Buna? Bunu sonsuza dek kaybedeceğiz! Olacak olan bu.

Ona bakıyorum ve dilimi ısıırıyorum, kendi süzgecimin beni yanıltacağından korkuyorum. "Neden?"

Meraklı mavi gözleri yüz hatlarımı inceliyor. Göğsüme çarpan kalbinin hızını ve yoğunluğunu fark etmemek imkânsız. Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve basitçe cevap veriyor: "Ondan hoşlanmıyordum."

"Bir güzellik kraliçesinden hoşlanmıyor musun? İmkânsız." Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bundan çok şey çıkarabilirim. Sadece tek bir şey okumak istemem bunu gösteriyor. Ve korkutucu.

Bunu kendime neden yapıyorum? Bunu yaptığımda umursamıyormuş gibi davranamam. Bu, tüm duygularımı bir kavanoza atıp ağzını kapatmak gibi bir şey olur. Beni tanıyan herkes patlama garantisini ve sonrasında yaşanacak yıkımı tahmin edebilir.

"Biliyorum. Şok edici, değil mi?" Gözlerindeki parıltıyı yakaladım. Çabucak kayboluyor. "Neyin var senin? Kötü görünüyorsun."

"Bu gece Jared'i gördüm," diye birden ağzımdan kaçırdım. Sanırım başlamak için en iyi yer burası.

Ben'in şimdi bir göğsünü avuçlayan eli donuyor. Sert bir yutkunmayla adem elmasının sallanışını yakalıyorum. "Ve?"

"Bana beni sevdiğini söyledi. Ayrıldığımız için pişmanmış ve beni geri istiyormuş."

Ben'in alnı benimkine yaslanmak için eğiliyor. Dışarıda gök gürültüsü devam ederken, fırtına şiddetini artırmaya devam ederken, tam bir sessizlik içinde öylece yatıyoruz. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en yavaş ya da en uzun fırtına; Florida'da çoğu fırtına sert ve hızlı bir şekilde vurduktan sonra hızla yoluna devam eder.

Sonunda bir iç çeker ve başını kaldırıp pencereden dışarı bakar, çenesindeki hafif kirli sakal parlak ışık parıltılarıyla görünür hale gelir. "Bunun olacağını bilmeliydim," diye mırıldanıyor, başını salladığı neredeyse fark edilmiyor. "Hak ettiğimi buldum, değil mi?"

Üzerimden yuvarlanıp tüm sıcaklığını ve şefkatini alıp sırt üstü yattığında kaşlarımı çatıyorum. Bir eli başının arkasına kayıyor. "Bir şey mi kaçırdım?"

Ben'in yumuşak kahkahası loş tavan arasını dolduruyor. "İroniye bak. Biliyor musun, annem ve Elsie sana karşı bir şeyler hissettiğim konusunda başımın etini yemeye başladıklarında, onları başımdan savmaya çalışıyordum." Başını yana eğiyor, hüzünlü gözlerini benimkilere dikeyyor. "Artık daha fazlasını istediğimi kendime itiraf ettiğime göre, hiç şansım yok. Öyle mi?"

Kalbim iki beden büyümüş gibi hissediyorum. Ne? Bunu doğru mu duydum?

Ben daha fazlasını mı istiyor? Kafa karışıklığı ve heyecan girdabı içimden geçerken dirseklerimin üzerinde doğruluyorum.

Bir kasırga gibi. Ama sonra . . . "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir elini havaya kaldırıyor ve kesin bir ifadeyle, "Buraya bana o pislikle tekrar bir araya geleceğini söylemeye geldin, değil mi? Bu yüzden mi bu gece buraya geldin?"

"Jared'le tekrar birlikte olsaydım, sence burada seninle çıplak yatıyor olur muydum?" Elimde değil ama ona kızmış gibiyim.

Sözlerimi düşünürken uzun bir duraksama oldu. Sonra omuz silkiyor ve dudağında mahcup bir gülümseme beliriyor. "Bilmiyorum. Elimden almadan önce beni son bir kez daha gezdireceğini mi düşündün?"

"Hayır, sen . . . ugh!" Yastığa geri düşerken gözlerimi deviriyorum. Bundan daha iyi bir oyun olamazdı. Daha beş dakika önce Ben'in gerçekten nasıl hissettiğimi görmesinden korkuyordum ve şimdi gidip bunun tek taraflı olmadığını itiraf etti.

Bu her şeyi değiştirir.

"Yani onunla tekrar bir araya gelmeyeceğini mi söylüyorsun?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

"Hayır!" Gerginlik vücudumdan kayıp giderken birden gülesim geliyor ve uçuşan kelebeklere yol açıyorum.

Yanımda, dudaklarından sessiz bir "Tanrıya şükür" mırıltısının çıktığını duyuyorum, ardından daha yüksek sesle "Neden olmasın?" diyor.

"Cancún'da yakaladığım şu ahmak yüzünden. İşte bu yüzden." İşte böyle. Pek romantik sayılmaz ama Ben ve ben hiçbir zaman şiirsel konuşmadık.

"Ciddi misin? Bekle. . . Ben ahmağım, değil mi?"

Bıkkınlıkla iç çektiğimde, önceki pozisyonunu almak için üzerime yuvarlanıyor, yüzündeki geniş sırıtış geri geliyor. "Peki, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Bir sonraki sözlerimi düşünürken ağzımın içini çiğniyorum. Biz her zaman açık sözlü dürüstlükten yanaydık. Şimdi değişmenin bir anlamı yok. "Bu, senin çapkın ana kuzusu futbol oyuncusu kışını tamamen kendime istediğim anlamına geliyor ve eğer yakalarsam

Twinkie'lerle, güzellik krali eleriyle ya da başka biriyle birlikte olursanız, çok hızlı ka sanız iyi olur çünkü sizi avlarım."

Parmakları yüzümdeki sa  tellerini fırçalıyor. "Seni böyle incitebilece imi d   nseydim bunu asla d   nmezdim, biliyorsun değil mi?"

Sadece başımı sallayabiliyorum, ama bu yeterli. İnsanlar Ben'de bulabilecekleri tüm kusurlara rağmen, ondan daha büyük, daha nazik bir kalbe sahip birini asla bulamayacaklar.

Ve böylece aramızda muazzam bir şey de i ti.

E iliyor ve derin, muhtaç bir öpücükle a zımı yakalıyor, ba ım yastı a gömülüyor, nefes nefese kalıyorum. Prezervatif almak için yan masaya uzandı ında çok az farkındayım. Prezervatifi yırtıp açıyor ve kolaylıkla takıyor - tek elle, daha az değil-  p c   n  hiç kesmeden içime yumuşak bir şekilde itiyor.

Vücudum onu kabul etmeye çoktan hazır.

Hepsini.

34. Bölüm

■ ■ ■

BEN

Buna inanmıyorum.

Ben Morris'in bir kız arkadaşı var. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Bedensel zarar verme tehditleri dışında, ayrıntılara girmedik.

Başımı çevirip Reese'in hareketsiz halini inceliyorum, uzun, yavaş nefesler alıyor, başı kolumun kıvrımına gömülmüş, sıcak, çıplak vücudu bedenimi emiyor. Uyuyan bir ejderha gibi, uykudayken çok huzurlu, bilinçliyen çok ateşli. Ve ben onun tekrar kendine gelmesi için sabırsızlanıyorum.

Bu gece aydınlatıcıydı.

Onu elde ettiğinden emin olan ukala bir göt olmaktan, eski sevgilisine geri döneceğini düşünerek bağırsaklarımın dışarı fırladığını hissetmeye, her şeyi bana anlatırken tamamen kendinden geçmeye gittim.

Reese beni istiyor, sadece beni.

Keşke o mor saçlı kızın sarhoş haliyle sandalyesinden kayışını izlediğim zaman bilseydim. Kendi kendime gülümsüyorum, kollarımın onun küçük bedenine dolanmasına engel olamıyorum.

Josh'un daha önceki sözleri aklıma kazınıyor. Babamın hatalarının ve yanlışlarının hayatımı nasıl yaşayacağımı belirlemesine izin vermek yapabileceğim en büyük hata. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, yaptığım şey bu. Babam gibi olacağımdan korktuğum için Reese gibi bir kızın elimden kaçmasına izin vermek beni sadece sefil ve yalnız bir hayata sürükler. İronik olan şu ki, babam gibi olsaydım

Zaten burada, ulaşabileceğim bir yerde olmasaydı bunu takdir ederdim. Bana kaybedecek neyim olduğunu gösteriyor.

Ona doğru eğildim, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım. Yanıt olarak zayıf bir inilti çıkarıyor ama onun dışında kıpırdamıyor. Onu uyandırmak istiyorum ama yapmayacağım.

Yarın hepimiz için uzun bir gün olacak.

Bu bana şunu hatırlattı. Onu mümkün olduğunca nazikçe üzerimden kaldırıyorum ve küçük bir protesto miyavlamasıyla doğruluyorum. Yatağın yanındaki duvara yaslanmış sırt çantasına uzanarak, Mason'ın daha önce aradığında tarif ettiği dış cebin fermuarını sessizce açıyorum. İçinde, elastik bir bantla sıkıca paketlenmiş zarf yığını duruyor.

Bunca yıldır sorduğu soruların cevapları.

Jack ve Mason bunu bana yaptırarak ne düşünüyorlar bilmiyorum. Mason bu akşam yemekte ona her şeyi göstermeyi planladıklarını söyledi. Bu delilik. Böyle bir haberi bir tabak patates kızartmasıyla nasıl verirsin anlamıyorum. Yine de Reese gibi bir kıza bunu söylemek için iyi bir zaman değil sanırım. Burada, sevdiğini söyleyebileceğim bir yerde, medeniyetten uzakta, onu dizginleyecek ben varken yapmak en iyi seçenek olabilir.

Umarım o da bu şekilde görür.

Bölüm 35

REESE

"Hepinizin birbirinize bu kadar benzediğine inanamıyorum," diyorum, ayakta duran ve Quincy'ye topla sataşan iki küçük sarışın kızı izleyen Morris çocuklarına bakarak. Köpeğin dikkati kızlar ve insan kalabalığı arasında gidip geliyor, sanki topu mu yoksa küçük kâğıt tabaklardan düşecek yemek artıklarını mı tercih edeceğine karar veremiyor.

"Evet, bunu çok sık yaşıyoruz." Ben'in kolu omzuma yerleşip beni sıkıca kavrayınca içgüdüsel olarak Ben'in yanına kıvrılıyorum.

"Ama tabii ki en yakışıklı sensin," diye alaycı bir şekilde ekliyorum, ondan önce davranarak.

"Öyleyim. Bunu sakın unutma," diye kıkırdayarak alay ediyor ve ben de onu öpme isteğine karşı koyuyorum. Jack ortalıkta dolaşırken herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunurken çok dikkatli davranıyoruz. Bir noktada, Ben'le birlikte olduğumuzu ve arkadaşlığı çoktan aştığımızı ona söylememiz gerekecek. Jack, Ben'in Warner'da kalmasına izin vermezse ortalığı ayağa kaldırmaya ve işten ayrılmakla tehdit etmeye karar vermiş olsam da, birlikte nasıl çalışacağımızı gerçekten bilmiyorum. Adam bana bir şekilde dokunmadan benimle aynı odada kalamıyor ve orada başka kimin olduğunun bir önemi yok gibi görünüyor.

Bu sabah erken saatlerde tüm ailesiyle ilk kez tanışırken kıcımlı çimdiklediğinde bunu kanıtladı.

Beş Morris çocuğuyla aynı odada olmanın nasıl bir şey olduğunu ve Ben'in bir anomali mi yoksa uyumlu bir takımın parçası mı olduğunu merak ediyordum. Nihayet çatı katından çıkıp hareketli güneşlenme odasına girmeme izin verildiğinde bunu hemen anladım. Tüm Morris klanı ve ortakları oradaydı, hamur işleri, taze meyveler ve nefis kokulu kahve ile dolu bir masadan otlanıyorlardı.

Gülmek. Gülümsemek. Bu büyük, hüzünlü eski evi umutsuzca arzuladığı şeyle yeniden doldurmak.

Bir aile.

Beş dakikalık tanışma faslından sonra -Ben'in kardeşi Jake dün gece odalarından gelen rahatsız edici gürültü hakkında yorum yapma ihtiyacı duyunca yüzüm kızardı- aralarındaki bağın fiziksel benzerlikten çok daha öteye gittiğini görebiliyordum. Bu beş çocuk ve annelerinin sekiz yıldır bu çatı altında bulunmadıkları fikri akıl almaz görünüyor. Dışarıdan izleyen hiç kimse buna inanmazdı. Yine muhtemelen, fiziksel özellikleri çocuklarının her birinde görülebilen bir adamın, hayatlarına birbirlerini terk etmelerine neden olacak kadar karanlık bir kasvet saldıgına da inanmazlardı.

Ben'in babası için düzenlenen tören on mil ötedeki eski beyaz bir kilisede yapıldı ve beklendiği gibi ciddiye. Beklenmeyen şey ise törene katılan kalabalıktı. Joshua Senior çok fazla kalıcı arkadaş edinmemiş olsa da Bernard ve Morris aileleri kesinlikle edinmişti. Bu insanlar saygılarını sunmak için kiliseyi doldurdular ve iki yüzden fazlası geç bir öğle yemeği için aileyle birlikte koruya döndü.

"Şimdi ne olacağını düşünüyorsun?" Ben kaşlarını çatır. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani yarın, gelecek hafta ve gelecek ay. Herkese bir bakın." Ailesini işaret ediyorum -Jake kız arkadaşının arkasında duruyor, kolları karnına dolanmış; Rob ve karısı çocuklarına gülüyor; Elsie ve Josh kol kola girmiş ve gülümsüyorlar. Kabul ediyorum, onları daha önce tanımıyordum ama

Hepsi çok memnun görünüyor. Ve Wilma . . . Kadın bütün gün mendiliyle gözlerini sildi durdu. Tören sırasında, o gözyaşlarının kocasını kaybettiği için döküldüğünü biliyorum. Ama çoğunlukla gördüğüm üzüntü değildi.

Minnettarlık ve rahatlamaydı.

"Bu evin gürültü ile dolu olması gerekiyor. Wilma'nın çocuklarını görmesi gerekiyordu. Torunları etrafta koşturuyor, gülüyor ve o eski büyük salıncakta sallanıyor olmalı. Quincy bile şu anda cennette!"

Ben kıkırdar. "Yakında kendini köpek cennetinde bulacak. Tüm bu heyecan için fazla şişman."

"Ama bugünden sonra ne olacak?" Bastırıyorum. "Lütfen bana konuştuğunuzu söyleyin. Bir şeyler değişmek zorunda. Wilma'nın iyiliği için, bu korunun iyiliği için ..." Herkes gittiğinde Wilma'nın ne kadar üzgün ve yalnız olacağını düşündükçe boğazımda bir yumru oluşuyor. Koruyu daha önce ne kadar sevmiş olsam da, şimdi en iyi halini -canlı halini- gördüğüme göre, onu tekrar böyle sessiz ve boş görmeye dayanamıyorum.

Ben iç geçirir. "Henüz emin değilim Reese. Artık herkesin başka bir yerde bir hayatı var. Neler olacağını göreceğiz."

"Bunu gerçekleştirmelisin, Ben. En azından tatillerde, doğum günlerinde ve ..." Aklıma bir fikir geldi. "Jake ve Rita burada evlenmeli. Bunu ona söylemelisin."

"Elbette!" Ben'in yüzü geniş bir sırıtışla yarıılırken bir elini ağzının üzerine kapatıp bağılıyor, "Jake! Reese, sen ve Rita'nın düğününüzü burada yapmanız gerektiğini düşünüyor!"

"Ben!" Sözlerini kesmek için yumruğumu Ben'in kaburgalarına vurmakta yeterince hızlı değilim ve ağabeyinin ona attığı ters bakıştan Jake'in bu sözlerden etkilenmediğini anlıyorum. Rita bunları duyduysa bile, ki duyduğuna eminim, iki küçük kıza odaklanmaya devam ederek belli etmiyor.

"Benjamin, kardeşini rahatsız etmeyi keser misin?" diye sesleniyor Wilma'nın sert sesi. Arkamızı döndüğümüzde onun Jack ve Mason'ın peşi sıra mesafeyi kapattığını görüyoruz. İçgüdüsel olarak Ben'in bedenine yaslandığım rahat köşemden aynı anda uzaklaşıyorum.

O sırada kolu yavaşça omuzlarımdan çekiliyor, ta ki sadece eli sırtıma yerleşene kadar.

"Ben, Jack de bana işte senden ne kadar etkilendiğini anlatıyordu" diye açıklıyor Wilma, oğluna gülümseyerek, yüzü gururla dolu.

"Bir patron gibi düzeltme yaparım," diye alay ediyor Ben iyi huylu bir şekilde. "Yine de neden hukuk fakültesiyle uğraştığını anlamıyorum, Sırtını yaslayabileceğin bu yer varken. Burası nefes kesici," diyor Jack, ellerini kaldırıp çevremizi işaret ederek.

"Öyle," diye kabul ediyor Ben.

"Belki sen ve Mason başka bir zaman Reese ile birlikte gelebilirsiniz. Onu buraya çok sık bekliyorum."

Aman Tanrım, Wilma. Yanımdaki Ben'in derin nefes alışı bana onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü söylüyor.

Sanırım hepimizin gözleri -Mason da dahil- Jack'e kilitlenmiş, tepkisini bekliyor ve ne olabileceğini merak ediyor.

O gri gözler, sanki sessizce bir şeyi kabul ediyormuş gibi başını eğerken içten bir gülümsemeyle yumuşar. Belki de öyledir. "Bir ara memnuniyetle onu ziyarete geliriz. Keşke bugün daha uzun kalabilseydik ama kısa süre sonra Miami'ye doğru yola çıkacağız." Wilma'ya dönerek, "Kaybınız için tekrar çok üzgünüz. Yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa lütfen Ben'e haber verin."

Wilma, Ben ve bana bakıp göz kırpmıyor, o sırada ön verandadan bir kadın ona sesleniyor. "Çoktan geldiniz. İzninizle, mutfakta bana ihtiyaç varmış gibi görünüyor." Jack ve Mason'ın ellerini sıkmak için uzandı. "Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim." Bununla birlikte dönüp aceleyle eve doğru ilerliyor.

"Pekala, Reese's Pieces, sanırım hafta sonunda görüşürüz, ha?" Jack yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle şöyle der.

Elleriyle kollarımı kavrayarak bir adım öne çıkıyor. "Ve unutma, biz her zaman senin yanındayız." Ben'e dönüp okunamayan bir bakış atarken gözlerinde endişe parıldıyor. "Bu hafta sonu kızıma iyi bak."

"Yapacağım."

Ben'in omzuna bir tokat atar. "Yapacağını biliyorum."

Onların gidişini izlerken kaşlarımdaki derin çatıklığı hissediyorum. "Tamam, gördün mü? Şimdi Jack de garip davranıyor. Sence de öyle değil mi?"

"Şey ..." Ben dönüp bana uzun ve sert bir bakış fırlatırken bunu uzatıyor. O kadar uzun ki, beni kıvrandırmaya başladı.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Dişlerini gıcırdatarak çimenliğe üstünkörü bir bakış atıyor. "Sanırım burada yeterince yüzümü gösterdim." Bakışlarını tekrar bana çevirerek, "Hadi biraz gezelim," diyor.

36. Bölüm

BEN

"Burada günün bu saatlerini seviyorum!" Reese kumul arabasını dördüncü vitese takıp patikadaki bir çukurdan kaçınmak için direksiyonu kırdığında, öğleden sonra Kasım güneşi ufukta alçalmaya başlarken motorun gürültüsü arasında bağıyor.

"Bu hafta cenaze sayısını artırmamak olmaz mı?" Bağıyorum, parmak eklemlerimle takla barını kavıyorum. Kadın direksiyon başında tam bir manyak. Henüz nasıl kaza yapmadığını bilmiyorum ve artık motosiklete binmesini istemediğimi düşünmeye başlıyorum çünkü kaza yapması an meselesi. Anahtarları ona vermemin tek nedeni, kafasına dev bir bomba atmadan önce biraz eğlenmesi gerektiğini bilmemdi.

"Buradan sola." Büyükbabamın eski sarı kamyonunu görüş alanımıza sokarak köşeyi dönerken işaret ediyorum ve onu tutuyorum.

Patinaj yaparak duruyoruz, arkamızda bir toz bulutu yükseliyor ve Reese'in ışıltılı gülümsemesi bu planı ikinci kez tahmin etmeme neden oluyor. Belki de onu toplayıp tavan arasındaki odamıza geri götürmeliyim. Ama hayır. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bunu bilmesi gerekiyor ve ben her zaman "yara bandını yırtıp atacak" türden bir adam oldum. Eğer bu tür bir haberi ona hemen söylemek yerine beklediğimi öğrenirse, bana bir daha güvenmez. Bu fikir bile midemi bulandırıyor.

Anahtarları kontaktan çekip çıkarıyorum -eğer kaçacaksa, yürüyerek kaçması gerekecek- ve kumul arabasından iniyorum. Bastonu elime alıp yıllardır yaptığım işlemi yapıyorum, içinde yaşayan her şeyi korkutmak için kamyoneti tıkırdatıyorum.

Kot pantolonunu ve tişörtünü giymiş olan Reese kendini bagaj kapağının üzerine atıyor. Dudaklarında nadir görülen, huzurlu bir gülümseme var. Bunu daha önce onda gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Orada öylece durup uzun bir süre ona bakmak bedenimi hareketsiz bırakıyor.

Kaybetmek üzere olmasından nefret ediyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Tereddüt ettim. Sonra elimi uzatıp kotumun arkasına sıkıştırdığım zarf yığınının çıkarıyorum.

Reese'in gözleri kısıılır. "Mason dün onlardan yedi."

Başparmağım beş beyaz ve bir sarı zarfın arasında geziniyor. Sarı olanı sonuna kadar saklamam gerekiyordu. "Mason'la son zamanlarda baban hakkında mı konuşuyordunuz?"

"Evet. Geçen hafta. Geçen hafta." Gözleri zarflara kaydı. "Neden?"

İç çekerek, bagaj kapağında onun yanına oturmak için ilerliyorum. "Mason Jack'e eski sevgilinden bahsetti. Adamın Miami'de yaşadığını ve yeniden evlendiğini, senin de onunla nasıl görüştüğünü. Mason onu cezalandırmak için bir görevde olduğundan endişeleniyor."

Reese'in başı yüksek bir iniltiyle arkaya düşer. "Kahretsin! Sana o adama güvenilmeyeceğini söylemişim!"

"Dur bakalım, Reese. Bitirmeme izin ver." Durakladım. "Mason endişeliydi; bu yüzden bir şeyler söyledi. Ve tabii ki Jack de endişelendi. Seni Jacksonville'den aldığından beri senin için endişeleniyordu. Bu kadar kötü yaralandıktan sonra annen gibi acı çekeceğinden endişeleniyordu."

"Ben Annabelle değilim!" Yanakları öfkeden kıpkırmızı oluyor ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırmama neden oluyor.

Şu ana kadar pek iyi gitmiyor.

"Olmadığını biliyorum. Ama sadece dinle. Mason'la her ne konuştuysanız... babanı bulmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü, böylece hikayenin onun tarafını öğrenebilirdin. Nasıl bir adam beş yaşındaki çocuğunu lokantada bırakır ve nedenini öğren. Belki iyi bir sebebi vardır. Belki de sadece bir pisliktir ve annen ondan nefret etmekte haklıdır. Ama bilmek güzel, öyle değil mi?" Babamın ne olduğunu ve daha da önemlisi ne olmadığımı bilmek son birkaç gündür bazı önemli kararlar almama yardımcı oldu. Beni burada Reese'le birlikte oturmaya iten karar da buna dahil. "Jack de onunla aynı fikirdeydi. Pazartesi sabahı şirketin özel dedektifini aradı ve adamdan bu konuyu araştırmasını istedi." Derin bir nefes alıyorum. "Onu buldu, Reese. Babanı buldu. Aramaya nereden başlayacağını bilersen o kadar da zor olmadığı ortaya çıktı."

Normalde pembe olan yanakları bembeyaz olana, karamel gözleri hastalıklı bir sarıya dönüşene kadar Reese'in yüzündeki kanın çekilişini izliyorum. "Peki, nerede o?" Bir çırpıda çıkıveriyor ağzımdan, ama öfke gibi görünen şeyin aslında korku olduğunu biliyorum. Dikkati elimdeki zarf yığınının yöneliyor. Bir tanesinin üzerinde "Gönderene iade" damgası var. Diğerleri hiç postalanmamış bile.

İlkini titreyen eline tutuşturuyorum.

Boğazını temizleyerek mührü yavaşça kaldırıyor. "Bunlar zaten açılmıştı." Sesinde yoğun bir suçlama var. "Bunları okudun mu?"

"Hayır." Mason, Reese'e onu mahvedebilecek bir şey vermek istemediği için önce Jack'le birlikte onları okuduklarını itiraf etti.

Derin bir nefes alarak ilk mektubu çıkardı, Reese'inkine benzer ama biraz daha düzgün bir el yazısı olan tek satırlık bir kâğıttı.

Yapabileceğim başka bir şey yok, bu yüzden sessizce yanında oturuyorum ve sonuncusunu bitirdiğinde ona yeni bir zarf veriyorum.

Gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlamasını izlemek.

Ve ona sarı olanı, içinde resmi raporun bir kopyası olan ve ön yüzünde belirgin bir damga bulunan olanı uzattığımda, kıpırdamadan dönüyor.

"Bunca zaman sonra, gerçekten de tıpkı onun gibiyim, değil mi?" diye fısıldarken sesi titriyor.

Bölüm 37

REESE

Ben'in Jetta'sı, Yunan mitolojisinden fırlamış gibi duran gösterişli beyaz evin önüne yanaşır; sıra sıra sütunları ve dairesel araba yolunun ortasındaki üç kademeli devasa su fıskiyesi düpedüz gülünçtür. Dört Numaralı Koca paradan geliyor, hem de çok paradan.

"Burası rahat görünüyor," diye sırtarak gözlemliyor Ben.

"İçeriye görene kadar bekle," diye mırıldandım. "Morg gibi görünüyor." Geniş yerleşim planı ve mobilya eksikliği sayesinde, aynı zamanda gösterişli bir yardım balosu için ideal bir ev.

Arabanın kapısı açılıyor ve vale bana elini uzatıyor, ancak saten elbisemin katlarını topladıktan sonra kabul ediyorum. Jacksonville'e gitmeden önce hazırlanmak için zamanım olsun diye Lina ve Mason bu sabah elbiseyle birlikte koruya gelmişlerdi. Neyse ki, sanki vücuduma özel olarak tasarlanmış gibi tam oturdu. Kutuda bulduğum fiyat etiketine bakılırsa, öyle de olabilir.

Ben arabanın yanına geliyor, son dakikada kiraladığı siyah inci smokinin içinde tam bir Ken bebeği gibi görünüyor ve bana kolunu uzatıyor. Eğer burada farklı koşullar altında olsaydık, muhtemelen onu kravatından tutup sürükleyebileceğim yerler arıyor olurdu, o kadar çekici görünüyor ki. "Anneni en son ne zaman gördün?" diye soruyor, adımlarını benimle birlikte yavaşça atarak. Temkinli bir şekilde.

"Jared'la evlendikten hemen sonra. Dört Numara büyük bir aile kahvaltısı yapmak istedi."

"Yani, ne gibi ..."

"Bir buçuk yıl önce."

İnançsızlıkla başını sallıyor. "Nasıl gitti peki?" "Müthişti. Annabelle bana, bu iş için gerekenlere sahip olmadığımı söyledi."

Jared'in ilgisini çekmeye devam edersem beni terk eder." Ve şimdi sanırım nedenini biliyorum.

Ben konuk listesini hazırlayan adamla konuşurken gözlerim her yaştan şık giyimli insan kalabalığının üzerinde geziniyor. Dün öğleden beri benimle ilgileniyor, bir yandan da zihnimi meşgul ediyor ve beni güldürmek için aptalca şakalar yapıyor. Babasını daha yeni toprağa verdiğimizizi düşünürsek garip. Tam tersi olmalıydı.

Hem sahte hem de gerçek bir müzik, sohbet ve kahkaha uğultusunun içine adım atıyoruz. İkinci kata çıkan güzel O'Hara merdivenleri konuklara kapalı ve bir fotoğrafçı onları çekerken yumuşak klasik müzik çalan kemancılarından oluşan küçük bir orkestra ile kaplı. Smokinli servis elemanları kalabalığın arasından süzülmekte, gümüş meze ve şampanya tabaklarını kolaylıkla dengelemektedir.

Bu partiye harcanan onca paranın doğrudan hayır kurumlarına gitmesinin daha iyi olacağını düşünmeden edemiyorum. Bu Annabelle'in en iyi hali.

Bu gösterişli partilerden hiç hoşlanmadım, kot pantolon ve tişörtle gelebileceğim Jack'in yazlık arka bahçe barbekülerinden birini tercih ettim. Yine de Wilma'nın merdivenlerinden Harley'imın yarı fiyatına mal olan bir elbiseyle indiğimde Ben'in yüzündeki ifade buna değdi.

Ben, elini dirseğine koyup gülümseyerek bir sunucuyu durdurur. "Affedersiniz, Bayan Donnelly'nin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" Bu Annabelle'in son soyadı. Onları takip etmek zorlaşıyor.

Genç kadın ona bakarken kızarıyor. "Konservatuarda eğleniyorum."

Ben bana sorgulayan bir bakış fırlattı.

Gözlerimi devirerek ve sessizce "İçinde piyano olan bir sera" diye tıslayarak cevap veriyorum. Devam ederken garsondan bir sırtıma yakaladığımı düşünüyorum ama tam olarak emin olamıyorum.

"Konservatuara" giden yolu buluyoruz - evin arka tarafında, olimpik bir havuza bakan devasa bir cam oda. Normal zamanlarda asgari düzeyde döşenmiş olsa da, bu gece siyah bir kuyruklu piyano ve eski para kokusu dışında her şeyden arındırılmış. Annabelle'i orada, son derece şık insanlardan oluşan küçük bir grubun arasında buluyorum. Ayak bileklerine kadar uzanan uzun, vücuda oturan kraliyet mavisi elbisesi içinde her zamanki gibi dengeli ve ışıltılı görünüyor, soluk teni bu canlı rengin yanında daha da süt beyazı görünüyor.

Ben belimi hafifçe sıkıyor ve beni ileri doğru itiyor. Elsie'nin benim için yaptığı abartısız ama zarif yandan topuz saçıma dokunma dürtüsüne karşı koyuyorum ve ilerlerken siyah kiraz rengi katmanı gösteriyorum.

Önce Ian beni gördü. Gülümsüyor ama temkinli. Ben aptal değilim. Ona göre ben, biraz araştırma yapma zahmetine katlanan biri için, özellikle de seçim zamanlarında onu siyasi açıdan utandırabilecek, ödüllü karısının yabancılaşmış kızıyım. Tanrı bilir ona benim hakkımda neler söylemiştir. En azından benim sicilim mühürlü.

Annabelle dönüyor. Uzun boyu, kum saati figürü ve mükemmel yüz hatlarıyla her zaman çarpıcı bir kadın olmuştur. Hâlâ öyle olduğunu inkâr edemem, ancak ona daha yakından bakınca -gözlerinin şekli, tek bir kırıklık ya da kusur olmaması, dolgun göğüsleri- onu son gördüğümünden beri estetik ameliyat geçirdiğine bahse girerim.

O soğuk masmavi gözler üzerimde, elbisemde, saçlarımda, yanımdaki Ben'de geziniyor ve bir şeylerin parladığını görüyorum -şaşkınlık mı? Zafer mi? Şüphe mi? "Başaracağını sanmıyordum Reese," diyor nefes nefese bir sesle, yanağımı gagalamak için öne doğru eğiliyor, tıpkı bir tavuğun bir mısır parçasını gagaladığını hayal ettiğim gibi. Zihinsel olarak

Wilma'nın bana kondurduğu öpücükle karşılaştırım; sıcak, sevgi dolu ve çok ... anaç.

"Ben de yapacağımı düşünmüyordum," diye itiraf ediyorum. Düne kadar kararımı vermiştim.

Ve sonra tüm hikayeyi öğrendim.

Onunla yüzleşmek için bu gece buraya gelmek bazıları tarafından kötü bir zamanlama olarak görülebilir. Ama bence mükemmel bir an. Bir kere ayık olacak. Bardağının sek Perrier olduğunu garanti edebilirim. Buradaki bunca insan varken sarhoş olma riskine girmez.

Ama esas olarak, tüm bu seyircilerin önünde nasıl tepki vereceğim konusunda o kadar endişeli olacak ki, sinir krizi geçirmeye fırsat bulamayacak.

Annabelle, Ben'e dönerek, "Merhaba, ben Annabelle Donnelly," diye mırıldanıyor ve sanki Ben'in öpmesini bekliyormuş gibi elini gevşekçe uzatıyor.

"Ben Morris. Benim için bir zevk," diye yanıtlıyor Ben Morris, yüksek voltajlı gamzeli bir gülümsemeyle, kadının elini usulca kabul ederken. Ben her ne kadar ağzı bozuk bir ahmak olsa da, bir kadının tepki vermesini sağlamanın bir yolunu bulmuş gibi görünüyor. Şu anda bile, Annabelle'in gözleri elini bırakmadan önce hızla onun vücudunu tarıyor, ekstra dolgun dudaklarında ağırbaşlı bir gülümseme var. Son hatırladığımdan daha dolgun.

"Seninle konuşmam gerek," diye ağzımdan kaçırdım. "Tabii. Belki balodan sonra?" "Fazla kalmayacağız."

"Umarım en azından birkaç aile fotoğrafı için kalırsınız. Ian'ın çocukları burada olmak için uçakla geldiler. Fotoğrafçı kütüphanede hazırlık yapıyor." Onu tanımayanlar için Annabelle tedirgin görünmüyor. Yine de boynunun yan tarafındaki damar zonkluyor. Gergin.

Ben "Hank'i buldum" diyene kadar narin omzu çembere doğru kıvrılmaya başladı, varlığını çoktan reddetmişti.

Her parçası donuyor. Sahte gülümsemesi, gelişmiş vücudu, nefesi. Çok uzun bir an için, Annabelle

heykele benziyor.

"Affedersiniz, millet," diye anons ediyor, flütünü yanımdan geçen bir servis elemanının tepsisine bırakıyor, sonra da yavaş, kedigil yürüyüşüyle yanımdan geçip gidiyor, iki santimlik topukları mermer zemine vuruyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" Ben kulağıma fısıldıyor.

"Hayır. Ben iyiyim."

"Tamam. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım," diye fısıldıyor ve şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra "Sadece konuşmak için buradasın," diye hatırlatıyor.

"Evet," diye cevaplıyorum sıkı bir gülümsemeyle, sözümü tutabileceğimi umarak. Odadan çıkıyoruz ve sol tarafa, misafirlere kapalı olan sessiz bir koridora doğru ilerliyoruz. Buna şahit olan herhangi biri için muhtemelen tuhaf bir tatil Barbie bebekleri alayı gibi görünüyoruz. Kesinlikle anne ve kız gibi değil.

Annabelle bir dizi sert çift kapıyı iterek beni lan'ın ofisi gibi görünen, tavandan tabana perdeler, koyu kiraz ahşap ve siyah deriden oluşan erkeksi görünümlü bir odaya götürüyor. Ağır kapılar arkamdan kapandığında, canlı müzik ve kahkaha sesleri tamamen kayboluyor.

Ve şimdi sadece Annabelle ve ben varız.

Boğazını temizliyor. "Tam olarak ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

Bunun etrafında dans etmenin bir anlamı yok. "Babamın beni bulmaya çalıştığını biliyor muydun?"

Tekrar boğazını temizliyor. "Eninde sonunda yapacağını düşünmüştüm. Bizi terk ettikten sonra onunla bir daha konuşmadım."

"Hayır, Annabelle. Biz değiliz. Sen! Beni MaryAnn ile birlikte yeni hayatına götürmek istedi. Kaçırıldığımı bildirdiğin gün oradaydık. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyordun. Tehlikede olmadığımı biliyordun." Gözlerindeki acı parıltısını görüyorum ve gülümsüyorum, ama bundan zevk almıyorum.

"Bunu öğrenebileceğimi hiç düşünmedin, değil mi? Şanslıyım ki Jack gibi bir adamla evlendin, on altı yıl sonra bile soru sormaya başlayacak kadar beni önemsiyor."

Başını eğerek nefes almak için bir an durur gibi oluyor, göğsü birkaç kez ağır ağır inip kalkıyor. "O nasıl?" diye soruyor sonunda boğuk bir fısıltıyla. "Hank."

Dünden beri boğazımın dibinde oturan yumru, onu bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim için alevleniyor. "Tallahassee'de bir mezarlıkta. Yaklaşık sekiz yıl önce, şerit değiştirmeden önce kör noktasını kontrol etmeyen bir kamyon şoförü tarafından Harley'yle yoldan çıkarıldı."

Sözlerim yüzüne avucumla vurmuşum gibi güçlü bir tokat gibi çarpıyor. Yanaklarında ne kadar renk kaldıysa kayboluyor, gri tenli, ağzı açık kalıyor.

Jack, Hank MacKay hakkında şirketin özel dedektifini aradığında, dedektif rutin kontrollerle işe başladı - polis raporları ve ölüm ilanları. Bu onu hızla ölüm raporuna ve en yakın akrabası olan nikâhsız eşi MaryAnn Seltzer'e götürdü.

Kulağa çok kolay geliyor.

Hank bana birkaç mektup yazmıştı, bir gün onları gönderebileceği bir yer olmasını umuyordu. Ölümünden sonra MaryAnn mektupları babamın kız kardeşi Bethany MacKay'e verdi. Varlığından bile haberdar olmadığım bir teyze. Benden yirmi dakika uzakta yaşıyor. MaryAnn, Hank'in uzun süredir kayıp olan kızının bir gün MacKay ailesinin izini bulacağına dair bir önseziye sahipti.

"Babamla bir gece Miami'de grubunun çaldığı bir barda tanıştınız. Kız arkadaşından yeni ayrılmıştı. Onu gitar çalarken izliyordun. Sonra kızın biri önünü kesmeye çalışınca, birayı kızın gömleğinin arkasına döktün. Kazara olmuş gibi davrandın ama babam bilerek döktüğünü gördü." Buna gülümsedim. Bu benim de yapacağım bir şey ama saklamazdım. Zevkle kabul ederdim. "Senin dünyanın en güzel

Gördüğü ilk kadındı. Hemen çıkmaya başladınız. Her fırsatta şehre bir saat araba sürüyordu. Altı ay sonra bana hamile olduğunuzu öğrendiğinizde evlendiniz. İkiniz de bu konuda iki kere düşünmediniz."

Annabelle'den hiç duymadığım hikayeleri, ilk mektubun tüm detaylarıyla anlattığı her şeyi yeniden anlatmaya başlıyorum. Bunu yaparken, maskesini kırmakla tehdit eden duygularını görüyorum. "Sen onun memleketinde iki yatak odalı bir daireye taşındın, o da babasının garajında tamirci olarak çalıştı. Sen evde benimle kaldın." Odaya doğru bir adım daha atıyorum, gözlerim duvarda şöminenin üzerinde duran, seksi bir elbise ve kürk etol giymiş Annabelle'in boyalı portresine takılıyor. "Bundan nefret ederdin. Evde bir bebekle tıklıp kalmaktan nefret ediyordun. Küçük kasaba hayatından sıkılmıştın. Miami'ye taşınmak istedin ama Hank buna yanaşmadı; maaş getiren tek kişi oydu. Ayrıca, işi babasından devralacaktı.

"İkiniz bu yüzden çok kavga ettiniz. Genel olarak çok kavga ederdiniz. Ben üç yaşındayken bir Cuma gecesi büyük bir tartışma yaşadınız ve komşular polisi aradı. Hank o kadar kızmıştı ki birkaç saatliğine gitti. Eve döndüğünde seni kanepede sızmış buldu. Dökülmüş votka havuzunun içinde oturmuş ağlıyordum. İşte o zaman doğum sonrası depresyonu yaşadığını ve yardım alacağını söyledin. Ondan sonra, sen iyileşene kadar beni her yere yanında götürmeye başladı."

Hank'in ailesinden öğrendiğine göre -hatırlamasam da tanışmıştım- Annabelle, sarılmanın anlamsız ve imajın her şey olduğu orta gelirli bir evde büyümüş. Babama aşık olmuş.

-mavi yakalı, gitar çalan, Harley kullanan, dövmeli bir adam- büyürken öğrendiği her şeye aykırıydı. Ama bu aynı zamanda Annabelle'in bir zamanlar nasıl sevileceğini bildiğini de kanıtlıyor. Kalbinin kazanmasına nasıl izin vereceğini.

Babam beni garaja getirmeye başladı. Buranın küçük bir kız için ideal bir yer olmadığını biliyordu ama bendeki değişimi hemen fark etti: onun yanında ne kadar çok güldüğümü, gülümsediğimi ve konuştuğumu.

"Hiçbir şey daha iyiye gitmedi. Hala çok mutsuzdun, yirmili yaşlarının başında küçük bir çocukla o küçük kasabada sıkışıp kalmıştın. Tüm bunlar için ona kızmaya başladın. Bir gün eve geldiğinde seni gitmiş bulacağını düşündü." Ve bunu dilemeye başlamıştı, mektubunda itiraf etmişti.

"İkiniz ayrı düştünüz. Sonra babam MaryAnn ile karşılaştı. -Senden önceki eski kız arkadaşı, üniversiteye gittiğinde ondan ayrılmıştı. Her şey kaldığı yerden devam etti." Annabelle'in yüzüne bakmak için döndüm. "Seni aldattı." Bana hiç söylememesine şaşırdım. Hank MacKay'i suçlayabilmenin onu tatmin edeceğini düşünürdüm. Ayrıca Jared'le yaşadığım çok benzer bir durumda ne kadar acı çektiğimi bildiği için gerçeği açıklayabileceğini de düşünürdüm. Ürkütücü derecede benzer bir durum. Elbette, bu çok daha kısa bir ilişkiydi ve başka bir insan yaratmamıştık, ama yine de, bu tür bir kalp ağrısı bize ortak bir zemin bulabilirdi, sonunda paylaştığımız bir şey.

Ama bunun yerine, gururu onu on altı yıl boyunca sessiz tuttu.

Aradan o kadar zaman ve üç koca geçtikten sonra Annabelle'in en azından kayıtsız kalacağını düşünürsünüz. Ancak gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve çenesinin gözle görülür şekilde gerildiğini gördüğümde, kayıtsız olmaktan çok uzak olduğunu anlıyorum.

Babamın onu ne kadar incittiğini ilk elden gördüm.

Annemle babamın ayrılmasına neden olan şeyin samimi anlatımını okuduğumda, Annabelle ile hiç yaşamadığım bir şey oldu: Onun için üzüldüm.

"Ona aldığı bir kolyenin faturasını bulmadan önce altı ay birlikteydiler. Onunla yüzleştiniz. İtiraf etti ve boşanmak istedi."

Ailemin geçmişindeki olayları, onları yaşamış bir kadınla birlikte yaşamak tuhaf hissettiriyor. Ama o, ailemin geçmişini

Ondan kaçmak için çok zaman harcadı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. İkimizin de geçmişle, bizi buraya getiren şeyle yüzleşme zamanı geldi.

"Sana Tallahassee'ye taşınacağını söylemişti. MaryAnn'e büyükannesi ve büyükbabasının çiftliği miras kalmıştı. Beni de yanında götürmek istedi." Babamın taşınmayı, çocuğunun annesi Annabelle için garajdan vazgeçmeyi reddetmesi ama başka bir kadın için her şeyi bırakıp gitmeye çok istekli olması Annabelle için yıkıcı olmuş olmalı.

Bu beni kesinlikle mahvederdi.

"Öfkeyle daireden çıktın. Beni kamyonu bindirip çiftliğine götürdü. Orayı nasıl seveceğimi görmek istedi." Hüzünlü bir gülümsemenin dudaklarıma değdiğini hissediyorum, bir tavuğu kovaladığım o kısacık anıyı düşünüyorum. O hafta sonuna dair birkaç anımdan biri. "Görünüşe göre orayı sevmişim. MaryAnn ile iyi anlaşıyordum." Gülümseme kayboluyor. "Birkaç gün sonra, senin sakinleştiğini umduğunda, beni topladı ve geri dönmeye başladık. Akşam yemeği için Gainesville'in hemen dışında bir kamyon durağında durduk. İşte o zaman babam seni aradı ve sen de ona benim kaçırıldığımı bildirdiğini söyledin. Onu bu ilişkiden pişman edeceğini söylemişsin."

Annabelle'in kusursuz yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Adam kaçırma hakkında pek bir şey bilmiyordu, sadece siciline bakılırsa suçlu bulunursa hapis yatma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Bu yüzden panikledi ve aklına gelen tek şeyi yaptı; beni lokantada bıraktı."

Mektubun o bölümünü elli kez okumuş olmalıyım, geceyi yalnız bırakılmış beş yaşındaki şaşkın bir kızın gözünden değil, yıllarını parmaklıklar ardında geçirmekten korkan, kalbi kırık, korkmuş yirmi sekiz yaşındaki bir babanın gözünden görüyordum. Kamyonetinin uzaklaştığını gördüğümde gittiğini sandım. Ama gitmemişti. Otoparkın uzak ucundaki karanlık bir köşeye park etmiş ve ışıklarını kapatmıştı. Ve bekledi. İki saat boyunca oturdu ve izledi; direksiyonu sıkıca kavradı, sanki biri içeri uzanmış gibi hissetti.

ve iini dışına çıkardı- kimsenin beni almaya çalışmadığından emin olmak için. Sonunda polis arabası yanaştı ve memur benimle oturduktan sonra gitti.

Ve sonraki her gün pişman oldu.

Büyükannem ve büyükbabam, oğullarının isteği üzerine olaydan bir hafta sonra beni ziyarete geldiklerinde, adresimiz olmadan gitmiştik.

"Neden?" İronik bir durum: On altı yıl boyunca aynı soru dilimdeydi, ama Hank MacKay için sorulmuştu. şimdi, gerçek cevap anneme ait. "Neden ona zarar vermek için beni kullandın? Neden beni seven bir babanın hayatımda olmasına izin vermedin?"

Annabelle'in ipeksi sarı saçları başını sallarken sallanıyor, sesi boğuk ve zor duyuluyor. "nk seni -birlikte yarattığımız bir şeyi- ona götürmek istedi. Onu daha çok seveceğini biliyordum."

"Ama sen hiç anne olmak istemedin, Annabelle!" şimdi sesimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

"Bu doğru değil. Ben sadece . . . Nasıl annen olacağımı bilemedim. Ona çok benziyorsun, Reese." Gözlerini sıkıca kapatırken sesi titriyor. "Hepiniz Hank'siniz. Rock müziğe ve motosikletlere takıntılısın. Seni bir elbisenin içinde beş dakikadan fazla tutamazdım. Seninle ilgili her şey babana benziyor ve büyürken sana her baktığımda bana onu hatırlatıyordu. Ve bu beni öldürdü." Sanki aniden üşümüş gibi gğşne sarılıyor. "Hatırlamak için çok geç olacağını, onu unutacağını düşündüm. Ya da belki sen de ona kızmaya başlarsın." Gözünden akan bir damla yaşı daha siliyor. "Ama yle olmadı. Sadece bana daha çok içerlemiş gibiydin."

Bu kadını sessizce izliyorum, onu hayatımda ilk kez yeni bir ışık altında görüyorum. Hüzünlü, çaresiz bir ışık. "Peki Jack'i aldattığında yaşadığın acıyı unuttun mu? Ian için Barry'yi terk ettiğinde?" Sesimde kötü niyet yok. Bunun cevabını zaten biliyorum ama başını eğdiğini görmek beni doğruladı.

Annabelle, Hank MacKay'den beri kimseyi tam anlamıyla sevmemiştir. Jack . . . Barry. . . hatta Ian. Hepsi de onun yerine geçecek kişilerdi; önemli olanın dışında hayatındaki diğer tüm boşlukları doldurabilecek başarılı kocalar. Kalbindeki boşluk. Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve birden her şey hafifliyor. Bu gece buraya her şeyi açıklamak için geldim. Bunun ilişkimizi değiştireceğini düşündüğüm için değil. Annabelle ve ben asla yakın olamayacağız. Ama bu sayede nedenini anlamaya başladım. Benim yaptığım bir şey değil. Değiştirebileceğim bir şey değil.

Değiştirebileceğim tek şey asla onun kadar acı bir kadın olamayacaksın.

İlk mektubu okuduğumda, üzerinde "göndericiye iade" damgası olan ve annemle babamın birbirlerini nasıl feci şekilde incittiklerini anlatan tek mektubu, paniğe kapıldım, kendi sonum gözümün önünden geçti.

Ama o zamandan beri onun gibi olmadığımı fark ettim. Ona çok benziyorum. Eğer Jared'le birlikte onun evine geri dönseydim, başladığım işi bitirseydim, onu incitseydim, Caroline'ı incitseydim... o zaman aramızda hiçbir fark olduğunu iddia edemezdim.

Ama yol boyunca bir yerlerde, kendimi tekrar önemsememe izin verdim. Hatta belki yeniden sevmeye. İstemeden, beklenmedik bir şekilde Ben'e aşık oldum.

Ve şimdi, sadece onunla birlikte olmak istiyorum. "Al." Bir zarf uzattım.

Ona ihtiyatla bakıyor. "Ne oldu?"

"Belki senin için biraz kapanış olur." İlk mektubun yanı sıra, geri kalanların çoğu daha çok Hank MacKay'ın hayatında onu mutlu eden şeyler -MaryAnn'den olan oğlu, paylaştıkları mütevazı ev, gelirlerini desteklemek için restore ettiği ve sattığı kamyonlar- ve onu pişman eden şeyler hakkında günlük girişleri gibiydi. Annabelle'i aldattığı için, genç ve aptalken onunla evlendiği için ama hâlâ başka birine aşık olduğunu bildiği için. Ama en çok da beni terk ettiği için.

Son mektup MaryAnn'dendi ve Hank'in hakkındaki tutuklama emriyle ilgili riskleri daha iyi anlamak için bir avukatla nasıl temasa geçtiğinden bahsediyordu. Avukat çocuk kaçırma suçlamasını düşürebileceğini düşünse de, çocuğu terk etme davası devam edecekti. Hank teslim olmayı düşünüyordu, belki bu sayede beni tekrar bulabileceğini umuyordu.

Bu mektuplar arasında Annabelle'den içten bir özür de vardı. Koruyucu buz tabakasını eritmeye yetip yetmeyeceğini zaman gösterecek. Annabelle'i bununla baş başa bırakıyorum, gözlerini açabilecek tek şey.

Ve ben de benimkini açan şeyi aramaya çıktım.

Onu büyük fuayede elinde bir satay şişi ve etrafında Külkedisi balo elbiseleri giymiş üç genç kadınla buluyorum. En büyükleri muhtemelen reşit bile değil ama yine de hepsi sopalı kirpik yaklaşımına çok aşına.

Yanına yaklaşıp kolumu onunkine doladım. "Gitmeye hazır mısın yoksa hapishane yeminle biraz daha zamana ihtiyacın var mı?"

Benim sözlerimle sırtışı bozulmuyor. "Üzgünüm hanımlar. Patron geldi." Ben'i evden dışarı çekerken, yemeğinden arta kalanları bir tepsiye bırakmasına fırsat vermeden gördüğüm son şey onların aynı şekilde surat asmaları oluyor.

Biletini valeye uzatıyor ve sonra beni göğsüne çekiyor. "Daha iyi misin?"

İçimi çektim. "Henüz değil, ama yapacağım." Henüz bunların hiçbirini kabullenmiş değilim. Şu anda Annabelle'le bir daha yüz yüze gelebileceğimden emin değilim.

"Güzel."

Bir insanı tanımlamak için hiçbir zaman "gösterişli" kelimesini kullanmadım ama şu anda smokinli, gamzeli gülümsemesi ve mavi gözleri parıldayan bu sarışın adama bakarken, onu tanımlamak için bulabildiğim tek kelime bu. Ve bunun nedeni fiziksel güzelliği bile değil. Onunla ilgili her şey çekici. Büyük, iğrenç ağız bile.

"Artık gidebilir miyiz? Yoksa geceyi Reese tarzında bitirmek için kaotik bir olay yaratma ihtiyacı mı hissediyorsun?"

Sırtarak kalp atışlarını dinlemek için yanağımı göğsüne bastırıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Küçük bir havuzun ortasında duran, üç ayak yüksekliğinde su fiskiyeleleriyle çevrili ve mavi spot ışıklarıyla aydınlatılmış bir Yunan tanrıçası heykeli olan o rüküş su fiskiyesine bakıyorum.

Ve aniden sor, "Sence bu su ne kadar soğuktur?" Florida için alışılmadık derecede sıcak bir Kasım olmasına rağmen, şimdi gece ve sıcaklıklar soğudu.

"Sanırım toplar soğuktan büzüşüyor."

"Bahse girmek ister misin?" Daha cevap vermeye fırsat bulamadan ondan uzaklaşıp ön merdivenlerden aşağı koşuyorum, ısıtılı topuklu ayakkabılarımı tekmeleyip basamaklara bırakıyorum. Hem sırtan hem de başını sallayan Ben'e son bir kez bakarak havuzun kenarına oturuyorum, elbisemi topluyorum ve suya dalmak için etrafımda dönüyorum.

"O kadar da kötü değil!" Heykelin yanında durana kadar diz boyu suya girerken dişlerimi sıkarak yalan söylüyorum.

"Ne düşünüyorsun? Bu Annabelle'in gençlik pınarı mı? Bu Afrodit mi? Beni gençleştirmesi için ona yalvarmalı mıyım?"

Vale ekibi ve birkaç parti müşterisi şaşkınlık ve eğlence karışımı bir duyguyla beni izliyor.

Ben geniş bir sırtışıla basamakları iniyor, ayakkabılarım şimdi onun elinden sarkıyor. "Hayır. Kendinle ilgili hiçbir şeyi değiştirmene izin yok."

"Sanırım ikinizin konuşması gereken bazı şeyler var," diye göz kırparak takılıyorum. "Neden buraya gelmiyorsun?"

Yüksek sesli bir kahkaha ile başı geriye düşer. "Hayatta olmaz!" "Korkak."

Bir an bana bakıyor, bir şeyi düşünürken dili yavaşça dişlerinin üzerinde geziniyor.

Sonra ayakkabılarını tekmeliyor, smokin ceketini yere atıyor ve çeşmeye doğru adım atıyor. "Bana öyle dediğine pişman edeceğim seni," diye uyarıyor acımasız bir kararlılıkla bana doğru yürürken, su onun güçlü bacaklarıyla boy ölçüşemiyor. Çabucak kaçmaya çalışıyorum.

Havuzdan yükselen su çağlayanlarından kaçmaya çalışıyorum ama o çok hızlı ve güçlü kolları beni geriye doğru sarıyor.

"Kıyafetlerimi değiştirmedim, Ben!" Ona bir ciyaklamayla hatırlatıyorum.

"Ben de öyle, ama sen ısrar ettin, sanırım eve gerçekten ilginç bir yolculuk yapacağız, değil mi?"

Çevremden, merdivenlerde küçük bir kalabalığın oluştuğunu ve kamera ışıklarının yanıp söndüğünü görüyorum, şüphesiz etkinlik için davet edilen medya. Eğer Ben onları görüyorsa, kesinlikle umursamıyor. Ya da belki de umursuyor ve bu yüzden bir kolunu dizlerimin arkasına doluyor ve beni beşik gibi yukarı kaldırıyor.

"Hazır mısın?"

"Hayır!" Boynunu sıkıca sıkarken kahkahalarla uluyorum. "Sakin beni bu suya düşürmeye kalkma! Buz gibi!"

Mavi gözlerinden tuhaf bir bakış geçer. "Düşmene izin mi vereyim? Reese, şimdiye kadar bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi bilmen gerekirdi." Tek koluyla beni kendine çekip dudaklarıma son derece uygunsuz bir öpücük konduruyor.

Ve sonra su püskürten halkanın içinden koşmaya başlar. Gülüp eğlenirken ikimizi de ıslatıyor.

Sonsöz BEN

"Kahretsin, bu kravatı üzerimden çıkarmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum parmaklarım gömleğimin yakasının altında kıvrılırken, takım elbise ceketinin altı zaten nemli. Eğer istediğim gibi olursa, resimler biter bitmez soyunacağım.

"Sızlanmayı kes. En azından Mayıs'ta. Temmuz'u da seçebilirdi," diye hatırlatıyor Jake bana ve alnını silerken sessizce ekliyor, "ve hepimiz seninle birlikte acı çekiyoruz."

Rob ve Josh'a şöyle bir bakınca yüzlerinde hafif bir ter parıltısı olduğunu fark ettim. Dördümüz arazideki en yaşlı meşelerden birinin gölgesinde duruyoruz. Aile ve arkadaşlarla dolu sıra sıra beyaz sandalyeler bize bakıyor. Portakal çiçekleriyle kaplı bir kemerden oluşan derme çatma bir sunak yanımızda duruyor.

Kokuyu içime çekmek bile beni sakinleştiriyor.

Rob, gözleri arka plandaki büyük, eski plantasyon tarzı evde gezinirken, "Noel'den bu yana evde bir sürü iş yapmışsınız," diye düşünüyor.

"Büyük bir sigorta poliçesiydi. Kritik şeyleri karşılamaya yetecek kadar." En büyük kardeşimize başımı salladım. "Josh da çok şey yaptı." Josh babamızın ölümünden kısa bir süre sonra işinden ayrıldı ve annemizin yanına taşındı. Ahşap işleme ekipmanlarının satışından elde edilen para, yakın vadede nafaka ve çocuk yardımı ödemelerini karşılamaya fazlasıyla yetiyor. O da, babamızın ahşap atölyesini, annemizin evinin bir parçası haline getirerek çok yardımcı oldu.

bir paketleme tesisi kurdu ve tesis dışı ücretleri en aza indirmek için bunu çalışır hale getirdi. Geçen hafta ayıklığının birinci yılını kutladı ve Karen yakın zamanda barışmaya hazır görünmese de, bu hafta sonu düğün için iki çocuğuyla birlikte geldi.

Ağabeyimi şimdi bir yetişkin olarak, onu çocukken tanıdığımdan daha iyi tanıyorum. Sessiz tavrını bile takdir etmeye başladım ve sanırım küçük gülümsemeler ve kıkırdamalarla beni olduğum gibi takdir etmeye başladı.

"Neredeyse zamanı geldi!" Annem kucağında üç aylık torunuyla bize doğru koşuyor. "Babanı bir kez daha görmek ister misin, Jake Junior?"

"Daha orijinal olamazdın, değil mi?" diye alay ediyorum, önü salyalarla kaplı bebek smokininin içindeki küçük bebeğe bakarak. Tamam, kabul ediyorum, çok şirin. Bu kadar çok ağlamasaydı daha da sevimli olurdu.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor Jake oğlunun alnını öpmek için eğilirken.

"Sus artık!" Annem Jake Junior'ı göğsüne çekerek azarlıyor.

Ama henüz bitirmedim. Kardeşimin sinirlerini bozmak çok eğlenceli. "Doktorlar sana kafasının ne zaman büyüyeceğini söyledi mi?" Zavallı çocuğun onu kaldırmak için verdiği mücadeleyi izliyorum. "Yoksa her zaman bobble-head gibi mi görünecek?"

Jake'in bana yaptığı böbrek vuruşunu engellemek için kolumu zar zor indirdim.

"Yine bobble-head ile dalga mı geçiyorsun?"

Reese'in sesiyle kalbim küt küt atıyor. Tam zamanında döndüğümde, sırtında eski mavi Yamaha gitarıyla çimlerin üzerinde süzüldüğünü görüyorum. Her fırsatta elime geçirdiğim göğüslerini iyice görmemi sağlayan elbisesinin dekoltesi de dahil olmak üzere her yerini inceliyorum. Elbise uzun, yere kadar uzanıyor. Bu biraz can sıkıcı. Bacaklarını görmeyi gerçekten seviyorum. Ama arkasını döndüğünde

arkası açık, sanırım bu onu telafi ediyor. "Düğünde beyaz giyilmez sanıyordum."

Omuz silkiyor. "Gelin giymenizi isterse giyebilirsiniz."

"Elbiseyi de Rita mı seçti? Çünkü o seçtiyse ..."

Bugün kırmızıya boyanmış geniş dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Beğendin mi?"

"Evet. Aslında ..." Onu kendime doğru çekerken o çok sevdiğim kışını iyice kavramak için kolumu vücuduna doluyorum.

"Benjamin!" Annemin gevşek eli omzuma vuruyor. "Misafirlerin önünde olmaz." Bikkınlıkla iç çekerken, nefesinin altında bir "dürüstçe" yakalıyorum.

"Evet, Benjamin. Gerçekten." Reese'in karamel gözleri parıldarken elimden kurtuluyor ve mikrofonun kurulu olduğu yere doğru bir adım atıyor. Az önce hissettiklerine bakılırsa, resimler biter bitmez onu hafta sonu karargâhımız olduğunu iddia ettiğim tavan arasına çıkaracağımı biliyor.

"Portakal çiçeklerine bayıldım," diyor anneme gülümseyerek. "Güzel bir dokunuş."

"Aynı şeyi sen ve Ben için de yapabiliriz."

Boğazımı kabaca temizleyip anneme sert bir bakış atıyorum ama o dikkatini torununa çeviriyor ve Reese'in başı o gürültülü, gırtlaktan gelen kahkahayla geriye düşerken usulca mırıldanıyor.

"Ancak o kum arabasının takla barlarını da kapatabilirsen, çünkü koridordan aşağıya şık bir şekilde inmeyi planlıyorum." Bana göz kırpmıyor ve dalga geçtiğini anlayabiliyorum. Tanrıya şükür. Acelem yok. Onun da acelesi olmadığını biliyorum. Şu anda çok iyi bir ilişkimiz var.

"Bu daha ne kadar sürecek?" Jack elinde bir bardak limonatayla yanıma gelirken yakamı kıvrarak nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Reese, omzuna astığın o eski püskü şeyle bile çok güzel görünüyorsun." Anneme dönmeden önce onun yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Al bakalım Wilma."

"Teşekkür ederim Jack," diye nazlı bir gülümsemeyle cevap veriyor.

Ve . . . bekle, bu da ne? Annem kızarıyor mu?

Onlardan, başka bir şey göremeyecek kadar sallanan çocuğuyla göz göze gelmekle meşgul olan Jake'e ve tekrar onlara baktığımda alnımdaki derin çatlağı hissediyorum. Ancak Reese'e baktığımda, onun bakışlarını üvey babası ve annesine diktiğini, gülümsemesinin gizemli olduğunu görünce anlıyorum.

"Ah, olamaz!" Patlamam herkesin dikkatini bana çekti, annemin yüzü aniden endişeyle doldu.

"Neyin var canım?"

"Yanlış olan şu ki, kız arkadaşımın üvey babasının anneme asılmasına karşı katı bir prensibim var!"

Annemin yüzü elbisesine uygun olarak patlıcan rengine döndü. Eğer elinde bir bebek olmasaydı, sanırım şu anda kardeşimin düğün mihrabında sağlam bir dayak yiyor olurdum. Siktir et, umurumda değil. Jack ve annem mi?

Josh yüksek sesle homurdanır. Jake ve Rob da kıkırdayarak onu takip ediyor. Reese bile kendini tutamaz. Ve sonunda tıkırdıyor. Öfkeyle kollarımı havaya kaldırıyorum. "Bunu bilmeyen tek kişi ben miyim?"

"Baroyu nasıl geçtin, dostum?" Jake ribs.

Annem gözlerini deviriyor ve uzaklaşmak için arkasını dönüyor, ama Jack'e göz kırptığını yakalamadan önce değil. Kahretsin. Hiç haberim yoktu! Jack ve Mason hasada yardım etmek için buraya birkaç günlük gezi yaptılar. Sonra annem onları Noel için davet etti. Ve Paskalya'ya.

Sadece koruyu sevdiklerini sanıyordum!

"Şey, sanırım sen de benim fark etmek için politika," diye düşünüyor Jack.

"Bariz bir şekilde' demezdim," diye mırıldandım. Hay sikeyim. Beni orada yakaladı.

Bunun üzerine Jack'in gür gri kaşları havaya kalktı. "Hayır mı? Belki de bunu Mason'a sormalıyız."

"Seni uyarmıştım-Jiminy konuşuyor," diye mırıldanıyor Reese mikrofon standını ayarlarken, yanaklarına da bir renk gelmiş.

"Uh . . . " Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Jack'e saygı gösterme ve ilişkimizi ofiste gizli tutma konusunda gerçekten iyiydik, Reese Natasha'nın davaları üzerinde çalışırken ben kendi davalarımı alıyorum ve diğer iki avukat yardımcısını kullanıyorum. Aslında, kimsenin bir fikri olmadığından eminim. Belki de herkes biliyordur ve biz kendimizi kandırıyoruzdur.

Birkaç hafta önce geç saatlere kadar çalıştığımız ve Reese ve masamla ilgili aylardır kafamda dönüp duran bir fanteziyi ona canlandırmaktan kendimi alamadığım bir gece dışında, ellerimizi kendimize sakladık.

Mason gece yarısından sonra ofise gelerek ne halt ediyordu ki?

Eminim önceden haber vermeden bunu bir daha yapmayacaktır.

"O zaman ödeştik diyelim mi?" Jack koltuğuna doğru yürürken sırtarak teklifte bulunur.

Reese'in telefonu Elsie'den gelen bir mesajla biplerken, utangaç bir sırıtışla başımı eğiyorum. "Vakit geldi!" diye anons ediyor, telefonunu gelişigüzel bir şekilde birkaç adım ötedeki yere fırlatıyor - orada unutacak ve sonra onu aramak için çıldıracak, garanti - parmakları ilk akorları tıngırdatmadan önce. Ağzı açıldığında ve şarkının sözleri o derin, hırıltılı sesiyle dökülmeye başladığında, Jake arkamı dönüp koridora bakmamı sağlamak için kaburgalarımın tekrar dirsek atmak zorunda kalıyor. Dikkatim tekrar Reese'e dönmeden önce beş saniye kadar dayanabiliyorum.

Onu şarkı söylerken dinlemekten bıkaçağımı hiç sanmıyorum. Ya da konuşmasından. Ya da gülüşünden, taşaklarımın vurmasından ya da bana ahmak olduğumu söylemesinden. Ve sabahları onun yanında uyanmaktan ya da geceleri tüm kıyafetlerini çekiştirmekten nasıl bıkabileceğimi anlamıyorum, çünkü henüz bıkmadım. Aslında tam tersi. Onu daha çok istiyorum. İstedığımı hiç bilmediğim her şey o. Sahip olabileceğimi hiç bilmediğim her şey.

O sadece bana uyuyor. Çok mükemmel.

Koridordan gelen tören alayının belli belirsiz farkındayım.
Muhtemelen dikkatimi geline vermeliydim.
Ama ben Reese'ime bakmakla meşgulüm.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

